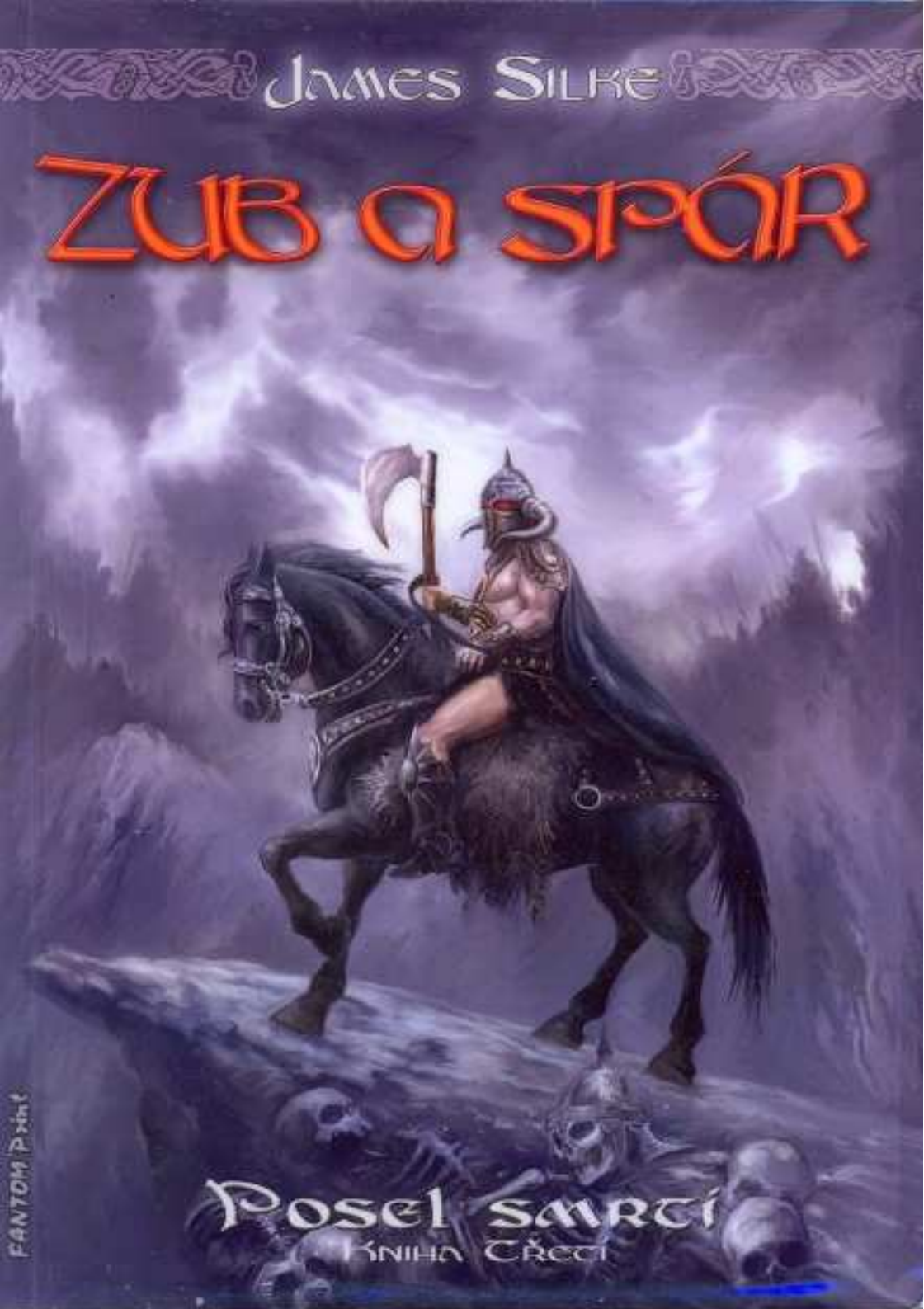
James Silke

Zub a spár



Posel smrti

Kniha třetí

FANTOM Print

Knihovní systém Clavius
421120054615

cetralogie

Posel smrti

Při pátrání po legendární Noon, překrásné Kočičí královně, putuje Posel smrti Gath Baal přes pouště divošské Kitzaacké říše až do smrtelně nebezpečných, mlhami zahalených džunglí Daangallu a na tajemstvím opředenou náhorní plošinu Bayaabarr, zemi snů. Kdo z jeho společníků však slouží strašlivému Pánovi temnot? Kdo připravuje zradu? Lovec odměn Gazul, tajemně spojený s Gathovou minulostí? Mladý stopař Billbarr, který umí mluvit se zvířaty? Fleka, otrokyně, jež vždy slouží tomu, kdo je nejsilnější? Kdo se z Daangallu dostane živý? V džungli platí jen jeden zákon - zákon zubu a spáru.



www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-7398-45-0
9 788073 980450

Gath upadl tváří na zem a při kontaktu s horkým kovem jeho přilby voda zasyčela a začala se vypařovat. Rychle se sebral, vymrštil na nohy a zvedl sekeru nad hlavu. Krokodýl se stočil stranou, přičemž zčeřil pět stop vysokou vlnu slizu, pak se po Gathovi se široce rozevřenou tlamou vrhl a zaútočil na jeho nohy a boky. Gath uskočil stranou. Čelisti sklaply, až od nich odlétly sliny, Gath udeřil sekerou a s odporným mlasknutím zabořil ostří mezi zelené oči. Ještěr ani nemrkl a nezdálo se, že by mu do mozku dolétl vzkaz, který mu sekera poslala. Zkroutil se a zaútočil, zarazil konec toporu barbarovi do břicha, prodral se mu mezi nohama, urval mu holenní chrániče a znovu ho srazil do vody.
Tentokrát se z ní Gath zvedl s řevem a z ramen mu jako pláštěnka crčely třpytivé provazce bahna a slizu. Krokodýl se skluzem zastavil asi deset stop daleko zády k němu. Z ještěrovy hlavy trčela sekera. Krustou šupin pokrytá hlava se otáčela ze strany na stranu a pokoušela se zjistit, co se stalo s večeří. Sekera se nad ní pohupovala, pak se naklonila na bok a krokodýl zařval bolestí, když konečně pochopil, co se děje.



James Silke
v nakladatelství FANTOM Print

Zajatec rohaté přilby
Bohové zkázy
Zub a spár
Prokletí čepelí *

* Připravujeme, jedná se o pracovní název, který se může ještě změnit.

James Silke

Kniha třetí

Zub a spár



cecralogie

Posel smrti

Copyright © 1989 by James Silke Translation © Zuzana Hanešková Cover © Jan Patrik Krásný ISBN 978-80-7398-045-0

www. fantomprint. cz

1.
Klec

Lovci se přes duny vlekli do rozpálené prázdnoty pouště a na shrbených zádech se jim houpaly toulce se šípy a dlouhé luky. Z hlav jim trčely černé vlasy, tuhé a silné jako hřebíky, a jejich kůže byla silnější než hnědožlutá kožená zbroj a tak tvrdá, že by s ní bylo možné okovat koně. Devět mužů, podobných krabům, kteří, ať už díky magii nebo jako hříčka přírody, popírali normální lidský vývoj a mířili opačným směrem. Stávala se z nich zvířata.

Široká rovná usta jim lemovaly šmouhy zaschlé zvířecí krve a páchli prachem a močí. Včera v noci zabili v pohraniční vesnici Habaat v opileckém rozmaru koně a nacpali se jejich syrovým masem. Teď kráčel jeden z nich v čele a ostatní odváděli práci, která náležela koním. Ve dvojstupu táhli za oj těžký dvoukolový vůz.

K sluncem vybělenému vozu byly silnými provazy přivázány kladiva, sekery, lopaty, dráty a nejrůznější biče a řetězy. Hromada nářadí obklopovala velkou prázdnou klec, jejíž silné bambusové mříže byly napuštěné bledě fialovou, a kožené řemeny, které držely pohromadě jednotlivé spoje, zase jasně rumělkovou barvou. Vevnitř ležela hromada růžových a jasně i bledě červených podušek, a zámek nahrazovala černá šerpa. Ta byla zapečetěná posvátnou pečetí Motýlí bohyně, stříbrným kroužkem, na němž bylo vyryto vycházející slunce.

Klec představovala umělecké dílo a byla právě takovým symbolem civilizace, jako její strážci byli symbolem divošství. Vyvrcholily v ní staletí umění a magie a měla být poctou královně, stejně jako je obojek z ryzího zlata poctou divoké kočce.

Podlahu klece pokrýval jemný opar. Malé vězení si vytvářelo vlastní prostředí, nedotčené žhavým pouštním sluncem. Mlha vířila v jemném vánku a linula se skrze mříže, aby zpocené muže pohladila chladivým vlhkým dotykem, obtíženým vůní pižma, lesního mechu a kožešin. Muži couvali a uhýbali, aby se

očarovanému vzduchu vyhnuli, a nohama v těžkých botách zašlapávali své stíny do prachu.

Byli to Odokorové, proslulí lovci, kteří chytali divoká zvířata, jež pak Kitzaakkové používali při krvavých představeních v Jámách smrti, arénách pod širým nebem, kde profesionální válečníci pro pobavení publika bojovali proti zvířatům i proti sobě navzájem. Před mnoha staletími Kitzaakkové Odokory, malý domorodý kmen z pahorkatiny, proslavený znalostmi zvířat a jejich chování, porazili a zotročili. Od těch časů kněží hordy vynalézavě a obratně dohlíželi na rozmnožování kmene a pěstovali jeho divošské instinkty.

Kněží namíchali magické nápoje, které – když měli pocit, že to za to riziko stojí – mohli použít, aby lovce vylepšili ocasem, spáry nebo tesáky. Nejsilnější ze silných mezi Odokory byli poctěni tím, že jim bylo dovoleno, aby posvátný nápoj sami podávali, a mezi ně patřilo i těchto devět lovců. Na silných krcích se jim houpaly amulety a barevné kožené váčky, které ukrývaly olověné lahvičky s magickými nápoji. Feenallem. Hashraddou. Cordaou.

Všech devět Odokorů už dlouho užívalo silné dávky magických povzbuzujících prostředků, a elixíry jim znetvořily těla. Tři z nich měli prsty spojené výrůstky masa podobného pavučině, dalším vyrůstaly na ramenou a tvářích ostrůvky srsti a na loktech a vzadu na krku šupiny, a z výrazů v šedivých tvářích nebylo možné poznat, jestli jsou krátké rohy, trčící jim ze stran hlavy, zasazené v kožených čelenkách, nebo přímo v jejich lebkách. Odpudivý vzhled byl však jen malou cenou za nesmírnou sebedůvěru, která vyzařovala ze šikmých očí.

Když vyšli na vrcholek mírného stoupání, jejich vůdce Soong přikázal malé jednotce zastavit. Silný podsaditý muž se nesl s pyšnou lehkostí, ale při pohledu na rovinu, rozprostírající se před nimi, se jeho poďobaná tvář rozmrzele zamračila. Trosky starodávného karavanseráje ukazovaly, že místo bylo kdysi křižovatkou mnoha cest, ale stezka, po níž šli, zmizela, když se hnědá poušť změnila na kamení.

Soong popošel na kamenitou zem, rozhlížel se kolem a zkoumal

postavení slunce a okolní krajiny. Nikdo mu nic neřekl. Slunce stálo přímo v nadhlavníku a zdálo se, že nekonečná poušť kolem je zcela prázdná. Soong tiše proklel vedro, ztracenou stezku i svou neukojitelnou touhu po syrovém mase. To, že přišli o koně, znamenalo, že oproti původnímu plánu už měli celý den zpoždění, a teď ho čekalo další zdržení.

Aniž se obrátil, vyštěkl: „Hiefe!“

Lovci položili oj na zem a jeden z nich, podobný ropuše, se rozběhl k Soongovi.

„Stezka!“ obořil se na něj Soong. „Najdi ji! Dělej!“

Hief přikývl, pečlivě si prohlédl krajinu, která se před ním rozprostírala, a pak se s očima upřenýma na zem klusem rozběhl a kličkoval sem a tam. Když dorazil k rozesetým kamenům, klesl na všechny čtyři a pobíhal mezi nimi jako obrovský brouk. Nic nenašel, vyskočil a znovu začal kličkovat.

Soong ho chvíli sledoval a pak se ostražitě ohlédl přes rameno na klec. Její kouzlo a krása jej znepokojovaly a mátly. Barevný bambus ho vzrušoval jako krásná žena a zdálo se, že mlha má vlastní rozum. Jak by mu četl myšlenky, opar náhle s očividným posměchem zavířil. Odokoro odvrátil hlavu.

Soongovým cílem byly ruiny Bahaary, dřívějšího hlavního města kitzaacké pouštní říše, kde se setká se svým kitzaackým pánem. Ruiny ležely někde západním směrem, tři, čtyři, možná pět dní cesty odtud, a Soong byl rozhodnutý dostat se k nim co možná nejrychleji.

Opět se shromažďovali k velkému lovu a klec byla jeho nezbytnou součástí. Velekněz z Chrámu snů v Kaldarii trvalo týdny, než ji sestavil tak, aby vyhověla všem požadavkům. Nebyla to jen obyčejná klec, ale magická návnada. Bez ní Soongův pán nedokáže lidskou kořist, které byla určena, chytit. A pokud se Soongovi nepodaří dorazit na místo setkání do doby, kterou velekněz určil jako začátek lovu, bude její magie zkažena. Nebude k ničemu. To by Soongovi zaručilo dlouhou a bolestivou smrt a připravilo ho jak o štědrou odměnu, kterou získá, pokud bude lov úspěšný, tak i o moc a potěšení, které s sebou neslo postavení

stráže v nádherném kaldarijském Chrámu snů, posvátném nevěstinci Motýlí bohyně.

Hief náhle vyskočil, rozběhl se k Soongovi, ukazoval na zem a křičel: „Našel jsem ji! Je zrovna tady.“

Soong počkal, než před ním Hief padne na zem, a pak se zeptal: „Vojenská stezka?“

Hiefův úsměv pohasl. Vojenská stezka to zjevně nebyla.

Soong se zamračil a kopl mužíka do ramene. Rána Hiefa srazila na záda, až se přetočil. Pak s vrčením vyskočil na nohy a tryskem se rozběhl pryč, zatímco Soong za ním hřměl: „Najdi ji, ty ropucho! Nebo si dneska večer pochutnáme na tobě!“

Soong sledoval, jak mužík mizí za nedalekým svahem, a nízké čelo se mu netrpělivě zkrabatilo. Před třemi roky povstaly barbarské kmeny ve Velké lesní kotlině daleko na severu a následovaly svého legendárního vůdce, Posla smrti, do pouště, aby kitzaackou armádu vyhnaly z Bahaary. Ale více než tři desítky let předtím patřila poušť Kitzaakkům. Následkem toho byly podle kitzaackého zvyku všechny hlavní cesty rozděleny na tři oddělené stezky – jednu využívali obchodníci, druhou zbožní poutníci a třetí armáda. Kupecké a náboženské stezky se klikatily kolem vesnic a svatyní, ale vojenské byly rovné a cesta po nich byla kratší o celé dny.

Uplynula hodina, než Hief opět padl před Soongem na kolena, a tentokrát ukazoval k jihozápadu. „Je támhle, asi půl míle daleko. Označníky stále stojí a jsou vidět na míle daleko, rovné jako šíp.“

Soongovy propadlé tváře se roztáhly v úsměvu. „Příště to nezapomeň udělat správně hned napoprvé, Hiefe.“

Hief přikývl. „Už se to nestane.“

„Ne, to nestane. “ Jeho úsměv pohasl, Soong vytáhl z kroužku na opasku krátký černý bič a ostatní s mírným pobavením pozorovali, jak se pustil do Hiefa. Mužík sebou škubal, choulil se a svíjel, ale nevydal ani hlásku a nepokusil se utéct, a černý had se mu zakusoval do masa tak dlouho, dokud Hief neležel v kaluži vlastní odporné krve.

Soong smotal bič a pokývl ztichlým lovcům. Tři z nich se

okamžitě rozběhli k Hiefovi, zvedli jeho ochablé omámené tělo a položili ho na vůz vedle klece.

O chvíli později se Odokorové vydali po vojenské stezce na západ a Soong se sebevědomě usmíval. Pokud půjde všechno dobře, bude za měsíc nosit fialové a černé barvy chrámové stráže, smilnit podle chuti a večeřet výhradně živé maso. Téměř s pochechtáváním pokrčil rameny a drze zalétl pohledem ke kleci.

Ta majestátně poskakovala a odrážela paprsky fialového a rudého světla, zatímco za bambusovými mřížemi se ve dmoucích se kotoučích převalovala jemná mlha, očividně toužící obejmout měkké smyslné tělo ženy, která bude brzy jejím vězněm. Náhle kotouče mlhy zavřely a zavířily a proměnily se v ohavné obry, bestie a démony, jako by Soongovi záměrně připomínaly obludné stvoření, které ji brání.

Soong se prudce odvrátil, přidal do kroku a opět se v něm uhnízdila nejistota.

2.
Návrat do Chela Kong

Dva dny cesty na západ od Odokorů jel pustinou osamělý jezdec na dlouhonohém velbloudovi. Na jeho mohutném opáleném těle zářila jemně opracovaná zbroj, a krátká kroužková košile mu zakrývala mohutné svalnaté nohy. Na opasku měl zavěšenou pochvu s mečem a dýku a na zádech obrovskou sekeru s půlkruhovým ostřím. Brnění i zbraně vykovali z nejpevnější oceli nejsvatější kitzaačtí čarodějové, ale muž nebyl Kitzaakk.

Byl to barbar. Muž s povahou bouřkového mraku, jehož hrdost byla pokrytá krví a kostmi a vyrůstala z násilí. Muž bez kmene, rodiny nebo domova, muž, jehož jediné jméno bylo to, které si dal sám.

Tři roky barbar putoval přes hory, pouště a moře a pátral po svém rodišti, po vesnici nebo místě, které by pohnulo jeho myslí a probudilo vzpomínky z mládí, které mu strach vypudil z mysli.

Bojoval s bajaackými piráty proti shalmalidar

ské flotile, lovil velké bílé medvědy v Říši ledu a vysloužil si slávu v kitzaackých Jámách smrti, kde porážel jednoho protivníka za druhým ve snaze utišit touhu, která v něm hlodala. Nyní však neměl jiné jmění než to, co zdobilo jeho mohutnou postavu, a k tomu svou hrdost a velký předmět, napěchovaný v jedné ze sedlových brašen velblouda. Gath Baal. Posel smrti.

Popohnal velblouda přes nadýchané vrcholky dun na pevnou zem a přitáhl mu uzdu těsně před kamennou drtí, tvořící hranici Chela Kong.

Ve starodávné vesnici nebylo znát známky života a z pouště se nezvedal žádný prach, který by ukazoval, že se k němu někdo blíží. Pobídl velblouda, zamířil s ním mezi ruiny a ostražitě se rozhlížel.

Z písku se prudce zvedaly shluky spadlých zdí a věží a jejich poničená těla měla v umírajícím světle matně žlutou barvu. Ležely na trčících tmavých kamenech, nepodobných ničemu jinému v poušti, které jako by vyrazily z nitra podsvětí. Tyto kameny pomáhaly utvářet povrch světa dřív, než bylo určeno, co je člověk a co zvíře, dřív než se kdo začal zabývat tím, co je dobro a co zlo. Ze skal vycházela pára, obdařená mimořádnými vlastnostmi. Odhalovala a zesilovala kouzlo kaa, lidského ducha, stejně jako magii nejmenších a nejslabších totemů a amuletů, takže se v její přítomnosti nemohla ukrýt žádná magie ani duch. Místo toho byli odhaleni ve vší své možné moci a hrůze.

To všechno se Gath naučil před třemi lety od muže, jehož nazýval přítelem.

Moc rohaté přilby, která jej uvěznila, přivedla barbara na pokraj smrti, a proto se svěřil Hnědému Jendovi, *bukkovi* klanu potulných herců jménem Grillardové, a řekl mu o moci přilby a o dívce, Července Jezerním vlasu, která ho z moci přilby mohla osvobodit. Nyní jej ovládla vzpomínka na tuto událost a zalétl pohledem k jihu. Tam, dva dny cesty pouští, ležely ruiny Bahaary, místa jeho vítězství nad Kitzaakky. Vzpomínka mu však nepřinesla žádné potěšení.

Den a půl cesty na velbloudovi na sever leželo ústí Úžin,

nejdůležitějšího průchodu, sestupujícího vyschlými katarakty, za nímž ležela Velká lesní kotlina, domov Grillardů a Červenky Jezerního vlasu.

Dlouho zíral strnule na sever do houstnoucí tmy, pak sesedl a provedl velblouda ruinami k pahorkům. Tam se nad hromadou suti zvedala jediná zachovaná věž a vytvářela kamenný prostor podobný jeskyni. Jedna zeď se zřítila a odhalila tak šerý vnitřek, kde několik nahodile rozmístěných dřevěných sloupů podpíralo bortící se podlahu předprsně, která sloužila jako střecha. Právě tady řekl Hnědému Jendovi o tom, jak je na dívce závislý.

Uvázal velblouda ke sloupku v zemi a zkušeně ho odsedlal, zatímco očima sledoval okolní kameny. Dnes v noci, až udeří půlnoc a ze země se zvednou výpary v plné síle, uvidí, zda je jeho kaa na ní stále závislé. Zjistí, zda se v něm zakoře

nila tak hluboko, že nemá cenu snažit se odolat touze po návratu, nebo zda byla prostě jen snem, který se nakonec rozplyne.

Tři roky putoval po stezce náhody a dobrodružství tak, jak to vyžadovala jeho hrdost. Osamoceně. Ale tato stezka jej jen odváděla dál a dál od toho, aby se o sobě něco dozvěděl. Nenarazil na žádnou zemi ani kmen, které by v něm probudily vzpomínky na ztracené dětství, a zdálo se, že ho každá bitva vydává dále napospas proudům času. Jedinou stálicí v jeho životě byl obraz Červenky Jezerního vlasu. Viděl ji v jasných květech blatouchů, v bílých křivkách čerstvě napadaného sněhu i mezi mraky, kynoucími mu všude na obzoru. Ve své představivosti ji viděl stále jasněji.

Rozbil tábor, rozdělal oheň a upekl si králíka, kterého předtím ulovil. Pak se najedl. Byla to nesčetněkrát opakovaná rutina, ale tentokrát se v každém jeho pohybu odrážela netrpělivost a spěch. Putoval daleko, aby nalezl sám sebe, a nyní měl tuto chvíli na dosah ruky.

Když nastala půlnoc, seděl Gath na zemi před přístřeším podobným jeskyni, čelem k žhnoucím uhlíkům vyhasínajícího ohně. Jeho oči, úzké oranžové štěrbiny v temném stínu, který vrhaly strohé hladké líce, sledovaly husté výpary, stoupající z okolní suti. Pomalu se ve spirálách zvedaly vzhůru, mlžná těla

zahalená měsíčním světlem, pak se seskupily a zamířily k němu. Valily se nad hnědou zemí, tvarovaly podle každičkého oblázku či prohlubeniny, pak se proplazily přes nohy spícího velblouda a vzhůru mezi záhyby jeho ošklivé tlamy. Velbloud sebou trhl, nozdrami nasál výpary a probudil se. S frkáním a pliváním se potácivě zvedl a neklidně sebou škubal na provaze, zatímco se mu mlha ovíjela kolem dlouhých hubených nohou.

Gath tomu nevěnoval přílišnou pozornost. Ze všech stran se k němu plazila mlha. Vyhnula se ohni, převalila se přes sedlo, sedlové brašny, štít a sekeru. Těsně před jeho nohama se zdánlivě zastavila, její vlnící se tělo se neklidně převalovalo, a pak se smyslně omotala kolem barbarových boků a kolen.

Dotek výparů byl chladný, a když proudily přes jeho tělo a zastíraly okolní noc šedým závojem, Gath se zachvěl. Po těle cítil mravenčení a v jeho nitru se rozlilo horko, které ho pálilo v břiše.

Nervy a svaly se napjaly a Gathova ruka klesla na topor sekery. Pevně jej sevřel a jeho uklidňující dotek zahnal napětí. Náhle, aniž se o to nějak snažil, se topor v jeho sevření mírně zvedl.

Vyskočil se sekerou připravenou a pozvednutou ke stehnům a upřeně hleděl do okolní mlhy. Natáhl se k ní a mlha před jeho dotykem uprchla a rozplynula se. Neměla žádné tělo, žádnou sílu, která by jí umožnila zvednout sekeru. Ale něco ji mělo. Pak to uviděl.

Sedlová brašna, o kterou se sekera předtím opírala, se lehce pohnula, jak se živoucí kov rohaté přilby chvěl v koženém náručí. Z úzkých otvorů pod chlopní stoupaly slabé obláčky kouře.

Gath si dřepl vedle sedlové brašny a položil ruku na kůži. Byla teplá, téměř už horká. Gath položil sekeru na zem, rozepnul řemen a zvedl chlopeň. Přilba ležela v beztvarých černých stínech a zírala na něj planoucíma rudýma očima.

Gath jí pohled oplatil a náhle v nitru pocítil nejistotu.

Tři roky, od té doby, co s přilbou na hlavě pohlédl na Červenku Jezerní vlas, oděnou v drahokamech Bohyně světla, neprojevila přilba s výjimkou dvou případů svou žhnoucí sílu. Před dvěma lety, když ho v Říši ledu uvěznila sněhová lavina, vyšlehly z přilby

plameny a propálily mu cestu ven. O šest měsíců později, když byl polapen mezi hordou vyděšeně ustupujících pirátů a hrozilo mu ušlapání, se přilba ďábelsky rozzářila a prchající muže odehnala. Od té doby si však počínala stejně jako všechny ostatní. Dokonce i když bojoval v kitzaackých Jámách smrti, chovala se jen jako chladná ocel a ukrývala tak skutečnost, že její majitel je nejnenáviděnější nepřítel hordy, obávaný Posel smrti. Nyní však výpary způsobily, že se začala chovat jako nikdy předtím, a přiměly ji odhalit její moc, i když ji neměl Gath na hlavě.

Náhle se prudce obrátil. Zaslechl nějaký zvuk? Padající oblázky? Zavrčení? V obavě, že přilba prozradí jeho skutečnou totožnost, zapnul sedlovou brašnu a nacpal ji pod sedlo, aby na ni nebylo vidět. Pak se se sekerou v ruce posadil čelem k ohni a čekal.

Žádný další zvuk se neozval. Z mlhy se nikdo nevynořil. Ale bolest, která pramenila v jeho břiše, mu začínala prosakovat hrudí až k srdci. Pokoušel se ji zadržet, stejně jako to dělal v uplynulých třech letech, ale nedokázal to.

Bolest byla jako nicota, jako prázdnota nejistoty. Touha. Vzpomínky na rané dětství zahnala jakási ostrá neznámá úzkost, jako když nůž oškrábe kost. Výpary nyní uvolnily jeho touhu vědět, co se stalo v oněch ztracených letech. Pak, pomalu a nevyhnutelně, jej pohltil vnitřní klid a připravil divadlo jeho mysli na příchod ústředního herce, krásné Červenky Jezerní vlas. Opustil ji. Přenechal ji jinému muži a nyní už byla jistě vdaná a měla děti. Její kouzlo v barbarově nitru stále silně působilo. Sen o ní byl zřetelný a jasný, tak nedotčený jako tu první noc, kdy ji poprvé spatřil živou, a jeho touha po ní byla větší než touha poznat vlastní kořeny. Už s tím nedokázal bojovat. Zítra za rozbřesku zamíří na sever a vrátí se do Velké lesní kotliny, aby ji našel.

Pak spatřil, jak na něj ze tmy zírají oči, a jeho tělo se mírně nadzvedlo, jak se myšlení poddalo instinktům.

3.
Parrduu

Oči, kulaté, zlaté odrazy světla ohně, ne větší než konečky prstů, byly dvacet stop nalevo od něj. Po chvíli se další pár očí objevil vpravo a pak třetí na skále naproti němu. Přikrčený Gath vyčkával s rukou na sekeře. Oči také vyčkávaly. Čtvrtý pár stoupal po svahu napravo od něj a poté na střechu nad ním těžce dopadla dvě neviditelná těla a Gath zaslechl švihání ocasů. Celkem šest. Nějaká zvířata.

Gath se nehýbal. Oči se nehýbaly. Před nimi vířila hustá mlha a tlumila jejich zlatou záři. Pak mlhu odfoukl vítr, ale tvorové zůstávali ukryti v hustých černých stínech. Za zlatými duhovkami plála smrtící pýcha. Dva páry očí pomalu postupovaly vpřed a světlo uhasínajícího ohně dopadlo na tlamy s vousy a na žlutohnědou srst posetou černými skvrnami. Leopardi.

Leopardi obvykle lovili osaměle v savanách a lesích. Pokud byli tak daleko na severu v poušti, museli být vyhladovělí. Šílení hlady. Dost šílení, aby napadli člověka. Ale co by je přinutilo lovit ve smečce?

Gath přitáhl kolena a prostrčil levou ruku koženou rukojetí štítu. Jeho pomalé a nenucené pohyby neprozrazovaly žádné znepokojení, ale po tvářích se mu rozlilo horko. Stál tváří v tvář smrti a žaludek se mu svíral očekáváním.

Na kočkách nebyla znát netrpělivost. Sledovaly jej téměř netečně a nedávaly najevo víc emocí než ostří nože. Oči měly chladné a klidné, byly to oči lovců, kterým bylo jedno, zda pijí vodu z potoka nebo krev, a kteří bez předsudků sežrali cokoli, co zabili.

Po chvíli čtyři kočky na zemi lhostejně vešly do plného světla ohně. Štíhlá svalnatá těla byla sebevědomě uvolněná. Na délku měli leopardi od pěti do osmi stop a vážili asi mezi pětaosmdesáti a něco více než sto librami. Jak se k němu blížili, všiml si, že k vyhladovění mají daleko, a také proč loví společně. Všichni měli kožené obojky zdobené stříbrnými cvoky.

Gath jediným prudkým pohybem vstal. Viděl takové leopardy

bojovat v kitzaackých Jámách smrti. Byli to Parrduu, kočky chované v zajetí, které jejich cvičitelé krmili jen lidským masem tak dlouho, dokud po něm nepociťovaly neukojitelnou touhu.

Dva leopardi se zastavili dvacet stop od něj a zařvali. V jejich hlasech se však stále neozývala žádná netrpělivost, pouze instinkt. Největší kočka udělala dal

ší dva kroky vpřed a lehla si. Pohledem přejela okolní tmu a pak se podívala na Gatha, jako by byl hromádka kostí na podnose.

Gath mnohokrát čelil nesčetnému množství protivníků, ale žádní nebyli jako tito. Protože v zabíjení zvířat neviděl čest ani slávu, nikdy s nimi v jámách nebojoval. Ale viděl je při práci. Věděl, že leopardi jsou rychlejší než on a přinejmenším stejně silní. Věděl také, že jejich řemeslo je pro ně stejně přirozené jako pro něj. A navíc měli zkušenosti. Budou vědět, jaké nebezpečí představuje sekera a štít a jak se s nimi vypořádat. Jeho výhodou byla pouze váha a kov.

Zaslechl, jak se leopardi na střeše pohybují, a na holá ramena mu napadal prach, zatímco se v měsíčním světle vedle něj objevily jejich stíny. Kočky před ním zvedly hlavy a plochými čenichy větřily jeho strach.

Gath se náhle otočil a plochou stranou sekery udeřil do otlučeného okraje kamenné střechy. Dlouhý zvonivý zvuk a létající kusy kamene zahnaly zvířata na ústup. Velká kočka výhrůžně vstala, ale Gath si jí nevšímal. Upustil štít, oběma rukama uchopil topor sekery, otočil se a zarazil sekeru do jednoho z mohutných trámů, které kamennou střechu podpíraly. Sekera se zakousla hluboko do shnilého dřeva a trám se rozlomil vedví a zřítil na zem. Střecha se mírně prohnula a kolem jeho přikrčené postavy se snesl déšť prachu a kamení, ale nespadla. S vrčením kopl obutou nohou do dalšího trámu a ten se rozštípl a spadl, a s ním i sprška kamení a leopard. Zvíře s řevem dopadlo na podlahu a snažilo se odškrábat pryč, aby uniklo padajícím kamenům. Ty ho však srazily k zemi a napůl pohřbily. Zvíře se snažilo vydrápat ven, ale Gath mu sekerou proťal kožešinou pokrytý krk, až kolem jeho nohou prolétla sprška krve a se zasyčením dopadla do ohně.

Když se Gath vynořil, zkrvavený od stehen dolů, a popadl ze země štít, zbývající leopardi rozzuřeně zařvali. Druhý leopard seskočil z hroutící se střechy a dopadl těsně za syčící oheň. Nyní s nataženými předními tlapami skočil vířícím dýmem po Gathovi.

Drápy se zachytily o okraj Gathova štítu, ale Gath tuto taktiku očekával. Než se zvíře stačilo zadníma nohama zapřít o zem, aby odhodilo štít stranou, Gath pustil sekeru a přikrčil se k zemi, přitáhl si štít i se zvířetem k sobě a konec štítu vrazil pod kočku. Zachytil na štítu celou váhu leoparda a přehodil si zvíře přes hlavu do temného nitra jeskyně, která teď měla tvar úzkého trojúhelníku, ohraničeného spadlou střechou. Než zvíře narazilo do zdi, Gath si přitáhl štít před sebe a vrazil do posledního sloupu. Ten se zřítil, Gath uskočil dozadu, leopard se vyškrábal na nohy a zaútočil, jen aby jej vzápětí pohřbila lavina kamení a prachu.

Gath se obrátil a popadl sekeru, zatímco čtyři žijící leopardi se k němu začali se zježenou srstí opatrně přibližovat. Krátké nohy se přikrčily. Uši se přitiskly k hlavě.

Gath věděl, že se k němu chtějí dostat blíž, pak se na něj vrhnout, strhnout ho na zem a svírat v zátylku, dokud ho neuškrtí nebo mu nezlomí vaz. Pak se nakrmí, když nejdříve budou žrát vnitřnosti, dokud jeho ruce, nohy a hlava neodpadnou, právě tak jako se krmili jejich příbuzní, které viděl v písku arény. Tyto představy nezaháněl, nýbrž u nich setrvával, aby ještě více zvětšily opojné vzrušení, které cítil.

Byl v divočině. Vstoupil do onoho světa uprostřed bitvy, jediného místa, které mohl skutečně nazývat domovem.

Gath sevřel sekeru kratším úchopem a zaútočil na největšího leoparda. Překvapené zvíře se stáhlo, vrčelo a škrábalo drápy do vzduchu. Zároveň po barbarovi dva ze zbývajících tří leopardů skočili. Jeho tělo zareagovalo rychle a jistě, jako by bylo připraveno předem, otočilo se a paže v širokém oblouku máchly sekerou, která prvního leoparda zasáhla do spodní části břicha a vykuchala. Druhý leopard zachytil okraj Gathova štítu, zapřel se zadníma nohama a pokusil se odtáhnout štít stranou. Gath, který se snažil udržet rovnováhu a zároveň měl prostředek těla odhalený

útoku, setřásl rozpáraného leoparda ze sekery. Krev zvířete vytryskla a postříkala mu celou paži až k holému rameni.

Gath couval k plochému kameni, aby si kryl záda, táhl za sebou leoparda, který mu visel na štítu, a snažil se najít na toporu sekery suché místo, aby ji mohl pořádně uchopit. Tam pak, zatímco se stále snažil zabránit leopardovi, aby odtáhl štít, musel čelit útoku dvou zbývajících koček.

Jedna zaútočila na ruku, v níž držel sekeru, a Gath se jí rozmáchl v ústrety. Topor mu v ruce uklouzl a čepel se odrazila zvířeti od hrudi. Drápy Gatha škrábly do paže a kočka odskočila dozadu a v zubech bezpečně svírala topor sekery. Druhá kočka se přidala ke svému druhovi, který tahal za Gathův štít, a společnými silami a váhou stáhli štít dolů. Gath se nechal také stáhnout a plnou vahou těla se opřel do štítu. Náhlý náraz kočky překvapil, jednu přirazil k zemi a přerazil jí páteř. Druhá se snažila vydrápat ven, ale Gath, který se převalil ze štítu pryč, jí oběma rukama sevřel šíji. Přitáhl si leoparda k hrudi, provlekl mu ruce pod předními tlapami a spojil je na zátylku zvířete. Vleže na zádech si Gath držel velkou kočku na hrudi, zatímco máchala drápy do vzduchu a svíjela se. Pak se barbar zhluboka nadechl, jeho tělo se napjalo, ruce zlomily zvířeti přední tlapy a ramenní klouby a otáčely jeho hlavou, dokud zvířeti nepraskl vaz. Velká kočka zůstala barbarovi zplihle ležet v rukou.

Gath odhodil zvíře stranou a převalil se na všechny čtyři. Bezmocný. Zbývající leopard stál nehybně téměř deset stop od něj a v tlamě stále svíral Gathovu sekeru. Těžce oddechující Gath se postavil a lapal po dechu. Z ran na ramenou a na hlavě mu prýštila kouřící krev a zasychala na hrudi a stehnech až ke kolenům. Ruce mu pokrývaly chuchvalce srsti a sražené krve.

Leopard pustil sekeru a o krok ucouvl, pak o další. Rozhlížel se ze strany na stranu, očima zkoumal tmu a pak se obrátil, odplížil se a zmizel do noci.

Gath ostražitě zacouval k balvanu, který mu poskytoval ochranu, přejel očima okolí a naslouchal. Dva z leopardů stále ještě umírali, hlasitě lapali po dechu a jejich dlouhé ocasy sebou slabě

cukaly v loužích jejich vlastní krve a moči.

Gath si suchým pískem vydrhl ruce a pak ho po hrstech nabíral a ucpával jím rány na hlavě, stehně a pažích. Leopardi naposledy sípavě vydechli a noc ovládlo ticho.

Za okamžik však bylo zničeno krutým posměšným smíchem. Gath udělal krok k sekeře a zaváhal, když se chorobný smích ozval znovu. Tentokrát to znělo jako varování. Pak se zpoza kamenů na opačné straně tábora vynořil muž. Dlouhým lukem mířil na Gathovu hruď. V luku měl vložený šíp s těžkým hrotem ve tvaru listu, schopný na krátkou vzdálenost, která od sebe muže dělila, prorazit zeď.

Zasmál se potřetí. „Je opravdu potěšení vidět tě při práci, barbare. Pěkně drahý potěšení, když vezmu v úvahu, že jsem za každý z těch krásných zvířat zaplatil hromadu stříbra. Ale i tak potěšení. Jsi opravdu úžasný, to ano. A kočky se dají sehnat snadno… na rozdíl od muže, jako jsi ty.“

Znovu se zasmál a z toho zvuku se Gathovi sevřel žaludek. Nikdy cizince neviděl. Tím si byl jistý. Přesto však cítil, že jej zná.

4.
Kočičí muž

Mrštný svalnatý vetřelec měl kůži svraštělou a tuhou jako Gathova náhradní kožená zbroj. Tělo měl uvolněné jako smotaný provaz, ale jeho malé černé oči se ostražitě rozhlížely. Bylo mu něco přes čtyřicet a vypadal jako někdo, kdo nebyl nikdy mladý. Měl čtvercovou tvář, ale jeho rovné zplihlé vlasy a ochablé rysy jí dodávaly zdání délky. Přes koutky očí a úst mu visely záhyby kůže a z brady tenké pramínky vousů.

Gazul Velký tlapy, kitzaacký lovec odměn.

Prohlédl si barbara se sebedůvěrou profesionála a všiml si, že obrovský válečník není smrtelně zraněný, a kupodivu ani vyčerpaný. Strašlivý barbar stál jako vždycky, lehce rozkročený a s

napnutými koleny, připravený udeřit.

Gazul pozvedl luk a řekl: „Opravdu rád bych ho odložil, ale jsem z tebe nervózní.“

„Poslal jsi na mě svoje kočky.“

„To je pravda, “ odvětil lovec odměn. „Ale měly si s tebou jen trochu pohrát. Otestovat tvoji rychlost, abych viděl, jestli si se zvířatama poradíš stejně dobře jako s lidma.“

„Pokusily se mě zabít.“

„Jo, to určitě pokusily. Hlupáci. Ale to je tvoje vina. Když zachytily tvůj pach, věděly, že toužíš po boji ještě víc než ony, a to je rozrušilo. Vyděsilo je to. A vyděšeného leoparda nedokážu ovládat dokonce ani já.“

Barbar neodpověděl.

„Věř mi, velikáne, “ trval lovec odměn na svém. „Nikdy nelovily někoho, jako jsi ty.“

„Lžeš. Jsou to Parrduu.“

„To jsou, “ řekl Gazul, ale nepřiznal se ke lži. „Nebo byli, přesně řečeno. Teď jsou to lovci odměn, stejně jako já. Ale nemá cenu zapírat, že pořád žerou lidi. Zabíjeli lidi pro zábavu i kvůli jídlu. Ale nikdy ne lidi, jako jsi ty. To ne!“ Nahlas se zasmál. „U Zarda, to bylo něco, sledovat tě, to tedy jo. Vyděsil jsi je až k Zattovi!“

Jelikož byl Zatt bohem krve a bohem moči, byla tato slova míněna jako poklona, ale barbar na ně zareagoval pouze zvířeckým zavrčením.

Starší muž se nad tím zamyslel a usmál se. „Zabíjení zvířat tě netěší, co? No, to je pochopitelný. “ V očích se mu objevilo porozumění. „Ty jsi ten barbar, kterému Kitzaakkové říkají Superbaa, je to tak? Mistr každé Jámy smrti od Tailchetu až po Kodookaan?“

Gathovi pyšně zazářily oči.

„Správně, “ vyhrkl Gazul vesele, „měl bys být pyšný. “ Přiblížil se, dřepl si a zdánlivě ledabyle držel luk se šípem nasazeným na tětivě jen v jedné ruce. „Asi před měsícem jsem tě viděl bojovat. V Tailchetu. V tý jejich malý aréně, co jí říkají Pepřovec. Vracím se

tam vždycky, když mám tu možnost. Vyrostl jsem tam, v dírách pod tribunama. Znáš to, dělal jsem poslíčka děvkám, čistil klece, žral bláto. “ Hořce se zasmál. „Bylo to peklo, ale stálo za to. Už jako děcko jsem to uměl se zvířaty, dokázal jsem se s nima snadno spřátelit. Ještě mi nebylo pět, a už jsem uměl naučit psy, aby poskakovali po zadních, a podobně. Byl jsem v tom tak dobrý, že mě jeden z mistrů v aréně nechal starat se o klece se zvířaty a pak ze mě udělal kočičího muže. Ve čtrnácti! Byl jsem nejmladší kočičí muž, který kdy v Pepřovci byl!“ Čekal, jak barbar zareaguje, ale ten nic neřekl. „Jmenuju se Gazul. Říkají mi Velký tlapy. “ Zvedl jednu mohutnou ruku a otáčel jí ve světle ohně, aby bylo vidět mohutnou dlaň a krátké silné prsty.

Barbar přikývl. „Mně říkají Gath Baal, “ řekl klidně.

„Gath Baal, “ zamumlal lovec odměn. Oči mu ztvrdly a zmatněly. „Opravdu mě těší, že se s tebou setkávám, Gathe Baale. Ale nedělej chybu a nemysli si, že jsem hlupák. “ Zvedl meč. „Vím, že proti takovým, jako jsi ty, je todle malá ochrana. I kdybych tě prvním šípem zasáhl do srdce, a to se obvykle stane, vím, že by ti to nezabránilo mě zabít.“

Gath zvedl hlavu.

„Je to tak. Věděl jsem, že riskuju život, když jsem se ukázal. Ale mám k tomu důvod. Dobrý důvod.“

Gazul sundal šíp z tětivy a společně s lukem ho položil na zem. Aniž ukázal sebemenší obavy, přešel k ohni a začal budovat hranici ze dřeva, které barbar předtím nasbíral.

Na krku kočičího muže se houpalo několik barevných váčků s amulety, a na opasku měl tři pochvy s dýkami, velký kožený měšec, svinuté vodítko a nevelké kožené pouzdro s malou kuší. Zbraň byla nabitá lesklou šipkou, která nebyla dost velká ani na to, aby zabila kotě.

Barbar se přesunul na druhou stranu ohniště, sedl si na bobek a začal popíjet ze džbánku s vínem, přičemž přes okraj nádoby pozoroval nejdříve lovce odměn a pak okolní tmu.

Gazul se usmál. „Děláš správně, když si dáváš bacha. Mám s sebou dalšího mazlíčka. Ale není nebezpečný.“

Tleskl rukama a zpoza kamenů se vynořila malá postava. Asi čtrnáctiletý chlapec. Malý. Hubený. Silný. Seskákal z kamenů jako koza, udělal ve vzduchu salto a pak se rozběhl ke Gazulovi a s otrockou poslušností mu poklekl u nohou a přitiskl obličej do prachu.

Lovec odměn se pobaveně zasmál. „Ten spratek prostě nemůže odolat, aby se nepředvedl. Je hbitý a rychlý jako kočka, a dobře to ví. “ Mrkl na Gatha. „Možná je dokonce tak rychlý jako ty.“

Chlapec se posadil na paty a kulatá tvář pod ježatými hnědými vlasy, silnými, rovnými a krátkými jako hřebíky, mu zářila pýchou. Měl umbrově zbarvenou kůži a až na bederní roušku s vlnitým okrajem a sandály byl jeho jediným oblečením různě zbarvený nános prachu.

„Je to Odokoro, “ vysvětlil Gazul. „Má talent. Všichni jsou odborníci na zvířata, ale tenhle kluk s nima umí mluvit. S kočkama, ptáky, koňmi, velbloudy, a dokonce i s prasaty, kdyby ovšem některé z těch pitomých hovad mělo co říct. A díky tomu je neocenitelný. Ale je to taky kluk pro všechno. Takže když budeš něco chtít, jenom si mu řekni. Jmenuje se Billbarr. “ Špičkou nohy do chlapce šťouchl. „Přivez vůz a pak tady mýmu novýmu příteli připrav nějaký maso.“

Chlapec vyskočil pomocí přemetu vzad a tryskem odběhl do tmy.

Gazul nevzrušeně sledoval, jak se Gath zvedl a znovu se chopil sekery a štítu. Pohyb způsobil, že zranění na barbarově hlavě začalo opět krvácet. Když se Gath zase připojil ke kočičímu muži, krev mu už prosákla písečným škraloupem na hlavě a vykreslila mu na tváři obrazec podobný pavučině.

Gazul se dotkl malého, tyrkysově zbarveného váčku, který mu visel kolem krku. „Mám balzám, který ti uzavře ránu, jestli chceš.“

Gath zavrtěl hlavou, zarazil sekeru kolmo do písku vedle sedlových brašen, posadil se a napil ze džbánu. Pak se zahleděl přes sálající oheň a klidně se zeptal: „Řekni mi, proč bych tě neměl zabít.“

„S potěšením, “ odpověděl Gazul věcně. „Víš, pokoušel jsem se

tě dohonit od chvíle, kdys vstoupil do pouště. To je už pět dní. Takže bysme si mohli promluvit. Mám pro tebe nabídku. Jsem si jistý, že tě bude zajímat. “ Zvedl ruce k ohni, aby se zahřál, a hlavou mávl k mrtvým leopardům. „Nepřived jsem ty kočky do téhle mizerné pouště jen proto, aby si s tebou pohrály. Jsem na lovu. Hodně zvláštním lovu. Na lovu, který by, jak si troufám říct, nesvěřili žádnému jinému lovci odměn. “ Oči se mu zúžily v oplzlém úsměvu. „Lovím holku. Nádhernou holku. Nejvzácnější stvoření, které bys kdy dostal na záda.“

Nezdálo se, že by to na barbara udělalo dojem nebo ho to zajímalo.

Gazul se zašklebil. „Není to tak, jak si myslíš. Nejsem jenom hloupý chlípník. Na lov žen jsem odborník a už jsem uloupil několik největších krásek, které kdy svět viděl. Tohle je ale jiný. Tentokrát platí účty velekněz Chrámu snů v Kaldarii. Takže bude hromada zlata pro každýho, kdo se k lovu připojí, nemluvě ani o zábavě, kterou nám ta holka poskytne.“

Gath se na kočičího muže zlobně zahleděl, jako by byl nějaký hmyz. „Nepotřebuju stříbro. Svoje ženy si hledám sám.“

„Nechápej mě špatně, “ řekl lovec odměn hladce. „Stříbro je jen ta nejmenší část toho, co ti nabízím. “ Na chvíli se odmlčel, aby dodal slovům na účinku. „Slyšel jsi někdy jméno Noon?“

Gath zavrtěl hlavou.

„Opravdu?“ Gazulovi se zatřpytily oči. „Vzpomeň si. Každé kitzaacké dítě slyšelo legendu o tajemné královně džungle, a tady v poušti ji vykládaj všichni potulní herci. Musel jsi ji slyšet! Ve Velké lesní kotlině se ta legenda vypráví v písni o záhadné mladé divošce, která vládne velkým kočkám z džungle. Neuvěřitelně krásná dívka, nazývaná Noon Tisíce životů, královna, která nikdy nezemře. Říká se, že jsou jí nakloněni i sami bohové a v každé třetí generaci jí posílají mocného válečníka, aby jí sloužil jako král.“

V Gathových očích zasvitlo poznání.

„Myslel jsem si to, “ přikývl Gazul. „No, takže tuhle holku lovím. Noon, královnu Daangallu.“

„Přelud?“

Gazul pokývl směrem k plamenům. „Pro lidi, co nemaj představivost, ano. Ale pro mě ne. Já ji viděl. “ Oplatil barbarovi jeho pochybovačný pohled. „Jasně že nečekám, že mi budeš věřit. Alespoň ne hned. Proto jsem čekal, až dorazíš k Chela Kong, a na půlnoc, než se ukážu. Jestli lžu, jestli je v mým kaajen nepatrná stopa podvodu, ukáže se to, až vstoupím do výparů.“

Kočičí muž dramaticky vstal, sedl si se zkříženýma nohama do vířící mlhy a dovolil jí, aby ho obklopila. Aniž se pohnul, promluvil.

„Viděl jsem ji, Gathe Baale, tak jistě, jako teď vidím tebe. Loni jsem vedl do Daangallu malou loveckou výpravu a pomocí magie, kterou mi poskytl velekněz z Kaldarie, jsem ji našel. Nepodobá se žádný jiný ženě na tomhle světě. Zvíře, a přesto žena. “ Výpary nijak nenaznačovaly, že by lhal, a jeho hlas sílil vzrušením. „V rokli zarostlé mechem ležela se svýma velkýma kočkama – lvy, leopardy, jaguáry. Jeden jí sloužil jako polštář a ostatní ji obklopovali, olizovali ji, třeli se o její nahá stehna a předli jí do uší.“

„Byli ochočení?“

„Ne! Divocí!“ Gazul vstal, přešel k barbarovi a dřepl si před ním. Horké světlo ohně zářilo na jeho obrovských rukách, zatímco si je ohříval, a po nadšené tváři mu přebíhaly rudé paprsky. „Nikdy nebyli mimo džungli. Věř mi. Nikdy neviděli vodítko, obojek nebo bič. Poznal bych, kdyby jo. Kromě toho ona nic takovýho nepotřebovala. Dávala jim rozkazy pokývnutím hlavy, pohyby těla a vrčela a předla. A oni dělali, co jim poručila.“ Gath posměšně zabručel a Gazul dodal: „Nepochybuj o mých slovech, barbare. Jenom zatřepáním vlasy je přinutila sednout nebo lehnout. Zamračil se. “Ale velekněžova magie nebyla dost silná a já jsem si s sebou nepřived dostatek mužů. Když jsme se ji pokusili uvěznit, její kočky se na nás vrhly a zabily všechny kromě kluka a mě.“

Gath se tomu usmál.

„Vím, že to zní podivně, “ řekl Gazul. „Ale ty jsi procestoval spoustu zemí, a jak se tak na tebe koukám, řek bych, že jsi sám viděl hromadu zvláštních věcí.“

Gath zamyšleně přikývl a v šedých očích se mu míhaly vzpomínky, vzpomínky, jež vyprávěly mnohem podivnější příběhy, než byl ten, který právě vyslechl. „Je to zplozenec pekla?“

„Nevím, “ odpověděl Gazul. „Neměl jsem čas ji prozkoumat. A v týhle době, kdo s jistotou rozezná démona, člověka nebo zvíře? Ale jedno ti řeknu, Gathe Baale. Je to ženská, a dobře rostlá. “ Zvedl mohutné ruce a ohnul prsty, jako by v nich držel ženská ňadra. „Má je jak melouny. Člověk by potřeboval pět rukou, jen aby prozkoumal jedno z nich.“

V Gathových očích stále nebylo vidět žádný zájem.

Velký tlapy si ho chvíli zamyšleně prohlížel a pak kývl hlavou k Billbarro

vi, který právě přijel ve voze s červenými koly, taženém dvěma koňmi. „Jestli mi pořád nevěříš, zeptej se kluka. Byl tam se mnou a on je jeden z těch, co neuměj lhát.“

Chlapec přitáhl uzdu a zastavil vůz vedle nich.

„Podívej se na něj, “ řekl Gazul rozhodně. „Koukni se mu do očí. Uvidíš.“

Aniž odpověděl, podíval se barbar na vůz. Na otevřené korbě seděl přeživší leopard. Ten okamžitě vstal a začal na něj zpoza paprsků kola vrčet. Chlapec zvíře utišil, s velkým kusem syrového masa, nabodnutým na železném rožni, seskočil z kozlíku a zarazil se, když se setkal s Gathovým pohledem. Oči měl jasné a čisté jako obloha vymetená větrem.

„Ty jsi tu kočičí dívku viděl?“ zeptal se Gath.

Chlapec stroze přikývl, jako by se ho Gath zeptal, jestli je kluk, a pak šel umístit maso nad oheň.

„Vidíš, „ řekl Gazul vesele. “Zní to bláznivě. Nemožné! Ale přece je to pravda. Noon existuje. A právě teď je někde tam venku a čeká na nás v džungli na jihu.“

Barbarovy čelistní svaly se zavlnily a v zastíněných očích se objevila pochybnost. „V Daangallu?“

Gazul přikývl. „Už jsi tam někdy byl?“

Gath zavrtěl hlavou.

„Překvapilo by mě, kdyby jo. Do těch končin cestuje jen málo

lidí, a ještě méně se jich odtamtud vrací. Abychom se tam dostali, budeme muset jet pět dní přímo na jih, přes savanu do Jilzy, vesnice domorodců na řece Uaapuulaa. Tam si koupíme kánoe a vydáme se po proudu. Dva nebo možná tři dny nato vstoupíme do Daangallu. A až tam budeme, uvidíš věci, jaké jsi nikdy neviděl ani o nich neslyšel. To ti slibuju. Ale než vyrazíme, dám v Bahaaře dohromady pořádnou výpravu. Tentokrát to udělám správně, a stříbra na to mám dost. Velekněz zaplatil předem."

Barbar na něj upřel tázavý pohled.

„Proč?" vykřikl Gazul. „Použij představivost, kamaráde. Ta holka, to je čistá nezkrocená magie. A až ji bude mít v chrámovým bordelu, stane se z něj nejmocnější muž Kitzaacké říše. Využije ji, aby zkrotil generály a ministry, a dokonce i císaře. „ Zasmál se. „Dokážeš si představit, jaký bohatství mu to přinese? Jakou pak získá moc?" Zavrtěl hlavou. „Ne, to nedokážeš. Pro takové, jako jsi ty a já, jsou tyhle věci příliš ohromné. Tenhle lov nám ale dá, po čem oba toužíme, to mi věř. „ Mazaně se usmál. „Znám tě, barbare, líp, než si myslíš. Možná dokonce líp, než se znáš ty sám. Nevíš, co dělat. Poznal jsem to, když jsi bojoval v Tailchetu, a dnes, když jsi zabil moje kočky, jsem to cítil. Nevím proč a je mi to jedno. Ale stojíš na životní křižovatce a nevíš, jakou cestu si vybrat. Já ale ano. Vím, co chceš, stejně jistě, jako co chci já… a když mi pomůžeš, dám ti to."

Chlapec položil Gazulovi do rukou maso a lovec odměn začal jíst, zatímco svým pohledem spoutával Gathův, jako by ho měl na vodítku.

„Řekni mi, co nabízíš, kočičí muži. „ Gathův hlas byl hluboký a chraptivý.

„Řeknu, „ odvětil Gazul rozhodně. „Určitě jsi slyšel vypravěče povídat, že někdy se člověk musí ztratit, aby našel svou cestu. „ Nečekal na odpověď. „To je teda moje nabídka. Když se připojíš k mýmu lovu, umožním ti ztratit se jediným způsobem, jakým se Gath Baal ztratit může. Tím, že ti poskytnu protivníka silnějšího a nebezpečnějšího, než proti jakýmu jsi kdy až doteď stál nebo se někdy postavíš."

5.
Dohoda

Billbarr utrhl kus masa a podal ho barbarovi. Gath mu kývnutím poděkoval a obrátil se zpět ke Gazulovi. „Nějak moc si věříš, lovče odměn. „

„Opravdu?“ uchechtl se Velký tlapy. „Nemyslím. Máš nepřirozenou zálibu ve smrti. Viděl jsem ti to v očích, když jsi bojoval v písku Pepřovce, i dneska v noci, když jsi stál proti mejm kočkám. Tvoji protivníci ale zemřeli příliš rychle, aniž ti poskytli uspokojení, které hledáš. Podle toho, jak ses dneska choval, bych vlastně řekl, že už to jsou celý roky, co jsi naposledy narazil na protivníka, který tě byl hoden.“

Gathova tvář se zachmuřila. „Moc toho vidíš.“

„Promiň, mám takovou povahu. A je mi to příliš k užitku na to, abych toho nevyužíval. „ Na chvíli se odmlčel, aby jeho střízlivý tón zapůsobil, a pak dodal: „Noon, kočičí královnu, chrání král.“

„Už jsem s králi bojoval.“

„O tom nepochybuju, ale ne s takovýma, jako je tenhle. Je stejný jako ten král v legendě.“

Gath přestal žvýkat. Tváře mu pod pavučinovým vzorem zaschlé krve jasně zazářily. Podíval se na chlapce, který přestal vázat maso, a drsně zašeptal. „Chyak?“

Chlapec přikývl a pak ještě několikrát.

Gath se obrátil ke Gazulovi. Kočičí muž také přikývl. „Ano, Chyak. Šavlozubý tygr třikrát větší než ty. Žádný muž, ani několik mužů, se mu nemůže postavit. Možná až na tebe.“

Barbarovi zaplály oči a ihned je sklopil k zemi, jako by to chtěl skrýt. Hruď se mu nadmula a celé tělo jako by se zvětšilo. Když oči zvedl, bylo v nich místo žáru ponuré očekávání. Gazul promluvil.

„Fajn, začínáš to chápat. S tvojí pomocí budu mít opravdu šanci ji chytit. A s mojí pomocí se budeš moct postavit Chyakovi a najít výzvu, kterou hledáš. „ Na okamžik nechal slova zapůsobit a

zašeptal: „Teď vidíš, proč si věřím. Potřebuješ mě, Gathe Baale. Já, a jen já, ti můžu dát to, po čem toužíš nejvíc na světě.“

Gath kočičímu muži chvíli hleděl do očí a pak se podíval dolů na své ruce. Zpocené, chvějící se prsty objímaly topor sekery, kterou si nevědomky položil na stehna. Pevně prsty na toporu sevřel a podíval se přímo na Gazula.

Lovci odměn proběhlo tělem zamrazení a otřásl se. Barbarovy oči byly nemilosrdné. Gazul měl před sebou nezkrocenou šelmu, dychtící po boji na život a na smrt. Viděl surovou podstatu spoutanou v nitru člověka, nejnebezpečnějšího dravce ze všech.

Když se Gazul zase uklidnil, se strojeným úsměvem se zeptal: „Tak co, dohodli jsme se?“

6.
Neobvyklí spojenci

Příštího dne Gath klusem projížděl mezi šípy slunečních paprsků, vylétávajícími zpoza hradby mraků, a vedl za sebou vůz s červenými koly, na kterém jeli Gazul, jeho leopard a Billbarr. Směřovali na jih po staré kitzaacké vojenské cestě, která mířila do dalekých zčernalých ruin Bahaary, pryč od barbarova přítele, *bukka* Hnědého Jendy, a krásné Červenky Jezerního vlasu.

V následujících staletích, až budou potulní pěvci u táborových ohňů vyprávět tento příběh, budou o tom mluvit jako o šílenství zrozeném z temných sil a poukazovat na to, že Gath měl už dávno touze po Července Jezerním vlasu podlehnout. Okouzlila jej jako nedospělá dívka ještě předtím, než se její půvab plně rozvinul. Nyní byla nejen ženou v rozpuku mládí, ale její krása a moc byly krásou a mocí živoucí bohyně. Nosila drahokamy Bohyně světla. Měla moc vytvářet sny, vyzývající k napodobení. Přestojí Gath odolal a s neoblomnou vytrvalostí pokračoval v cestě jako vlk na stopě kořisti.

Gazul hnal vůz stejně rychle, ale s veselejší náladou, a usmíval se přitom, jako by nejen barbarovi nasadil obojek a vodítko, ale

také ho zkrotil, a měl tak jistotu, že nemůže selhat a brzy dopadne i svou vzrušující kořist.

7.
Léčka

Gazul sledoval, jak Gath bičem pohání velblouda vpřed. Barbar měl koleno zaháknuté kolem hrušky sedla, seděl uvolněně a rytmicky se pohupoval na zádech neohrabaného korábu pouště. Oči měl však tvrdé a jasné jako kovová zbroj a chřípí mu plálo, když vdechovalo horký vzduch dobrodružství.

Před nimi se ze staré kitzaacké vojenské stezky rozbíhaly cesty na západ a východ. Hned za křižovatkou se cesta začínala klikatit divočinou zvanou Fantaal, pustými, sluncem sežehlými pahorky hnědozemě, protínanými roklemi a trhlinami a posetými balvany a stíny velkými jako domy. Přirozené útočiště pro bandity. Území, stvořené svárlivými bohy, kteří se zalíbením hleděli na dílo, vykonané pomocí kopí, šípů a praků.

Gath bez váhání tryskem projel křižovatkou a zamířil dolů po svahu do stínů hrozivých balvanů.

O hodný kus za ním se Gazul prudce vztyčil na kozlíku poskakujícího vozu a přes lomoz a řinčení ječel: „Počkej! Stůj! Stůj!“

Jeho slova však zanikla v rámusu, takže obrovského barbara potichu proklel, vytáhl z váčku malou dřevěnou píšťalku a ostře zapískal.

Gath přitáhl otěže a očima pátral ve stínech po zdroji podivného pískotu. Pak ho uslyšel přicházet zezadu a obrátil se v sedle, zatímco Gazul, pobízeje koně bičem, hnal otřásající se skřípějící vůz dolů z prašného svahu.

Kočičí muž s kašláním a lapáním po dechu prudce zastavil vedle Gatha a rukama rozháněl všudypřítomný prach. Jeho přivřené oči se setkaly s barbarovýma a hlavou ukázal na křižovatku za nimi.

„Máme namířeno támdle tou cestou.“

Gath zavrtěl hlavou. „Po vojenské stezce tam dorazíme o den dřív.“

„To vím, „ zasípal Gazul a posadil se. „Ale všecky vedou do Bahaary a nemá cenu riskovat víc, než je nutný. „ Pohledem přelétl skaliska, která jim čněla nad hlavou. „Zdejší škorpióni jsou tak velcí, že by mohli nosit kopí.“

„Nic se nám nestane, „ prohlásil Gath rozhodně a pobídl velblouda vpřed.

„Počkej chvilku!“ Když se Gath zastavil a ohlédl, Gazul dodal: „Dobře víš, že nás někdo sleduje. Viděls jejich stopy stejně jako já.“

„Jsou jenom dva. „ Znělo to, jako by se bavil o zajících.

„To je pravda. Ale nevíme, kolik jejich přátel čeká před náma na tu dobrou zprávu, že jsme tak pitomí, abysme jim vjeli přímo do těch jejich krvežíznivých tlam.“

„Mluvíš o nich, jako bys je znal.“

„Nevím to jistě, ale nejspíš znám. Povídá se, kolik s sebou vezu stříbra, a od chvíle, kdy jsem vyjel z Habaatu, mě sleduje banda zmetků, co se ze všech sil snaží vypadat jako banditi. Zaručuju ti, že s radostí podstoupí jakýkoli riziko, jen aby mi vyprázdnili měšec.“

„Vypadají jako někdo, kdo se nedá tak lehce odradit.“

„Přesně.“

„Tak to se s nimi můžeme vypořádat rovnou a ušetřit čas.“

Gazul zasténal. „Poslouchej, Gathe, vím, jak moc máš rád boj, to mi věř. A já si tě za to vážím. Ale todle je hloupost! Zbytečná námaha. V Bahaaře jim můžu za pár stříbrňáků nechat podříznout krky nebo otrávit víno. Teď se s nima nemusíme obtěžovat.“

Namísto odpovědi odepnul Gath sedlovou brašnu a vytáhl rohatou přilbu.

Gazul začal protestovat, ale zmlkl, když jeho pohled dopadl na přilbu, důvěrně známou masku s temnými otvory pro oči a ústa a s rohy, které se stáčely směrem k lícím. Žhavé paprsky slunce se odrážely od kovového povrchu; zdálo se, jako by kov v

barbarových rukou tepal vlastním neviditelným životem. Když si kočičí muž uvědomil, že ho barbar sleduje, řekl: „Pěkná přilba. Taky mám rád rohy.“

„Slouží svému účelu.“

„Tím jsem si jistý, „ odpověděl Gazul ledabyle. Pak změnil tón. „Neposlechneš mě, že ne?“

Gath si nasadil přilbu.

Gazul se zasmál, převážně sám sobě. „Dobře, velikáne, uděláme to po tvým. Ale nejdřív mi ještě jednou řekni, že týhle výpravě velím já. Nemusíš to myslet vážně, jenom to řekni. Můžu věřit lžím jako každý jiný, a budu se potom cítit mnohem líp.“

S očima usmívajícíma se skrze průzory přilby, Gath řekl: „Ty velíš. „ Obrátil velblouda a zamířil dál do nitra hrozivě vyhlížející krajiny.

Gazul se ostře ohlédl přes rameno na Billbarra, který stál za ním ve voze. Úsměv, který se dítěti rozléval po tváři, okamžitě pohasl a chlapec padl na dno vozu, schoulil se a vystavil holá záda svinutému biči, který lovec odměn držel v ruce. Gazul se krutě zasmál, až chlapec zafňukal a roztřásl se.

„Uklidni se, kluku, nebudu tě tlouct. Aspoň ne teď. Jenom se tě chci na něco zeptat. „ Billbarr zvedl hlavu a Gazul dodal: „Už jsi někdy viděl takovou přilbu?“

Billbarr přikývl. „Ano. Hodněkrát. Teď je to oblíbený styl. Kněží říkají, že napodobeniny přilby obávaného Posla smrti v sobě mají magii. Že toho, kdo ji nosí, proti Poslovi chrání.“

„Bystrý kluk. A zatímco budeme projíždět, nespouštěj ty svý bystrý oči z něho ani z přilby. Pozorně ji sleduj! V jednom kuse! Chci vědět, když se nějak předvede, když udělá něco neobvyklýho. Hlavně pokud se dostaneme do problémů. Když se pohne nebo rozsvítí, nebo udělá cokoli, co by přilba dělat neměla, později mi o tom řekneš. Až budeme sami. Jasný?“ Billbarr přikývl a Gazul výhrůžně dodal: „A nic mu o tom neříkej! Ani slovo, nebo tě zpráskám do krve.“

Hodinu poté kodrcal vůz dolů z příkrého svahu, lemovaného vysokými zdmi rozeklaných balvanů. Billbarr stál za Gazulem, do

široka rozkročený, aby udržel rovnováhu, a rukama zezadu svíral kozlík. Klidné a na někoho tak mladého podivně rozumné oči sledovaly rohatou přilbu, která zlehka poskakovala nad Gathovými širokými rameny několik kroků před nimi. Tmavý kov do všech stran odrážel paprsky, kterými ho hladilo slunce.

Náhle se někde nahoře na balvanech, které se nad nimi tyčily, ozval dunivý rachot. Následovalo stále hlasitější bušení a třeskot narážejících kamenů.

Vysoko na svahu útesu se valil obrovský balvan, zvedal prach a drtil zem i menší kameny, až z něj odletovaly kusy k obloze.

Gath přitáhl velbloudovi uzdu a Gazul zastavil vůz, zatímco Billbarr, který na okamžik spustil oči z přilby, sledoval, jak se obrovský kámen vymrštil do vzduchu. Prudce rotoval, až z něj odletovaly hroudy hlíny, a pak se zaduněním dopadl na vyvýšeninu přímo před nimi, až se země zachvěla. Kolem se zvedlo mračno prachu a balvan se ještě chvíli hlasitě otřásal a pak se žlutý závoj rozplynul. Kámen ucpal úzkou spáru mezi skalními stěnami a zahradil jim cestu.

Tvrdý políček Billbarrovi připomněl, co se od něj čeká. Chlapec seskočil z vozu a s pohledem upřeným na přilbu se rozběhl vpřed. Kličkoval mezi kameny podél cesty a přelézal je, až se dostal těsně k muži na velbloudovi a ukryl se ve stínu balvanu. Odtamtud měl přímý výhled na přední část přilby.

Vypadala stejně, jako když ji viděl poprvé, černý kov se dvěma šikmými očními průzory a otvory pro nos a ústa. Někde za nimi rachotily a duněly další padající kameny, ale chlapec se neohlížel. Věděl, že ať už jim cestu zahradil kdokoli, snaží se jim teď odříznout i ústup. Byli v pasti. Přilba však neudělala nic. Chovala se lhostejně, jak to kov obvykle dělával. Chlapec přelétl pohledem cestu před nimi.

Obrovský balvan, který blokoval průchod, tam stál podobně netečně. Pak se na hřeben vyšplhali tři mohutní banditi. Pohybovali se pomalu, zpupně, profesionálně, a drželi nejrůznější kopí, dlouhé luky a toulce plné šípů. Našli si pozice, ve kterých byli co nejméně vystaveni útoku, a kolem sebe si rozmístili zbraně jako prodavači,

vystavující zboží. Všichni si vzali kopí a čekali. Tiše jako popravčí.

Billbarr se znovu podíval na Gatha. Barbar sesedl a chopil se štítu a sekery. Gazul slezl z vozu a s lukem a toulcem v ruce se krčil na kraji cesty. Jeho výraz předčil i kočku zahnanou do kouta.

„Já ti to povídal!“ zařval na Gatha a pak ještě jednou.

Aniž se na kočičího muže podíval, Gath se zeptal: „Znáš je?“

Kočičí muž se protáhl za barbara. „Říkal jsem ti, že jo, „ vyštěkl. „Proč? Potřebuješ vědět, jak se jmenujou, než je zabiješ?“

Z rohaté přilby se ozval smích. Pobavený, ale znělo v něm cosi nepřirozeného. Ozvěna.

Billbarr se připlížil blíž a začal helmu i poslouchat.

„Nezdá se, že by měli hodně přátel, „ řekl Gath. „Napočítal jsem jenom tři. Co myslíš?“

Gazul zabručel. „Jaký je v tom rozdíl? Přitlačili nás ke zdi. Musej jen počkat, než nás jednoho po druhém zastřelí. Jediná cesta odtud vede kolem toho balvanu, na kterým sedí ti mizerové! A oni to moc dobře vědí! Rozhlídni se.“

„To jsem udělal, „ řekl Gath tiše. „Zdá se mi, že kvůli jednomu měšci stříbra riskují až moc. Co ještě chtějí?“

„Mě se neptej. Zeptej se jeho.“

Největší ze tří lovců odměn se vynořil a nadutě se postavil na vršek balvanu. Byl pokrytý úlomky železa, kusy kůže, špinavými hadry a potem. Zdravým okem si je posměšně prohlížel. Z druhého, prázdného očního důlku mu cosi vytékalo a vlhce se lesklo na jeho zarudlé tváři.

„Je po tobě, Gazule, „ zakřičel lupič. „Tvůj lov končí tady a teď. Jestli chceš z tohohle pěknýho místečka odejít s nohama a rukama na svejch místech, naval stříbro! A tu mapu s označením, kde se ukrývá ta kočičí holka. „ Odplivl si, aby dodal svým slovům důraz. „A hoď sebou! Z toho hraní na schovávanou už máme pěkně mizernou náladu.“

Gath se podíval na Gazula. „Ty máš mapu?“

„Jasně že ano. „ Poklepal si na hlavu. „Tady.“

„To jsem si myslel, „ řekl Gath. „Počkej tady.“

Billbarr chvíli sledoval, jak se barbar loudá vzhůru po cestě,

jako by nechtěl dělat nic násilnějšího, než je zatloukání kůlů v plotě, a pak se propletl mezi balvany tak, aby sám nebyl vidět, sledoval ho a nespouštěl přilbu z očí. Nebylo ale na co se dívat. Přilba se chovala jako přilba.

Mohutný jednooký bandita křikem varoval Gatha, aby zůstal stát, ale nedočkal se žádné odpovědi a zmizel za balvanem. Náhle se lupiči znovu vynořili s připravenými zbraněmi. Gath se nezastavil. Dva z lupičů s vrčením vrhli kopí, zatímco třetí zamířil lukem.

Gath první kopí odrazil štítem a druhé sekerou. Na hlavu mu mířil letící šíp. Okamžik, který se zdál být celou věčností, Gath šíp sledoval pohledem, jako by skutečně dokázal spočítat rychlost letící střely. Pak téměř nepostřehnutelně sklonil přilbu. Šíp se s kovovým třesknutím odrazil od jejího zaobleného povrchu a rozštípnutý se stočil stranou.

Billbarr na to nevěřícně hleděl s otevřenou pusou, do níž mu vlétal prach. Přilba však stále vypadala jen jako přilba. Nepřirozené byly barbarovy fyzické schopnosti a tři banditi si to moc dobře uvědomovali.

Přikrčili se zpátky za balvan, až jim bylo vidět jen hlavy. Po tvářích jim stékal pot a jednookému muži vytékala z prázdného očního důlku krev. Pak se muži vynořili a zasypali Gatha sprškou šípů a barbar se zlehka přesouval, aby narážely do přilby a zbroje, a opět je všechny odrazil.

Billbarr, v němž vřelo nakažlivé nadšení z boje, se vyškrábal po stěně útesu tak, aby měl dobrý výhled na bandity i Gatha. Lupiči se krčili na opačné straně balvanu a tiskli se ke svým vratkým hřadům. Náhle jako jeden muž vstali a opět vystřelili. Gath však sklonil štít a sekeru a zaútočil. Šípy se zabodly do země za ním.

Barbar narazil do balvanu s dunivým kovovým zazvoněním a praskáním kostí. Obrovský kámen se zatřásl a naklonil. Gath se zapřel nohama, hrudí a pažemi pak ze všech sil zatlačil, ale skalisko se usadilo zpět. Couvl a banditi, kterým se ulevilo, že se mu nepodařilo shodit je dolů, se rozesmáli, a zatímco se znovu připravovali ke střelbě, provokovali ho sprostými urážkami. Gath si

jich nevšímal, bezmyšlenkovitě přejel prsty hlubokou promáčklinu v přilbě a se zvířecím řevem znovu zaútočil.

Předek přilby a hradní pancíř protrhly ticho, jak opět zazvonily o balvan, a po nárazu kovu se kolem rozlétly kamenné štěpiny. Obrovský balvan se naklonil asi stopu dozadu, až vlastní vahou drtil svou spodní část, a banditi se vrhli tváří na kámen, zahodili zbraně a chytli se rukama balvanu. Gath znovu zařval, zabořil se nohama do země a kámen nadzvedl. Ten se mu náhle vytrhl z rukou, odvalil se dozadu a s poskakováním a naráženém do skalních stěn se řítil z mírného svahu dolů.

Gath ho sledoval a z přilby se mu zvedal kouřící opar. Zmatený a nadšený Billbarr slezl ze své vyhlídky dolů až k barbarovi a jeho nadšení vyprchalo. Nebyl to kouř. Byla to pára, která stoupala z barbarova těla. Než se ke Gathovi dostal Gazul, pára se rozptýlila a barbar vypadal jen jako vyčerpaný bojovník.

V lovcově ochablé tváři bylo možné zahlédnout náznak úlevy. Pak se podíval na cestu a krutě se rozesmál.

Jednooký muž ležel na zemi a hlavu a trup měl rozmačkané, jak se přes ně balvan převalil. Z celého těla mu tekla krev jako předtím z prázdného očního důlku. Další lupič ležel na kraji cesty. Hlavu neměl tam, kde by měla být. Uřízl mu ji ostrý skalní výčnělek, který trčel ze stěny rokle, a ležela asi deset stop dál na cestě. Třetí muž byl stále zaklíněný na skále, sténal a slabě kopal nohama, jak se snažil uvolnit.

Gath se otočil na Gazula a hlavou ukázal na jeho luk. „Zabij ho.„

„Proč?“ namítl lovec odměn. „To by zkazilo všecku legraci. Koukněme se, jak kope.“

Gazul vyrazil vpřed, ale Gath jej odstrčil stranou a s tasenou dýkou došel k nabodnutému muži. Zkušeně a rázně ji banditovi vrazil do srdce.

Když se k nim Gath vrátil, Billbarr si přilbu pozorně prohlížel, ale neviděl nic, dokud se barbar nepodíval přímo na něj. Bělma se mu nelítostně zableskla, nelítostněji, než kdy Billbarr viděl. Barbar náhle udeřil Billbarra do obličeje a srazil chlapce na zem, až ho

omráčil.

Když chlapec konečně zase viděl jasně, spatřil barbara, jak na něj shora zírá. Sundal si přilbu. Na lících a bradě měl tmavé šmouhy jako od dřevěného popela, a na rtu a uchu krev.

Řekl: „Už mě nikdy nesleduj. To, co dělám, není podívaná pro klučičí oči.“

Mnohem později, když už nechali Fantaal daleko za sebou, se před nimi vynořila Bahaara. Ležela na mohutné skalnaté stolové hoře, která se prudce zvedala z hnědé roviny pouště. Zapadající slunce zalévalo skálu oranžovým svitem a třpytilo se na ostrých hranách a výčnělcích zčernalých koster spálených budov. Z neviditelných ohňů karavan tábořících na kopcích a z chatrčí místních domorodců, kteří nyní proslulé město obývali, se k nebi vinuly proužky dýmu. Byly to sotva tři roky, co byla Bahaara hlavním městem kitzaacké pouštní oblasti, korunním klenotem pouště. Nyní tu stála jako prasklé sklíčko v pupku vráscité děvky.

Gazul seděl s Billbarrem na kozlíku a držel otěže. Měl znepokojený pohled, a zatímco sledoval Gatha, který jel před nimi, v mysli mu vířily nezodpovězené otázky. Když se dostali na dohled města, barbar zpomalil velblouda a tělo mu ztuhlo, jako by odháněl staré vzpomínky.

Náhle barbar velblouda pobídl. Zvíře zrychlilo krok a kočičí muž se trochu uvolnil, neboť si byl jistý, že válečník je stále součástí jejich výpravy a že on, Gazul Velký tlapy, zase všemu velí, tedy za předpokladu, že mu kluk řekne, co chtěl slyšet.

Kočičí muž nechal Gatha, aby jim ujel z doslechu, a pak se s tázavým pohledem obrátil k chlapci.

Billbarr pečlivě vážil slova. „Nestalo se nic divného. Přilba se chovala jako všechny ostatní přilby.“

„Jseš si jistý?“

„Jsem, pane, „ odpověděl chlapec pevně. „Pečlivě jsem ji sledoval.“

„Vím, že jo, „ řekl Gazul a ulehčeně si vydechl. Pak se nenuceně sám pro sebe zasmál a dodal: „Díky bohům! Chvilku jsem si myslel, že jsem udělal kolosální botu!“

8.
Bahaara

Gath vedl vůz s červenými koly i ty, co na něm jeli, po jedné z mnoha cest, protínajících násep suti, který nyní Bahaaře sloužil jako vnější obranný val, a mířil s velbloudem přes nezastavěný pás, který obklopoval stolovou horu, na níž město stálo. Očima zkoumal každičký detail zčernalé citadely a porovnával je s tím, co si pamatoval.

Před lety byla pláň přecpaná tábořícími karavanami, čítajícími i sto velbloudů, cvičícími kitzaackými regimenty a nekonečnými řadami klecí s otroky.

Nyní byla prázdná a sloužila jako hřiště závojům písku, které zvedaly *jinyyiaa*, vířící kužely větru.

Nasměroval velblouda do široké soutěsky na úpatí stolové hory, kde do města vstupovala Ulice okovů, hlavní tepna města, a pozorně si prohlížel srázy hory. Kromě kočky, usazené vysoko na skále na úbočí špinavě hnědé masy města, nebylo nikde ani živáčka. Gath zvíře zběžně přelétl pohledem a pak se na ně náhle znovu pozorně zadíval.

Kočka zírala přímo na něj. Byla to mourovatá kočka, urousaná stará holka s vysokýma, vztyčenýma ušima, potrhanýma cizími zuby a drápy. A na krku, kde jí místy chyběla srst, hrdě ukazovala jizvy. Náhle se Micka zvedla, přitiskla uši k hlavě, zježily se jí chlupy, roztáhla tlamu a zasyčela.

Gath si zvíře pozorně prohlížel a vzpomínal, jak ho při prvním příjezdu místo tichého syčení vítaly nesčetné hlasy křikem a urážkami. Když Micka seběhla z útesu a usadila se ve vypáleném okně nad Ulicí okovů, Gath velbloudovi mír

ně přitáhl uzdu. Kočka pozorovala jeho i Gazula s nepřirozeným soustředěním, jako by se na ně chystala zaútočit. Gath vstoupil do stínu hory a Micka couvla. Starýma očima jí proběhl zvláštní výraz a pak vyskočila zpátky na výběžek a zmizela v díře.

Gath zaťal čelist, sevřel široké, rovné rty a oči se mu zúžily v neblahém tušení. Sotva vstoupil do města, a obávaná pevnost už předvedla svou zvrácenou povahu. Vzdorně se zamračil a pobídl velblouda dál klikatící se Ulicí okovů. Z obou stran se nad ním tyčily shluky prázdných domů z vepřovic a jejich temná okna ho sledovala jako prázdné, neodbytné oči mrtvých vzpomínek. Ulice, kdysi prosperující tepna, plná obchodníků s nejrůznějšími otroky, byla až na ozvěny minulosti zcela prázdná.

Nevrátil se do Bahaary od chvíle, kdy ji dobyl. Ani ona nevstoupila do jeho myšlenek či snů. Teď ho však zaplavily vzpomínky. Na vyděšené vojáky, houfně prchající ulicemi. Na plameny, pohlcující dřevěné budovy a lidská těla. Na ječící ústa, těla pokrytá šupinami, podobná hadím, a démony s rozeklanými jazyky. Živé obrazy byly vyleptány do nejmenších detailů, stejně jako všechny uličky a průchody, které míjel, jako by vzpomínky byly v jeho mysli vykresleny krví.

Otázkou bylo, zda si ho bude Bahaara pamatovat?

Pokračoval v cestě.

Ze široké skalní římsy, kde se zhroutilo několik budov, se linul pronikavý puch. Současní obyvatelé to místo proměnili ve skládku a na kamenné suti se vršily odpadky z celého města spolu se zvířecími i lidskými mrtvolami. Na jedné straně hromady spolu o lidskou nohu bojovali krkavci s peřím slepeným krví a prachem, zatímco na hromadách odpadků se jako bzučící pohyblivý koberec rojili masožraví mravenci, zelené mouchy a velcí draví brouci. Kočky se držely na okrajích a odnášely si kousky jídla a občas kotě, které zabloudilo příliš daleko.

Když vyšli nahoru, Gath se z plných plic nadechl. Vzduch tady byl čistý, horký jemný pouštní vzduch, ochlazovaný občasným vánkem. Gazulův leopard však byl čím dál nervóznější. Když vůz vjel do Dvorany života a bušení kladiv a ječení a řev uvězněných zvířat přehlušily vše ostatní, leopard se přikrčil za nízkou postranici vozu a stáhl hlavu.

Rozlehlé nádvoří, jediná obydlená část města, se změnilo na špinavé tržiště se zvířaty. Červené armádní budovy, které stály na

jeho východním okraji, byly vypálené do základů a na jejich troskách vyrostly ohrady a kotce. Obchodníci v nich nabízeli nejrůznější divoká zvířata, chycená v džunglích na jihu. Bylo vidět slony, nosorožce, hrochy, žirafy, jezírka plná krokodýlů a klece s leopardy, lvy, gepardy, rysy a pumami. Mezi ohradami procházeli černí kupci v turbanech a dlouhých bavlněných hávech, vysedávali v přístavcích a vyjednávali se zástupci z kitzaackých Jam smrti, oblečenými v světležlutých a oranžových rouchách.

Uprostřed nádvoří tábořili výrobci klecí a stály zde povozy, tažná zvířata a tucet karavan. Na západním okraji se dosud tyčily budovy, které kdysi tvořily velkolepý Chrám snů. Stavby z černého kamene přečkaly i požáry. Přestože to už nebyl chrám, poskytoval mnoho vymožeností civilizace. Uvnitř budov nyní sídlily hospody a v jejich oknech i dveřích okouněly tmavooké děvky s dřevěnými kroužky v uších a olejem natřenými nahými těly, pokrytými šmouhami jasně červeného líčidla. Mezi přírodními jeskyněmi a výklenky kolem oválného nádvoří pobíhaly hrající si děti a domorodé ženy věšely prádlo, zatímco jejich muži domlouvali své obchody.

Gath sesedl poblíž středu nádvoří a ostražitě se rozhlédl. V ruinách budov a věží, tyčících se nad obydlenými příbytky posedávaly kočky, usazené na střechách a pobořených obloucích, oknech a skalních římsách. Jiné se ve skupinách ukrývaly ve stínech a šikmé oči se jim třpytily soustředěním. Žádná z nich nespala ani se neumývala. Místo toho jej pozorovaly. Barbarovi se napjala kůže na krku a náhle citlivě vnímal doteky slunce i vánku.

Když Gazul přitáhl otěže a seskočil vedle něj, Gath řekl: „Nelíbí se mi to tady. Nakup, co potřebuješ, a před setměním buď připravený vyrazit.“

„Nemožný, „ odpověděl Gazul. „Musím toho hodně zařídit. „ Gath se na něj zamračil, ale kočičí muž stejným věcným tónem pokračoval. „Nechci hloupě rozházet prachy. Abych sehnal pořádnou armádu, bude mě to stát hromadu stříbra, a byly by to vyhozený peníze, kdybych si kromě tý holky nepřivezl i pár prvotřídních zvířat. To znamená, že si budu muset nechat postavit

klece a koupit vozy a voly a najmout vozky, klecaře, nosiče, průvodce a kuchaře. „ Odmlčel se a mrkl. „A pár vybraných ženských, abysme se měli jak bavit.“

„Vybral sis lovce!“

„Lovce jo. Ale nic jinýho. Takže se uklidni. Užij si. Odjedem tak za tři čtyři dny.“

Gath zavrtěl hlavou. „Jsou tady démoní zplozenci. Cítím je. „ Kočičímu muži se zúžily oči. „Démoni zplozenci?“ uchechtl se. „Co ty víš o démonech?“

„Dost, abych poznal, že jsou kolem. Najdi si jiné místo.“

„To nejde, kamaráde. Žádný jiný není. Bahaara je tady poslední výspa civilizace. Na jih odsud nejsou žádný cesty ani města, jenom pár roztroušených vesnic obydlených divochy. A studní je pár a od jedné k druhé je to pěkná dálka. „ Gath udělal obličej a Gazul dodal: „Uklidni se, parťáku. To necejtíš démony. Jsou to kočky. „ Rozhlédl se po zvířatech, která na ně zírala. „Dlouho to tady šlo po jejich. Myslej si, že jim město patří. Když je jich dost a zaženou člověka do rohu, někdy i útočí.“

Gath se neusmál. „Dva dny a pak odjíždíme.“

„To mi nestačí.“

Barbarovy oči na něj nesmlouvavě hleděly

„Dobrá, „ souhlasil Gazul přívětivě. „Nevyčítám ti, že chceš vyrazit co nejdřív. Ale trochu si odpočiň. Budeme potřebovat všecky síly. „ Uchopil uzdu Gathova velblouda. „Chceš, abych tu tvoji prašivou potvoru prodal? Teď ji už nebudeš potřebovat.“

Gath přikývl a sundal z velblouda štít, sekeru a sedlové brašny. Hodil je k Billbarrovi na vůz, pak vyndal rohatou přilbu a s očima upřenýma na Gazula si ji zavěsil na opasek. „Za to, co za něj dostaneš, mi kup víno na lov. Já se rozhlédnu kolem.“

„Běž. Až se budeš nudit, najdeš mě u Červený děvky. Najmu ti tam pokoj. A ženskou, jestli chceš?“

Namísto odpovědi popadl Gath sekeru a zamířil k Vojenskému trhu.

Gazul se zachechtal a řekl: „Běž, kamaráde. Mrkni se do každý díry a uličky. Ale žádný démony nenajdeš. Ne v Bahaaře. Už dávno

je odsud vyhnali.“

Gath beze spěchu prošel zalidněným nádvořím a zabočil do Spojovací uličky. Na otevřeném Vojenském trhu našel kolem kouřícího táborového ohně před jedinou přeživší hospodou v okolí, Žíznivou ještěrkou, rozložený tucet přikrývek. V napůl zřícené stáji vedle lacině okázalého hostince stálo několik válečných koní. Jinak bylo široké obdélníkové nádvoří až na žhavé paprsky poledního slunce, dopadající na vyprahlou, téměř bílou zem, prázdné. Vstoupil do hostince, koupil si džbán místního piva bwongu a líně ho popíjel, zatímco odhadoval ostatní hosty.

Byli to profesionální vojáci: žoldnéři, kteří se nechávali najímat jako lovci a na ochranu karavan. Převládali mezi nimi místní nomádi s tmavou kůží a mohutnými turbany z hadrů, ale bylo zde i mnoho Kitzaakků ve zbroji z oceli a bambusu. Dva z nich měli na opascích zavěšené přilby, které byly napodobeninami jeho vlastní, a v rohu místnosti, kde své zboží rozložil starý vrásčitý kupec, byla na prodej rohatá přilba spolu s nejrůznějšími noži, meči a amulety: předkožkami, prsty, zuby a prameny vlasů, namočenými v krvi. Stařík smlouval s jedním z nomádů a ujišťoval ho, že všechny amulety umožní svému majiteli přemoci Posla smrti, pokud by náhodou na obávaného barbara narazili v boji. Kupec kdysi očividně vedl čilý obchod a prodával zboží kitzaackým lovcům odměn, kteří dychtili získat odměnu, vypsanou na hlavu Posla smrti. Teď jeho amulety pokrýval světlý prach a voják o ně nejevil zájem.

Gath se posadil poblíž obchodníka a položil přilbu do světla slunečního paprsku, který dopadal vedle jeho džbánu s pivem. Zakřivené rohy se pod dotykem teplého světla mírně zachvěly, ale všiml si toho jen Gath. Chvíli si pohrával s řemínkem přilby, pak ji zvedl a nasadil si ji na hlavu, aby zjistil, zda řemínek dobře upravil.

Ucítil, jak ho živoucí kov sevřel, a v duchu se usmál, potěšený vlnou moci, která z přilby vytryskla a projela skrz něj. Naslouchal přilbě a čekal, až rozpozná nebezpečí, které ucítil, když vstoupil do Bahaary. Kov neměl co říci. Gath se zběžně rozhlédl. Jeho ani přilby si stále nikdo příliš nevšímal. Sundal si ji, znovu připevnil k

opasku, vypil další dvě piva a ze Žíznivé ještěrky odešel.

Venku spatřil uprostřed prázdného nádvoří vzpřímeně posedávat smečku pouličních koček. Když ho uviděly, rozběhly se do stínů. Až na starou Micku, která zůstala bezostyšně sedět ve slunečním světle. Gath ignoroval zamrazení, které jím projelo, přešel nádvoří a vydal se Ulicí nožů do opuštěné části města.

Na východním okraji města našel městskou nezastřešenou arénu. Ve všech koutech ležel navátý pouští písek a z každičké spáry a pukliny vyrůstal hnědý plevel. Vládlo zde ticho, až na podivné jemné cinkání a klapání. Na totemových kůlech, vztyčených před vchodem do arény, se houpaly zavěšené vybělené kosti a drobné zvonečky. Z vrcholku každého kůlu na něj zírala lebka s rohy. Na sobě nesla podivné znaky, psané krví. Gath je nedokázal přečíst, ale věděl, že varují cizince před vstupem, aby nebyli nakaženi obávaným duchem, nesvatým kaa Posla smrti, který znečistil městské Divadlo smrti.

Prošel mezi totemy, vstoupil na tribunu a podíval se dolů do arény. Byly to jen tři roky, co ho zde připoutali řetězy ke kříži jako kitzaackého vězně, odsouzeného k smrti. Nyní mu tato minulost připadala jako z jiného světa a nedělil ho od ní čas, ale bolest.

Rudý koberec položený na schodech v zadní části pravistě vybledl a fialová, rudá a černá barva na posvátném vstupu oprýskala. Všechno ostatní vypadalo stejně jako tehdy před lety. Místo však bylo zcela bez života, jako by zde mohla vládnout pouze smrt. Uvnitř arény žádný plevel v prasklinách nerostl a neodvažoval se sem vetřít dokonce ani vítr. Vzduch byl nehybný jako dech mrtvoly.

Gath pomalu sestupoval po schodech k popravišti, přitahován vzpomínkami. Z mysli se mu vytratily zvuky města a z minulosti se jako ozvěna vynořilo nezřetelné hučení krvelačného davu, které naplnilo arénu. Hlasy byly stále hlasitější, odrážely se od stěn jeho mysli a pak mu v hlavě zazvonil jásavý křik, když se dav znovu dožadoval jeho smrti.

U paty schodiště zaváhal, zastavil se a zůstal stát před popravištěm. Zaplavily jej další vzpomínky a zasáhly hluboko. Cítil

bič na holých zádech a rohatou přilbu, jak ho pálí na hlavě. Cítil, jak mu spaluje maso a vlasy a jak se mu její krvavý chtíč vpaluje do krve a kostí. Ovládá ho. Krade mu duši.

Vyšplhal po rampě k popravišti, pak se zarazil, protože nedokázal vkročit do zlověstného písku. Náhle pocítil strach.

Zde byli démoni, kteří zamořili Bahaaru. Cítil je. Cítil jejich pach. A znal je až příliš dobře. Byli to jeho démoni. Vášně, které se vždy ukrývaly v morku jeho kostí a čekaly, až je hrozba smrti uvolní. Nyní jej nic takového neohrožovalo, byla to jen vzpomínka. Přesto se jeho démoni vyvalili z úkrytů, sežehli mu srdce a rozpálili ho až ke konečkům prstů. Opět jej chtěli.

Dlouhou chvíli stál bez hnutí a odmítal se podrobit jejich temným tužbám. Pak ho pýcha přiměla vkročit do písku na popraviště, kde porazil Klanga, vojenského diktátora Kitzaakků.

Jeho chodidla zareagovala na vzpomínky písku a tělo se přikrčilo do bojové pozice. Svalnatou postavou proudily moc a horko a celé tělo mu zmohutnělo, až začalo tlačit na zbroj a natahovalo kožené řemeny a pásy, které ji držely na místě. Gath těžce dýchal a v zarudlé tváři se mu roztáhl krutý úsměv. Opět ucítil nepřirozenou sílu, která mu tehdy umožnila přetrhnout řetězy, vzrušení z boje na život a na smrt, ucítil, jak rohy přilby probodávají hruď toho zplozence pekla Klanga. Vnímal, jak mu praskají svaly na nohou, když sebou škubl dozadu, aby Klangovo zmítající se ječící tělo setřásl z rohů a odhodil na sedadla. Šíjí a zády se mu rozlila vlna úlevy, pak se síla objevila znovu a tělem mu projelo vzrušení z pohledu na vyděšený a ječící prchající dav. Znovu viděl ušlapaná těla a panikařící zástup, který zahubil sám sebe. Znovu cítil, jak se mu hlas přilby zarývá do mysli a těla. Živoucí kov uhasil svou touhu po krvi, ale chtěl víc a přinutil ho chtít totéž.

Nyní byl pánem rohaté přilby, ale v oné vzdálené minulosti byl jejím vězněm a přilba živila jeho temnou stránku tak dlouho, dokud jeho démoni nevyrostli a nestali se žádostivými a mocnými. Tak mocnými, že neuplynulo dne ani noci, kdy by se nepokoušeli uniknout a zcela jej ovládnout. Byli součástí jeho přirozenosti.

Nemohl a nechtěl se před tou pravdou ukrýt. Bylo rozhodující otázkou jeho pýchy, že je sám, jen on sám, ovládne.

Nyní se však, pohánění pouze vzpomínkami, dožadovali, aby je propustil. Znamenalo to, že náhle zesílili? Nebo šlo o něco jiného? O nějakou další bestii, která zakořenila v jeho primitivní duši?

Gath vzdorně vkročil na popraviště. V duchu si vybavoval každičký okamžik boje s Klangem a ráznou a sebejistou chůzí své démony zahanboval. Pak zůstal bez hnutí stát a nechával klidný vzduch, ať mu ochladí rozpálené tváře. Když se otočil k odchodu, uviděl je.

Kočky, které před ním na Vojenském trhu utekly, seděly na vrcholku zdi, lemující zadní část polokruhového hlediště. Sledovaly ho. Proč? Nebylo jich dost na to, aby na něj mohly zaútočit, a nevypadaly dostatečně hloupě ani hladově, aby něco takového riskovaly. Zvláště stará Micka, kočka s podivně moudrýma a vědoucíma očima.

Zatímco je sledoval, začaly syčet a škrábat do kamene. Pak po jedné či po dvou postupně mizely za zeď, až zůstala jen Micka.

Gath vyšplhal po tribuně k východu a prošel přesně pod místem, kde seděla na

zdi. Vyšel z divadla, prošel kolem totemů, zastavil se a podíval se zpátky na vrcholek zdi.

Micka tam stála, dívala se na něj a mrskala ocasem. „O co jde, číčo?“ zeptal se Gath. „Co chceš…“

Prudce se zarazil. Náhle pohledu kočičích očí porozuměl. Micka ho poznala.

Gath si ji pozorně prohlížel. Projel jím pocit nebezpečí a se zdviženou sekerou se přikrčil. Pohledem přejížděl zleva doprava a démon v něm vřel a dožadoval se propuštění, ale v dohledu nikdo nebyl. Žádné nebezpečí. Jen kočka.

9.

Noční návštěvníci

Když Gath došel ke skalní římse nad Ulicí okovů v místě, kde ústila do Dvorany života, byla už tma. Prohledal opuštěné ruiny, a našel jen opuštěné ruiny. Pořád však v nitru cítil neblahou předtuchu.

Dole pod ním hořely na otevřeném prostranství nádvoří táborové ohně a vrhaly na okolní stany a budovy mihotavé oranžové světlo a hluboké stíny. Nomádi na nádvoří porůznu popíjeli a vyprávěli si kolem ohňů, zatímco jejich druhové spali vedle, zabalení do pokrývek, které je chránily proti chladnému nočnímu vzduchu. Město spalo a ticho jen občas přerušil ječivý ženský smích z některé z hospod na západním okraji.

Vedle mosazných dveří jednoho z hostinců stál prázdný Gazulův vůz a s ním dva další. Tři vozy tvořily provizorní ohradu pro lovcovy koně.

Gath sešel po úzké stezce a zamířil k mosazným dveřím. Olejové lucerny visící po stranách vrhaly mihotavé jasné světlo na rudě zbarvené stavební kameny. Gath otevřel dveře a vešel do zakouřeného prostředí Červené děvky.

U stolu v rohu popíjeli a smáli se dva kitzaačtí kupci a domorodá žena, jejímž jediným oblečením bylo pár náhrdelníků z korálků. Zbylé prázdné stoly stály mezi povalenými lavicemi, převrácenými židlemi a rozbitým nádobím. Podél stěn spali na nízkých kavalcích zákazníci. V zadní části visela otrhaná přikrývka, která sloužila jako dveře do klenuté chodby. Ve stínu v rohu vedle nich spaly jako zvířata na zemi neidentifikovatelné postavy.

Gath si prohlédl kavalce, a když Gazula nenašel, přesunul se k temnému koutu. Tam zaváhal a ústa se mu sevřela do tenké linky.

Na podlaze spaly krátké, krabům podobné postavy, nahé s nepřirozenými výrůstky na ramenou a nohách, vzadu na pažích a krku a mezi prsty na nohou i rukou. Napočítal devět mužů a všichni měli na kůži jizvy po šípech a drápech a tváře zarudlé přílišným užíváním povzbuzujících prostředků, které nosili v barevných

váčcích zavěšených na silných krcích. Gath už takové muže potkal. Muže páchnoucí zemitou slámou, krví a vlastní špínou. Odokorové.

Protáhl se mezi nimi, překračoval nohy a hromady zbroje a zbraní a vedle honosné bambusové klece ve fialové a rumělkové barvě našel ležet své sedlové brašny. Mříže klece byly zdobené totemovými značkami, číslicemi, skaraby a blesky. Uvnitř jako by z podlahy a mříží stoupala přilnavá mlha a z ní vyčnívaly barevné polštáře. Mlha se pohybovala v mírném, takřka nezřetelném vánku, který naplňoval vzduch jemnou vůní pižma, mechu a kožešin. Svůdné aroma se vznášelo kolem barbarova obličeje a dráždilo ho podivně známou vůní, nektarem, který proudil ze svatyně jeho paměti.

Malá postava schoulená vedle klece se náhle pohnula a zpod pokrývky se vynořila Billbarrova kulatá tvář. Bílé tváře se mu chvěly a přerývaně dýchal. K obojku měl připnuté vodítko, a to bylo připevněné ke kleci: zdálo se, že nemá vůli ani sílu, aby se osvobodil. Jeho oči Gatha zoufale prosily. Neřekl však nic.

Gath si k němu dřepl a kývl směrem k Odokorům. „Gazulovi lovci?“ zašeptal.

Billbarr přikývl.

Gath ukázal na klec. „A tohle?“

„Posvátná klec, „ odpověděl chlapec. „Pro Noon, královnu džungle.“

„Magie?“

Chlapec přikývl a v očích se mu jasně zatřpytila pýcha. „Mocná magie, „ zašeptal. „Když jsme byli v Daangallu a všechny ostatní zabili, Gazul mě poslal, abych ji sledoval. Tajně jsem sebral její trus a vlasy z tůně, kde se koupala. Strčil jsem je do batohu, a když jsme se vrátili do Kaldarie, Gazul je dal nejmocnějšímu z čarodějů, velekněz Chrámu snů. S jejich pomocí vyrobil klec. „ Zavětřil. „Cítíš to? To je její vůně.“

Gazul se odvrátil od klece a zahleděl do chlapcovy užaslé tváře.

„Vůně je kouzelná, „ pokračoval otrok. „Nedokáže jí odolat a její kočky taky ne.“

Barbarův nos sebou zacukal a Gath se odvrátil od zdroje vůně.

„Nemám rád magii ani Odokory. „ Vstal. „Kde je kočičí muž?“

Chlapec ukázal na vchod zakrytý dekou a Gath prokličkoval mezi těly, odsunul cáry stranou a prošel do stínu za nimi.

V zadní místnosti našel Gath Gazula Velký tlapy, jak opilý spí v náruči dvou nahých děvek. Kůži od čela až k tříslům měl zardělou a suché rty mu krvácely ná

sledkem používání povzbuzujících prostředků. Gath se jej pokusil probudit, ale nepodařilo se mu probrat ani jeho, ani ženy.

Barbar se s vrčením obrátil k odchodu, ale zahlédl postavu, schoulenou ve tmě u rohu postele. Zvedl z nočního stolku svíčku a v mihotavém světle spatřil polonahou dívku, tisknoucí si přikrývku k holým zádům. Hrubé vlasy barvy slámy jí ve vlnách padaly kolem úzkého obličeje. Zlatohnědé tváře a malá kulatá ňadra měla poseté pihami. Její velké, oříškově hnědé oči, drzé a rozpustilé, hleděly přímo na něj. Za nimi však zela prázdnota, která mohla patřit očím tříletého sirotka.

Gath se znechuceně zadíval na Gazulovo zpocené, v rytmu dechu se zvedající tělo. Znovu se obrátil k odchodu, pak se ohlédl na dívku a opět k natáhl ruku se svíčkou.

Tváře se jí zvedly v nejistém úsměvu a ruka se bezděky dotkla koženého otrockého obojku, který měla kolem štíhlého krku, jako by to byla jediná věc v životě, která jí dodávala pocit vlastní identity a ceny.

Gath na ni dlouhou chvíli upřeně zíral. Zdálo se, že její zoufalství proniklo až do jeho nitra a sevřelo jej. Setřásl ho. Neměl čas na soucit. Praštil se svící zpátky na stolek a plamen zablikal a zhasl. Překlopýtal tmou, našel si cestu chodbou a vrátil se do hlavní místnosti hospody, kde našel Billbarra, jak je stále vzhůru a třese se vedle přepychové klece.

„Jedl jsi něco?“ zeptal se.

Chlapec zavrtěl hlavou.

Gath Gazula znovu tiše proklel, Billbarra odvázal, pak probudil hospodského a koupil pro ně oba jídlo a pití. Vyšli na nádvoří, našli si opuštěné ohniště, jehož uhasínající plameny stále ještě vydávaly dost tepla, aby je ochránilo před chladnou noční pouští, a dali se do

jídla.

Když dojedli, chlapec, který během cesty do Bahaary nedal najevo nic než kuráž, se stále ještě třásl strachy.

„Čeho se bojíš?“ zeptal se Gath stroze. „Gazul tě zbil?“

„Ne! Ne!“ vyhrkl Billbarr. „Neublížil by mi. Potřebuje mě. Jenom mě sem tam nakopne, aby mi připomněl, že mu patřím.“

„Tak o co jde?“

„To… to je městem. Stane se něco děsného. Dneska v noci!“ Gath se zamračil a Billbarr rychle dodal: „Je to tak. Opravdu. Jsme v hrozném nebezpečí! Všichni! Varoval jsem Gazula, ale byl opilý a neposlouchal.“

„Jak to víš?“ V Gathově hlase zazněl respekt, který měl obvykle vyhrazený jen pro bojovníky.

„Zvířata v klecích, „ odpověděl Billbarr. „A kočky v uličkách! V jejich křiku zní strašný strach! A když jsem je poslouchal, jejich slova říkala totéž, říkala, že dneska v noci ulicemi Bahaary bude kráčet samotná smrt.“

Gath pomalu a zamyšleně promluvil. „Ty jsi s nimi mluvil?“

„Ne! Zaslechl jsem je. Když jsem se přiblížil k jejich klecím, přestala mluvit. A když jsem na ně promluvil, neodpověděla mi tak, jak to obvykle zvířata dělávají. Ale vyšplhal jsem na nahoru na ruiny a tajně poslouchal pouliční kočky. Neříkala to jenom jedna kočka, ale hodně. Viděly toho démona lovit v troskách. Prohledávat každý stín. Smrt je tady! Teď! Schovává se někde ve tmě.“

Gath se na něj konejšivě usmál. „Neboj se. Dokud jsi se mnou, žádné nebezpečí ti nehrozí. „ Chlapec se přinutil usmát a Gath se ho zeptal: „Má ten démon smrti jméno?“

„Nevím. Žádné jsem neslyšel. Ale určitě má. Všichni démoni mají jména. „ Náhle chlapec zmlkl. Na krku mu vyrazil pot a zašeptal: „Koukni se!“

Gath pohledem přelétl noční stíny. Viděl jen tmu. Pak se na okraji střechy pohnula silueta kočky na pozadí indigové oblohy. Kráčela pomalu a klidně, jak to noční zvířata dělávají.

„Je to jenom kočka.“

„Ne! Ne! Koukni se támhle! A támhle! Támhle!“ Chlapcův prst

se zabodával do vzduchu.

Po zemi, po vrcholcích střech a po zdech se procházelo šest či sedm koček a všechny se pohybovaly stejným směrem, jako by stopovaly nějakou kořist.

S očima upřenýma na kočky Gath zašeptal: „Nevypadají vyděšeně.“

„To je fakt. Teď se nebojí. Poznám to na jejich kroku a ocasech. Ale bály se. Přísahám!“ Zíral na druhou stranu nádvoří, kde se objevila další kočka. „Koukni! Další!“ Obrátil se ke Gathovi. „Všechny jdou stejným směrem. Něco se děje.“

Gath nemohl než souhlasit. Zdálo se, že noc je nekonečnou přehlídkou potíží. Démoni, vyděšení kluci, bezmocné ženy a teď záhadné shromáždění pouličních koček, které se nepodobalo ničemu, co kdy předtím viděl. Začal se zvedat, ale nevstal.

Jako tajemné stíny se objevily další dvě kočky, které se pohybovaly s nenucenou sebedůvěrou. Hlavy měly vztyčené. Ocasy jim švihaly vysoko nad štíhlými těly. Jedna z nich se náhle zastavila a podívala se přes dvůr přímo na Gatha. Micka.

Barbarovi přeběhl mráz po zádech. Bylo tohle maličké zvíře tím démonem, kterého se obával, nebo jen jeho předzvěstí? Naslouchal noci a nechal smysly nasát její pachy a zvuky. Nic se však nedozvěděl a Micka zmizela.

Gath vstal, uchopil Billbarra za loket a táhl jej za sebou. „Pojď, zjistíme, co se děje. Pak, pokud budeme chtít, můžeme zpanikařit a podříznout si navzájem krky nebo se vrhnout z útesu. Nechám to na tobě.“

Billbarr se zasmál rozpustilým, uklidňujícím smíchem a následoval Gatha do noci. Sledovali kočky po cestičkách skrze sutiny a nakonec došli do uličky, kte

rá vedla na hlavní ulici, vysekanou do západního svahu hory. Cesta, v měsíčním světle chladivě šedá, se prudce klikatila dolů z útesu až k pouštnímu písku hluboko pod nimi. Kočky zmizely. Gath s Billbarrem je však cítili poblíž a slyšeli jejich tiché předení.

Přešli cestu, vyšplhali na nízkou zeď lemující okraj útesu a opatrně se zahleděli dolů. Na skalních římsách, vystupujících z

horského masivu, posedávala celá bahaarská kočičí populace. Stovky koček. Všechny seděly nehybně jako kameny a zíraly do pouště, jako by čekaly, že se ze tmy vynoří přízraky stvořené ze světla hvězd a stínů.

Třesoucí se Billbarr se podíval vzhůru na mohutného muže s nadějí, že se mu dostane nějakého vysvětlení. „Čáry, „ zašeptal Gath.

Barbar si sedl na bobek, položil chlapci v uklidňujícím gestu ruku na rameno a společně hleděli do noci. Poušť byla pustá a temná. Klidná. Nehybná. Tichá. Nad ní se klenula obloha posetá hvězdami a korunní drahokam noci, Půlnoční hvězda.

Uplynula chvíle a Billbarr zalapal po dechu.

Z pouště tiše vyskočil neforemný stín, zmizel v průrvě a pak se opět objevil na hřebeni svahu. Gath s Billbarrem si vyměnili pohled a bestie zařvala. Chladně. Zlověstně.

Z temnoty se vynořily další stíny, jedna, dvě, tři smečky lvů i se lvíčaty roztroušenými za nimi. Lvi se shromáždili na svahu a černými konečky ocasů švihali ve vzduchu.

Náhle šelmy zavrčely do tmy a z ní vyběhlo několik leopardů. I oni zamířili na svah, ale zastavili se kousek před lvy a udržovali si odstup, zatímco se ze tmy vynořovali další a další příslušníci jejich druhu.

„Leopardi?“ Billbarr užasle vyvalil oči.

Barbar zavrtěl hlavou. „Lvi neloví s leopardy.“

„Já vím, „ namítl Billbarr, „ale…“

„To nejsou leopardi, „ přerušil ho Gath. „A nejsou to lvi. Tohle je dílo temných sil.“

„Zplozenci pekla!“

Gath přikývl. „Už jsem takové viděl.“

Jako na potvrzení barbarových slov se z útesů pod nimi zvedlo hrůzostrašné vytí. Bahaarské kočky, se zježenými chlupy na krku a růžovými tlamičkami zářícími ve světle měsíce, křičely na uvítanou. Zaklínání. Nepřirozené. Píseň smrti.

Velké kočky zařvaly v odpověď a vyrazily dolů po svahu. Blížily se lehkým klusem a zanechávaly za sebou mláďata, která

vrčela a syčela na protest. Náhle ze tmy vyskočily další stíny, připojily se k ostatním a rychle se ujaly vedení. Gepardi.

Gath s chlapcem to fascinovaně sledovali a pátrali očima v pusté poušti, zda nezahlédnou tvora, kterého tito démoní zplozenci lovili. Žádná kořist však nebyla v dohledu. Velké kočky nic nepronásledovaly, přesto se přibližovaly stále rychleji, dokud nedorazily k vnějšímu obrannému valu města, kde se stočily na sever, pryč od uvítacího vřískotu pouličních koček. Když běžící šelmy dorazily k místu, kde valem procházel tucet stezek i původní severní městská brána, prudce se stočily, až se jim od tlap zvedala mračna prachu, a prohnaly se otvory ve valu na prázdné prostranství obklopující město. Roztáhly se do šířky, vyrazily vpřed k mase města a jedna po druhé zmizely ve stínu stolové hory.

Billbarrovi uniklo zaječení, podíval se na Gatha a kůže v obličeji se mu napjala hrůzou.

Gath upíral pohled na poslední velkou kočku, řítící se do tmy. Ztěžka se nadechl. Tváře i oči se mu podlily krví.

„Rychle!“ zaprosil Billbarr. „Musíme varovat ostatní.“

Seskočil ze zdi, ale Gath zůstal, zahalený ve tmě, jako by pramenila přímo z něj. Prudký. Triumfující. Noc konečně nabízela jeho démonům únik. Seskočil dolů vedle Billbarra a tryskem se rozběhli do tmy ke Dvoraně života.

10.
Ukladní vrazi

Nahý Gazul, páchnoucí vínem a lacinou voňavkou, vrávoral hlavní místností hospody k otevřeným vstupním dveřím. Těmi proudily záblesky oranžového světla a kouř a zahřívaly jeho už tak žhnoucí tělo. Svět venku byl v plamenech. Nad nádvořím se jako věže zvedaly souvislé stěny plamenů a praskaly jako valící se hřmění. Hluk byl přehlušován ječivým vyděšeným křikem.

Dveřmi se dovnitř vřítila vřískající žena a málem kočičího muže srazila na zem. Úprkem prolétla přes místnost a vrhla se mezi

ostatní děvky a zákazníky, schoulené na opačné straně. Tváře měli bílé děsem a v rukou třímali hrubé zbraně.

Gazul se napřímil a poslouchal, jak žena blábolí něco o tom, že na Bahaaru útočí lvi. Nedávalo to smysl. Vyklopýtal ven, aby se podíval, kvůli čemu tolik povyku, a někdo za ním zabouchl dveře. Z toho rámusu mu zvonilo v hlavě a trhl sebou, zavřel oči a pak je zase otevřel.

Celé nádvoří ovládla panika. Mezi pěti velkými planoucími hranicemi z vozů, prázdných klecí, stanů a čehokoli dalšího, co hoří, pobíhali lidé. Někdo rozdělal ohně od jednoho konce nádvoří na druhý a lidé na ně horečnatě vršili další a další palivo. Plameny šlehaly dvacet stop vysoko a zalévaly zdi a zem horkým blikajícím světlem, takže celý dvůr vypadal jako v plamenech.

Lidé prchali do budov a zabuchovali za sebou dveře a okenice, zatímco další mezi sebou bojovali, když se majitelé věcí, které létaly do plamenů, snažili zabránit jiným, aby je tam házeli.

Gazul se s jekotem a divoce máchajícíma rukama vrhl na dva muže, kteří k jednomu z ohňů vlekli jeho vůz s červenými koly. Zatmělo se mu před očima a nohy se mu rozběhly samy od sebe. Špatně odhadl vzdálenost, vrazil rovnou do mužů, srazil je na zem a sám při tom také upadl. Dvojice vyskočila, podívala se na nahého šílence, který se ochranitelsky zvedl před vozem, a rozběhla se pryč, aby si našla něco jiného, co jde spálit

Kočičí muž zvedl ruku, aby se chránil před stěnou vedra, která se přes něj převalila, a rozhlédl se. Jeho leopard byl stále ve voze, prskal a škubal řetězem, kterým byl přivázaný, ale Gazulovi koně a dva vozy, které koupil, byli pryč. Gazul se s nadávkami potácel vpřed. Kolem něj vířily vlny kouře a pálily ho v očích. Klopýtavě se zastavil a předklonil pod náhlým náporem nevolnosti. Chytil se oje vozu a snažil se nevolnost potlačit. Zvracet může později. Teď musí zjistit, proč se Bahaara znovu rozhodla vyhořet do základů.

Přinutil nohy poslouchat, obešel nejbližší hranici, aby viděl celé nádvoří, a ohromeně se zastavil.

Uprostřed otevřeného prostranství stáli v podivné formaci jeho Odokorové s připravenými luky. Rozmístili se v pravidelných

intervalech kolem velkého ohně tak, aby viděli všemi směry, a jejich krabí těla se tyčila na pozadí rudooranžových stěn plamenů. Za nimi sem a tam pobíhal Billbarr a občas se zastavil, aby se zpoza nich rozhlédl po okolních budovách a uličkách, jako by čekal, že se z nich vynoří nějaká strašlivá obluda.

Gazul udělal krok vpřed a opět se zastavil, když se zpoza hranice asi dvacet kroků od Odokorů vynořil Gath. Barbar křičel na muže, kteří vršili dříví na hranice, tónem, jenž jasně prozrazoval, že to on jim přikázal, aby je postavili. Zatímco vydával povely, pohledem také pátral ve tmě. Vyčkávavě. Hladově.

Gazul sáhl po tunice, aby si utřel uslzené oči, a zjistil, že je nahý. Opile se zachichotal, zmatený tím představením, které sám předváděl, a vážně se zamyslel nad tím, že se vrátí do hospody a zaleze se svými společnicemi zpátky pod deku. Rychle však tuto představu zahnal a palci si protřel ospalé zamžené oči. Pak vyrazil na ohněm osvětlené nádvoří, bezostyšně pyšný, že jeho jedinou zbrojí je pot a voňavka jeho děvek. Po čtyřech krocích si uvědomil, že jeho nahota je žalostně nedostatečnou ochranou proti tomu, co děsí město, prudce se zastavil a znovu se mu zvedl žaludek. Když se trochu vzpamatoval, zvedl hlavu a konečně našel něco skutečného, čeho se mohl bát.

Na nádvoří dlouhými skoky vběhli dva gepardi, zastavili se a prohlíželi si dva nomády, kteří okamžitě v panice utekli. Velké kočky měřily na délku dobrých sedm stop a žlutohnědá těla měly posetá malými šedožlutými skvrnami. Dlouhé a štíhlé nohy měly přikrčené podél plochého pružného těla jako napjaté katapulty. Od vnitřních koutků kulatých žlutých očí jim vybíhaly černé pruhy a táhly se přes čenichy až ke koutkům tlamy, takže jejich pěkné tváře vypadaly jako masky.

Jeden z gepardů náhle vyrazil vpřed a zrychlil tak, že sprintoval rychleji než kůň. Tři Odokorové neuvěřitelně rychle vystřelili. Dva ze šípů zasáhly, ale sprintující zvíře neodradily. Gepard, který urazil za necelé tři vteřiny víc než osmdesát stop, přičemž více než polovinu času doslova letěl, dostihl svou kořist, malého hbitého nomáda, který nevážil víc než sto padesát liber a ve srovnání s ním

vypadal, jako by se pohyboval hustým sirupem. Gepard udělal čtyři skoky, zpomalil a zaťal přední tlapy muži do nohy. Muž s ječením upadl na zem. Kočka mu skočila na záda a čelistmi mu sevřela šíji. Muž stále ještě ječel, když si šípy Odokorů našly cíl a tři ze čtyř probodly šelmě plíce. Gepard se zvedl na zadní a prskal kolem sebe krev, pak se zhroutil a jeho život vytékal do louže pod ním.

Gazul na to užasle zíral, ohromený gepardovým neslýchaným útokem. Druhý gepard si nešťastného osudu svého druha nevšímal a zaútočil na skupinku ozbrojených mužů na kraji nádvoří. Muži okamžitě zpanikařili a obrátili se na útěk, takže pro kočku bylo snadné dva z nich strhnout dřív, než šípy Odokorů zasáhly cíl.

Gath, se svaly lesknoucími se potem a hluboko skloněnou hlavou, se vrhl k umírajícímu gepardovi. Zvíře však zemřelo, právě když dobíhal, a celé barbarovo tělo se otřáslo zklamáním.

Gazul pevně zavřel oči a zatřásl hlavou, pokoušeje si ji pročistit. Do lebky mu tlačila bolest hlavy velká jako sud s vínem a smysly měl zcela vyčerpané, otupené a zmatené až na hranici nepoužitelnosti. To, co viděl, nedávalo smysl. Gepardi nechodili do měst a nevbíhali tvrdohlavě do světla plápolajících ohňů, aby zaútočili na davy lidí. To bylo nemožné. Když se však podíval znovu, ohně i mrtví gepardi byli stále zde a Gath dychtivě chodil kolem a očima prohledával stíny, jako by očekával, že noc vyvrhne z útrob další šílenství.

Gazul, jemuž otupělá mysl nenabídla žádné vysvětlení, se rozhodl zeptat a vydal se přes nádvoří ke Gathovi. Pronikavé ječení ho však okamžitě přimělo zastavit. Opět ho zkroutila křeč v břiše a tentokrát upadl na všechny čtyři. Když zvedl hlavu, zjistil, že se nachází uprostřed šílené vřavy pobíhajících a vřeštících mužů a žen. Někdo ho srazil stranou, Gazul upadl na tvář a hlava se mu zatočila silnou tupou bolestí.

Když bolest přešla, začal opět vstávat, ale rychle se toho úmyslu vzdal, když spatřil, co způsobilo druhou vlnu paniky.

Na západní okraj nádvoří vstoupili lvi. Mohutní. Majestátní. Samci s černou hřívou, dlouzí devět až jedenáct stop, každý vážící přinejmenším stejně jako tři urostlí muži.

Za nimi se v ústí uliček, na střechách a lávkách vynořovali další lvi. Mezi nimi bezostyšně stáli ve světle ohňů leopardi a podivně tak popírali vlastní povahu, která jim obyčejně velela se skrývat. Plameny barvily jejich srst na jasně žlutou; skvrny na jejich elegantních tělech zářily jako temné drahokamy. Společně se lvy spustili řev a přikrčili se na krátkých silných nohách jako ztělesněná smrt.

Prchající lidé, jejich kořist, mizeli v oknech a dveřích a s napřaženými meči, ježícími se jako dikobrazí ostny, se shlukovali v přístěncích. Zůstali jen ti nejodvážnější, skupina mohutných silných nomádů, ozbrojených oštěpy. Pomalu couvali zády k sobě a ostré oštěpy drželi pozvednuté proti šelmám.

Gazul vzhlédl a spatřil Gatha, jak k němu míří. Barbarovo tělo tepalo uvnitř zbroje a hrozilo, že ji zprohýbá. Z brady mu kanuly krůpěje potu a další pramínky mu stékaly po pažích. Gath si byl očividně jistý, že brzy bude bojovat na život a na smrt, a v očích mu zářila primitivní trpělivost lovícího zvířete. Nedbale si opřel sekeru o bok, odepnul rohatou přilbu a nasadil si ji na hlavu.

Z místa, kde stáli Odokorové, zaječel mladý a zoufalý hlas. Gath s Gazulem se prudce otočili. Billbarr se vytrhl z rukou Odokorů, které jej držely, a vrhl se ke Gazulovi.

Aniž sám vstal, Gazul se díval, jak chlapec přibíhá, podivně potěšený jeho oddaností.

Gath zabručel a vyšel běžícímu chlapci v ústrety. Aniž zpomalil, jednou rukou ho chytil a přitiskl si kopající a vřískající tělo k boku. Když došel k Odokorům, strčil barbar chlapce zpátky dovnitř ochranného kruhu a obořil se na něj, ať tam zůstane.

Gazul, který si náhle uvědomil, že přesně tam by měl být i on, se pokusil jít za ním, ale znovu upadl.

Lvi se vydali na nádvoří a křížem krážem se přibližovali k nomádům s oštěpy. Odokorové vystřelili z luků, ale museli střílet přes nomády a jejich šípy se neškodně zabodly do země před lvy. Šelmy zaváhaly a pak se náhle vrhly vpřed. Mohutná těla narazila do oštěpů nomádů, svou vahou je odchýlila a polámala a tlapy smetly zbraně stranou. Muži zaječeli. Oštěpy se rozštíply. Spáry

nalezly živé maso a strhly nomády k zemi, jako by nevážili víc než bochník chleba. Zuby trhaly končetiny a spáry drásaly hrdla. Uprostřed chraptivých vzdechů a tryskající krve, která zářila ve světle ohně, se ozývalo se praskání kostí a lebek, jež mohutné čelisti drtily jako melouny.

Leopardi se vymrštili do vzduchu, předními tlapami chytali přeživší nomády, strhávali je na zem a prudce škubali, aby jim zlámali páteř. Během několika minut byla první bitva u konce.

Tři z nomádských válečníků uprchli do přilehlých budov. Ostatní, společně se skupinkou žen, které se předtím choulily ve výklenku, leželi mrtví v kalužích vlastní krve nebo sebou zmítali pod zuby velkých koček, které je z prostředka těl vyžíraly.

Gath stál před Odokory, vrčel a sekeru měl položenou přes stehna. Stále nenakrmený. Kvůli tomu, že zachraňoval chlapce, přišel o boj. Odokorové, stojící za ním, s metodickou elegancí vypouštěli šípy a nejprve se zaměřovali na lvy. Ti Odokorové, kteří hleděli jiným směrem, sledovali úzké průchody a uličky a čekali, až se z nich vynoří další šelmy.

Gazul, který zůstal sám mezi kočkami a svými Odokory, vyskočil a s očima těkajícíma ze strany na stranu začal couvat k Červené děvce. Náhle mu ztuhla krev v žilách a žaludek ho opět přemohl. Udržel se na nohou, ale nedokázal nic lepšího než sledovat, jak se na něj řítí nová hrůza.

Ze zdí, stínů a oken vyrazily bahaarské pouliční kočky. Přicházely ze všech stran. Syčely. Vřískaly.

Gazul zakňoural a kolena se mu roztřásla jako mokré provázky. Sílená opilecká noční můra se úplně vymkla z rukou. Omámeně se potácel, narazil do svého vozu a tupě zíral na blížící se hordu koček, zatímco se do zvířecích těl zabodávaly šípy. Kočky, zasažené šípy, odlétaly v syčících klubkách v kotrmelcích stranou a nejmenší z nich zvedala síla nárazu do vzduchu. Přeživší zvířata bez ohledu na nebezpečí útočila dál.

Jejich vůdkyně, velká stará mourovatá kočka, skočila Gazulovi na hruď, až se pod její vahou zapotácel. Lovec odměn, ochromený hrůzou, s podivným pocitem odtržení sledoval, jak mu kočka

sklouzává z prsou dolů a její drápy vyrývají rudé krvavé brázdy. Hluboko do těla se mu zakousla bolest a náhle zcela vystřízlivěl. Mysl se mu rozjasnila a začal zvracet. Byla to ubohá obrana.

Zaplavily ho syčící, škrábající kočky. Potácel se pod jejich vahou a shazoval je na zem. Náhle do něj narazilo cosi těžkého, zahnalo to kočky a srazilo ho dolů.

Gazul vyskočil na nohy a spatřil Gatha, jak buší do koček a hází je do všech stran. Barbar mu přišel na pomoc, ale navzdory jeho snahám se kočky stále snažily dostat k lovci odměn, a Gazul poprvé jasně pochopil, co se děje. Kočky věděly, co je zač a koho loví, a byly rozhodnuté jej zastavit. Bylo to šílenství, a nakažlivé.

Ve voze s červenými koly sebou divoce zmítal Gazulův leopard, až řetěz praskl a zvíře přeskočilo postranici. Dopadlo na zem, a aniž se zastavilo, vrhlo se k Billbarrovi. Chlapec opět opustil ochranné seskupení Odokorů a běžel Gazulovi na pomoc. Když uviděl leoparda, škobrtl a upadl. Leopard se vymrštil do vzduchu, přední tlapy natáhl po chlapcově nechráněném krku a v tu chvíli dorazil Gath. Barbarova sekera prosvištěla vzduchem a s masitým plácnutím zasáhla leoparda do podbřišku a vyhodila ho do vzduchu. Leopard zavřískl, když mu z otevřené rány vypadly vnitřnosti, ještě ve vzduchu zemřel a zplihle dopadl na zem.

Gazul neztrácel čas díváním se. Úprkem se rozběhl do bezpečí k Odokorům a tam zůstal stát, lapaje hrůzou po dechu, zatímco noční záhada nabírala na síle a velkoleposti.

Lvi a leopardi dále útočili přes nádvoří a jejich mohutná těla se lehce proplétala kolem hořících ohňů. Byli prošpikovaní šípy, provazce krve jim visely z ran a odletovaly z otevřených tlam. Stále se však přibližovali a mířili k Odokorům.

Gath Billbarra napůl hodil Gazulovi a vstoupil přímo před útočící šelmy. Zapřel se nohama. Hlavu měl skloněnou a rohy přilby se dychtivě třpytily. Sekera, kterou měl opřenou o bok, jako by se zmítala vlastním životem.

„Zab je!“ ječel Gazul. „Zab je!“

Odokorové porušili formaci a všech devět luků vystřelilo. Kolem Gathových ramenou prolétly šípy a třicet stop před ním

klesl k zemi lev, po něm tři leopardi a další lev. Z rohaté přilby se ozvalo zklamané zařvání a Gath se vrhl na velké kočky. S vytím.

Armáda koček zaváhala, znervózněná gigantickým rohatým člověkozvířetem, které na ně útočilo. Kočky se zarazily a tlapy se jim smekaly a podkluzovaly v kalužích krve. Když opět zaťaly drápy do pevné půdy, rozběhly se do stran, úprkem proběhly mezi hranicemi a prchaly do temných uliček.

Jen jeden mohutný lev pokračoval v útoku, s tlamou doširoka otevřenou, hrdlem rudě zbarveným světlem ohně a lesknoucími se krutými, bílými, ostrými zuby. Šelma doskočila šest stop od Gatha, zapřela se zadníma nohama a máchla silnou přední prackou.

Gath se trhavým pohybem vymrštil, sekeru spíš táhl vahou těla, než aby s ní udeřil, a ostří narazilo do máchající tlapy. Kov a maso se setkaly a ostří sekery se zahryzlo do kosti a chrupavky. Lev zařval bolestí, ale mohutnou tlapu mu to neuseklo ani nezabránilo jejímu mocnému úderu. Sekera byla odmrštěna zpátky tam, odkud přilétla, a muže vzala s sebou. Barbar se ve vzduchu přetočil, přistál na rozkročených nohou a udržel rovnováhu, ale zády ke lvovi. Na místě se otočil, sekera prolétla obloukem a zaťala se šelmě do nechráněné spodní části těla.

Úder zvedl zvíře stopu nad zem, a to pak odlétlo stranou se sekerou zabořenou v hrudi a zachycenou mezi žebry. Váha lva vytrhla barbarovi sekeru z rukou a odhodila ho pryč, a lev dopadl na záda takovou silou, až se otřásla země. Křečovitě se zazmítal a převalil na všechny čtyři, zatímco Gath se zvedl ze země a skočil mu na záda. Provlékl lvovi paže pod tlapami, spojil ruce v husté černé hřívě vzadu na lvím krku a ohnul mu hlavu dolů, zatímco nohy zarazil pod lvovy zadní končetiny.

S mužem na zádech, který se tam držel jako nějaký zhoubný výrůstek, se lev postavil a zuřivě se zmítal, Gath se ale nepustil. S vrčením a největším úsilím tlačil lví hlavu dolů.

Gazul, Billbarr a Odokorové to užasle sledovali. Barbarovy svaly na pažích a nohou se vlnily a nadouvaly jako naplněné žhavou lávou. Hlavu v přilbě měl vztyčenou a jeho řev soupeřil se lvím. Náhle se celé jeho tělo křečovitě stáhlo jako silný bič a lví

hlava sebou s hlasitým prasknutím škubla dolů. Šelma se zlomeným vazem klesla jako hadrová panenka.

Gath ze sebe shodil mrtvou váhu a položil nohu lvovi na hruď. Sevřel topor sekery, která byla stále zaseknutá ve lvovi, a zbraň spolu s kusem kůže a dvěma žebry vytrhl. Pak si dřepl, utřel sekeru do lví hřívy, hlavou v přilbě pomalu otáčel ze strany na stranu a očima pátral v pusté tmě.

Kočky uprchly.

11.
Zvířata

Gazul, nyní zavinutý v Soongově plášti, se prudce obrátil na Odokory. „Běžte za nima. Zabte ty kočky. Dělejte! Dělejte!“ Odokorové se rozběhli pryč a nechali Gazula a Billbarra uprostřed nádvoří. Noc byla tichá, až na praskání uhasínajících ohňů. Z pootevřených oken a dveří vykukovaly vyděšené oči, ale jejich majitelé zůstávali uvnitř a pozorně si prohlíželi Gatha, který stál nad mrtvým lvem a těžce oddechoval. Sňal si přilbu.

Když Gazul pochopil, že barbarovo zklamání stále trvá, ponuře se zasmál a podíval na Billbarra. „Je po všem?“

Malý Billbarr nehybně stál a naslouchal noci. Po chvíli přikývl. Z Gazula vyprchalo všechno napětí, tělo mu ochablo a lovec odměn si náhle uvědomil, jak páchne a jak hloupě se chová. Pak se sám sobě zasmál a vydal se mezi uhasínající hranice, aby se podíval na výsledky masakru. Chlapec šel za ním.

Došli k mrtvému gepardovi a pak k leopardovi, a Gazul vedle obou zvířat poklekl, aby jim prohlédl zuby a ochutnal jejich krev. Prozkoumal i několik dal*ších.,* potom se zastavil uprostřed nádvoří a s hlavou zvednutou jakoby v modlitbě upřeně hleděl do temné noci. Když se podíval na chlapce, jeho oči se dožadovaly vysvětlení.

„Přivedly je sem pouliční kočky, „ řekl Billbarr. „Všechny se shromáždily na úbočí útesů. „ Ukázal k západnímu okraji města.

„Když vyšli z pouště, kočky je přivítaly.“

„Přivítaly?“

Chlapec přikývl. „Noc byla plná čarodějnictví a… a zplozenců pekla. „ Gazul se napůl usmál. „Ten poplach jsi spustil ty?“

„Pomáhal jsem, „ odpověděl chlapec pyšně. „Gath a já jsme viděli, jak vbíhají do města, a běželi jsme sem, abychom všechny varovali. Pomáhal jsem stavět hranice.“

Gazul poklepal Billbarra po hlavě. „Dobrá práce, kluku. Dneska sis zasloužil svý jídlo. A teď běž najít ty ženský, co jsem si přivedl, než upláchnou.“

Billbarr přikývl, tryskem se rozběhl k Červené děvce a zmizel uvnitř, zatímco Gazul zamířil k barbarovi. Gath převrátil mrtvého lva a pečlivě si ho prohlížel, ochutnával jeho krev a zkoumal klouby a zuby. Když ho to neuspokojilo, doširoka roztáhl ránu ve lvím břiše a prohledal útroby.

Gazul ho chvíli pozoroval. „Nenajdeš, co hledáš, kamaráde. „ Gath prudce zvedl hlavu a kočičí muž dodal: „Nejsou to zplozenci pekla. Jsou to zvířata.“

Gath se na něj místo odpovědi zamračil. Lovec odměn se začal smát, ale okamžitě toho nechal a na hrudi a tváři mu vyrazil studený pot. Barbar měl oči tvrdé a chladné jako divoký leopard, jako by v nich nikdy nepřebývaly lidské city. Gazul o krok ucouvl a dýchal stejně prudce jako tehdy, když jako dítě poprvé čelil smrti v podobě divokého kance.

„Klid, Gathe, „ zašeptal. „To jsem já, Gazul. „ Nezdálo se, že by ho Gath chápal, a Gazul dodal: „Je po všem. Jsou pryč.“

Gathovo tělo se mírně uvolnilo a napřímilo. Barbar se rozhlédl kolem po tvářích vesničanů, kteří se pomalu vynořovali z úkrytů, a pak přešel k mrtvému leopardovi a dovlekl ho do světla jednoho z ohňů. Prozkoumal ho stejným způsobem jako předtím lva, potom vstal a obrátil se na Gazula, který přišel za ním.

„Mám pravdu, že jo?“ zeptal se kočičí muž. „Nejsou to zplozenci pekla.“

Gath přikývl.

Gazul ukázal na mrtvého leoparda. „To je její práce. To se vsaď.

„ Barbar se zatvářil zmateně.

„Noon. Královny džungle. „ Kočičí muž si dřepl vedle leoparda a pohladil ho po skvrnité hlavě. „Nechápej mě špatně. Neříkám, že jim přikázala na nás zaútočit, nebo dokonce ví, že to udělali. Její džungle leží příliš daleko a poslové ještě nemohli dorazit tam a zpátky. Opravdu příliš daleko. „ Poplácal leoparda a roz

hlédl se po okolních ruinách, odkud je ze stínů sledovaly třpytící se oči pouličních koček. „Nejspíš to napadlo jednu z těch toulavých koček. Jsou chytrý, některý z nich rozhodně ano. Proto jsem Odokory poslal, aby jich co nejvíc pozabíjeli, kdyby se náhodou některá z nich rozhodla pokusit donýst do Daangallu zprávu a varovat ji, že přicházíme.“

„Zvířata se nespojují, aby zaútočila na lidi, „ řekl Gath tiše. „To není přirozené.“

Gazul se zasmál, neschopný skrýt výsměch. „Nebuď si tak jistej, kamaráde. Jak jsem řekl, kdo v tomhle napůl udělaným světě může říct, co je normální, a co ne?“ Vstal a obrátil se k mohutnému muži. „Šílenství a blázniviny, tak to tady v Bahaaře chodí. A na jih od Bahaary! No, nedá se to vysvětlit. Budeš to prostě muset zjistit sám. „ Zasmál se a pak změnil tón. „Dík, žes vyburcoval tábor a zapálil ohně. Zachránils mi život.“

Gath neodpověděl. Kočičí muž se tomu usmál, obrátil se a zamířil k Červené děvce a horké koupeli. Z jeho vlastního smradu, smíchaného s pachem krve a laciné voňavky, se mu zase začínalo dělat špatně.

12.
Znamení spáru

Vojáci ve dvojstupu pochodovali Ulicí okovů a hroty jejich kopí, ostré jako jehly, se leskly v pozdně odpoledním slunci. Bambusové zbroje měli zabarvené jasnou červení. Všichni měli stejné boty, hrudní pláty a chrániče paží, a celý oddíl se

odměřeným krokem přesouval po nepravidelném povrchu, jako by ho ovládala jedna mysl a jedny svaly, jako prsty na noze.

Byli to profesionálové, vojáci z povolání. Bambusové přilby se širokým okrajem, pobité ocelí, vrhaly stín na zjizvené tváře, které měly drsný výraz zkušených zabijáků. Civilizovaní zabijáci, jejichž sebedůvěra se zrodila ze staletí vítězných bojů, i když nyní vstupovali do města, které představovalo největší porážku jejich říše.

Kitzaakkové.

Gath, který seděl se zkříženýma nohama na skalní římse čnící nad Ulicí okovů v místě, kde ústila do Dvorany života, sledoval jednotku, jak pochoduje do města. Vedle něj leželo svázané jeho brnění, společně s přilbou, sekerou a šti

tem, přivázanými k němu řemenem. Na sobě měl bederní roušku a ve tváři přísný a obezřetný výraz. Napočítal čtyřicet dva kopí, včetně toho, co patřilo velícímu důstojníkovi. Téměř celá setnina, odloučená z neblaze proslulého regimentu Kopí Kitzaacké hordy.

Na vrcholku hory vpochodovala jednotka na nádvoří. Veškerý pohyb se zastavil a všechny oči se obrátily k ní. Utahaní, špinaví vojáci si toho nevšímali, těžce kráčeli napříč náměstím a za nimi rachotily zásobovací vozy.

Gazulova výprava stála na nádvoří, seřazená a připravená vyrazit. V čele dřepěli tři průvodci, nomádi s tmavou kůží. Pak dorazil Soong a jeho Odokorové a tři dlouhé, koňmi tažené vozy, které přežily hranice a lovec odměn si je koupil. Na vozech byly přivázány pasti, klece, provazové žebříky, kladiva, sekery, zásoby a zbraně, a na postranicích sedělo devět klecařů. Za vozy mezi balíky dalších zásob odpočívali domorodí nosiči nákladu a vody. A ještě za nimi se nejisté procházelo v prachu osm otrokyní, domorodých žen v tmavě žlutohnědých róbách a se zvonečky na kotnících. Byla mezi nimi i dívka se slámovými vlasy a pihovatými tvářemi a ňadry. Na konci výpravy čekal Gazulův vůz s červenými koly. Na otevřené korbě stála zdobená klec. Gazul ji právě řemeny upevňoval na místo, neboť tento úkol očividně odmítl svěřit komukoli jinému.

Vojáci prošli kolem výpravy a ukázněně se zastavili vedle vozu s červenými koly. Důstojník oddíl zkontroloval, pak vytáhl měch s vodou a hlt jí nalil na zem jako rituální oběť zemi, které tak vzdal dík za bezpečný pochod. Rozkázal vojákům sklopit kopí, dal jim pohov a muži si mezi sebou začali posílat měchy s vodou, zatímco důstojník zamířil k vozu s červenými koly a Gazulovi zasalutoval. Aby vojákům i všem ostatním předvedl svou důležitost, Gazul si důstojníka nevšímal, dokud nedokončil práci na voze. Pak se postavil, s pýchou přejel pohledem výpravu a dal se s důstojníkem do řeči.

Gath neslyšel, co říká. Lidé na nádvoří se pustili zpátky do práce a vzduch zaplnilo bušení kladiv a skřeky nespokojených zvířat. Z gest kočičího muže a důstojníkových reakcí však bylo zjevné, že se vojáci přišli připojit k výpravě. Gath se usadil a opřel o kámen, aby se nad tím mohl v klidu zamyslet, a zjistil, že Billbarr sedí vedle něj. Chlapec dorazil zcela nepovšimnut a usadil se na bobek ve vzdálenosti ani ne na bodnutí dýkou.

„Chodíš tiše, „ řekl Gath.

Chlapec přikývl. „Když jsem byl malý, naučil jsem se to od své kočky. „ Gath se zazubil. „To už bylo asi hodně dávno.“

To vyvolalo na dětské tváři úsměv. „Ne tak dávno. „ Pak jeho malé okrouhlé oči zvážněly a nervózně přejel pohledem oddíl vojáků. „Věděl jsi, že přicházejí vojáci?“ zeptal se Gath. Billbarr přikývl. „A ty?“

„Ne.“

Hoch se na něj podíval. „Jsou tady, protože se tě Gazul bojí. „ Gath zavrtěl hlavou. „To není možné. Aby dorazili teď, musel by pro ně poslat dávno předtím, než jsme se potkali, než jste vstoupili na poušť. „

„Ale on věděl, že se k nám přidáš.“

Gath položil na jednu misku vah jistotu v chlapcově hlase, a na druhou jeho mládí a sklon dramatizovat, ale neviděl žádnou lež nebo přehnanou horlivost. „To nemohl vědět.“

„Ale věděl. Viděl znamení. V Pepřovci.“

Gath čekal.

Chlapec se zamračil. „Ty to nevíš?“

„Co?“

Billbarr zaváhal a rozhlédl se, aby se ujistil, že nikdo není v doslechu. „Znamení spáru, „ zašeptal.

„O znameních nic nevím.“

„Ale je tady, „ vyjekl hoch. „Ve tvých očích. Ukazuje se, když bojuješ. Gazul ho viděl, když tě prvně viděl bojovat v Jámách smrti. Proto tě sledoval tak často, aby měl jistotu, že viděl správně. A pokaždé, když bojoval, tam bylo. Říkal, že znamení bylo silnější, než kdy předtím viděl.“

Gath, který si náhle uvědomil neobvyklé nadání, které lovci odměn umožňovalo vidět věci, které jiní neviděli, se zeptal: „A ty to znamení taky vidíš?“

Billbarr se uklidnil. „Ještě jasněji než Gazul. Já se s tím darem narodil. On se ho musel naučit. A tehdy v noci to uviděli i lvi a leopardi. Proto utekli. Proto se toulavé kočky v Bahaaře pořád schovávají. Děsíš je.“

Gath si všiml, že se mu místní kočky vyhýbají, a když se rozhlédl, žádná nebyla v dohledu. Hlas mu ztvrdl. „Co je to za znamení? To znamení spáru? Co s ním?“

Chlapec se přisunul blíž a pak tajnůstkářsky velice vážným hlasem začal šeptat.

„Znamení spáru je hodně vzácné. Nemůže ho vidět jen tak někdo. Není to jako mateřské znamínko nebo jedno bílé oko. Je to chlad, který se skrývá za očima, chlad, který vychází z nitra. „ Zaváhal. „Chlad, který pochází z dávných časů, když byl svět mladý a všechny písně smutné.“

„A ty tohle vidíš v mých očích?“

Billbarr uctivě přikývl. „Znamení ukazuje, že tvůj původ je dávnější než u ostatních lidí. Táhne se daleko, daleko do minulosti, přes nesčetné generace až po samotný počátek všech věcí. Do časů, kdy všem dnům i nocím vládla bolest, strach a tajemství džungle.“

„Než začali lidé chodit vzpřímeně?“

Chlapec přikývl. „Stařena, která mě vychovala, tomu říkala Věk kvílení.“

Gath se jeho teatrálnosti usmál.

„Je to pravda, „ trval Billbarr na svém. Silnýma mladýma rukama sevřel Gathovo předloktí. „Mám dar. Viděl jsem ten svět ve tvých očích tak jasně, jako bych tam sám byl. Nejsi jako ostatní lidé. Nejsi!“ V hlase mu zaznělo zoufalství. „Musíš to pochopit! Kitzaakkové, barbaři, nomádi, to nejsou tvoji lidé. Ty… ty jsi bratr velkých lovců. Jestřába. Jaguára. Velkého jeskynního medvěda.“

„Lichotíš mi.“

„Ne! Ne! Mluvím pravdu. O tomhle bych nelhal. Nemohl bych. „ Gath si zamyšleně prohlížel chlapcovu zardělou kulatou tvář. „Musíš mi věřit!“ vykřikl Billbarr. „Ten příběh je tady. „ Ukázal na barbarovy oči. „Je vepsaný ve tvých očích.“

Gath uchopil chlapcovu zvednutou ruku do své a prohlížel si ji, jako by to bylo nemluvně v kolébce. „Na někoho tak malého máš velké znalosti tajemství a ještě větší kuráž. „ Podíval se Billbarrovi do očí. „Přišel jsi mě sem varovat, je to tak? Myslel sis, že o tom znamení vím, a chtěl jsi mi něco říct… co?“

„O Gazulovi, „ vyhrkl hoch. „Musíš se od něho držet dál. Nesmíš se tohohle lovu zúčastnit. Je to pro tebe příliš nebezpečné.“

„Nebezpečí je můj přítel, maličký.“

„Já vím, já vím! Ale tohle je jiné nebezpečí. Děsivé, strašlivější nebezpečí, než můžeš pochopit. Duch starodávných lovců je silný. Zvíře, které číhá ve tvé krvi, tě může ovládnout a zničit!“

„A Gazul?“

„Tomu se nedá věřit. „ Chlapec mluvil rychle a vystrašeně se rozhlížel kolem. „Má moc! Strašlivou moc. Je zlý. Používá kouzelné nápoje, aby se pobavil a ovládal lidi. Strašlivé lektvary, které chrámoví kněží namíchali pomocí temných umění. A použije je proti tobě. Vím, že ano. Aby tě mohl ovládat. Udělat z tebe svého otroka.“

„Proč?“

„Abys bojoval s Chyakem. Zabil ho. „

„Ale já už jsem mu slíbil, že to udělám. „

„Já vím, ale on nikomu nevěří.“

Gath si znovu pozorně prohlédl chlapcovu tvář a nespatřil tam

žádnou lež. „Co udělá?“

„To nevím. Ale ublíží ti. Změní tě. Obrátí tvou vlastní přirozenost proti tobě. Udělá z tebe zvíře.“

„Jako jsou Odokorové? Pomocí feenallu? Hashraddy?“

„Ne. Jejich magické lektvary jsou ve srovnání s jeho slabé. On… může proti tobě obrátit sílu tvého vlastního kaa. A pokud to udělá, pokud se změníš, už… už se nevzpamatuješ.“

Gath se nad chlapcovými slovy řádně zamyslel. „Chystáš se utéct a chceš, abych šel s tebou. Je to tak?“

„Ale ne! Nemůžu utéct. Patřím mu.“

Barbar rozhněvaně ztišil hlas. „Ty věříš tomu, že tvůj osud je dán a nemůže se nikdy změnit?“

Billbarr přikývl, jako by služba u lovce odměn byla jeho předurčeným osudem. Nevyhnutelným.

„Aha, „ řekl Gath s mírným nádechem obvinění v hlase. „Přesto mu vzdoruješ a přišel jsi mi říct tohle?“

Chlapec se začervenal. „Byls na mě hodný.“

„A ty jsi mi chtěl pomoct.“

Dítě opět přikývlo.

„Děkuju ti za tvoji starost, maličký – a za vysvětlení. Ale nemusíš se obávat. Dokonce i když jsem ji neuměl pojmenovat, proti téhle své stránce jsem bojoval od chvíle, kdy jsem byl poloviční, než jsi ty teď. Není pravděpodobné, že prohraju.“

„Ne! Ne!“ zaprotestoval Billbarr. „Nemůžeš to riskovat. Musíš odejít. Opustit výpravu! Čím víc budeš bojovat se zvířaty, tím víc se budeš měnit a podobat se jim. Nesmíš bojovat s Chyakem.“

Gath se usmál. „To je moje rozhodnutí.“

„Ale ty…“

„Dost, „ přerušil ho Gath. „Tak je psáno.“

„Ale… ale… „ Chlapec se vzdal. Sklopil hlavu, jako by ji už nikdy nechtěl zvednout, holá záda se mu rozechvěla a promluvil, aniž se na Gatha podíval. „Pak nemám na výběr. Musím najít jiný způsob, jak ti splatit dluh.“

„Splatit mi dluh?“

Billbarr se na muže hrdě podíval. „Zachránil jsi mi život.“

Gath měl chuť se usmát, ale neudělal to. Chápavě přikývl. „Riskoval jsi Gazulův hněv a přišel jsi mě varovat, to je víc než dostatečná splátka dluhu.“

„Ne, „ odmítl to chlapec. „Musím ti to splatit. „ Zaváhal a pak hrdě, jak to kluci dělávají, zopakoval: „Musím ti to splatit, a splatím. To přísahám při všech bozích a při velké matce, samotné Motýlí bohyni. Jen počkej. Uvidíš. Uvidíš.“

Billbarr se obrátil k odchodu a pak se zarazil. Na nádvoří pod nimi se shromažďovali lidé a vytvářeli lidskou uličku, která se táhla k Ulici hřebíků, cestě, jež vedla k jižní bráně Bahaary. Kola zaskřípěla, zapráskaly biče, tažní voli zabučeli a země zaduněla pod kráčejícíma nohama, jak výprava vyrazila na pochod, a dav začal jásat.

Lov začal.

13.
Fleka

Gath dlouhými kroky kráčel savanou a na hnědé kůži se mu třpytily stříbřité paprsky vycházejícího slunce. Všemi směry se vlnila vysoká tráva jako nekonečná, zlatá, vzdouvající se pokrývka a z ní vyrůstaly shluky akácií a vrhaly na její měkké tělo dlouhé stíny. V dálce před ním se pohybovaly tmavě šedé kopce a převalovaly se jako živé, jak je pokrývala stáda antilop a hejna pštrosů, početná jako stébla trávy. Daleko za ním se z pláně zvedal prach a ukazoval tak, kde se pohybuje výprava.

Tři dny vedl Gath zástup pouští. Gazul a jeho průvodci ukazovali, kudy jít, ale Gath udával tempo a rozhodoval o tom, jakou vzdálenost denně urazí, a hnal výpravu vpřed. S každým krokem byly jeho tělo a mysl ostražitější, neboť očekávaly, že tento nový tajemný svět a nebo sám Gazul budou pokoušet jeho démony. Nestalo se však nic. Pak žlutohnědé duny a vysoké palmy ustoupily travnatým loukám a baobabům, a stále se nic nedělo. Nyní už byl Gath bez sebe očekáváním a jediné, co jej uspokojovalo, byl pocit

země, ubíhající mu pod nohama.

Náhle zpomalil, když vlevo od sebe zahlédl ve vysoké trávě pohyb. Vyšplhal na termitiště a pečlivě zkoumal obzor, všechny nervy napjaté až k prasknutí. Něco ucítil. Pak to uviděl. Trhavý pohyb v trávě poblíž akácie s velkými listy asi sto kroků od něj.

Beze spěchu a obav zamířil Gath ke stromu. Když se k němu přiblížil, rozeznal mezi větvemi neurčité tvary, které nebyly ani listím, ani jednotlivými silnějšími větvemi. Pak se jeden pohnul a ukázal bílé peří. Sup.

Gath odepjal sekeru a trávou, která mu sahala až k hrudi, se prodíral ke stromu. Ucítil, co cítili supi, prudce sebou škubl a sklonil zbraň. Když vystoupil z úkrytu v trávě na pás vyprahlé země a trnitých keřů, supi rozzlobeně zavřískali.

Po otevřeném prostranství se plazila kočka. Za ní se po zemi táhly chuchvalce srsti a cákance krve a hruď se jí pomalu a bolestivě zvedala. Z boku jí visel zlomený šíp, jehož hrot měla stále zabodnutý v útrobách. Srst měla slepenou zaschlou krví a bahnem, ale i tak ji Gath poznal. Micka.

Kočka se trhaně zvedla, zasyčela na Gatha suchými krvácejícími pysky a odpotácela se do křoví. Trny se jí zapletly do srsti a uvěznily ji, kočka se chvíli zmítala a pak upadla na bok jako chlupatá šála.

Gath si mrtvé zvíře prohlédl. Potom se hluk výpravy přiblížil a barbar spatřil, jak k němu míří Gazulův vůz s kočičím mužem na kozlíku. Dívka se slámově žlutými vlasy seděla vedle něj a Billbarr a ostatní otrokyně ve voze u magické klece.

Gazul přitáhl opratě, zastavil vedle Gatha a podíval se na mrtvou kočku. „Poznáváš ji?“

Gath přikývl. „Je z Bahaary.“

Kočičí muž přikývl. „Říkal jsem ti, že tady uvidíš divný věci. Tahle číča šla pět dní, aby varovala svoji královnu, z toho tři dny po suchých písečných dunách. Vsadím se, žes nikdy nic takovýho neviděl. Co myslíš, že to je? Oddanost? Čarodějnictví?“

„Pýcha, „ řekl Gath tiše.

Gazul se zasmál. „Jo, hloupá pýcha. „ Se smíchem práskl opratěmi a rozjel se s vozem zpátky ke koloně. Zatímco drkotali pryč, dívka, Billbarr i ženy Gatha sledovali. V chlapcových očích bylo všudypřítomné varování, ale v dívčině pohledu, obvykle prázdném, se objevil nový strach. Velký tlapy ji žduchl loktem do žeber a dívka se odvrátila a zkroutila bolestí.

Gath si sedl na bobek vedle Micky a zkoumal její potrhané tělo, jestli nenajde nějaké stopy magie. Žádné nenašel a zaplavila jej vlna úlevy. Když to přešlo, postavil se a vydal za výpravou. Po pěti krocích se zastavil a vrátil ke zvířeti. Sekerou vykopal jámu, Micku do ní uložil a zakryl ji hlínou a těžkými kameny, aby se supi nemohli nakrmit jejím masem ani kaa. Pak se znovu připojil k lovu.

Výprava se utábořila v ochranné náruči kamenitého kopce, jehož černé rozeklané vrcholky se rýsovaly proti indigové noci, a oranžová záře ohně osvětlovala tmavě rudé stěny zubatého útesu.

Až na jedinou výjimku byl tábor rozložen stejným způsobem, jako cestoval. Gazulův stan stál na tom správném místě uprostřed řady tří ohňů, kde měl čestné postavení jakožto příbytek vůdce. Vozy za stanem tvořily větrolam, vedle vchodu měl lůžko Billbarr a rohože otrokyní ležely podél stanu. Odokorové tábořili na otevřeném místě kolem táborového ohně hned nalevo od lovcova stanu a vojáci z regimentu Kopí v malých stanech kolem ohně napravo. Klecaři, vozkové a domorodí nosiči se také uložili na patřičném místě, na konci řady kolem vlastního ohně.

Výjimkou bylo Gathovo tábořiště. Barbar seděl před malým ohněm v čele řady ohnišť. Protože ho respektovali a báli se ho, nakreslili ostatní lovci mezi sebou a jím neviditelnou čáru, čáru, která odradila každého kromě Gazula a Billbarra. Aniž se o to musel prosit, dostalo se barbarovi soukromí, kterému dával přednost.

Nyní však Gath, zatímco srkal ovesnou kaši a sledoval tábor přes okraj misky, vycítil změnu. Zákon stezky, kázeň, která byla nutná, aby poutníci v divočině přežili, se začínal drolit.

Poušť a bezútěšná savana si vybíraly svou daň, žhavé slunce spalovalo tváře a záda a zanechávalo na nich puchýře, trnité křoví a ostrá tráva řezaly a sekaly do paží, nohou a kotníků. Ve vzduchu se vznášel pyl z čerstvé trávy, vítr jej vháněl do očí, nozder a otevřených ran, a každý den se na tělech dalších a dalších vojáků Kopí i Odokorů, kteří nebyli na takové podnebí zvyklí, objevovala vyrážka, která je dohánělа k šílenství, když jejich zranění rozkvetla spalující bolestí. Všichni z toho byli krajně nervózní a vládla prchlivá nálada.

Hlavním tématem hovoru bylo skuhrání na Gathovo vyčerpávající tempo, a aby si nevrlí vojáci Kopí a Odokorové vybili zlost, spílali domorodcům a tloukli je za to, že do tábora přitáhli vši a houfy zelených mušek. Viníky však nebyli domorodci. Odokorové i vojáci Kopí byli disciplinovaní a za normálních okolností se pravidelně umývali. Ale nedostatek vody je přinutil drhnout se pískem, což bylo pro jejich už tak rozbolavělá těla jako za trest, až je utrpení přimělo přestat se mýt úplně. Navíc se zkazila pitná voda. Rozmohly se střevní potíže a vojáci ani Odokorové nedokázali své vnitřnosti ovládat o nic víc než novorozeňata. Neustále si odbíhali ulevovat do křoví a vždy, když se vrátili, přinesli s sebou další mouchy.

Nyní se z křoví na opačném konci tábora vynořili čtyři vojáci a začali nadávat a kopat do nosičů a průvodců, kteří se strastiplné cestě přizpůsobili, neboť byli na podnebí zvyklí. Gath nerozeznal, co říkali, ale když vojáci skončili a vrátili se ke svým ohništím, barbar viděl, jak se za nimi snědí domorodci mračí a v očích jim doutná vzpoura.

Noc hrozila výbuchem.

Zdálo se, že Gazulovi je to jedno. Seděl před svým stanem na hromádce podušek a mohutně popíjel z velké amfory s vínem, vyhrazené jen pro něj. Mezi hlty cucal hashraddu, kapky husté, rudé, průhledné pasty, kterou přechovával ve fialové kamenné lahvičce zavěšené kolem krku. Magický lektvar mu dodával energii a dobrou náladu, a Gazul se chraptivě smál pokaždé, když se mezi Kitzaakky nebo Odokory rozlehl křik.

Gath kočičího muže pozorně sledoval a cítil, že lovec záměrně nechává výpravu rozpadnout, že to dokonce podněcuje. Barbar si všiml, že Billbarr ho skrze kouř a dění kolem sleduje, a věděl, že chlapec vidí totéž co on. V malých očích měl silný strach. Ale pokud hoch věděl, k čemu se Gazul chystá, nemohl mu to říci. Billbarr byl připoutaný řetězem ke kůlu u vchodu do lovcova stanu.

Gath položil misku a začal vstávat, ale zaváhal.

Jeden z vojáků náhodou vrazil do Daplise, Odokora obrovského jako medvěd, a ti dva se prudce otočili, zůstali stát tváří v tvář a zakleli. Vrhli se jeden dru

hému po krku, sevřeli se a strhli navzájem na zem, kde se s vrčením převalovali a tloukli.

Gazul se k nim rychle vrhl a ostatní jej následovali. Rváči se převalili přes okraj ohniště, vzpláli a kočičí muž se potěšeně rozesmál a povzbuzoval je.

Soong si rvačky nevšímal. Silnou nohou tiskl otrokyni se slámovými vlasy ke své pokrývce a krutým, nestydatým prstem počítal pihy na jejích ňadrech. Dívka začala vzlykat a pokazila mu zábavu, takže ji udeřil do tváře. Neochotně se vydal k bojující dvojici, a nacvičeným pohybem ji od sebe roztrhl a Daplisovi nařídil, ať se vrátí ke svému ohništi. Daplis, rozplácnutý na zemi, si ho nevšímal, a Soong ho rázně nakopl do obličeje. Kopanec mohutného muže odhodil deset stop daleko a ten cestou ještě srazil dva vojáky Kopí. Trojice se k radosti okounějících svalila do ohně a spalující žár ji rychle rozdělil. Vymrštili se, vyběhli z ohně a plácali do dýmajících tunik, což vyvolalo nadšené hulákání a žádosti o přídavek.

Když trojice uhasila ohýnky na oblečení, jako jeden muž se s kouřícími těly a ošklivě planoucíma očima obrátila k Soongovi.

Soong jim pokynul rukou. „Tak pojďte. „ V hlase měl smrt. Tábor ztichl.

Daplisovi a dvěma vojákům pýcha chvíli bránila ustoupit, ale pak si šli každý po svém a s reptáním se vrátili ke svým přikrývkám.

„Dobrá práce, Soongu, „ řekl Gazul. „Pro lidi jsi rozenej vůdce.

Nebo bych měl říct pro zvířata?“ Lovec odměn se svému vtipu zasmál, ale Soongovi to nepřipadalo legrační. Oběma rukama se chytil za břicho, ztuha zamířil k blízko rostoucímu křoví a každým krokem nabíral rychlost, až zmizel do noci.

Muži, otrokyně i domorodci se vrátili na svá místa a teď, když napětí poněkud pominulo, byl jejich hovor přátelštější. Gath se ohlédl na dívku se slámově žlutými vlasy, která stále ležela roztažená na Soongově pokrývce.

Náhle se zvedla na všechny čtyři. Pozorně si prohlédla tmu, ve které zmizel Soong, a svižně vstala. Rychle, ale ne tak, aby upoutala pozornost, se vydala k jedné straně Gazulova stanu, kde ležely rohože otrokyni, a rychle svinula svou. Spolu s pláštěm a cestovním vakem si ji nacpala pod paži a úprkem se rozběhla do stínů za stanem kočičího muže.

Gath hleděl do tmy a čekal, až se zase vynoří. Neměla jinou možnost. Osamělou dívku nečekalo v savaně nic jiného než smrt. Gath zvedl misku s kaší k ústům, aby ji dojedl. Když skončil, zjistil, že dívka stojí deset stop za neviditelnou hranicí čelem k němu.

Třásla se, ale její štíhlé tělo se provokativně napřímilo, takže dírami a trhlinami v tunice bohatě prosvítala hnědá kůže. Nad zardělými pihovatými tvářemi zářily uličnické oči.

Když si jí všimli, proběhla táborem vlna vzrušení a několik Odokorů i vojáků z regimentu Kopí vyskočilo rozzlobeně na nohy a rozhánělo se zbraněmi. Jiní spěchali za Gazulem a křičeli: „Tohle nemůže dělat! Už tak je ženských příliš málo! Nikdo nemůže mít jednu jenom pro sebe. To není fér. Zastav ji. Řekni jí, ať se vrátí, kam patří!“

Kočičí muž si jich nevšímal, zasmál se a jeho pohled se střetl s Gathovým. Dívka byla očividně návnadou v lovcově pasti a ten se to ani nepokoušel skrýt, když na ni přes celý tábor řval.

„Do toho, holka! Běž k němu. Bez něho se tahle výprava může rovnou otočit. Může mít všechno, co mu chceš dát!“ Gazul se zasmál vlastnímu obhroublému vtipu, ale byl jediný.

Dívka se narovnala, směle překročila neviditelnou čáru a zůstala

stát před barbarovým ohništěm. Zdvořile sklonila hlavu, rozvinula rohož a promluvila formálním způsobem bezbranné ženy na cestě.

„Noc je chladná, v temnotě přebývají mnozí démoni a já nemám meč ani kopí, aby zahnaly můj, strach. Když můj pán dovolí, uklidím mu stan, rozdělám oheň, donesu mu vodu a přinesu potěšení na jeho noční přikrývku.“

Gath jí neviděl jasně do tváře a tělo měla pod volnou tunikou beztvaré, ale hlas měla silný, dokonce i když z každého slova byly slyšet obavy. Avšak bez ohledu na to, v jak neutěšené situaci se nacházela, Gath si celým tělem i duší uvědomoval, že Gazul má v její nabídce prsty, a toho se barbar obával. Chlapec řekl, že kočičí muž má moc, temnou moc, a v dívce, která před ním stála, ji cítil.

Zvedl hlavu, aby odstínil světlo ohně, a vzhlédl do dívčiny tváře, ukryté ve stínu. Co spatřil, byla vyděšená duše zbavená vší naděje. Dívka, ze které bylo cítit zvířata, špinavou slámu a dětství. Dívka, které osud nikdy nedopřál víc než jen skrovný díl krásy a nyní se celá chvěla hrůzou. Bezmocná dívka, která očividně věděla, že je nástrojem zla, jehož povahu pro svůj nízký věk nedokázala posoudit.

Zatímco ji pozoroval, Gath cítil, jak se jeho tělo uvolňuje a vyprchává z něj obezřetnost a rozvaha. „Tvoje jméno?“ zeptal se. „Fleka.“

Gath se usmál. „Po světlušce?“ Přikývla.

„No, Světluško, umíš vařit? Uklízet? Dělat, co se ti řekne?“

Pod jeho veselým tónem roztála a zlehka poskočila na špičkách. „Pro tebe ano, „ řekla a rozpustile naklonila hlavu.

Gathův úsměv zmizel a jeho hlas ovládl klidný zákon stezky. „Pak se tedy posaď, Fleko, a vítej. Můj meč je tvým mečem, má cesta je tvou cestou.“

Na druhém konci tábora se ve vzduchu vznášel Gazulův smích.

14.
Zub a spár

Soong vyšel ze tmy za táborovým ohněm Odokorů. Drátěnou suknici si nesl v jedné ruce, meč v pochvě v druhé. Mezi silnýma zavalitýma nohama mu visela špinavá bederní rouška a jako podešev tuhá tvář se mu křivila nad vlastním zápachem. Když ucítil napětí v táboře, prudce se zastavil.

Tábor ho přivítal tichem. Nikdo se nehýbal. Vojáci a domorodci se sesedli blíž, tiše rozprávěli a někteří muži přebíhali na lepší místa s výhledem na Gathův konec tábora.

Soong to se zvědavostí v očích sledoval a pak si všiml mladé otrokyně. Fleka seděla na rohoži vedle barbarova ohně, olizovala si prsty a otírala si z prsou a břicha otisky Soongových prstů. Když si všimla, že ji Soong pozoruje, zbledla jako stěna.

Soong zavrčel, zahodil brnění, tasil meč a rázným krokem prošel mezi svými muži. Hiefa a Daplise odkopl stranou, pro případ, že by někdo pochyboval, jakou má náladu, a zamířil ke Gathovi a Flece.

Fleka si přitáhla kolena k hrudi a ukryla za nimi tvář. Soong se zastavil těsně za neviditelnou hranicí a čekal. Když dívka zvedla hlavu a podívala se na něj, zavrčel: „Pojď sem, ženská. Hned!“

Fleka sebou vyděšeně trhla a rychle pohlédla na barbara. Gath se nehýbal. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. Dívka se pohledem vrátila k Soongovi, který ukázal prstem před sebe a tím gestem jí přikázal, ať k němu přijde. Fleka se nepohnula.

Tábor se zavlnil, ozval se posměšný smích a dvě obzvláště oplzlé poznámky. Jedna naznačila a druhá s tím souhlasila, že oblíbené jídlo kmene Odokorů, měkké nudle, jsou tím správným měřítkem Soongova mužství.

Soong zrudl a mírně se rozkročil, jako nosorožec, který se připravuje k útoku. Udělal to, jen aby se předvedl, a dostalo se mu zaslouženého řehotu. Soong vrhl po Gazulovi, jenž stál poblíž, divoký pohled a lovec odměn se zašklebil.

„Na mě se nekoukej, Soongu. Je to na tobě.“

Přihlížející hromadně zalapali po dechu a všechny pohledy se stočily k vůdci Odokorů.

Soongovi trvalo dlouho, než si uvědomil celou tíhu lovcova prohlášení. Pak se nevrle usmál, pozdravil Gazula kývnutím hlavy

a poděkoval mu tak, že jej propustil z moci zákonů stezky. Když se obrátil zpět ke Gathovi, sebedůvěra jej halila jako zářivý plášť. Nyní mohl svobodně bojovat po svém, v souladu se starodávnými způsoby svého kmene… způsoby, které barbar zaručeně nezná a bude vůči nim bezmocný.

Soong zabodl meč kolmo do země a překročil neviditelnou linii. Z davu se ozval krutý smích a pochvalné vrčení a pak nastalo ticho. Savanou kolem nich se prohánět vítr a zpíval na špičkách vysoké trávy.

Soong zamířil k Gathovu ohni, a aniž spustil z barbara oči, uchopil Fleku za loket a vytáhl ji na nohy. Gath se stěží obtěžoval na něj podívat. Soong zaváhal a jeho pomalá mysl se pokoušela tuto neočekávanou reakci pochopit. Nakonec na Gatha vrhl potměšilý pohled a se zasupěním Fleku odhodil k táborovému ohni Odokorů.

Klopýtla, upadla a převalila se, zatímco tábor hýkal nadšením. Když zvedla hlavu, odvaha a drzost se jí z očí vytratila.

Soong Gatha upřeným pohledem vyzýval. Gath mu nevěnoval víc pozornosti, než by věnoval botě, a Odokoro zaprskal: „Budeš bojovat, nebo ne?“ Gath zůstával zticha. „Myslel jsem si, že ne, „ zasmál se vítězoslavně Soong a odvrátil se.

Vytrhl ze země meč a zamířil zpátky ke svému ohni, usmívaje se souhlasnému smíchu přihlížejících. Protože už se nemusel snažit ukazovat sílu, nenamáhal se Fleku ani nakopnout, když procházel kolem ní, jistý si, že jej bude následovat. Ale ona to neudělala. Když Soong došel k ohni, dívka stále seděla na zemi na půl cesty mezi ním a Gathem. Soong na ni hvízdl, jako by přivolával zvířecího mazlíčka, a tábor vybuchl oplzlým smíchem.

Gath sledoval, jak Fleka zvedla hlavu a upřela na něj prosebný pohled. Podíval se na Gazula. K barbarovu překvapení se lovec odměn nesmál a v očích neměl ani náznak pohrdání. Kočičí muž se Gathovou nečinností nedal ošálit. Věděl, že noční drama není ani zdaleka u konce, a vychutnával si nadcházející scénu jako *bukko*, který vybral jeviště a rozmístil herce.

Gatha zalila vlna syrového pocitu ohrožení, ale nebylo to nic

platné. Náhle se mu zdálo, jako by se vymkl kontrole, jako by bylo příliš pozdě změnit směr příštích událostí.

Soong zvedl kámen a mrštil jím po Flece. Kámen dívku udeřil do zad a ta se zkroutila bolestí, což vyvolalo další chechot čumilů. Vstala, aby Soonga poslechla, a noc prořízl Gathův hlas.

„Počkej!“

Fleka ztuhla. Diváci, kteří se posunuli blíž, na ni zírali a pak těkali pohledem z Gatha na Soonga.

„Neříkej jí, co má dělat!“ vyštěkl Odokoro. „Neříkej jí ani jedno zatracený slovo! Ani jedno. Jestli nejsi připravený se za ně postavit!“

„Není nutné jí říkat, co má dělat, „ řekl Gath, aniž se zvedl. „Rozhodne se sama.“

Tábor ztichl. Vojáci, domorodci i Odokorové si vyměňovali zmatené pohledy. To bylo něco neslýchaného: otrokyně neměly právo rozhodovat o ničem. Soong vztekle zařval: „Ona o ničem nerozhoduje!“

Gath pomalu vstal, potřásl hlavou a usmál se na Fleku. „Je to na tobě, Světluško. Vyber si.“

Fleka se zhluboka nadechla a nejistě pohlédla na Gazula. Jeho oči jí řekly, co se od ní čeká. Vyskočila, vrhla se ke Gathovi a schovala se za ním.

Soong zrudl, zavrčel, ale neustoupil, jako by byl přibitý na místě. Všude kolem něj vybuchl smích. Zlý, posměšný smích. Zabodl se do Gatha pohledem, ze kterého sálala zuřivost, a bylo zjevné, že konečně pochopil, že barbar ho schválně nechal vzít si dívku, aby ho pak mohla před celým táborem odmítnout. Na Odokorově obličeji vyrazil studený pot, odhodil meč a zamířil ke Gathovi. To uťalo smích.

Soong překročil neviditelnou hranici a postavil se před Gatha. Zvedl ruce, zkroutil prsty jako spáry a zaťal si tupé nehty do hrudi. Prozpěvoval slova, kterým Gath nerozuměl, a pomalu sjížděl nehty dolů po hrudi a rozrýval si kůži, až mu tekla krev. Když měl špičky prstů od krve, strčil si je do úst a pak plivl na zem mezi sebe a Gatha. Ostatní Odokorové se k jeho zpěvu připojili.

Gath zkoumal Soongovy oči. Byly otupené násilím a nic z nich nevyčetl. Obrátil se ke Gazulovi, který se k nim připojil. Druhý muž se tvářil tak ohromně spokojeně, že mu úsměv vytlačil záhyby kůže vysoko do rozkvetlých tváří.

„Je to výzva k boji na život a na smrt, „ řekl Gazul. „Po způsobu Odokorů. Pokud přežiješ, je ta holka tvoje.“

„To děvče patří tobě.“

„Jo, „ souhlasil kočičí muž, „ale to je formalita, kterou můžeme snadno vyřešit. Za tuhle noční zábavu ji rád nabídnu jako odměnu.„

„Tak začněme, „ prohlásil Gath rozhodně.

Dav souhlasně zahulákal a Gazul se zasmál. „Paráda. Ale musíš pochopit, že když Odokorovu výzvu přijmeš, musíš bojovat nahý, bez té hezké přilby, co tě chrání, a beze zbraní. Použít můžeš jenom zub a spár.“

„Jako zvířata, „ přikývl Gath s vědoucím úsměvem na rtech.

„Přesně, „ řekl Gazul. Pak se usmál a zopakoval to.

Gath si odepjal pás s mečem a podal ho Flece.

Soong se potěšeně zazubil a vrátil se zpátky do ležení Odokorů, zatímco vzrušená výprava se vrhla k bojišti.

Gazul mrkl na Fleku a pak se podíval zpět na barbara. „Dám ti jednu radu, Gathe Baale. Nebuď si ničím jistý. Soong není takový, jak si myslíš.“

Gazul se obrátil, odešel a hulákal přitom rozkazy na vojáky Kopí. Ti se rychle roztáhli, postavili na stráž kolem tábora a domorodci odtlačili vozy do půlkruhu kolem holého kusu země, na jehož jednom konci hořel oheň Odokorů a na druhém Gathův. Na oba ohně navršili suchou trávu a dřevo, plameny vyšlehly vysoko a zalily bojiště horkým světlem. Všichni se rvali o dobrá místa, ale nejlepší získali Gazul s Billbarrem, kteří se usadili na kozlíku vozu s červenými koly.

Odokorové, kteří se se Soongem uprostřed krčili za svým ohněm, teď z batohů vytahovali džbánky a lahvičky. Jejich obsah smíchali v malých dřevěných pohárcích a začali se svlékat.

Na opačné straně bojiště si Gath sundal druhý řemen, plášť a boty a podal je Flece. Zatímco je pečlivě skládala a pokládala k

jeho ostatním věcem, Gath bosý zamířil do jasného světla ohně. Jeho snědé tělo, oděné jen do bederní roušky, se v sálavém horku lesklo a pulzovalo jako tělo mladého boha. Domorodci uznale mumlali, ale vojáci Kopí se jen pochechtávali a sledovali ho posměšnýma očima.

Gath ostražitě postupoval vpřed a pozorně si prohlížel nahé Odokory, kteří se shlukli kolem Soonga, prováděli podivné pohyby a vydávali zvláštní zvuky, které mu nic neříkaly. Gath, zvědavý, kam až by byl Gazul ochoten zajít, aby v jeho očích zase spatřil znamení spáru, sklouzl ke kočičímu muži pohledem. Lovec odměn seděl shrbeně na kozlíku, objímal se rukama a přerývaně dýchal. Z očí se mu vytratilo světlo a volná kůže na jeho obličeji byla roztažená v chladném, klidném úsměvu hráče, zvyklého dávat v sázku lidské životy. Billbarr se vedle kočičího muže roztřásl a ukryl hlavu v dlaních.

15.
Kameny

Tmavá těla dřepících lovců se leskla v mihotavém světle, jak se muži navzájem natírali jasnou pastou. Záře byla čím dál jasnější. Ze zad a ramenou se jim zvedaly proužky černého dráždivého dýmu a těsně nad hlavami se jim vytvořil malý těžký mrak. Zlověstný. Magický.

Gath netrpělivě přešlápl a rozhlédl se kolem. Nikdo se na něj nedíval. Všechny pohledy se upíraly na Odokory. Náhle údivem otevřeli ústa a ozvalo se šokované lapání po dechu.

Odokorové dokončili přípravy a jeden z nich vyšel do světla ohně. Ulejvák Hief. Přikradl se na všech čtyřech. Z funících úst mu visel dlouhý červený jazyk a ramena i tváře měl porostlé srstí jako kojot. Za ním se objevil ten, kterému říkali Budda; na těle mu zářila lesklá černá kožešina, podobná panteří. Pak přišel Daplis, kterému

z paží, boků a nohou visela rozcuchaná medvědí srst, a Chansuk a Ling s vlčíma ušima a dlouhými špičáky. Za nimi švihal liščím ocasem Malý Tao. Nakonec se připlazili, spíše než přilezli, Shabba a Calin; paže jim pokrývaly zlaté šupiny a mezi tesáky, které jim sahaly až k bradě, vystřeloval rozeklaný jazyk.

Omráčení domorodci, které pohled na tyto zrůdy nejdřív zcela umlčel, nyní mumlali ochranná zaříkadla a mazali si tváře a slabiny popelem z ohnišť. Vojáci pochvalně hulákali a vřískali a Odokorové odpověděli tím, že vytvořili řadu čelem ke Gathovi a ze zubatých tlam jim visely dlouhé rudé zvířecí jazyky.

Gatha zalila opojná vlna vzrušení a jeho mohutné svaly se v očekávaní napjaly. Pokud tihle tvorové nebyli zplozenci pekla ani dílo Pána temnot, pak to byli více než přiměření náhradníci. Jeho prsty toužily dotknout se jejich hrdel a vzadu v ústech pocítil chuť krve.

Ze tmy za ohněm Odokorů se náhle vynořil stín podobný krabovi a na všech čtyřech se přikolébal na světlo. Soong. Místo prstů měl klepeta. Podbřišek mu pokrývala měkká šedá srst, jež zakrývala jeho mužství, a ze zakulacených zad mu vyčnívaly trnovité výrůstky, které začínaly na hýždích a táhly se až k ramenům. Byly krátké a silné a zužovaly se do špičky ostré jako jehla, podobně jako dikobrazí ostny.

Tvář měl stále lidskou, ale bytost, která zírala jejíma očima, s ní neměla nic společného; v očích chyběly známky rozumu nebo myšlenek a vyzařoval z nich jen dravčí instinkt, miliony let starší než lidé. Hladový. Výhružný.

Gath se přikrčil a zvedl mohutné ruce jako živé zbraně. Pomalu se přesouval doprostřed svitu ohně, zhluboka a těžce dýchal, jeho sluncem opálené tělo se dmulo v horkém světle a jeho smysly se chvěly vzrušením, když cítily bojiště pod nohama.

Náhle zaútočil.

Soong se potěšeně zasmál, otočil se a nastavil barbarovi krunýřem pokrytá záda. Křečovitě se zazmítal a ze zad vylétla sprška ostrých trnů a prosvištěla vzduchem.

Gath se zarazil a zvedl štít, aby si kryl obličej. Žádný štít však

neměl. Ostny mu narazily do předloktí, zapletly se do vlasů a zabodly do brady a krku. Bolest nebyla ničím ve srovnání s tou, co musel v minulosti vydržet. Nicméně se rych

le stáhl. V dětství se Gath, osamělý v lese, z nepříjemných zážitků poučil, jak nebezpečný může dikobraz být. Věděl, že by mohl přijít o oči.

Když se dostal z Odokorova dosahu, zastavil se a vytrhal si ostny z těla. Objevily se pramínky krve a zranění tupě bolela jako včelí žihadla. Na krk a jednu tvář mu zaútočila krutá vystřelující bolest. Zkřivila je. Zastřel se mu zrak a zapotácel se do strany.

S tělem skloněným k zemi k němu Soong vyrazil a kličkoval ze strany na stranu. Snažil se ho zahnat do kouta. Gath slepě rozrýval nehty svá zranění, aby je otevřel a dostal jed ven. Bylo příliš pozdě. Bolest mu vystřelila do plic a útrob. V křeči se předklonil a padl na všechny čtyři.

Slyšel lapání po dechu a dívčí fňukání a pak už jen noční ticho a z něj se vynořující zvuk Soongových těžkých kroků, které se stále přibližovaly. Bolest mu spalovala každičký nerv v těle a smysly se mu tak zostřily, až se mu zdálo, že mezi kroky slyší kapat z úst ostatních Odokorů sliny. Pak bolest polevila a zrak se mu vyjasnil.

Soong byl už jen dva kroky od něj. Odokoro se otočil a nastavil mu záda plná ostnů.

Gath se vrhl na bok a ucítil závan vzduchu, jak mu ostny prolétly kolem nohou. Jeden z nich ho zasáhl, ale ostatní se zaryly do písku a diváků, což vyvolalo bolestivý jekot. Gath dopadl ramenem na zem a převalil se na nohy. Jeho ruce zareagovaly instinktivně, jak se to naučily v dětství, a zvedly hrsti hlíny.

Uskakoval ze strany na stranu, vrhal se vpřed a couval. Soong se snažil předvídat jeho pohyby a zůstat k němu obrácený zády. Odokoro však začal být zmatený, pokusil se otočit příliš prudce a jeho neohrabané tělo ho zradilo. Klopýtl a upadl na bok. Gath zaútočil, kopnutím převrátil Soonga na záda a hodil mu hlínu do očí. Pak se odškrábal zpět, zatímco zvířecí muž se převrátil, záda se mu křečovitě rozechvěla a začal slepě střílet.

Jehly zasáhly Gatha do tváře a stehna. Vytrhl je ven, ale jed byl

rychlý. Jedno oko se mu zamlžilo a noha se třásla bolestí.

Soong se drásal do tváře a snažil se dostat špínu z očí. Gath zaútočil, přikrčil se, narazil do Odokorovy částečně odhalené hrudi a znovu ho srazil na záda.

V Soongových rozšířených očích se objevila panika a jeho klepeta se Gathovi zaryla do zad a potrhala ho. Gath se bolestivě prohnul a Soong začal přitahovat krátké nohy vzhůru mezi ně a klepety na nich se snažil zasáhnout barbarovo břicho.

Gath prudce roztáhl lokty, prorazil sevřená klepeta, svalil se ze Soonga a uvolnil se. V očích mu plálo syrové jasné divošské porozumění a po zádech a nohou mu v klikatících se stružkách stékala krev.

Soong se bleskově přetočil na břicho a schoulil se s rukama a nohama přitaženýma pod sebe. Jeho široká ohnutá záda, posetá tepajícími špičatými ostny, ho chránila celého kromě hlavy.

Gath zavrčel a začal prudce uskakovat sem a tam, ze strany na stranu. Soong se mírně natáčel jako krab, se zježenými ostny na zádech a připravený zaútočit z jakékoli pozice. Pomalu a ostražitě se vydal ke Gathovi, pohyboval se ze strany na stranu a pomalu Gatha zatlačil do kouta tvořeného vozem a ohněm.

Gath couval k ohni, dokud mu nespaloval lýtka. Popadl žhavé poleno, aniž si všímal žáru, a mrštil jím po přibližujícím se tvorovi.

Soong ucukl stranou a poleno se mu odrazilo od trnitých zad, až od něj odlétla sprška jisker a mezi ostny po něm zůstaly chomáče žhnoucích uhlíků. Avšak Soong znovu postupoval vpřed, jako by necítil bolest.

Gath čekal, protože neměl jinou možnost. V dětství býval jeho poslední zbraní proti divokým zvířatům oheň. Všechna zvířata se ho bála. Soongova ďábelská mysl se však stále do určité míry držela lidského rozumu a nebál se. Tato myšlenka vzplála v barbarově mysli jako oheň a zalila ho vlna horka. Jeho krev, kosti, svaly i šlachy se poddaly démonům a Gath následoval starodávné instinkty. Přikrčil se a zavrčel tak, jak by to nedokázal žádný

člověk.

Dav ztichl, Soong zaváhal a zvedl oči zpod ztvrdlého čela.

Gath očima zachytil tvorův pohled a nedočkavě mu pokynul. Barbarův dech se zrychlil a svaly se mu rozlila nezvladatelná síla. Celé tělo mu žhnulo.

V Soongových očích se objevila nejistota, ale stále se pomalu pohyboval kupředu.

Gath ustupoval stranou a nohou narazil do něčeho tvrdého. Bezmyšlenkovitě to vytrhl ze země. Malý kámen. Pohodil jím v ruce, aby odhadl jeho váhu a tvar. Palcem a ukazováčkem kámen sevřel, natočil se bokem, švihl paží jako prakem a mrštil kamenem.

Soong odvrátil hlavu a kámen mu rozdrtil ucho, odrazil se a přelétl mu přes záda. Odokoro zavrčel, mírně se zvedl a postupoval vpřed rychleji.

Gath se přesunul k pásu kamenité země, obě rukama vyhrabával ostré kameny a začal je házet. S duněním narážely do Soongových zad a hlavy, omračovaly ho a řezaly a zvrácený tvor začínal couvat, zatímco Gath sbíral další kameny.

Kameny byly v dětství barbarovi první skuteční přátelé, jeho první zbraně. Každý den trénoval, učil se, jak do každého hodu vložit všechnu sílu mladého těla, aniž by ztratil přesnost. Jejich pomocí získával potravu, život a naději. Nyní mu posloužily znovu a ta zvláštní píseň, kterou jeho tělo v mládí zpívalo, se opět ozvala a zněla mu v krvi a kostech. Gath přešel do loveckého rytmu a začal rychle házet.

Soong začal pod přívalem kamenů kličkovat zpátky, vrčel, škubal sebou a krvácel. Vyplivl nesrozumitelnou nadávku a pak v jeho mysli zvítězily zbytky jeho lidské mužské hrdosti. Vzdorně zvedl ruce plné kamenů a pokusil se na barbara zaútočit stejným způsobem, jakým byl sám napaden. Jeho pozměněné tělo však nemělo obratnost, rytmus ani zkušenosti s tímto stylem boje. Bylo tuhé a nevyvážené. Prvním hodem minul Gatha o dvacet stop. Kámen zasáhl do hrudi vojáka Kopí a srazil ho z postranice jednoho z vozů, kde seděl, a dav kousek ucouvl.

Gath se krčil a uskakoval stranou a snadno se Soongovým

nepřesným hodům vyhýbal, zatímco sám pokračoval ve vrhání kamenů a mířil na Soongovo nechráněné břicho. Jeden kámen natrhl Odokorovi ruku v podpaží, další se mu zařízl do břicha a Soongovi začala z útrob bublat krev. Soong chrčel jako probodnutá ropucha, svíjel se a zmítal a písek pod ním byl zmáčený krví.

Gath si dřepl a sevřel ruku kolem plochého kamene. Aniž se na něj podíval, pohodil si jím v ruce. Byl neobvykle těžký a měl tenký okraj podobný ostří nože. Neměl tušení o povaze takovýchto kamenů nebo proč jsou tak těžké a nepraskají jako ostatní. Věděl ale, že jsou to kameny, ze kterých divoši vyrábějí sekery a nože.

Zvedl se a čekal. Soong, šílený vzteky a bolestí, náhle vstal, aby znovu zaútočil. Gath, tělo napjaté a zářící ve světle ohně, soustředil váhu a sílu do nohou, pak sílu uvolnil a ta jako tekutý oheň prolétla od prstů na nohou až k rameni a švihla jeho paží vpřed. Kámen mu vylétl z prstů, otáčeje se kolem své osy prolétl vzduchem a jeho hladké tělo čistě protínalo vzduch.

Soong něco takového nečekal ani neměl čas si přilétnuvší kámen prohlédnout. Ostrý okraj ho zasáhl do krku, roztrhl mu jej a stočil se stranou, zatímco jeho průlet doprovázela krvavá stříkající fontána.

Soong padl na zem a sevřel si hrdlo. Jeho neohrabané ruce se s horkou rudou tekutinou nemohly měřit. Krev se mu valila mezi prsty, tvořila louži u jeho nohou a s ní odtékal jeho život.

Gath se rychle přesunul k umírajícímu muži a rozkročil se nad ním. Ramena se mu zavlnila, hlava se otáčela ze strany na stranu a oči varovaly všechny přihlížející, aby se drželi dál od jeho kořisti, jeho jídla. Dřepl si nad Soongovy boky, natáhl se po mase na břiše a noc proťal pronikavý výkřik.

„Ne!“

Barbar zaváhal. Zvedl hlavu a spatřil, jak se po Flečiných pihovatých tvářích proudem valí slzy. Zhroucená se opírala o červené kolo vozu a nad ní vedle Gazula, cenícího zuby v širokém úsměvu, seděl Billbarr. Chlapec se otřásl a zaprosil.

„Ne! Ne! Ne!“

Gath se podíval na ležícího Soonga. Jen několik vteřin předtím,

ve chvíli, kdy ho zabil, cítil niternější radost než kdy předtím. Nyní však necítil nic. Žádný pocit. Jen vědomí, že mu u nohou leží mrtvé maso.

Projel jím chlad, který nepoznával. Byl jeho tělu cizí a nevítaný. Gath, kterému byl ten mrazivý dotek odporný, od Soongova nehybného těla couvl.

Davem proběhlo mumlání a nervózní smích. Odokorové se připlížili, převalili přes Soongovo tělo a pustili se do něj. Navzájem po sobě chňapali a oháněli se drápy a odtáhli tělo zpět do tábora, kde ho začali rvát na kusy a požírat.

16.
Spánek

Billbarr se krčil za postranicí vozu s červenými koly a sledoval Odokory, jak jedí. V jeho okrouhlých očích, starých, moudrých a smutných v mladé tváři, nebylo vidět žádné emoce. Navzdory strachu se přinutil podívat na barbara.

Gathova tvář se ukrývala ve stínech, vykreslených světlem uhasínajícího ohně. Nešlo rozpoznat, zda tam znamení spáru, které se vynořilo ze zápalu boje, stále je. Byl člověk, nebo zvíře?

Gath se náhle zachvěl, jako by uvolnil nějaký vnitřní vztek, a dlouhými kroky zamířil k Odokorům. Těžké kroky otřásaly jeho mohutným tělem a objevovaly se krůpěje potu a krve, které se ve světle ohně třpytily jako drahokamy. Došel k Daplisovi, uchopil mohutného muže za kotník a krk a hodil ho mezi ostatní Odokory. Těla se rozlétla na všechny strany, s vrčením a vzteklým řevem, protože jim náraz vyrazil maso z rukou a tlam. Gath si jejich divokých protestů nevšímal a vytrhl ze země těžké kopí. Mával silným ratištěm jako rákoskou a surově tloukl do zad, holení i ramen.

Hief se schoulil a kvílel, ale Chansuk a Calin vzdorovitě vyskočili s meči v rukou. Než mohli zaútočit, plochá strana hrotu Gathova kopí zasáhla Chansuka do kolena a opačný konec se

zarazil Calinovi do břicha. Oba dva s vříškotem upadli na zem a po čtyřech odlezli ukrýt se za houf svých druhů.

Odokorům kapala z roztažených úst krvavá pěna a oči měli jako zvířata. Divoké. Zmatené. Vrčeli a chňapali po barbarovi, zatímco je dál tloukl ratištěm, jako by byli neposlušná domácí zvířata. Vyli a tloukli sebou, ale nepokusili se utéct. Jejich spáry pomalu ustoupily a srst vypadala. Když Gath konečně sklopil kopí, byli z nich zase lidé.

Domorodci ztichli a vojáci z regimentu Kopí sklonili zbraně.

Billbarr povolil řetěz, seskočil z vozu a pelášil k davu, který se shromáždil kolem tábora Odokorů. Ze rtů mu unikl výdech úlevy a koutky úst se mu pozvedly v úsměvu.

Gathovy oči byly jasné a Odokorové klečeli a noži a rukama kopali hrob. Když se některý z nich snažil ulívat nebo se tvářil nevrle a vzdorně, konec Gathova kopí to s ním přesvědčivě prodiskutoval a přiměl ho dát se zase do práce.

Když byla jáma dost hluboká, barbar jim rozkázal spustit do ní Soongovo zmasakrované tělo, posbírat i jeho kusy a také je pohřbít. Když to udělali, zakryli hrob hlínou a těžkými kameny a Gath zabodl do země Soongův meč, který zůstal nad hrobem čnít místo náhrobního kamene.

Pak se barbar obrátil k davu. Vojáci i domorodci rychle couvli a vrátili se do vlastních ležení. Na místě zůstali jen Gazul, Fleka a Billbarr.

„Byls skvělý, „ řekl Gazul přehnaně blahopřejným tónem. „Naprosto vynikající. Nikdy jsem neviděl takový…“

Gathova dlaň udeřila lovce odměn do obličeje a srazila ho na zem. Zůstal omráčeně ležet a lapal po dechu, pak se zvedl na loktech a zjistil, že nad ním stojí rozkročené Gathovy mohutné nohy.

„Neblahopřej mi, kočičí muži, „ řekl Gath. „Bojoval jsem špatně. Hloupě. A v tom, co se tady dneska večer stalo, není žádná čest.“

Gazul Velký tlapy si otřel krev, která mu tekla z rozseknutého

rtu, a rozmázl si ji přes zubící se obličej, jako by byla dokonalým zkrášlovacím prostředkem pro jeho styl humoru. Zvedl oči, a když promluvil, nezněl v jeho hlase hněv ani ponížení.

„Chceš mi tvrdit, že si vyčítáš, žes zabil odpad, jako byl Soong?“ Gath neodpověděl.

„Mně to nevyčítej, „ zaprotestoval Gazul nedbale a kývl na Fleku. „Ta holka si tě oblíbila, to je celý.“

Billbarr se na barbara podíval. Chápal, co se odehrálo?

Gath zavrtěl hlavou. „Byls to ty. „ A tiše dodal: „Už to nikdy nedělej.“

Gazul se trochu nadzvedl a chtěl něco namítnout, ale pak pokrčil rameny a zůstal na zemi. Gath sevřel tyrkysovou lahvičku, která lovci odměn visela na krku, utrhl ji a hodil Billbarrovi. Chlapec ji chytil, váhavě vstal a marně se snažil potlačit úsměv, když si lahvičku věšel kolem krku.

Gath uchopil chlapcův kožený obojek a roztrhl ho. Spolu s řetězem ho odhodil a pak se obrátil ke Gazulovi. „Potřebuju ho.“

„Kluk má velkou cenu, „ řekl Gazul vzpurně. „Je jeden z miliónu. Toho si nemůžeš dovolit a já si nemůžu dovolit ti ho přenechat.“

„Potřebuju ho, „ zopakoval Gath.

Gazul se zamračil a pak se sám sobě zasmál. „Fajn, vem si ho. Stejně z nás všech budou boháči. Zaplatit za něj můžeš pozdějc.“

Gath přikývl a odkráčel zpátky k místu, kde tábořil. Posbíral si věci, zamířil do stínu rudého kopce a zanechával za sebou krvavou stopu. Fleka s Billbarrem si vyměnili nejistý pohled a podívali se na Gazula. Mávl na ně, ať jdou pryč, jako by byli jen loutky na provázku. Oba si rychle vzali přikrývky a pospíšili si za barbarem.

Trojice vyšplhala na balvany na úpatí kopce a ve výšce čtyřiceti stop si našla terasu, ze které měla výhled na noční tábor. Tam si rozložili věci do půlkruhu čelem ke skalní stěně a uprostřed rozdělali malý oheň. Když plameny šlehaly do výšky, Gath mávnutím ruky přivolal Billbarra a svlékl ho.

Billbarr se jej nesnažil zastavit. Kvůli jeho neobvyklým schopnostem už si ho předtím ostražití muži prohlíželi, ale nikdy ne

před hezkou ženou, a Billbarr se marně pokusil zakrýt. Gath ho obrátil na jednu stranu, pak na druhou, zvedl ho tak snadno, jako by zvedl prázdné vědro, a prohlédl ho mezi prsty na nohou, hýžděmi, v podpaží a podíval se mu i do úst. Chlapec zrudl a vyhýbal se Flečinu pobavenému pohledu, ale neodporoval. Když Gath nenašel žádné znamení, postavil chlapce zpátky na zem a vrátil mu bederní roušku a sandály. Zahanbený a zrudlý Billbarr si je rychle oblékl a posadil se na druhou stranu ohniště tváří ke Gathovi. Barbar ho stále pozorně sledoval zmateným pohledem.

Chlapec mu upřený pohled srdnatě oplatil. „Nejsem poskvrněný. Nikdy jsem magii nepoužil."

„Ale jsi jeden z nich? Odokoro?" V barbarově hlase zaznívalo obvinění.

„Ano," souhlasil chlapec. „Ale moje schopnosti jsou vrozené." Ve tváři se mu zračila pýcha. „Nemusím si pomáhat magií. Nikdy jsem nemusel. Jsem silný a rychlý jako ty. Nebudu ti překážet. Můžu ti pomoct. Podívej."

Ze sedu se saltem vymrštil do vzduchu a lehce přistál na stejném místě. Na tváři měl tak široký úsměv, že by stačil třem klaunům a tančícímu medvědovi.

„Jsi akrobat?"

Billbarr se vesele zasmál. „Jsem vše, čím chceš, abych byl."

„Stopař?"

„Ano." Billbarr poposedl blíž k teplu ohně. „V tom jsem nejlepší." Gath ho pohledem požádal o vysvětlení.

„Jak ti řekl můj předchozí pán, rozumím zvířatům. Zpěvu ptáků, švihání lvího ocasu a skřehotání žab. Vím, co říkají. A když… když mám strach, když mne ovládá strach ze smrti, můžu s nimi mluvit. Vyptávat se jich. Proto si mě Gazul cení. Až budeme v džungli, budu mluvit s papoušky a opicemi a zjistím, kde je doupě kočičí královny."

„Potom co tě Gazul vyděsí?" zeptal se Gath s netajeným hněvem.

Billbarr přikývl. „Použije k tomu džungli." V mysli se mu vynořila vzpomínka na Daangall a jeho tělo se roztřáslo děsem, i

když se tomu snažil zabránit.

Fleka sevřela Billbarra v teplé hnědé náruči. „Monstrum," zašeptala. „Někdo by ho měl zabít." Upřela vyděšené oči na Gatha a neodvracela pohled.

„Neříkej mi, co mám dělat, Světluško." Když uslyšela jeho tón, ztuhla, pustila Billbarra a Gath dodal: „Buď vděčná, že dneska v noci spíš tady, a ne tam dole."

Dívka pohlédla na tábor pod nimi a otřásla se. Vojáci opilecky hulákali a vyměňovali si mezi sebou otrokyně.

„Nestojím o Gazula o nic víc než ty," řekl Gath. „Ale musím najít tu šelmu Chyaka a on zná cestu do jeho loviště."

Fleka poslušně přikývla, jako by neměla právo nesouhlasit. Pak se přinutila k úsměvu. Byl rozpustilý. Žhavý. Upřímný. S úsměvem přišlo i sebevědomí a její svěží tělo se svůdně napřímilo. Gath však neprojevil žádný zájem. Obrátil se k Billbarrovi.

„Znáš taky cestu do Daangallu?"

Chlapec zavrtěl hlavou. „Ne. Ale až tam dorazíme, Chyaka ti najdu." Gath se tomu usmál. „Jak to, že mluvíš se zvířaty?"

„Nevím. Je to dar, který se občas objevuje mezi těmi, v jejichž žilách koluje krev Odokorů. Měl jsem ho, kam až moje paměť sahá."

„Mluvíš jejich jazykem?"

„Ne. Jenom jakoby rozeznám význam jejich zvuků a pohybů. A když mě posedne strach, moje mysl se spojí s jejich. Někdy… někdy je to tak silný pocit, že můžu vidět, co vidí jejich mysl. Dokonce sdílet jejich sny."

Fleka se na dítě skepticky podívala. „Orla? Labutě?"

Billbarr přikývl.

Nevěřícně zabručela.

„Víš jistě, že dokážeš Chyaka najít?" zeptal se Gath.

„Ano," odvětil Billbarr věcně. „Ale Daangall je velký. Někteří říkají, že je přinejmenším stejně velký jako zbytek světa dohromady. A celému vládne Noon. Může to trvat týdny."

„Gazul tvrdí, že ví, ve které části hledat."

„Ví, ale dokonce i ta je obrovská. Loni to trvalo dva měsíce, než

jsem ji našel. Má hodně doupat.“

Gath neochotně zavrčel, že rozumí, a kývl k tyrkysové lahvičce, kterou měl chlapec na šňůrce kolem krku. „Je to jed?“

„Ne,“ řekl Billbarr, vstal a lahvičku sundal. „Hodněkrát jsem ji sám použil.“

„Opravdu má léčivé účinky?“

Billbarr nadšeně přikývl a obešel oheň ke Gathovi. Odzátkoval lahvičku. „Zavře to tvá zranění a zničí jed ze Soongových ostnů. Vím to jistě.“

Billbarr položil zátku na zem a čekal. Gath přikývl a chlapec na barbarovy rány nalil zelenou lepkavou látku a rozetřel ji prsty. Gath jej sledoval, a když lektvar zmírnil bolest, mírně se uvolnil. Pak se tázavě podíval na Fleku.

Mírně sebou trhla a pak se usmála vědoucíma očima. „Teď jsem na řadě já, abys mě prohlídl, co?“

Gath přikývl. „Strávil jsem příliš hodně dní a nocí se zplozenci temnot, než abych někomu věřil.“

„To jsem celá já,“ řekla Fleka. „Konečně se osvobodím od té smečky zvířat, a to jenom proto, aby mě zachránil surovec, co se peleší s démony.“

Gath s Billbarrem se zazubili a Fleka vstala, už zase si jistá sama sebou, a rozvázala šňůru, kterou měla přepásanou otrhanou tuniku. Škádlivě se zavrtěla, pak zahodila šňůru, přetáhla si tuniku přes hlavu a odhalila nahé tělo. Tmavé. Štíhlé. Zdravé.

Billbarr ztuhl a široce rozevřenýma očima, plnýma obdivu, hleděl na vláčné křivky a jemný odstín. Chlapec, který měl odmalička neobvykle vytříbený vkus, byl okouzlený Flečiným tělem, které postrádalo přehnané proporce, smyslné křivky a vulgární cetky. Byla křehká jako list, a přesto podivně odolná a fantasticky skutečná. Možná dokonce i dosažitelná.

Fleka na chlapce mrkla, až zrudl, a pak pohlédla na Gatha. Ten se tvářil bezvýrazně a pohybem ruky jí naznačil, že se má otočit.

„Já vím, já vím,“ řekla. „Ale řekni klukovi, ať se dívá jinam. Už toho viděl dost a já mám taky nějakou hrdost.“

Gath kývl na Billbarra a chlapec se neochotně otočil zády, zíral

do noci a cítil její chladivý vánek na horkých tvářích. Stál nehybně, dokud si nebyl jistý, že se na něj nedívají, a pak se rychle podíval přes rameno a sám sobě to odůvodnil, že je jeho povinností pomoci barbarovi dívku prohlédnout.

Fleka směle přistoupila blíž k ohni, nestydatě se otáčela a kroutila, dovolovala oranžovému světlu odhalit i nejtajnější části svého těla a dokázat tak, že nemá žádné znamení ani výrůstek, které by mohly byť i jen naznačovat, že je zplozencem pekla. Když její půvaby nijak nekomentoval, zrudly jí tváře, a oči, které bez mrknuti hleděly na barbara, jí potemněly a zvlhly.

„Spokojený?“ zeptala se. Jediné slovo obtěžkané několika otázkami.

Gath tiše promluvil. „Mrzí mě to, nechtěl jsem tě zahanbit.“

„Zapomeň na to,“ řekla a vklouzla do tuniky, převázala ji šňůrou a posadila se čelem k němu. „Tohle nikdo nedokáže poznat, aniž by se podíval, alespoň ne nikdo, koho jsem kdy potkala.“ Mrkla na Billbarra, který se k nim obrátil. „Kromě toho prokazuješ mně i klukovi laskavost, když nás bereš s sebou. A navíc jsi fešák. Udělám cokoli, abys byl spokojený… tedy dokud mě neodeženeš.“

„Neodeženu.“

„Cha!“ zněla uštěpačná odpověď.

Zaváhal a pak rozhodně prohlásil. „Dal jsem ti slovo. Můj meč je tvůj, dokud se nevrátíme z džungle. Pak si můžeš zvolit vlastní cestu.“

„Dáš nám svobodu?“ zeptal se Billbarr. Gath přikývl.

Billbarr na něj zůstal nevěřícně zírat.

Fleka se Gathovým slovům pošklebovala. „Nevěř mu ani slovo, kluku. A stejně by to nebylo k ničemu. Na celém tomhle zatraceném světě není místo, kam by takoví jako my dva mohli jít a neskončili hůř, než jsme na tom teď.“

„O tom nerozhoduješ ty.“ Gathův tón nepřipouštěl námitky.

Fleka si jej chvíli pozorně prohlížela. Pak potřásla slámovými vlasy a zpříma prohlásila: „Nevěřím ti.“

„To není podstatné,“ odpověděl Gath. „Budeš se starat o náš tábor a připravovat nám jídlo. Já zajistím potravu. Nepoužiješ nic,

co nám Gazul nebo kdokoli jiný z výpravy nabídne. Dokonce ani víno nebo vodu.“

„Jak si přeješ.“

„Teď si běž lehnout. Před rozbřeskem musíme vyrazit.“

Zamračila se a její pýcha byla náhle ve střehu. „Počkej chvíli! Chceš říct, že po mně nechceš nic jiného?“

Opět přikývl a dívka k němu naklonila svěží tělo a opřela se rukama. „Aha, takhle to je! Dobrá, to ještě uvidíme, barbare! Ani na okamžik si nemysli, že jsi pro mě příliš dobrý!“ Zamračila se. „O co jde? Nelíbí se ti pihy? Jsem moc hubená? Co je to?“

Gath se zazubil. „Páchneš zvířaty, ženo. Než ráno uvaříš a poklidíš, vydrhneš se.“

„Vydrhnu?“ zalapala po dechu. „A čím?“

„Hlínou.“ Roztáhl si pokrývku vedle ohně. „A teď spi. Kluk si vezme první hlídku.“

Fleka na něj nevěřícně zírala, neschopná skrýt vážně zraněnou pýchu, a v očích měla slzy.

Billbarr si poposedl blíž k ní. „Nechápej ho špatně,“ zašeptal. „Má toho hodně.“ Mávnutím ruky odbyla jeho laskavost. „Nech mě na pokoji, dobře? Prostě mě nech na pokoji.“

Natáhla se na rohož, obrátila se ke Gathovi a chlapci zády a stočila do klubíčka.

Billbarr hleděl na její snědá ramena a křivku boků a vzpomínal na zázraky, které se ukrývaly pod špinavou tunikou. Náhle se zachvěla a Billbarr vstal, aby ji přikryl jednou ze svých pokrývek. Prudce otevřela oči rozšířené strachem a zvedla se na jednom lokti. Když poznala, kdo to je, strach zmizel a vystřídal ho zmatený a nedůvěřivý výraz.

„To je v pořádku,“ řekl Billbarr. „Noc je hodně studená a já mám ještě jednu pokrývku.“

Dlouho na něj hleděla, pak přikývla, lehla si a vděčně se do přikrývky zamotala.

Billbarr se vrátil na své místo a přehodil si přes ramena další pokrývku. Po chvíli k němu z druhé strany ohniště dolehl šepot. „Děkuju.“ Její laskavý hlas mu rozezněl tělo jako harfa a Billbarra

rozechvěl spokojený pocit, jaký nikdy předtím necítil.

Později, když tábor pod nimi ztichl a ohně dohořívaly, stál Billbarr tiše ve tmě nad svými dvěma novými společníky. Zatímco sledoval, jak spí, v očích se mu zrcadlil úžas. Nacházel se ve společnosti jakési velkolepé moci, dobré, čestné a správné.

Moc dlela v nitru mohutného barbara, ale barbarova podstata Billbarra trápila. Dokonce i když kousek vedle něj ležela překrásná Fleka a byla barbarovi k službám, nevyužil ji způsobem, k jakému byly takové ženy stvořeny. To chlapcovu prostou mysl udivovalo a mátlo, ale zmatek rychle ustoupil jiným pocitům, když se rozhlédl a uvědomil si, co se děje.

Muž i žena nejenže spali, ale spali tvrdě. Důvěřovali mu. Jemu, Billbarrovi z Odokorů. Ten zázrak jím prohřměl jako dravý proud, povznesl jeho hrdost, a s tím zázrakem přišel i největší dar ze všech, dar naděje. Probouzející se sen.

Poprvé, kam až jeho paměť sahala, si byl jistý, že zítra vyjde slunce – a že jej zalije svou září.

17.
Gazulova modlitba

Uvnitř Gazulova stanu třepotavé světlo petrolejové lampy osvětlovalo lovce odměn a velitele vojáků regimentu Kopí. Silný muž se ztuhlou tváří stál v pozoru a nejistě mrkal očima, zatímco Velký tlapy klečel nad malou, červeně nalakovanou skříňkou a ve spěchu ji prohledával. „Tady to je!“ vykřikl kočičí muž a sedl si na paty.

Vytáhl na světlo velkou rukavici, vstal a navlékl si ji na pravou ruku. Rukavice byla vyrobená z měkké prošívané látky a silně vycpaná. Při pohledu na ni se Gazul spokojeně zasmál.

„Nechal jsem si ji speciálně vyrobit od čarodějky a stála mě hromadu stříbra. Ale rozhodně to stálo za to. Ani nedokážu spočítat, kolik hezoučkých holčiček jsem s ní praštil. Přímo do obličeje! Všechny jsem omráčil a nikdy neporušil kůži.“

Voják se zatvářil zmateně.

„Když jim nadeláš jizvy, stojej pak míň.“ Gazul kývl na postavy ve stínu, stojící hned za otevřeným vchodem do stanu. „Přivedl jsi ji?“

„Ano, pane.“

„Umyli ji? Nemůže smrdět jako velbloudí trus, dneska v noci ne.“

„Je čistá, pane,“ řekl důstojník s potměšilým úsměvem. „Hodná Chrámu snů.“

Lovec odměn se usmál a oči měl náhle tvrdé a drsné. Odzátkoval fialovou kamennou nádobku, kterou měl pověšenou na krku, a nalil si na jazyk kapku husté hashraddy. Chvíli ji spokojeně cucal a na propadlých tvářích mu vyskočily zarudlé skvrny.

„Mám ji přivést?“

„Ještě ne. Zatáhni chlopně. Chci ti něco říct.“

Voják udělal, co měl nařízeno, a pak Gazula následoval do tmavého zákoutí stanu, kde na staré rohoži ležely poházené barevné polštáře a hrubé pokrývky. Lovec odměn zamyšleně sál povzbuzující prostředek a pak promluvil.

„Ten barbar mi dělá starosti. Od chvíle, kdy jsem ho potkal, se mi z něho svírá žaludek.“ Setkal se pohledem s velitelem. „Je na něm něco nepřirozenýho. Když viděl ty ostny, co Soongovi čouhaly ze hřbetu, ani nemrkl.“

Kapitán přikývl. „Jestli ho nepotřebuješ, můžeme se ho zbavit.“

„To je to. Potřebuju. Dost zoufale na to, abych přišel o Soonga při pokusu ho zkrotit. Ale nevyšlo to tak, jak jsem plánoval. Pořád si dává bacha a je ostražitější než předtím.“ Odmlčel se. „Chci ho mít pod dohledem, kapitáne, ve dne v noci. Vyptej se svých chlapů a domorodců. Zjisti, jestli o něm něco nevědí, cokoli. Musím najít způsob, jak ho ovládnout, ale abych to dokázal, potřebuju se o něm dovědět víc. Jakému bohu nebo bohyni slouží? Jakému pánovi? Chápeš?“ Kapitán přikývl a kočičí muž dodal: „A teď přiveď tu holku.“

Dívku přivedli dovnitř a kapitán odešel, zatáhl za sebou stanovou chlopeň a nechal je o samotě. Gazul pohladil dívku po

kypré paži a odvedl ji ke svému lůžku z polštářů, kde se posadili proti sobě v teplém světle petrolejky, která stála na zemi.

Byla malá a podsaditá. Silná. Prostá. Jednoduchá tunika se lepila k jejímu kyprému tělu a byla stejně obyčejná jako její tvář, a dívčina snědá kůže byla narůžovělá a mokrá od nedávného drhnutí. Chovala se poslušně, ale oči měla nestoudné.

Gazul řekl: „Myslím, že dneska v noci bys mi měla říct svý jméno, abychom nerozzlobili žádnou bohyni, která by nás snad mohla sledovat. Víš, aby si nemyslela, že neprokazuju ženě dostatečnou úctu."

„Nalma," řekla ostýchavě.

„Oho, to je hezký." Odzátkoval lahvičku s hashraddou a dívka otevřela drobná rudá ústa. Nalil jí kapku na růžový jazyk a ona ji začala vzrušeně sát. „Hodná holka," zamumlal. „Věděl jsem, že ty jseš ta správná volba."

Zahihňala se. „Co… co uděláš tentokrát?"

„Něco hodně speciálního, zlatíčko. Dneska v noci se budeme klanět společně. Vší silou učiníme oběť vášně." Chlípně se na ni zašklebit. „Víš, potřebuju laskavost, kterou mi může prokázat jenom bohyně, nebo spíš bůh, a získat jeho pozornost není snadný. Takže abych měl jistotu, že se nám to povede, potřebuju tady dneska nějaký jekot. A kromě toho tak budu před chlapama vypadat dobře."

Zasmála se, natáhla na polštářích a zahleděla se na něj laškovně káravým pohledem. „Jsi hrozný."

„Ani netušíš jak," prohlásil Gazul rozhodně.

Sáhl do stínů vedle polštářů a vytáhl malou černou skříňku. Postavil ji mezi ně a sňal víko, což způsobilo, že se všechny čtyři stěny odklopily a přeměnily na rampy k miniaturními oltáři. Tvořila jej hrouda tvrdé černé lávy, na níž stála nádherně vyřezaná lebka starověkého plazího monstra. Byla to přesná replika obrovského živého oltáře Pána temnot, oltáře, který byl pohřben a umlčen, když před třemi lety vybuchlo sopečné pohoří v Zemi dýmajících nebes.

Lebka nebyla větší než hlava racka; každý rozeklaný zub i

jednotlivá kost byly dokonale zpracovány, takže dokonce i když to byla hlava smrti, vypadala živě. Čelisti byly široce otevřené a z tlamy visel kostěný jazyk, jehož špička byla stočená vzhůru, jakoby připravená přijmout oběť.

Nalma se prudce zvedla na lokty, odvrátila hlavu a zírala na oltář jen koutkem široce otevřeného, vyděšeného oka. Tělo se jí chvělo. Na tváři a pažích jí vyrazil pot a lapala po dechu, neschopná vydat jediný zvuk.

Gazul ji pokáral: „No tak, neboj se. Myslel jsem, že jsi odvážnější.“ Potěšeně se zasmál. „Dívej se.“

Vytáhl z váčku malinkou svíčku, ne vyšší než nehet na palci, a pomocí petrolejky ji zapálil. Pak lampu sfoukl, takže jediným osvětlením zůstalo žluté mihotání kouřící svíčky, a svíčku umístil na špičku jazyka na oltáři. Jak se vosk rozpouštěl na jazyku a zahříval ho, zvedl se rudožlutý dým. Jazyk pomalu zčervenal, až žhnul po celé délce. Pak se neskutečně oplzlým pohybem začal plazit a vtahovat zpět do tlamy.

Nalma zavřískala a Gazul ji pěstí v rukavici udeřil přímo do čelisti. Spadla mezi polštáře, zůstala omámeně ležet a sténala.

„Ještě ne, čubko,“ obořil se na ni. „Seber se. To ti neublíží. Jenom ti po tom bude líp. Mnohem líp.“ Výhružně se zachechtal. „Ječet můžeš později.“

Otevřela oči a Gazul ji laskal holou rukou, aby ji vzrušil. Pak se přes ni naklonil a upřeně se zahleděl do maličkého oltáře.

Jazyk zůstal ležet uvnitř lebky a drobná svíčka slabě blikala uvnitř mozkovny. Náhle se plamen rozjasnil, vyplnil dutinu, oči lebky se rudě rozzářily a z nozder se vyvalil žlutý dým.

Nalma znovu zaječela a vyskočila, aby utekla, ale Gazul jí podrazil nohy. Natáhla se na zem jak široká, tak dlouhá, pokusila se vstát a jeho ruce sevřely její vřeštící hrdlo a začaly ji škrtit. Bez námahy si její zmítající se tělo přitáhl, až se jejich tváře dostaly těsně k sobě, a pomalu zavrtěl hlavou.

„To byla chyba, děvko.“

Křečovitě se mu vzpírala a bez valného výsledku do něj bušila měkkými obtloustlými pěstmi.

Hrubě s ní zatřásl a hodil ji na kobercem pokrytou zem. „Myslím, že to není k ničemu," vzdychl. „Ty se prostě nebudeš chovat slušně. No, tohle není prvně, co se holka jako ty vyděsila. A je to škoda. Netušíš, o co přicházíš. Pán smrti je k těm, co mu pomáhají, neobyčejně štědrý, a opravdu jsme se mohli pobavit. Ale ty jsi prostě příliš pitomá."

„Nejsem," zaprotestovala, když si sedala.

Oči se mu zúžily. „Nehádej se se mnou, holka."

„Ale ty mě urážíš. Děsíš mě."

„O to jde."

Gazul ji rukou v rukavici tvrdě udeřil do obličeje. Odlétla dozadu, dopadla ve zplihlé hromádce na zem a hlava se jí stočila na bok.

Gazul se krátce a laškovně zasmál a zatřásl jí nohou. Nereagovala a on ji pochvalně poplácal po zadku. „Hodná holka. Nemusíš spěchat."

Odplazil se zpátky k dýmajícímu oltáři a zhluboka se nadechl žlutého kouře. Oči se mu roztáhly, vytratil se z nich jakýkoli výraz a Gazul se natáhl zpátky na polštáře. Jeho duhovky pomalu zmizely, až zůstala jen lesknoucí se bělma. Ochablé tváře se mu sesunuly, ale neurčitě spokojený úsměv zůstal.

„Pomoz mi, pane," zašeptal. „Zapřísahám tě. Dej mi znamení. Varování. Řekni mi, co je ten barbar doopravdy zač. Pověz mi, komu slouží. Dej mi sen."

Kouř se zazmítal a nakupil do dlouhé vodorovné masy jako mrak, táhnoucí se nad dalekým obzorem, a pak se přenesl nad Gazulovu nehybnou tvář. Chvíli tam visel a pak se začal trhat, jak ho Gazul vdechoval nosními dírkami. Dlouze a příjemně vzdychl, zavřel oči a začal snít.

Orosené listí. Rozptýlený opar lnoucí k zelenému lesu. Bahnité kaluže na zablácené klikaté stezce. Otáčející se vysoká červená kola vozu, mezi jejichž paprs

ky vrhá sluneční světlo točící se stíny. Rezavý krutý smích. Jeho vlastní? Někoho jiného? Jeho mysl to netušila. Obrazy byly nejasné. Zastřené.

Potom nastala tma a Gazul zasténal, neboť se jí bál. Opřel se do polštářů. Jeho dech začal být skřípavý a trhaný a sen byl stále temnější a temnější. Pak se ze tmy vynořil obraz, který znal až příliš dobře, démon z jeho nočních můr.

Byl to vlk. Obrovský šedý vlk téměř čtyři stopy vysoký. Čelisti měl široké a rudé a z nich visel krvavý kus masa z leopardího krku. Čerstvé maso zmizelo a vlk zavyl. Sklapl čelisti a ty roztrhly břicho druhému leopardovi. Žvýkaly. Prskaly. Polykaly. Zabíjely. Pak se vlk vrhl na něj, čenich měl zalitý krví, a Gazul se slyšel, jak vříská.

„Zab ho! Zab ho! Zab ho!“

Probudil se. Tělo měl zbrocené potem. Třásl se. Ve stínu ve vchodu do stanu se objevila postava vojáka a Gazul ho mávnutím ruky poslal pryč. „To je v pořádku! Jenom si trochu užíváme.“

Voják vycouval a chlopně stanu se zavřely. Gazul tiše seděl, dokud ho třas nepřešel. Pokáral se, že své modlitby vyslovil tak neuctivě. Jeho rouhavé chování Pána smrti očividně urazilo. Jinak by jeho modlitby byly vyslyšeny a dostalo by se mu znamení nebo informace o barbarovi. Místo toho Pán temnot vpustil do jeho snů starou noční můru.

Doufaje, že má dost času, aby si pána usmířil uctivější modlitbou, pohlédl na oltář. Malinká svíčka už téměř shořela. Gazul strachy zbledl jako stěna. Spal mnohem déle, než si myslel. Jestli svíce zhasne dřív, než bude moct provést vhodnější oběť, proviní se ohavnou svatokrádeží. Následky by mohly být strašlivé.

Doplazil se k Nalmě a zacloumal jejím ochablým tělem. „Vzbuď se, čubko! Musíme si pospíšit. Svlíkni se.“

Pohnula se, ale nevstala. Kočičí muž zaklel, odtáhl ji k polštářům a roztrhl jí tuniku. Pak uviděl její tvář. Kůži kolem oka a spánku měla rozseknutou a vydatně krvácela. Opatrně se zranění dotkl a zkoumal kosti. Trhla sebou, téměř se probrala, ale pak opět ztratila vědomí. Měla zlomenou čelist.

Gazul zasténal a sedl si na paty. Vycpaná rukavice ho zklamala. Dívka byla nenávratně poškozená, neschopná a nehodná rituálu obětní vášně, a na to, aby připravil další děvče, už neměl čas. Plamen svíčky se trhaně zatřepotal a zaprskal.

Třesoucí se Gazul otevřel malou zásuvku ve spodní části oltáře a vytáhl tenký, jako břitva ostrý nůž. Naklonil se nad Nalmu a rychlým pohybem jí prořízl hrdlo. Její krev vytryskla vzhůru, zalila mu zpocený obličej a Gazul se odtáhl. Namočil malý nůž v krvi, která vytékala z rány, a pak obětní zbraň opatrně vrátil do zásuvky a zavřel ji.

Hluboce se uklonil, až se čelem dotýkal země, a tiše se modlil k pánovi v naději, že oběť života bude stejně uspokojivá jako předepsaná oběť chtíče. Gazul si byl dost jistý, že bude. Zkušenost ho poučila, že všichni bohové mají krev a vraždění velice rádi. Zvedl hlavu, svíčka jasně vzplála a stoupaly z ní vlnící se obláčky žlutého dýmu, jakoby na znamení vděčnosti. Lovec odměn si ulehčeně oddechl. Pán byl očividně potěšen.

Opět před malým oltářem přitiskl čelo k zemi a nejuctivějším tónem promluvil. „Děkuji ti, pane, děkuji. Budu se kát. Přísahám. Už nikdy nebudu neuctivý.“

Svíčka trhaně zablikala, zhasla a ponechala Gazula ve tmě.

Po čtyřech dolezl k polštářům a natáhl se, vzdychaje vyčerpáním. Ptal se sám sebe, proč se kdy od velekněze v Kaldarii nechal přemluvit, aby sloužil temnému pánovi. Na náboženské rituály nebyl stavěný. Bylo to příliš mnoho pravidel. Příliš mnoho detailů. A většina z nich nedávala smysl. Proč by zlomená čelist měla pokazit akt vášně? Copak neměl Pán temnot rád bolest? Co to vůbec bylo za Boha smrti?

Noc mu neposkytla žádné odpovědi a Gazul se rozhodl, že se trochu vyspí. Pak však ucítil, jak se mu u kolene tvoří kaluž dívčiny teplé krve. Nejdřív ji bude muset smýt. Když to neudělá, bude tu ráno mít úplnou pokrývku z much.

Posadil se a zamračil. Dnešní noc byla úplně k ničemu. Sen mu o barbarovi nic neprozradil. Neposkytl mu jediný obraz nebo stopu, která by vysvětlila, proč ho Gathova přítomnost znepokojuje. Leda snad že by to byl ten vlk? Ale to bylo směšné. Vlk ho ve snech pronásledoval už tři roky, dlouho předtím, než se s Gamem Baalem setkal.

18.
Za Uaapuulaou

Dva dny vedl Gath stejnoměrným svěžím tempem výpravu přes savanu na jih. Blízko něj se za pochodu střídali vojáci Kopí a sledovali ho, ale nedošlo k žádnému incidentu. Třetího dne za úsvitu přivedl barbar lovce do Jilzy, vesnice kmene Impishi. Jejich malé doškové chatrče s kuželovitými střechami stály na bambusových kůlech podél břehu řeky Uaapuulay, mohutného proudu temně zelené vody, který mířil od západu na východ nejjižnější částí savany a pak se valil pralesem na jih, dokud nezmizel pod vzdáleným baldachýnem Daangallské džungle.

Gazul se stařešiny kmene Impishi vyměnil čerstvě ulovené maso, látky a laciné šperky za kánoe a domluvil s domorodci, že se postarají o vozy a tažná zvířata. Barbar dohlížel na stavbu tří velkých vorů. Na vory naložili magickou klec, zásoby, nástroje a zbraně a čtvrtého dne ráno vyplula výprava po proudu řeky.

Gath, Billbarr a Fleka se plavili v čele konvoje v kánoi vyřezané z tmavého týkového dřeva a tentokrát se neoddělovali od zbytku výpravy. Uaapuulaa se větvila do mnoha koryt a cestu znal jen Gazul Velký tlapy.

Pluli na východ k soutoku Ipittii a Uaapuulay. Tam se řeka ostře stočila, nabrala na velikosti i síle a nesla je dál přímo na jih.

Savana podél břehů ustoupila řídkému lesu akácií a banyánů a pak vysokým stromovým plavuním. Řeka se rozestoupila do šířky, že působila jako jezero, proud zeslábl a přinutil vojáky Kopí pohánět vory pomocí bidel a ti, co pluli v kánoích, museli pádlovat.

Uprostřed jezera přestal Gath pádlovat a nechal kánoi pomalu proplout kolem řady kůlů, která se táhla přes celou šířku řeky. Na každém kůlu ležela vybělená lebka, zdobená pírky a kostěnými amulety. Lidské lebky, vlčí, prasečí, z cibetek a všemožných druhů koček: leopardů, gepardů, panterů a tygrů. Všechny byly zdobené zvláštními symboly. Gath je nedokázal přečíst, ale věděl, že to byla znamení tabu, která sem umístili Impishi, aby všechny projíždějící

varovali, že nemají vstupovat do zakázaného světa Daangallu.

Na opačné straně jezera se řeka větvila do mnoha kanálů. Gazul ukázal na jeden, kde byl proud hluboký a rychlý. S Gathem v čele do něj flotila zamířila a Uaapuulaa znovu odnášela výpravu směrem k džungli.

Následující dvě hodiny jim výhled zastíral hustý porost křoví a stromů podél břehu. Pak se řeka stočila a za říčním meandrem spatřili nekonečný baldachýn Daangallu, do jehož zelené vlhké tlamy se jako jazyk vlnila řeka.

Celá výprava zalapala po dechu, Gath vstal a uchvácen zůstal zírat.

Jen slunce a měsíc si pamatují, jak tenkrát Daangall vypadal. Ohromný. Tisíc odstínů zeleně. Divoký, tmavý, spletitý porost, tvořený nekonečným množstvím neznámých druhů rostlin. Listnatá střecha ukrývala jeho tajemství před oblohou i sluncem a sloužila jako příbytek a stezka houfům dravců: hmyzu, ptákům, savcům i ještěrům. Byl to svět bez mužů a žen, ovládaný zvířaty. Svět nepolevující plodnosti, kde rostly liány silné jako kmeny stromů a stromy silné jako hrady. Nezkrocený svět beze smyslu pro proporce a tušení, co je dobro a co zlo. Znal jenom jeden zákon, najíst se.

Gath na džungli dál s úctou zíral, obloha nad nimi se rozevřela a zalila výpravu proudy deště, aby nasytila řeku a ta hnala kánoe a vory dál k všudypřítomné zeleni. Gath se posadil, zvedl tvář k proudům dešťové vody a zhluboka se napil. Neměl tušení, jak to ví, ale poznal, co je déšť zač, že je to mokré tělo bezejmenné bohyně, která padala z oblohy, aby nakrmila džungli. Byla to matka Daangallu, a jak je řeka unášela do zelené tlamy, roztříslo jej nejasné poznání, jako by její něžné, vlhké objetí poznával.

19.
Stopa

Gath nehybně seděl na zádi vedoucí kánoe a nechával pomalý proud, ať ji unáší hustou nazelenalou mlhou. Opar, který se zvedal

z hladiny řeky a obklopoval je jako stěna, se na jeho nahé hrudi a tváři trhal, odplouval pryč a zanechával za sebou stovky krůpějí, jež se na jeho zachmuřeném obličeji leskly jako drahokamy na pomníku. Jednou rukou si na kolenou přidržoval pádlo. Druhou svíral sekeru, až mu zbělely klouby na prstech.

Ani ne čtyři stopy od něj se uprostřed kánoe choulily nejasné postavy Billbarra a Fleky. Otáčeli hlavu na všechny strany a naslouchali podivným zvukům, které se ozývaly z mlhy. Mlaskání. Troubení. Vzdálené vytí. Nepřetržitě je doprovázel sbor žabího skřehotání a kapání a šplouchání vody, omývající neviditelný břeh řeky.

Poté co vstoupili do Daangallu, pádlovala výprava dva dny po klikatící se řece na jih a udržovala pravidelné tempo. Dnes ráno však, krátce poté, co lovci opustili noční ležení, vpluly jejich kánoe a vory do mlhy a oni je museli svázat provazy, aby se nerozdělily. Od té chvíle určoval jejich rychlost proud, celé hodiny pluli naslepo a jejich malá flotila, jejíž členové stěží viděli jeden druhého, vypadala jako řada beztvarých stínů.

Před nimi nebyla ani stopa po mohutných skalách, o kterých Gazul tvrdil, že se vynoří z vody jako znamení, že se blíží k jeho původnímu tábořišti. Výhled jim zakrývala stěna vznášející se vlhkosti. Ale to, že neviděl, co se za tou zdí ukrývá, nebylo důvodem, proč si ji Gath pozorně prohlížel.

Mlha mu byla podivně povědomá. Její vlhké tělo v sobě neslo vůně snového světa, který ležel těsně za hranicí jeho vzpomínek. Vůně připomínající vlhké aroma mechu a divokého ibišku. Dotýkaly se jeho vzpomínek a dráždily jeho zvědavost, zatímco jeho smysly napínal pocit hrozícího nebezpečí. Všude kolem byla smrt. Nepotřeboval přilbu, aby to cítil, a jeho tělo se napřímilo, připravené udeřit kterýmkoli směrem. Žádný válečník, armáda ani démon jej nikdy nepřiměli cítit se tak jako teď. V přítomnosti smrti jeho smysly vždy ožívaly, ale nyní byl tento pocit silnější než kdy předtím. Drtivý. Božský.

Přitiskl uši k hlavě, aby slyšel to, co se skrývalo v mlze; zapojil periferní vidění a pomalu otáčel hlavou ze strany na stranu, aby

viděl všemi směry. Byla to instinktivní reakce, nebo se to naučil kdysi dávno, v době, na kterou se už nepamatuje?

Hučení a zvuk kapek náhle proťala pronikavá píseň gibbona. Žáby ztichly a zůstal jen tichý zvuk vody. V řece těsně před kánoí šplouchlo něco obrovského a v neviditelných větvích nad hlavou vysokým hlasem zavřískal zoborožec.

Gath zvedl sekeru a čekal.

Kalná voda před nimi se náhle zpěnila a pak se stejně náhle zase uklidnila. Další krokodýl? Hroch? Slon? To netušil, stejně jako to, proč mu tato podivná zvířata, které výš proti proudu často vídali, nepřipadala cizí.

Uplynula chvíle ticha, pak se opět porůznu začal ozývat zpěv žab a pronikavý gibboní vřískot. Jásavým hvízdáním a mlaskáním se k nim připojili strnadi a papoušci a radost v jejich hlasech ostře kontrastovala s neviditelnými hrůzami, jež se ukrývaly v temnotě, která výpravu obklopovala.

V šeru za Gathovou kánoí se korytem řeky rozléhal hlas, když Gazul už posté proklínal mlhu, která mu bránila najít místo k přistání. Pak se vrátily běžné zvuky.

Gathova kánoe proplula pod převislými větvemi, z listí mu něco spadlo na koleno a pak něco dalšího na dno kánoe. Slizká stvoření se žlutými a černými pruhy na zádech a shluky malinkých vlhkých úst na břiše. Cvrnknutím srazil stvoření z kolena do řeky a rozdrtil ostatní podpatkem body.

„Pijavice," řekl tiše.

Billbarr s Flekou společně zasténali a rychle jeden druhého prohlédli, smetli další pijavice a rozdupali je na dně kánoe. Jejich chvatné pohyby kánoi rozhoupaly.

Gath položil ruku na rohatou přilbu, která ležela za ním nahoře na hromadě jeho výstroje. Už před několika hodinami se živoucí kov začal zahřívat. Nyní byl horký a rohy působily na dotek jako živá rohovina. Přilba cítila totéž co on.

Gathovu tvář pohladil vánek, který si našel cestu roklí, a barbar se předklonil a nadechl chladného vzduchu. Nahoře před nimi se z mlhy vynořily temné hranaté obrysy nejasných nehybných útvarů,

které se zvedaly z vody. Rýsovaly se na světlém pozadí a záře za nimi byla stále jasnější. Gath zamířil s kánoí k útvarům, které už bylo možné rozeznat. Obrovské černé balvany. Kánoe proplula mezi nimi a Billbarr vypískl poznáním.

„Skály! Skály!“

Gath odložil sekeru, opřel se do pádla a zamířil s kánoí do jasného světla.

Náhle, jako by prošli dveřmi, vyplula kánoe z mlhy do záplavy slunečních paprsků.

„Támhle! Tam!“ zavřískl Billbarr.

Za paprsky a zákrutou řeky se třpytila rozlehlá laguna. Zakrývala ji klenba listnatých větví, mezi kterými pronikalo slunce a tečkovalo hladký povrch pod nimi. Za hranicí vody se několik set stop hluboko táhla do mírného svahu k okraji džungle písečná pláž, jasná v kontrastu se zelenající se temnotou.

Z mlhy se vynořila Gazulova kánoe a kočičí muž vykřikl: „To je ono! Jsme tady, u Zatta! Dokázali jsme to.“

Z připlouvajících vorů se ozývalo mumlání a spokojené bručení Odokorů a vojáků a domorodí nosiči se s úlevou smáli krátkým hrubým smíchem.

Gath, Billbarr a Fleka vystoupili u břehu z kánoe a v údivu zůstali stát na mělčině. Písek byl zářivě bílý, jako by byl pozůstatkem mořské pláže, která se jakýmsi nadpřirozeným způsobem dostala doprostřed džungle. Těsně u vody byla pláž téměř čtyři sta stop široká a směrem do vnitrozemí se postupně zužovala. Na ní ležely rozházené obrovské balvany a další se zvedaly v okolní zeleni, kde vytvářely malé útesy. Písečnou pláž lemovala mohutná zelená hradba nekonečně rozmanitých stromů, kapradin a keřů. Některé ze stromů byly silné jako kamenné věže a kmeny měly až do výšky čtyřiceti a možná i více stop holé, zatímco nad touto hranicí jejich křižující se větve tvořily spodní stranu vše zastřešujícího baldachýnu. Po kůře se šplhaly liány a popínavé rostliny a natahovaly se po životodárném světle stovky stop nad sebou. Místy byly větve obtížené těsnými záhony cizopasných rostlin, propletených kapradin, smyček lián a fialových a růžových

orchidejí. Ve sloupech zamženého světla, které si nějak našlo cestu skrze baldachýn, poletovala nahoru a dolů hejna pestrobarevných motýlů a třepotala se v nazelenalé záři slunečních paprsků, proniknuvších skrze miliony listů.

Fleka si nad tím nádherným zázrakem povzdechla, lehla si a objala měkký písek. „Je překrásný! Tak jemný!“

Gath ji trhnutím zvedl ze země, jako by nevážila víc než klacík. Paže a nohy měla poseté okrouhlými šedými písečnými pijavicemi. Zalapala po dechu a horečnatě se je snažila smést.

„Dávej pozor,“ řekl Gath. „Potrhají ti maso.“

„Ano,“ varoval ji i Billbarr. „Odloupni je za oba konce a pustí se.“

Gath s Billbarrem sundávali pijavice, ukázali Flece, jak na to, a pak sledovali, jak Gazul s výpravou vytahují kánoe a vory na břeh.

Gazul popošel kousek výš na břeh a pozorně si prohlížel okraj džungle, pak se otočil a zakřičel: „Daplis, Chansuk, Calin, Hief! Vyčistěte okraj džungle a pak běžte dovnitř a podívejte se, co zůstalo ze starýho tábora. Lingu! Tao! Vy dva se postarejte o ženský a rozdělejte ohně.“ Ukázal do vnitrozemí. „Támhle, asi dvacet stop od tý řady stromů. Pak začněte dělat pochodně. A vy ostatní vytáhněte vory a kánoe výš na břeh a přivažte je k těm kamenům.“ Ukázal na shluk balvanů asi v polovině vzdálenosti mezi vodou a džunglí. „Pak položte pasti a začněte hloubit jámy. Za těma skálama by mělo být pódium nebo jeho zbytky. Postavte na ně moji klec a kolem vykopejte jámy. A hněte sebou. Zbývá nám už jenom pár hodin denního světla.“

Gazul přešel ke Gathovi. „Když tady prší, řeka se rozvodní a stoupne až do poloviny pobřeží. Co neodnese, odnesou potoky.“ Mohutnou rukou ukázal k okraji džungle. „Při pořádným lijáku jich z džungle poteče tucet a prokoušou se pískem. Proto tady není žádný spadlý listí. Tady prší v jednom kuse, a co není přivázaný, uplave! Včetně nás.“

Gath přikývl. Utáboříme se na stromech.“

„Přesně.“ V očích lovce odměn zasvítilo podezření. „Ty už jsi někdy v džungli byl?“

Gath vytrhl Flece ze zad poslední pijavici a ukázal ji Gazulovi, jako na vysvětlenou.

„Aha, jo. Hnusný malý potvůrky, co? Ale ve srovnání s dalšíma stvořeníma, co žijou v zemi, je to jen malá potíž. Zem je tady plná štírů, pavouků a červů, a někteří jsou tlustí jako tvůj prst a mají moc rádi lidské maso.“

Fleka sebou trhla a Gazul se zachechtal. „Neboj se, prdelko. Přivez jsem spoustu smůly na pochodně a provazové žebříky, sekery, kladiva a všechno ostatní. Postavíme si plošiny na stromech a bude nám tam pěkně útulno.“

„Nepřišel jsem sem stavět,“ řekl Gath.

Gazul pokrčil rameny. „Nemáme na vybranou.“ Kývl k hradbě podrostu. „Zalezeš do džungle deset stop kterýmkoli směrem, a nejen že máš výbornou šanci se ztratit, ale taky se nechat zabít.“

Gath očima ztmavlýma netrpělivostí zkoumal okraj džungle.

„Spěcháš na schůzku s Chyakem, co?“ řekl Gazul s vědoucím úsměvem.

Gath neodpověděl.

„Chápu tě,“ pokračoval kočičí muž. „Z Daangallu člověku kypí krev v žilách.“ Vydal se vzhůru po pláži. „Rozhlídněme se kolem. Minule jsme postavili úkryty na stromech podél břehu. Jestli se pořád daj použít, ušetří nám to spoustu času.“

Gath, Billbarr a Fleka následovali lovce odměn do vnitrozemí kolem shluku balvanů, ke kterým vojáci Kopí přivazovali kánoe a vory. Za nimi leželo staré tábořiště, rovná písčitá planina ohraničená na jedné straně kameny a na druhé lesem. Uprostřed stálo čtvercové pódium z kulatiny asi šest stop vysoké a devět široké. Vojáci odklízeli popínavé rostliny a vrstvu listí, aby odkryli rampy z klád, které ze dvou stran vedly nahoru, a řadu kůlů, rozmístěných v odstupech asi pěti stop v kruhu kolem pódia. U paty každého kůlu ležely na hromádce zrezivělé řetězy, jejichž články a pouta byly napůl pohřbené v písku. V jednom z okovů vězelo cosi, co vypadalo jako kost z nohy.

Gazul kost zvedl, pobaveně si ji přeměřil a ukázal ji Billbarrovi. „Vypadá to, že Chedda konečně dostal, co si zasloužil.“ Uchechtl

se. „Nebo myslíš, že to byl někdo jinej, třeba Nimba? Těžko říct, co?“

Billbarr, který se skrýval za Gathem a ve tváři byl úplně bílý, neodpověděl.

Gazul se krátce zasmál, zahodil kost a obešel pódium. „Při poslední výpravě jsme tu měli takovou menší vzpouru a některé z chlapců bylo nutný svázat.“ Palcem u nohy žduchl do řetězu. „Myslím, že to bylo pochopitelný. Po prvním dni bylo jasný, že naše vyhlídky nejsou nic moc, a když necháš džungli, ať tě vyděsí, udělá ti s myšlenkama hrozné věci. Způsobuje, že se silní chlapi chovají jak malé děcka. Někteří zdivočí. Jiní se sotva dokážou pohnout. Mají pocit, že jsou v pasti, jako by byli v díře a nemohli se hýbat. S těma si poradíš, ale ti, co zdivočí, se chovají zle a šílí. Museli jsme je přivázat k těmhle kůlům, aby si neublížili. Když velké kočky zaútočily, bohužel jsem neměli čas je rozvázat.“

Gath se podíval na Billbarra a chlapec přikývnutím potvrdil lovcova slova.

Prošli kolem kůlů a zastavili se, aby sledovali dva Odokory, jak vynášejí po rampě fialově rumělkovou klec a umisťují ji na pódiu tak, aby byla přesně uprostřed. Připojil se k nim třetí Odokoro, opatrně dovnitř klece postavil zdobenou mosaznou urnu a rychle odtáhl ruce, aby se vyhnul mlze uvnitř klece.

Výpary uvnitř klece se ovinuly kolem urny a pak se přitiskly k jejím mosazným křivkám, jako by byla jejich milenkou. Víko mělo tvar motýla, a když Odokoro sáhl zpátky dovnitř a otočil jím, po stranách urny se odsunuly panely a odhalily větrací otvory. V šeru uvnitř zářily uhlíky a ven vyrazila šarlatová pára, jejíž odporné tělo se svíjelo, zatímco se mísila s mlhou. Mlha zhoustla, proklouzla mezi mřížemi a odplula do džungle, kde vystoupala k baldachýnu větví.

Tam ji náhle přivítal ohlušující rámus a ve větvích nahoře se vyrojilo hejno ječících a vřískajících hulmanů. Na břiše se jim vlnila hustá bílá srst a pyšnili se dlouhými ocasy, které dokázali využít lépe než ruce. Tváře měli uhlově černé, lemované bílou srstí.

Fleka na ně užasle zírala. „Podívejte se na ně. Musí jich být

stovky!“

„Máš pravdu, krasotinko,“ přikývl Gazul znalecky. „Tady se zvířata pohybujou v houfech. Velkých houfech.“ Obrátil se ke Gathovi. „Opicím se ten pach nelíbí, protože je to její pach, pach kočičí královny. Ani většina ostatních zvířat, hlavně hadi, ho nemá ráda, a stáhnou se odsud pryč a nechají nás na pokoji. Ale za den nebo dva, možná dokonce i dřív, začne přitahovat kočky, jako mrtvý maso přitahuje mouchy. Takže si nemusíš dělat starosti, kamaráde. Brzo budeš mít plno práce.“

Zamířili k okraji džungle, kde už hořely ohně a osvětlovaly Odokory a vojáky, kteří od kmenů stromů osekávali hustý podrost. Několik stromů bylo širokých jako malý dům a z kmenů jim vyrůstaly obrovské podpěrné pilíře. Odokorové pomocí provazů, které obtočili kolem kmenů i vlastních těl, vyšplhali na stromy. Obratnými zkušenými pohyby střídavě posouvali sebe a provaz stále výš a výš. Na opascích se jim houpaly malé kouřící nádoby, ze kterých stoupal dráždivý dým a odháněl jedovatý hmyz, štíry a pavouky, kteří se ukrývali v tlustých dřevnatých liánách a popínavých rostlinách. Ve výšce čtyřiceti stop z kmenů vyrážely větve silné jako hradní zdi a vytvářely spletitou síť visutých chodníčků, které hustou vegetací stoupaly stovky stop až na vrcholek džungle téměř dvě stě stop nad nimi, kde paprsky slunce tečkovaly drobné lístky.

V nižších větvích byly uhnízděny ukryté posedy, dřevěné plošiny z kulatiny. Spojovaly je větve a cestičky ze dřeva a provazů. Některé stále měly střechy, ale přes ně a skrze ně prorostly tlusté popínavé rostliny, takže jednotlivé klády popraskaly. V troskách visely mezi podlahovými prkny a přes okraje plošin lidské kostry. Další se houpaly v listoví. Kolem větších kostí se ovíjely plazivé rostliny a zvedaly mrtvá těla vzhůru, jak se natahovaly ke slunci.

Fleka s Billbarrem zděšeně zalapali po dechu a dívka sevřela Gathovu paži.

„Hlupáci,“ zabručel Gazul. „Měli mě poslechnout.“

Gath se k němu obrátil. „Jak to, že umřeli tady nahoře?“

„Báli se slízt dolů a bojovat spolu s náma, takže jsem je tady musel nechat.“ Ukázal k okraji mýtiny. „Jejich kosti najdeš i v křoví, kam je odvlekly kočky, aby je sežraly. K řece se nás dostalo živejch jen pět.“ Podíval se na Billbarra. „Je to tak, kluku?“

Billbarr přikývl a rozšířenýma, vyděšenýma očima hleděl nahoru na kostry. „Co je zabilo?“ zachvěl se Flečin chraptivý hlas.

„Těžko říct,“ odpověděl Gazul. „Tam nahoře se k nim kočky nemohly dostat, ale jakmile jim došla smůla a nemohli si udělat pochodně, mohli se v noci chránit jenom tak, že zůstali vzhůru. A to nevydržíš věčně.“

Fleka zafňukala a ukryla tvář v Gathově hrudi.

„Takhle na to mysli, zlato,“ řekl Gazul bezcitně. „Strach je úžasný krášlidlo. Vhání ti do tváří skvělou barvu.“ Zasmál se a obrátil ke Gathovi. „Jestli se už fakt nemůžeš dočkat, jdi se porozhlédnout kolem řeky. Když jsem se brodil na břeh, zahlíd jsem nějaký stopy.“

„Chyak?“ zeptal se Gath. Náhle měl v očích jen tmu.

„Ne,“ řekl Gazul. „Ani náhodou nebyly dost velký. Řek bych leopardi nebo panteři. Ale kdybys je sledoval, mohly by tě zavést na nějaký zajímavý místo. Možná dokonce i do doupěte kočičí královny. A když najdeš ji, najdeš určitě i jeho.“

Gath Fleku postrčil k lovci odměn. „Postarej se, ať se jí nic nestane. Kluk a já se porozhlédneme kolem.“

„Pohlídám ji,“ pousmál se lovec odměn nevýrazně, „jako by byla můj vlastní palec. Ale nechoďte moc daleko. Den už skoro skončil a v noci určitě s ničím bojovat nechcete. Ne v Daangallu.“

Gath si připnul rohatou přilbu k opasku a vaky podal Flece. Přitiskla si je k malým ňadrům a s dětskou statečností řekla: „Buď opatrný, příteli, a vrať se. Uvařím horkou polévku a mezi stromy připravím místo ke spánku.“

Gath povzbudivě přikývl a se sekerou v ruce se s Billbarrem vydal ke břehu.

V místě, kde se bílý písek mísil s tmavým bahnem, našli velké

množství otisků mohutných kočičích tlap, zjevně zanechaných několika zvířaty, která chodila po mělčině a pak se vydala třemi různými směry. Jedna stopa vedla po proudu, druhá proti proudu a třetí vstupovala na jižním konci pláže do džungle. Podél stezky byly v bahně vidět hluboké stopy a temné skvrny zaschlé krve, což naznačovalo, že kočka si odtáhla kořist do úkrytu v houští.

Chlapec se spustil na všechny čtyři a stopy očichal, pak vstal a ukázal na tu, která vstupovala do džungle.

„Je ještě čerstvá."

Gath se v ponuré naději usmál a kývl k džungli. Chlapec se do ní tryskem rozběhl. Gath jej následoval a všiml si, že Gazul, Odokorové i vojáci Kopí přestali pracovat a s posměšnými výrazy ve tvářích je pozorují.

Ani ne po dvaceti stopách v hustém porostu zjistil proč. Chlapec zmizel někde vpředu a Gath zůstal sám, obklopený zdánlivě neproniknutelnou džunglí a neustálým hukotem nových zvuků. Každých šest či sedm stop se hlubokou podestýlkou na zemi řinuly potůčky a jejich nepřetržitá jemná hudba se mísila s kapající vodou, klapáním a sborem žabích hlasů a zcela překrývala veškeré zvuky zvenčí. Listoví bylo příliš husté, než aby dovnitř pronikl byť jen sebemenší vánek, přesto se ale všude kolem kývaly listy, jak po nich neustále stékaly krůpěje vody a kanuly dolů z jejich špiček.

Gath se pomalu otáčel se sekerou připravenou udeřit. Smysly měl napjaté. Ostražité. Vlhký vzduch se po něm rozléval jako teplý sirup.

Před ním se znovu objevil Billbarr a zamával na něj. „Tudy."

Gath sekerou vysekl značku do stromu a strhl z něj dobré dvě stopy kůry, takže na zeleném pozadí jasně zářil. Jednu značku udělal směrem k džungli, dvě na straně k řece. Pak se pustil za chlapcem, zatímco Billbarr sledoval řadu stop v mulči.

Ušli dvacet stop, když se Gath opět zastavil, napřímil a pozvedl sekeru. „Počkej!" zašeptal.

Billbarr se zarazil a zacouval za barbara. Očima pozorně přejížděl po džungli, uši jako by se mu téměř pohybovaly a ohýbaly dopředu, jak se snažil zachytit sebemenší zvuk před nimi, a

přiléhaly k hlavě, aby slyšel ten zezadu. Podíval se na Gatha a z hlasu se mu vytratila všechna podrobenost. Hlas měl naléhavý, ale pod kontrolou.

„Co se děje? Vidíš něco?“

„Ne,“ řekl Gath, „ale je tady příliš nebezpečno. Neměl jsem tě brát s sebou.“

„To je v pořádku,“ řekl chlapec důrazně. „Můžu ti pomoct. Podívej.“ Spustil se na všechny čtyři nad stopou. „Je to leopardi samice. Vidíš?“ Ukázal na zřetelný otisk čtyř prstů. „Pátý prst není vidět.“ Zvedl se a dodal: „Je velká, přes sto liber. Ale ještě mladá.“

Gath netečně přikývl, odepnul přilbu a nasadil si ji na hlavu. Jeho smysly se okamžitě spojily se smysly přilby a upozornily ho na nebezpečí, které číhalo všude kolem, stejně jako pod nohama a nad hlavou. Kov na lebce byl horký a začal pulzovat, což neudělal už tři roky. Chviličku si myslel, že velká kočka, kterou loví, číhá v úkrytu někde poblíž, dychtivá zaútočit. Když se nic nestalo, uvědomil si, že přilba cítí štíry, sršně a pijavice, zmije a krajty a velké množství jedovatého hmyzu a rostlin, ukryté v mulči, za křovím, v liánách a popínavých rostlinách, které obrůstaly stromy.

Chytil Billbarra za rameno. „Vracíme se. Ty dávej pozor na větve nad námi, já budu sledovat stezku.“

Billbarr zdráhavě přikývl, naposledy se ohlédl na svůdnou tajemnou zemi a prudce se zastavil.

„Počkej!“ zašeptal. „Podívej!“

Gath se otočil a chlapec se rozběhl vpřed. „Támhle.“

Gath sledoval Billbarra, který se bezhlavě prodral hustým porostem, přeskočil spadlý kmen stromu, odsunul popínavé rostliny a zastavil na místě, kde spadlý mladý strom zůstal ležet v hustém trsu křoví. Jeho větve se klenuly nad pásem hustého mechu a skrze větve bylo vidět úlomky kostí, téměř bílé v hlubokém stínu.

„To je její kořist,“ zašeptal Billbarr s nakažlivým vzrušením. „Podívej! Kosti jsou ještě od krve.“

Gath odtáhl strom stranou a na kosti dopadlo kalné světlo. Patřívaly velké černé opici, na jejímž vykuchaném těle nyní hodovalo hejno mravenců.

Billbarr s nosem nízko u země vlezl po čtyřech do doupěte, očichával okolní křoví a škubal sebou, jako by cítil něco odporného. Náhle se stáhl a hlasitě lapal po dechu. „Fuj! To je teda smrad.“ Vzhlédl ke Gathovi a v očích měl náhle stud a starost. „Já… já jsem se spletl. To… to není samice. Pach patří samci.“ Utrhl list a podal ho Gathovi. „A možná… možná byli dva. Nebo tři.“

Gath list očichal a přikývl. Pach pižma byl tak pronikavý, že překonal dokonce i puch mrtvého masa. Ostražitě se rozhlédl kolem. „Pojďme, kluku.“

„Počkej,“ zašeptal Billbarr a vplazil se hlouběji do doupěte a stále větřil. „Je tady něco divného. Není to leopardí pach, a nejsou tady stopy. Vidíš. Ani jedna. Půda je skoro nedotčená.“

Gath odsunul strom dál stranou a dřepl si vedle Billbarra. Chlapec se posunul o další tři stopy vpřed a náhle zůstal zcela nehybně stát nad čímsi, co leželo na zemi asi deset stop za mrtvou opicí. Bělma očí měl velká jako vlašské ořechy a zdálo se, že se nedokáže pohnout.

Gath skočil s napřaženou sekerou vpřed a volnou rukou strhl chlapce zpět.

Nic se nestalo. Chlapce neohrožovalo nic víc než drn rozbahněné hlíny, který kočka zřejmě vyhrabala, když požírala opici. Gath se obrátil k chlapci a očními průzory na přilbě se zahleděl na Billbarrovu tvář, bílou jako stěna.

„Co je? Co vidíš?“

Billbarr se zachvěl. „Chyaka.“

Gath zaváhal. Chlapec to jméno pronesl s naprostou jistotou. Když však barbar znovu prozkoumal šmouhy bláta na zemi, nenašel žádnou stopu nebo cokoli jiného, co by ukazovala na přítomnost šavlozubého tygra.

„Nic nevidím,“ zašeptal Gath.

Billbarr ukázal na skvrnu od bláta. „Tady. Jeho stopa.“ Gath zem znovu prozkoumal a znovu nic nenašel.

„Najdu jinou.“ Chlapec se srdnatě rozběhl vpřed. S hadí pružností podklouzl pod kapradím a přeskočil liánu. Gath šel za

nim a sekerou i paží odhrnoval listnaté překážky.

„Tady!“ Hoch ukázal na řadu přibližně kruhových prohlubenin na zemi u svých nohou. Každá byla velká jako chlapcova pěst.

Gath, který náhle pocítil mrazení, si dřepl a ohmatal prolákliny. „To je on,“ prohlásil chlapec. „To je on.“ Gath zavrtěl hlavou. „Jsou příliš malé.“

„Ne! Ne! To udělal prsty.“

Gathova ruka odlétla od prohlubenin a barbar napůl vstal a oběma rukama sevřel sekeru. Přivřenýma očima zkoumal půdu. Jeho mysl chvíli nebyla ochotná přijmout, co spatřily jeho oči.

Prohlubeniny, kterých bylo celkem pět, tvořily jen malou část celkové stopy a byly seřazeny kolem okraje mnohem větší díry, jako prsty na tlapě velikosti vědra.

S plícemi k prasknutí napjatými položil Gath chlapci ruku na rameno a opět poklekl vedle obří stopy.

„To je on,“ zašeptal Billbarr. „Chyak. Vím to jistě. Žádná jiná kočka není tak obrovská.“ Dřepl si vedle barbara. „Vidíš, říkal jsem, že ti můžu pomoct.“

Gath, který se snažil potlačit radostný triumf, jenž se v něm vzdouval, přikývl. „Takže je to pravda.“

„To ano!“ vykřikl chlapec. „Je tady.“

Gath se zahleděl do stínu džungle. „Viděli jste ho, když jste tady byli posledně?“

„Ne. Ale viděli jsme ty, které zabil, a jeho stopu. Byla přesně jako tahle. Vím to jistě. Je to Chyak.“

Gath mu neodpověděl ani se nepohnul. Chlapcův hlas mu zněl v hlavě a stále dokola opakoval to jméno. Bylo to jako válečný pokřik, který zažene vše ostatní. Zvlhlé mohutné ruce se mu chvěly, jak v nich vřela krev. Z jeho hrudi a tváří stoupala pára. Sekera, kterou měl u boku, se mírně nadzvedla, jako by břitké ostří bylo náhle stejně citlivé jako řasa nebo špička prstu. Pak, spíše užasle než ze zvědavosti, Gath vstal, nohu v botě postavil do stopy a vlna naděje ho zalila jako opojná droga.

Jeho chodidlo bylo v porovnání se šířkou stopy o plných pět palců kratší.

20.
Výběrčí mýta

Gath označil strom za stopou a pak se společně s Billbarrem vydal zpátky do tábora.

Našel Fleku, která seděla obkročmo na jeho brašnách vedle ohně, položil sekeru na zem a chlapec se posadil vedle. Dívka se ho začala vyptávat, proč se tak divně tváří, ale Gath ji neposlouchal. Uchopil ji v podpaží, zvedl a posadil vedle chlapce, pak si sundal přilbu a dal jí ji podržet. Obrátil vak vzhůru nohama a z něj se s kovovým řinčením vysypala na zem zbroj, zbraně a oblečení. Části zbroje a řemeny rozložil na zemi a začal se oblékat, počínaje černou prošívanicí, která mu sahala až ke stehnům.

Odokorové, vojáci regimentu Kopí, domorodí nosiči, klecaři i otrokyně přestali pracovat a fascinovaně ho sledovali. Gazul, který to zahlédl z jedné z plošin na stromě, sklouzl po laně dolů, křikl na všechny, ať se vrátí do práce, a zamířil ke Gathovi.

„Aáá," řekl. „Takže sis našel někoho na hraní, co?" Lovcův tón vyzýval k odpovědi, ale žádné se nedočkal, a Gazul přelétl pohledem k Billbarrovi. „Chyak," pípl chlapec vzrušeně. „Našli jsme jeho stopy! Jeho pach!" V očích kočičího muže se zatřpytilo světlo a hlasitě se zasmál. „No teda, to je ale klika. Sotva jsme přijeli, a už jsi ho našel." Znovu se zasmál. „No, co ty na to teď, Gathe Baale? Pořád si myslíš, že jsem ti lhal, jenom abys mi pomoh chytit pár velkejch koček?"

Gath pokračoval v oblékání a lovce odměn vzal na vědomí jen letmým pohledem.

Gazul Velký tlapy se uchechtl. Pak světlo v jeho očích vyhaslo. „To je dobře, barbare. Je důležitý, abys mi věřil, poněvadž to musíme probrat, než se za Chyakem rozběhneš. Nejdřív si to musíme naplánovat, abychom mohli spolupracovat."

Gath zavrtěl hlavou. „Na plánování nemáme čas."

„Nebuď směšný! Do takovýho boje nikdo bez plánu neleze." Gath si přitáhl řemeny plátů, které mu kryly břicho, a Gazulovi

poklesly ochablé tváře kolem tenké linky rtů. Promluvil tónem ostrým jako špička dýky. „Už je moc hodin, Gathe. Brzo bude tma a dohonit ho ti snadno může trvat hodiny. To nemůžeš riskovat.“

Gath si přes hlavu přetáhl hrudní plát a kroutil rameny, až se zbroj správně usadila. Byla to tvrdá kitzaacká ocel, lesknoucí se zlatem a cizelovaná květinovým vzorem, který sloužil jako ozdoba i k praktickým účelům. Rýhy a vypoukliny měly odklánět údery meče či palcátu a vzory byly dost nádherné, aby ozdobily i samotného Boha smrti. Kruté. Velkolepé.

Barbar pokynul Flece, aby zapnula přezky na jedné straně zbroje, zatímco on se postaral o druhou. Beze slova položila přilbu na zem a poslechla, ale hnědé oči důrazně souhlasily s Gazulem.

Lovec odměn se postavil čelem ke Gathovi. „Poslouchej mě. Já ty velký kočky znám. Vidí i v úplný tmě. Proto lověj v noci. Nebudeš mít proti němu šanci.“

Billbarr, jehož nadšení pod tíhou skutečnosti náhle splasklo, souhlasně zakvílel. „Má pravdu. Kočky vidí ve tmě. Chyak tě…“ Prudce se odmlčel, neschopný větu doříci.

Gath si k brnění připjal krátkou kroužkovou suknici, pak se posadil a navlékl si holenní chrániče. Měly tvar hvězdy s puklicí uprostřed, z níž vybíhaly zářivé vystouplé paprsky a chránily jeho holeně a kotníky.

„Zatraceně!“ zaprotestoval Gazul. „Musíš mít rozum. Neriskuješ jenom vlastní život, ohrožuješ celou výpravu.“

Gath zalétl pohledem k Billbarrovi a Flece. „Dejte na sebe pozor, než se vrátím.“

Chlapec přikývl a Fleka se sklíčeně ušklíbla. „To už jsem slyšela.“ Podala mu přilbu a barbar na ni tvrdě pohlédl. Gazul se se zarudlým obličejem a rozhněvanýma, uslzenýma očima postavil mezi ně.

„Nebuď blázen. Nemůžeš s ním bojovat v noci, a nemůžeš s ním bojovat sám.

Potřebuješ pomoc. Moji a Odokorů.“ Zaváhal a pak tiše dodal: „Jsi dobrý, kamaráde, ale ne tak dobrý.“

Aniž kočičímu muži byť jen kývl na pozdrav, pověsil si Gath

sekeru na záda, z vaku se zbraněmi si vytáhl krátké těžké kopí a zamířil do džungle. Po čtyřech krocích už běžel. U hranice lesa se zastavil a ohlédl zpátky na Billbarra a Fleku. Pak si nasadil přilbu a ponořil se do podrostu.

V místě, kde s Billbarrem viděli obrovský otisk, prohledal Gath křoví a našel stopu: mladé výhonky a podrost ohnutý nebo rozdrcený obrovským smilodonem. Gath se pustil po stopě do houští kapradin a listí a bez ohledu na rojící se hmyz vkročil do zeleného světa. Ten ho přivítal tím, že změnil barvu na kalně olivově zelenou a hnědou a vrhal dost velké stíny na to, aby se v nich mohli ukrývat sloni. Když se prodíral přítmím, do zbroje jej švihala ostrá tráva a trnité větve a kolem nohou se mu omotávaly šlahouny. Džungle nedovolila žádné stezce, dokonce ani té, po které šla obrovská kočka, vést rovně déle než čtyři či pět stop. Gath šplhal nahoru a dolů po mechem porostlých balvanech, kličkoval kolem spadlých stromů a přeskakoval nekonečné množství potůčků, odvádějících dešťovou vodu.

Našel velkou hromadu trusu a prozkoumal ji. Obsahovala jelení chlupy, paví peří, dikobrazí ostny, bahno, trávu a slušně velkou sloní kost. Jistý si, že trus tam zanechala velká kočka, prohledal okolí a na kmeni stromu našel hluboké rýhy od drápů. Ve vzduchu se vznášel silný zápach pižma, na který s Billbarrem předtím narazili. Smilodon si značkoval stezku, dával všem ostatním zvířatům vědět, že toto je jeho území, a vyzýval je, ať si zkusí jít za ním.

U téměř třicet stop široké říčky ztratil Gath stopu. Prozkoumal koryto a protější břeh, až stopu našel čtyřicet stop proti proudu. Velká kočka se brodila mělčinou, nepochybně se na chvíli zastavila, aby se napila, a pak vylezla na břeh v místě, kde nebyla džungle tak hustá. Tady začínalo být stále těžší stopu sledovat; kočka se zjevně dala do běhu, skákala ze země na kameny a na větve a zpátky na zem. Díky tomu byly jednotlivé otisky daleko od sebe a Gathův postup se zpomalil.

Když se barbar přiblížil k houští kapradin třikrát větších než on, ztratil stopu úplně. Vztekle vyrazil bez rozmyslu vpřed a smetl

kapradiny stranou. Křehké listy se mu chvíli vzpíraly, pak náhle povolily a Gath se vřítil do otevřeného hájku.

Nad hlavou se mu klenula síť zelených načernalých větví a listů. Po tmavých stromech stoupala záplava nádherných barev, řetízky jemných orchidejí a žluté, zlaté a jantarově zbarvené květy. Skrze větve pronikaly šikmé paprsky bledého světla, střežené hejnem blýskavých vážek. V hloubi stínu posedávali na neviditelných větvích ptáci, takže to vypadalo, jako by se vznášeli ve vzduchu – křiklavě zbarvení tukani a zářivé žluvy a papoušci ara s modrým, zeleným, žlutým i červeným peřím.

Gath, okouzlený ohromující krásou, kráčel pod stromy. Pak před sebou spatřil cestičku z ušlapané trávy. Prošel hájkem a ptáci se jako duha rozlétli skrze paprsky a křičeli v kakofonii zvuků.

Když barbar došel ke stezce, zaváhal. Zvuky prudce umlkly a okolí prostoupilo podivné ticho. Pomalu se obrátil a zjistil, že není sám.

Z větve poblíž visel za ruku gibbon a tvář měl téměř na úrovni s Gathovou. Paži měl stejně dlouhou jako tělo a s nataženou dlaní i delší. Zpod huňatého bílého obočí zamyšleně hleděly tmavě hnědé oči.

Zmatený Gath mu oplácel pohled. Gibbonova nepřirozeně dlouhá paže byla podivně normální a jeho tvář, i když patřila cizinci, nevypadala cize.

Zvíře se přitáhlo k větvi, vymrštilo nahoru do lesního bludiště a zmizelo.

Gath přidal do kroku a sledoval stopu skrze spleť křoví dvakrát vyšší než on, i pokrývkou vlhkého opadaného listí, která mu sahala až k bokům. Pěšina se klikatila mezi řadou stromů, rostoucích tak těsně u sebe, že mezi nimi musel procházet natočený bokem, a pak se ponořila do temné bažiny.

Po kolena hluboká voda skryla vše, co bylo pod ní. Nad bahnitým povrchem se vznášela hustá žlutozelená mlha a Gath v šeru rozeznával nejasné stíny malých bahnitých ostrůvků asi dvacet kroků od něj. Vyčnívaly asi stopu či dvě nad hladinu, vyrůstaly z nich trsy vysoké špičaté trávy a pokroucené kmeny stromů porostlé

mechem. Odevšad se ozýval nepřetržitý koncert cvrčků a žab.

Gath zkrátil úchop kopí, s cákáním se ponořil do bahna a brodil se k ostrůvku, kde tráva vypadala pošlapaná.

Násilím se prodíral hustou spletí rostlin pod vodou, až došel k ostrovu. Na opačné straně, kde byla tráva rozdrcená na kaši, našel Chyakovu stopu. Při pohledu na ni jej pohltilo vzrušení, rázně vyrazil vpřed a koleny a stehny brázdil zelené bláto.

Asi padesát stop před ním se vynořily obrovské přízračné stíny, ukryté ve žlutozelené mlze. Pomalu získávaly tvar, až z nich byly stromy a visící liány na protějším břehu. Zvýšil rychlost, dostal se deset kroků od břehu a ucítil, že se mu kolem nohy v botě sevřely zubaté čelisti.

Zavrávoral a pod vodou na něm viselo něco těžkého. Tvor stiskl zuby pevněji, prokousl koženou botu a Gathovi se do kotníku zakousla bolest a vystřelila do holeně a chodidla.

Gath se zapřel a zarazil kopí do kalné vody vedle nohy. Hrot pronikl silným tělem, zanořil se hluboko do bahnitého dna a Gathem projela vlna uspokojení. Čelisti ho však nepustily. Voda kolem krvavě bublala a pak vybuchla, když ji zpěnilo hadí tělo, které bylo silné jako barbarova noha a jehož žluté a hnědé pruhy se leskly v paprscích zapadajícího slunce.

Barbar zavrčel potlačenou zuřivostí, serval si ze zad sekeru a znovu a znovu bušil do vody. Do vzduchu vytryskly gejzíry, nesoucí krátké kusy obrovského hada. Části těla dopadly zpátky do vody, ze které stoupaly krvavé bubliny, stále sebou díky nervovým reflexům trhaly a zmítaly a odplavaly různými směry. Skutečnost, že přišel o polovinu těla, hada zastrašila a jeho čelisti uvolnily sevření Gathovy nohy. Had sebou divoce tloukl, pak škubavým pohybem odplaval pryč a s sebou odnesl barbarovo kopí, zatímco za sebou zanechal rozkládající se ostatky nějakého dřívějšího cestovatele bažinou, lebku, hrudní koš a roztrhanou ruku.

Těžce oddechuje zuřivostí, zamířil Gath opět ke vzdálenému břehu. Za stěnou mlhy se tam objevila skvrna teplého zlatého

světla. Pomalu se zvětšovala a zářila v šeru. Světlo přicházelo odněkud z neviditelné oblohy vysoko nad baldachýnem větví, přesto však s tajuplnou přesností pohladilo zakřivené ostří jeho sekery a zbarvilo kanoucí krůpěje do jasně šarlatové a nachové barvy. Gath se obrátil k pásu země, který vybíhal ze břehu, a v úžasu sledoval, jak jej světlo i nadále sleduje.

Zdálo se, že bohyně, která zde sídlila, dovolila světlu najít si cestu skrze nejhustší části svého zeleného těla, aby mohlo svítit výlučně na něj. Jako by se džungle ujišťovala, že tvor, který od všech procházejících vybíral mýto, jej uvidí.

Zastavil se. Naslouchal. Čekal.

Rohy přilby náhle varovně zapulzovaly a Gath ucítil, že se za ním vynořila jakási smrtící přítomnost. Sevřel sekeru oběma rukama, připravil se švihnout od boku a pomalu se otočil.

Šest stop za ním osvětloval paprsek zlatého světla zubatou růžovou tlamu, obrovskou tlamu, očividně zvyklou svačit pamlsky velké jako jeho noha. Tlama patřila ohromnému krokodýlovi, který se tvářil stejně srdečně jako živá rána. Ještěrovi zjevně poroučel jeho žaludek, prázdný žaludek, schopný strávit kroužkovou košili stejně snadno jako měkký chléb.

Krokodýl, téměř čtrnáct stop dlouhý a pokrytý silnými, špinavě hnědými šupinami, jaké barbar nikdy předtím neviděl, připadal Gathovi neuvěřitelně ohebný, hbitý a silný. Měl pravdu.

Krokodýl se vymrštil vpřed a jedním skokem překonal pět stop. Vyšplouchly slizké vlny kalné vody, zalily Gathovi hruď a přední část přilby, přilnuly na ni a skrz otvory pro ústa a oči stékaly dovnitř, takže viděl jen rozmazaně.

Barbar vzdorně zavrčel, necouvl ani o krok a širokým rozmachem mávl sekerou, přičemž do úderu vložil celou váhu. Naslepo otáčeje sekerou, aby zvětšil plochu úderu, zasáhl ještěra ze strany do hlavy. Ozvalo se praskání kostí a krokodýlovy blýskající se zuby a zkrvavené dásně jen těsně minuly Gathovu nohu. Zasáhla jej váha krokodýlova těla a Gath se zapotácel dozadu. Podařilo se mu udržet rovnováhu a chystal se uskočit stranou, když mu dvousetlibro

vý ocas podrazil nohy a hřeben zubovitých šupin prorazil chrániče a rozdrásal mu holeně.

Gath upadl tváří na zem a při kontaktu s horkým kovem jeho přilby voda zasyčela a začala se vypařovat. Rychle se sebral, vymrštil na nohy a zvedl sekeru nad hlavu. Krokodýl se stočil stranou, přičemž zčeřil pět stop vysokou vlnu slizu, pak se po Gathovi se široce rozevřenou tlamou vrhl a zaútočil na jeho nohy a boky. Gath uskočil stranou. Čelisti sklaply, až od nich odlétly sliny, Gath udeřil sekerou a s odporným mlasknutím zabořil ostří mezi zelené oči. Ještěr ani nemrkl a nezdálo se, že by mu do mozku dolétl vzkaz, který mu sekera poslala. Zkroutil se a zaútočil, zarazil konec toporu barbarovi do břicha, prodral se mu mezi nohama, urval mu holenní chrániče a znovu ho srazil do vody.

Tentokrát se z ní Gath zvedl s řevem a z ramen mu jako pláštěnka crčely třpytivé provazce bahna a slizu. Krokodýl se skluzem zastavil asi deset stop daleko zády k němu. Z ještěrovy hlavy trčela sekera. Krustou šupin pokrytá hlava se otáčela ze strany na stranu a pokoušela se zjistit, co se stalo s večeří. Sekera se nad ní pohupovala, pak se naklonila na bok a krokodýl zařval bolestí, když konečně pochopil, co se děje.

Gath vytáhl nůž, s vrčením se prodral vodou a skočil ještěrovi na záda. Tvor sebou náhle mrskl a barbar přistál jen na jeho ocase. Objal ho rukama a společně s ještěrem se začal divoce převalovat.

Ochutnal bahno i krev. Kameny mu strhly zbroj z ramene a zad, ale krokodýla nepouštěl a mrskal jím kolem, stejně jako krokodýl jím. Bažina se zvířila. Trávu a kmeny stromů postříkala krev. Žáby, cvrčci i ptáci uprchli. Dvojice se zmítala a převalovala, vmáčkla do země pruh trávy, který rostl na malém ostrůvku, a pak narazila do kmene stromu. To je rozdělilo.

Gath se po čtyřech hrabal pryč, až mezi sebe a dravce dostal strom, a pak vyskočil na nohy. Kromě přilby a břišního plátu byla jeho zbroj pryč a tuniku měl na cáry. Řemen na zavěšení meče se mu urval, odlétl a s ním i jeho zbylé zbraně. Sekera však byla stále jistým způsobem po ruce. Krokodýl ji měl pořád zaseknutou v čele, a když teď vyrazil kolem stromu, sekera se mu v hlavě volně

pohupovala.

Gath couval kolem kmene a pohledem pátral po nějakém kameni na zemi, ostré větvi na kmeni, po čemkoli, co by mohl použít jako zbraň. Nic tu nebylo.

Přikrčil se a předstíral pohyby ze strany na stranu, aby se bestii pokusil zmást. Zvíře zaváhalo a pohupovalo hlavou z jedné strany na druhou. Sekera kopírovala jeho pohyb, volně poskakovala a pak se svalila na bok a zanechala po sobě hlubokou ránu, zalitou krví. Ještěr ochutnal rudou tekutinu, která mu zalila čenich a natekla do tlamy. Zdálo se, jako by zalétl pohledem k sekeře, a v očích se mu objevilo něco jako poznání. Pak oči ztratily výraz a krokodýl se převalil na záda. Mrtvý.

Gath vydechl úlevou, sebral sekeru a rozhlédl se po tiché bažině. Po jeho zbroji a zbraních nebylo ani stopy a podivné světlo zmizelo. Okamžik stál nehybně a v nitru běsnil, zatímco mu po pažích, zádech a nohách stékala krev. Pak se krev zpomalila, srazila se v ranách a Gath se začal brodit vodou.

Když dorazil na druhý konec bažiny, prohledal břeh a našel Chyakovu stopu, která tam na něj čekala jako odměna za to, že zaplatil mýto.

Vzal ji se spokojeným zabručením na vědomí, zamířil do spleti zeleně a za sebou zanechal kopí, meč, dýky a většinu zbroje. S sebou si odnášel zraněnou nohu.

2 1.
Schodiště v džungli

Řada stop dovedla Gatha k malé řece, přítoku Uaapuulay. Z pomalu plynoucí řeky, která se klikatila pod nízkým baldachýnem větví, vyrůstal hustý porost. Hluboké šero bylo čím dál tmavší, ale přesto Gath na bahnitém břehu našel několik čerstvých stop a další mířily podél vody. Sledoval je až na místo, kde se řeka rozšiřovala a z džungle se valil široký potok, který se do ní vléval. Když prohledal břeh, opět našel stopu, jež stoupala vzhůru kamenitým

korytem.

Vydal se proti proudu a navzdory bolesti v noze přešel do klusu. Když se probrodil ostrou zatáčkou kolem mohutného balvanu, zastavil se před řadou vodopádů, které stékaly příkrým břidlicovým korytem a ve zpěněných záclonách vody padaly do řady jezírek jako schody stoupající vzhůru do zelených hlubin hory zarostlé džunglí.

Stoupal jezírky, až došel na třetí stupeň, kde na břehu říčky našel hluboký otisk. Nadšeně vyrazil vpřed a vzápětí se zastavil. Od přilby se mu s bzučením odrážely kapky vody a rozstřikovaly se mu na holých ramenou. Nad listnatou korunou džungle se převalil hrom. Tmavnoucí oblohou projel blesk a v tenoučkých otvorech v baldachýnu zazářilo bílé světlo. Vyjící vítr bičoval a kroutil listnatými korunami. Další hřmění ohlásilo záplavu, která se zřítila na zem, valila se skrze větve a listí, brala je s sebou a zahalila veškeré okolí. Hřmění bylo ohlušující.

Gath se podíval dolů. Obří otisk u jeho nohou byl během několika vteřin smyt. Stopa se ztratila.

Vrhl se vpřed, skákal z jednoho mokrého kamene na druhý, vběhl do dalšího jezírka a z hloubi pálící hrudi se mu vydralo divoké zavytí. Neposkytlo mu žádné uspokojení. Jen to ohlásilo hřmící a burácející stěnu zpěněné vody, valící se shora. Mokrá stěna se zpěnila, zkroutila a narazila, vyšplhala do vzduchu, vrhla se na něj a roztříštila o jeho tělo a okolní balvany. Prohnala se kolem něj, vystoupala mu až k bokům a Gath se prodíral proti proudu, rozrážel ho hrudí, stehny a koleny a ve tváři měl ponurý vztek.

Došel k další skalní římse, vyšplhal do valícího se proudu a jezírka nad ním. Před ním stoupaly vodopády stále výš a výš, zvedaly mokrá těla z jezírek a padaly dolů, aby napojily proud.

Skloněný Gath vzdorně vkráčel do přívalu, pokusil se vyšplhat na další římsu a proud zešílel. Do Gatha bušily stěny vody, drtily kameny, valily se v širokém proudu a rvaly ze břehu listí a mladé stromky. Barbar zavyl zklamáním, zapřel se nohama a stěna vody jej zasáhla od holení až po čelo a zatlačila zpět. Do hrudi ho zasáhl

kmen a Gath zakopl, upadl a voda ho smetla ze skalní římsy.

Se šplouchnutím přistál dole v jezírku a bojoval s proudem i s vodou z vodopádu, aby se dostal na břeh. S vrčením se vytáhl vzhůru po kluzkých zabahněných kamenech, které mu podkluzovaly, a našel si úkryt pod balvanem. Aniž pustil sekeru z ruky, zavrčel na zpěněnou vodu, v kaskádách padající dolů. Voda odpověděla tím, že pod ním strhla břidlicové desky, a Gath rychle zacouval k okraji džungle.

Vrhl se podél hřmící bílé vody vzhůru. V přikrčeném těle mu bušila krev, ignoroval všechna nebezpečí, která na něj snad mohla číhat, a neměl tušení, co by měl udělat. Jeho tělo se dožadovalo uvolnění. Krev po něm volala a jedině pohyb ho dokázal uspokojit. Pohyb napjatých svalů. Vzduch proudící kolem horkého těla.

Padající říčka, která se stále víc rozšiřovala do džungle, mu zalila nohy, strhla před ním keře a kámen a málem uchvátila i jeho. On však uskočil stranou a znovu se vrhl vpřed, i když mu občas na bahnité zemi podjížděly nohy.

Liják náhle ustal. Vodopády se uklidnily a voda se postupně vrátila z džungle, aby se opět pustila dolů přirozenou cestou po schodišti čirých jezírek.

Gath se potácivě zastavil a uvědomil si, že nemá tušení, kam jde. Prozkoumal zem. Nepodařilo se mu najít žádné stopy. Břeh i koryto říčky bylo zcela opláchnuté a přeměněné na kluzké hladké bláto.

Z ramen mu stoupaly proužky páry, šedé a mísící se s jeho hlubokým vrčením. Potlačil šílenou tupou touhu přilby, pak si opřel sekeru o koleno, přilbu si sundal a odhalil tak rudé tváře a čelo. Oči měl jako inkoustové skvrny. Zvířecí.

Dál stoupal vzhůru korytem potoka a pronásledoval něco, o čem věděl, že nenajde. Světlo končícího dne kolem něj začalo blednout a ustupovat stínům rozlehlým jako arény.

Odněkud shora přicházely ostré a nepravidelné šplouchavé zvuky a Gath se zastavil a naslouchal. Zvuky neustávaly. Něco se tam koupalo?

Znovu si nasadil přilbu a spěchal podél říčky. Pohyboval se tiše

a ukrýval se ve stínech, které vrhaly kameny rozeseté podél břehu. Na těle se mu mísil pot s dešťovou vodou a z otvoru pro ústa u jeho přilby se vinula pára.

Vstoupil do pásu kamenů poblíž vrcholku a plížil se mezi nimi vzhůru. Kameny obklopovaly velké jezero na vrcholku vodopádů. Voda byla v šeru temná, až na zčeřenou plochu poblíž středu jezera. Gath se prosmýkl kolem velkého balvanu a zastavil se v temném stínu, který vrhala převislá skalní římsa. O kovovou tvář přilby zavadil lehký vánek a přelétl kolem citlivých špiček rohů. Gath stál po větru od zvířete v jezeře.

Se sekerou sevřenou oběma rukama čekal.

Uplynula chvíle, pak uprostřed jezera vytryskla šplíchající voda a na pozadí bílé hladiny se zvedl smyslný stín. Gathovi se zastavil dech.

Z hlubin jezera se vynořila lidská postava. Malá, silná, černovlasá žena. Kůži, nedotčenou sluncem, měla bílou a na hrotech velkých kulatých ňader, položených vysoko na mohutné hrudi, růžovou. Rázným svižným krokem se přebrodila jezerem a vyšla na mechem porostlý opačný břeh. Pak jako zvíře zatřásla silným krásným tělem a dlouhými vlasy, až na všechny strany stříkaly kapky vody. Hřbetem malé silné ruky si pomalu přejela po tváři, až se jí do ní vlila barva, a pak se znovu otřásla.

Gath vystoupil z úkrytu ve stínu, aby lépe viděl. Očima přejel hluboce klenutou stíněnou křivku jejích zad až k pevným hýždím a zase zpátky a temným žhavým pohledem se díval na její bledou kůži.

Jako by vycítila jeho pohled, přikrčila se, připravená vyrazit, a prudce se ohlédla přes bílé oblé rameno. Kyprou srdcovitou tvář rámovaly široké hrubé lícní kosti a v hloubi velkých černých zářících očí se třepotaly záblesky zlata. Černé díry číhající pod hustým obočím. Divoké oči.

Gath zůstal stát na okraji jezera a se ženou na sebe zírali přes mírně se pohybující vodní hladinu. Ve slabinách ucítil povzbuzující zvířecí rozkoš. Tváře se mu zalily horkem.

Dívka se napřímila a líně se prohnula v zádech jako kočka,

mírně naklonila hlavu a pozorovala ho, jako by byl zvíře, jaké nikdy předtím neviděla. Pak se k němu obrátila zády a přešla po mechem zarostlém prostranství ke spleti dřevnatých lián, silných jako stromy. Zarostlé mechem se jako mohutní hadi vlnily na konci mýtiny a místy se nořily do neproniknutelného černého stínu. Tam se obrátila k cizinci a špičkami prstů jedné ruky si jako drápy zlehka přejela po břiše. Boky měla široké a souměrné, přecházející v silná svalnatá stehna. Jejím jediným oděvem byla hříva rozcuchaných černých vlasů, která jí padala přes ramena a podél zad až k úzkému pasu, a chomáč lesklých černých chloupků na ohanbí.

Nedávala najevo rozpaky ze své nahoty. Ani strach. Přesunula váhu na levou nohu, vysunula plné boky a natáhla pravou nohu před sebe. Byl to přirozený, bezmyšlenkovitý, nezáludný pohyb, přesto elegantní. Doširoka rozpřáhla krátké silné paže, sevřela mechem pokryté rostliny, sklonila bradu a zahleděla se Gathovi přímo do očí. Ovládala situaci.

Gath se pohnul, udělal krok do jezera a zastavil se.

Z černé tmy za dívkou se vynořily žluté oči. Jeden pár nad ní, další u jejích nohou a dva páry na jedné straně vedle ní. Chvíli trvalo, než se Gathovy oči přizpůsobily houstnoucí tmě a umožnily mu rozpoznat, komu oči patří. Ty nahoře černému panterovi, který ležel na silném šlahounu a líně ho objímal. Ty u dívčiných nohou zářily pod skvrnitým čelem obrovského leoparda a dvojice očí vpravo také patřila leopardům. Zvířata byla ve střehu, ale stejně jako dívka se nebála. Spíš než znepokojená byla zvědavá, co je to za podivné dvounohé zvíře.

Dlouhou chvíli se muž, žena ani zvířata nehýbali a pak džungli obklopilo temné tělo noci a utišilo ji, jak tvorové, kteří vládli za světla, ustoupili těm, kteří vládli za tmy. Scénu osvětloval jen bledý paprsek chladného měsíčního světla, který si nějak našel cestu skrze baldachýn, jako by jej přivolala lesní čarodějka. Jeho strakatý dotek si pohrával s oblými křivkami dívčiných ňader, která se smyslně zvedala a bradavky jí natekly a zrůžověly.

Náhle vánek zčeřil baldachýn větví, světlo odtančilo pryč a

dívka i její velké kočky zmizely za černočernou pokrývkou noci.

Gath se vrhl vpřed, prodral se hlubokou vodou a tryskem přeběhl mělčinou na mechem zarostlý břeh. Tam však byly jen neproniknutelné stíny, potomci mohutné tmy, která nyní obklopovala džungli, a temnota jej uvěznila v nehmotném stisku. Slyšel, jak poblíž crčí voda, ale jezero jen čtyři stopy daleko nedokázal rozeznat. Kolem tváře mu prolétl závan vzduchu a nesl s sebou stejnou vůni, jaká vycházela z Gazulovy magické nádoby: pižmo, lesní mech a kožešinu. Její vůně. Pach Noon, kočičí dívky, která je královnou Daangallu.

Otočil se na místě, jistý si, že dívka je stále poblíž. Černá tma zakryla vše kromě toho, co mu teď nekontrolovatelně probíhalo hlavou. Chladné, bílé, nahé tělo s růžovými prsy a oblými křivkami boků a stehen. Pevné. Silné. Oděné jen v záplavě černých vlasů a chomáčku chloupků, podobném drahokamu. Nezkrocené zvíře. Tak skutečné jako déšť, včelí žihadlo a oheň.

22.
Noon

Ze tmy sledovala rohaté člověkozvíře, oděná tmou se nesla stejně přirozeně jako nahá a zamyšleně škrábala na hlavě dva leopardy, kteří se opírali o její svalnatá stehna.

Její oči zvyklé na tmu jej jasně rozeznávaly. Vlnící se svaly pod tmavou kůží na pažích. Pohyby silné čelisti. Prsty, svírající dlouhý, nebezpečný zub, který nesl. Byl to jeden z dvounohých lovců, kteří opět znesvětili její džungli, opět ji přišli polapit do klece? Nebo přišel sám? Pokud ano, proč? Lovit? Ublížit jí a jejím kočkám? Nebo se jí dvořit?

Ať zněly odpovědi jakkoli, noc je ukryla.

Prsty přestaly škrábat a leopardi poslechli dotek ruky a vstali. Příval jejich svalnatých těl, tisknoucích se k jejím slabinám, ji rozrušil, dívka zvedla nohu a chystala se dupnout a rozkázat jim,

aby jí rohatého muže přivedli. Pak zaváhala a tiše postavila nohu na zem. Kočky zůstaly na místě.

Zachytila jeho pach a mírně natočila hlavu, když jí proplul kolem obličeje. Zvědavě přivřela divoké oči. Byl cítit džunglí stejně jako ona.

Čekala a přemýšlela. Pokusí se najít cestu tam, odkud přišel, i když jej oslepuje noc? Nebo zná džungli stejně jako její pach? Zná postranní pěšinky, její tajemství a příjemné stránky?

Chvíli stál nehybně. Naslouchal. Zdálo se však, že mu žádný zvuk nesdělil to, co chtěl slyšet. S velkým zubem, který držel před sebou, začal po hmatu hledat cestu mezi balvany a podrostem mezi stromy a prošel pět stop od Noon a jejích velkých koček. Při tom zaváhal, snad že vycítil její přítomnost, a v němé výhrůžce zvedl krutě vyhlížející zub.

Noon se nehýbala. Nedokázala z něj spustit oči.

Tělo pokryté jizvami a mohutnými svaly měl stejně pružné jako její kočky. Nádherné. Zvíře hodné hladící ruky, možná dokonce i podlehnutí.

Pohyboval se dál a občas se zastavoval, aby rukama přeměřil šířku stromu a zatahal za tlusté popínavé rostliny, aby je vyzkoušel. Když zkoumal obzvláště silný strom, něco, co se ukrývalo ve spleti lián, ho bodlo a on uskočil.

Přidržel si ruku u úst a vysával ránu. Jed byl však příliš rychlý. Se skloněnou hlavou na sebe zíral a Noon věděla, že mu vzadu na pažích a nohách vyrazil pot. Jeho tělo se zatřáslo v křeči, klesl na kolena a slyšela, že mu velký zub upadl a jeho otupělé prsty tápou po zemi. Kovem pokrytá hlava mu klesla hluboko mezi ramena a zaduněla o zem. Zatřásl se, jak široký, tak dlouhý se natáhl na zem a jeho tělo se chvělo v chladném nočním vzduchu.

Viděla takto padnout zvířata větší, než byl rohatý muž, a věděla, že to musí být práce listové zmije. Brzy bude mít pěnu u úst a smrtelné křeče. Čekala a pěna se objevila, doprovázená strašlivým třasem. Pak však třas ustal, muž si hřbetem ruky setřel pěnu a zvedl se na nohy. Otřepal se, zvedl velký zub a slepě se vydal k ještě většímu stromu. Opět zkusil jeho šířku, navzdory čemukoli, co se

ukrývalo ve spletitém porostu, pokrývajícím kmen. Nic na něj však nezaútočilo.

Strom jej, jak se zdálo, uspokojil, muž pomocí velkého zubu odřízl tlustou dřevnatou rostlinu a pak si zbraň přehodil přes široká záda. Oběma rukama sevřel odseknutý šlahoun a pokusil se ho odervat z kmene. Rostlina odolávala a pokaždé se uvolnilo jen několik stop, ale muž v namáhavé práci pokračoval, dokud rostlina volně nevisela jako provaz z nižších větví asi třicet stop vysoko. Oběma rukama ji sevřel, přitáhl se a zvedl nohy, aby se odrážely od kmene. Pak přitahoval nohy i ruce a vyšplhal na strom.

Sledovala ho, jak šplhá, a projelo jí zvláštní uspokojení. Vypadalo to, že se v džungli přece jen vyzná.

Našla spadlý strom, jehož kmen se zvedal šikmo vzhůru k baldachýnu, a po mrtvém stromě vyšplhala na živý, který měl větve široké jako chodníčky. Pevné. Kráčela po nich vzhůru, přeskakovala z jedné na druhou, a když narazila na dva místní obyvatele, zmiji a spícího lenochoda, nedala najevo žádný zájem. Vynořila se z listí na konci větve, zhoupla se dolů na strom, na který šplhal rohatý muž, a procházela po vnějších větvích, dokud ho neviděla.

Nechal liánu být a nyní rychle a tiše šplhal vzhůru hustými spodními větvemi, kde číhali dravci dost velcí na to, aby pro něj znamenali ohrožení. Když se dostal do střední části baldachýnu, trochu zpomalil, neboť zjevně věděl, že zvířata žijící tak vysoko jsou příliš malá, než aby na něj zaútočila.

Tiše ho sledovala, zatímco šplhal stále výš a výš. Ať už na základě prosté úvahy nebo ze zkušenosti si vybral jeden z nejvyšších stromů, jehož koruna vyčnívala nad klenbu džungle. Když došel až tam, viděla, že se jeho tělo uvolnilo. V džungli se vyznal, vybral si strom na základě zkušenosti, protože věděl, že na vrcholku koruny bude suchý a čistý vzduch a žádní moskyti, a až na černé orly a netopýry ani žádní dravci.

Na vrcholku koruny našel trojitou rozsochu větví a usadil se v jejím bezpečném objetí. Pak si sundal kovovou tvář, spolu s velkým zubem si ji připnul k opasku, opřel se zády o strom a začal

si masírovat nohu, obutou v těžké botě. Klenbou se prohnal vítr a strom se pod mužem trhavě zakymácel, zkroutil se a zaskřípal. Muž však neztuhl strachy ani se nechytil větví, aby s tímto přirozeným pohybem zápasil. Poddal se mu, natáhl se a nechal se stromem nést, jako se list nechává nést větrem.

Noon se připlížila blíž a lehla si na větev tak, aby její stín splynul se stínem větve. Zde vysoko v koruně pronikalo listím mdlé světlo hvězdami poseté oblohy, a když člověkozvíře otočilo hlavu, dopadlo mu na ni měsíční světlo. Třpytilo se mu na nepoddajné hřívě černých vlasů a vrhalo hluboké stíny pod jeho širokými lícními kostmi a nízkým čelem a ukrývalo jeho oči. Na okamžik se ve světle zableskly drobné bílé jiskřičky a pak zmizely. Hleděla na něj s úctou a uspokojením. Muž zavřel oči; chystá se ke spánku.

To znamenalo, že ví, že je v bezpečí, a kdyby spadl, probudí se včas, aby se zachytil v husté síti větví těsně pod sebou. Jinak to nešlo vysvětlit.

Nehybně ležela a sledovala jej, zatímco se její mysl toulala kolem. Byl skutečně jedním z lovců, kteří před mnoha měsíci přinesli do džungle klece a pokusili se ji polapit? Nebo byl naplněním proroctví, které její prababička předala babičce, pak její babička matce, a které matka předala jí? Byl to nový král?

V noci se nenacházela žádná odpověď, jen kymácení stromu a podmanivý pach člověkozvířete. Pak klenbou prosvištěl vítr, divočeji zatřásl a muž se probudil a sevřel větve.

Noon, která vycítila, že se k ní džungle chystá promluvit, ovinula ruce a nohy kolem větve, která sebou pod ní tloukla, pevněji objala a nespouštěla oči z člověkozvířete.

Muž seděl na švihající větvi kymácejícího se stromu, jako by si tu jízdu užíval. Pak obrátil tvář k obloze a pil déšť, který jej bičoval. Zableskло se, bílé světlo mu proniklo do prohlubenin pod čelem a Noon spatřila jeho oči. Hrozivé dveře do světů, o nichž nikdy neslyšela a nikdy neuslyší, k zázrakům a kouzlům, které jsou jí zapovězeny, a k vášni nepodobné ničemu, co si kdy představovala. Žhavé. Nezkrotné.

V nitru se jí rozlilo teplo a srdce se divoce rozbušilo. Neovladatelně. Zářivé světlo jí šlehlo po smyslném bílém těle, odhalilo ji a pak zmizelo dřív, než se podíval jejím směrem.

Když se bouře utišila, připlížila se Noon ještě blíž a dál ho sledovala. Teď toho bylo vidět dokonce ještě víc.

Vítr roztrhal baldachýn a udělal v něm díru a bílé oko měsíce skrze ni shlédlo dolů a osvětlilo jeho tvář. Vzhlédl k bílému kotouči, oči se mu rozšířily a tvář mu roztáhl užaslý úsměv. Okamžitě věděla, co je zdrojem jeho potěšení.

Baldachýn džungle jí poskytl první brloh a první vzpomínky. Mezi nimi byla i radost z nočního vánku, který ji líbal, zatímco ji houpal ke spánku, a nádherný pohled na noční oblohu skrze otvor v klenbě. Rozpínající se temnota posetá bílými třpytivými drahokamy a orámovaná listím, krajina bez hranic, nepodobná žádné jiné v džungli. Nekonečná. Volná.

Viděla, že muž zažívá tytéž pocity, a to jí dodalo jistotu. Byl dítě džungle stejně jako ona, a tak naplňoval první podmínku proroctví.

Později, když opět usnul, sešplhala po své větvi a přeskočila na jinou, která přecházela přímo nad jeho. Tam se natáhla a prohlížela si jeho drsnou mohutnou krásu. Pověsila se na větev, spustila svou tvář k jeho a tiše nasávala jeho pach. Něžně spícímu muži olízla rty a ochutnala ho.

Zůstala nad ním uhnízděná, dokud měsíc neopustil noční oblohu, a pak tiše začala šplhat dolů. Toužila ještě zůstat a opět ho ochutnat, ale bylo třeba vyhnat člověkozvířata, která tábořila u řeky, a říci Pánu džungle o jejich příchodu, a on byl velice daleko.

Seskočila na zem, hlubokými hrdelními zvuky a pohazováním hřívou vlasů vydala leopardům a panterovi pokyny a pak celá pětice odspěchala různými směry do noci.

23.
Černá lahvička

Gath se probudil za rozbřesku. Skrze listnatou korunu se z

východu prodrala chladná záře, pohladila ho po líci a stehně a osvětlila vážné tváře šimpanzí rodiny, shromážděné na větvích poblíž. Protáhl se a zvířata se štěbetáním uprchla zpět do větvoví. Z bezpečnější vzdálenosti ho pak dále pozorovala.

Obloha pomalu zbarvila tmavé listy, které lemovaly korunu, do zářivě zelenožluté, a Gatha zahřála. Odepnul sekeru, vyšplhal se tak vysoko, jak stále tenčí větve dovolovaly, a otvorem v koruně stromu vykoukl na rozprostřenou střechu džungle. Když se nad vzdáleným obzorem zvedla zlatožlutá koule slunce, rozlehlý zelený baldachýn ožil a ptáci, v barevných šmouhách se míhající nad vrcholky stromů, pozdravili den zpěvem.

V úžasu zíral na nesmírnost džungle a dávno pohřbené pocity se vzpěnily a vlily se mu do břicha a hrudi. Slunce v něm probudilo opojnou, téměř dětskou radost. Nadšení, o kterém si nepamatoval, že by je kdy předtím cítil, a přesto věděl, že tomu tak bylo, dávno předtím, než vše upadlo do zapomnění.

Zvuky přírody přehlušil vzdálený hluk: bušení kladiv. Gazulovi Odokorové a vojáci opravovali posedy v táboře u řeky. Gath naslouchal, dokud si nebyl jistý, že bušení přichází odněkud ze severozápadu, a pak začal šplhat dolů.

Skrze baldachýn prolétl černohlavý orel. Snesl se střemhlav a změnil směr, pohybuje se s naprostou sebejistotou, a nějak našel vzdušnou cestu skrze spleť větví a listí. Strhl z větve mladou, smaragdově zelenou krajtu, lehce prolétl baldachýnem a zmizel za hradbou listí.

Pták byl tak naprosto svobodný, tak jistý si svým uměním, že při pohledu na něj pocítil Gath bodnutí žárlivosti. Pocit však přešel a barbar pokračoval ve slézání.

Když sešplhal až na zem, zaváhal. Stále slyšel bušení kladiv, ale nyní bylo slabé. Zamířil za zvukem a pohyboval se tak rychle, jak mu to spletitý podrost dovoloval.

Gazul vyšplhal po provazovém žebříku ke svému úkrytu a

vyplazil se na něj. Odokorové vyměnili shnilé a polámané trámy v podlaze a zábradlí, nahradili je čerstvě pokácenými mladými stromy a svázali provazy. Z plošiny, uhnízděné v úkrytu z listí, bylo vidět pohyb na písčitém břehu téměř padesát stop pod ní. Kočičí muž vstal, zahleděl se do džungle a tiše se proklínal.

Po Gathovi nebylo ani stopy a Gazul věděl, že ani nebude. Měl si uvědomit, že ta barbarská opice nedokáže vábení džungle odolat, a okamžitě po příjezdu ji zavřít do klece. Teď, když nemá to silné hovado a jeho sekeru, se bude muset Gazul se šavlozubem vypořádat sám.

Klekl si na plošinu a zahleděl se na drobnou lebku, vyřezanou do podoby živoucího oltáře Pána temnot, která nyní ležela na polici, vysekané z mohutné větve, jež podepírala jeho posed. Kapradí, které vyrůstalo z kmene, ji ukrývalo před vojáky, co pracovali na okolních plošinách a na pláži. Gath se naklonil nad oltář a zhluboka vdechl hustý kouř, stoupající ze svíčky, která hořela v lebeční dutině.

Sedl si na bobek a trhal sebou při rámusu kladiv zdola. Když se jeho smysly konečně sladily s dýmem, při každém hlasitém úderu kladiva se cítil, jako by mu do hlavy zatloukli hřebík. Kněžova černá magie účinkovala. Nebylo to však dost. Ne dnes. Aby se mohl postavit velké kočce a polapit královnu džungle, musí se jeho smysly dostat až do horečnatého stavu a síla ztrojnásobit. To znamenalo ještě silnější dávku kouzla.

Zvedl malý fialový váček, ležící vedle oltáře, vysypal si do dlaně třpytivá těžká zrnka a jedno po druhém je pokládal do prohlubeniny na temeni miniaturní plazí lebky. Ze zrnek vyšlehly plameny a vyvalil se oblak hustého zeleného dýmu. Strčil do něj hlavu a ústy i nozdrami se nadechoval. Pak se posadil zpátky na paty.

Magie mu zvolna napnula ochablé maso na lebku, až byla jako tenká vrstva kůže smrskla kolem horkého kamene. Tváře, kostnatá brada a čelo se mu zalily jasnou červení. Zplihlé vlasy se mu leskly lepkavým potem a stály stejně vzpřímeně jako jeho penis, který

nyní pulzoval pod náhradní koženou zbrojí.

Vstal. Nebo si alespoň myslel, že to dělá. Všechny předměty viděl trojitě a končetiny nebyly o nic pevnější nebo poslušnější než mokrý písek. Když se mu konečně podařilo dostat nohy pod sebe, opile se zapotácel a uvědomil si, že magie dosud plně neúčinkuje. Pravděpodobně pro ni kvůli jeho věku bylo těžké dostat se mu do svalů, kostí a šlach. Rozhodl se, že se posadí, ale místo toho upadl a napůl se svalil z plošiny.

Ležel na zádech, nohy mu visely přes okraj a znovu se proklínal. Věděl, že má návyk na slasti a moc, které mu magie poskytovala, a také věděl, že nemá v úmyslu se jich někdy vzdát. Ale v džungli z nich byl nervózní. Daangall měl vlastní magii, magii, která svou moc čerpala z přírody, z kaa všech živých věcí, a tady vše tak překypovalo životem, že magie byla zdrcující. Lovcovo kaa už v ní začalo převládat. Vlhké horko, malí bodaví brouci a podivné mlžnaté aroma, vznášející se v průhledném těle vzduchu v džungli, to vše neustále podněcovalo a dráždilo Gazulovu neukojitelnou touhu působit bolest. Musí být opatrný. Míchat přírodní a umělou magii bylo nebezpečné. Snadno by si mohl naplnit tělo tak ďábelskou silou, že by mohla zničit jeho lidskou podstatu.

Dlouho ležel nehybně, dokud bušení kladiv nevybledlo do bezvýznamného klepání, a pak vstal. Tentokrát to byl hbitý kočičí skok. Rychlými jistými pohyby si nachystal luk a toulec se šípy a užíval si pocitu z blížícího se zabíjení, který jím proudil. Zvedl svinutý černý bič a smyslně po něm přejel prsty. Jeho dotek byl stejně stimulující jako dotek pevných prsů panny. Zhluboka se nadechl horkého vlhkého vzduchu, sám pro sebe se zasmál s pocitem, že je vysoký, silný a vzpřímený jako obří strom, který podpíral jeho posed.

S bičem omotaným kolem krku hbitě a s gibboní obratností a sebejistotou sešplhal po provazovém žebříku a přeskákal posledních dvacet stop na bílý břeh.

Bušení kladiv ustalo a Odokorové, vojáci i domorodci na něj zmateně a ostražitě zírali.

Nevšímal si jich a zamířil k Flece a ostatním otrokyním. Stály až

po stehna v řece a praly šaty a jejich nahá těla se svůdně třpytila. Spatřily ho, jak k nim kráčí, a při pohledu na jeho zlověstné vzezření zbledly a shlukly se kolem Fleky, fňukajíce strachy a nejistotou. Gazul, povzbuzený jejich reakcí, s hlasitým prásknutím rozvinul bič a ženy začaly ječet a pobíhat ve vodě. To se mu líbilo ještě víc a jeho drsná rudá tvář vybuchla bouřlivým smíchem.

„Vylezte sem nahoru ke kleci," zařval. „Dělejte! Běžte! Běžte!"

S výjimkou Fleky začaly ženy sbírat své šaty a chystaly se poslechnout. Gazul práskl bičem a zasáhl holou ruku. Oběť zavřeštěla, nechala šaty být a s cákáním vyběhla z řeky a rozběhla se k pódiu. Lovec odměn, který se královsky bavil, začal mrskat ostatní ženy.

„Na šaty se vykašlete! Teď je nebudete potřebovat. Dělejte! Sem nahoru!"

Ječící otrokyně se hemžily po pláži a mířily k pódiu, na kterém stála fialově rumělková klec. Gazul je sledoval, pochechtával se pod vousy a pak se obrátil k Flece. V agresivním postoji stála na mělčině a navlékala si mokrou tuniku.

„Neodvažuj se mě dotknout," řekla s naivním sebevědomím.

Užaslý na ni zůstal ohromeně zírat. Pak pobaveně zamumlal, spíš pro sebe než k ní: „Bohové!" a šlehl po ní bičem.

Černá kůže se jí ovinula kolem nohou, Gazul bičem prudce trhl a podtrhl jí nohy. S výkřikem dopadla do vody, potopila se a divoce se zmítala. Hlava jí vystřelila nad hladinu, lapala po dechu a Gazul vkráčel do vody a šlápl na ni. Držel jí tělo pod vodou a s narůstajícím zájmem sledoval, jak bojuje. Byl tím tak zaujatý, že si nevšiml Billbarra, jak se k němu se šplouchánim brodí, dokud ho chlapec nezačal mlátit do zad.

„Přestaň! Přestaň!"

Gazul se prudce otočil, jednou rukou uchopil chlapce za obličej, zvedl ho z vody, jako by nevážil víc než meloun, a odhodil ho stranou. Při tom pohybu se Fleka vysvobodila a lapajíc po dechu se klopýtavě vyškrábala z vody. Když se dostala na suchou půdu, padla na všechny čtyři a začala se třást.

Gazul nenuceně svinul bič, vyšel z vody a zůstal stát nad

dívkou. Když zvedla hlavu, řekl: „Špatnější mě odhadla, mrcho.“

Jediná odpověď, na kterou se její těžce oddechující tělo zmohlo, bylo zakňourání. Gazul se zachechtal a s neskutečnou obratností práskl bičem a odhrnul jí z oka mokrý pramen vlasů, aniž se dotkl kůže. Nepohnula se. Neměla na to vůli ani sílu.

Billbarr se vyvlekl z řeky a prodral se mezi ně, aby Fleku ochránil. „Jestli… jestli se jí ještě dotkneš, on tě zabije. Zabije. Teď už ho znám. Zabije.“

Kočičí muž se zasmál. „Tvůj barbar už se nevrátí, kluku.“

„Ano, vrátí,“ zaprotestoval Billbarr. „Vrátí se. Neznáš ho tak jako já.“

Gazul zavrtěl hlavou. „V tyhle džungli nikdo bez ohně nepřečká noc.“

„*On* ano,“ prohlásil Billbarr dramatickým, sebejistým hlasem.

„Arrrggg!“ Gazul udeřil chlapce hřbetem ruky do obličeje. Omráčený Billbarr dopadl na mělčinu a lovec odměn zavrčel na Fleku, která potácivě vstávala.

„Proč… proč to děláš?“ zalapala po dechu. „Šla jsem za ním! Přede všemi jsem se mu nabídla. Udělala jsem všechno, cos chtěl. Všechno.“

„Možná jsi to zkusila, holka, ale nepovedlo se ti to.“ Podrazil jí nohy a rozkročil se nad jejími boky. „Řekl jsem ti, ať se s ním vyspíš. Utaháš ho a držíš ho utahanýho.“

„Ale on nechtěl…“

„To je mi fuk!“ zařval. „Potřeboval sem ho zkrocenýho. Ale tys to nedokázala! Takže teď sem ho ztratil, když ho nejvíc potřebuju.“ Kopl ji do žeber. „A teď padej k ostatním. Zaplatil jsem za tebe spoustu stříbra, krasotinko, a postarám se, ať se mi ty prachy vyplatí, ať tak či onak.“

Zvedl bič, Fleka vyskočila a s fňukáním odklopýtala k ostatním ženám. Gazul se s úšklebkem obrátil k Billbarrovi, zatímco chlapec se bojácně zvedal.

„Už ti to dochází, kluku?“ Billbarr se zatvářil nejistě a Gazul dodal: „Pořád patříš mně! Uděláš všechno, co ti řeknu, a tak, jak ti řeknu. Jasný?“

Billbarr otrocky přikývl.

„Dobře," řekl Gazul. „A teď pozorně poslouchej. Nezůstanu v týhle džungli dýl, než je nutný. Dneska tu kočičí královnu chytíme a pak z týhle horký smrdutý díry vypadneme. Takže padej do džungle a najdi si místo, kde můžeš poslouchat. Až uvidíš, že se sem blíží její kočky, nebo jen zaslechneš řeči o tom, že přicházejí, hejbneš zadkem, vrátíš se sem a řekneš mi o tom. Až ty zvířata ucítí návnadu, budou tady rychle."

Z chlapcova obličeje se vytratila všechna barva. „Ale nemůžeš odejít, dokud…"

Gazulovo zamračení chlapce umlčelo. „Už jsem ti to řek, kluku. Barbar se nevrátí. A teď mazej do džungle."

„Ale co Chyak?"

„O šavlozuba se nestarej. Cítím, že mám štěstí, a když to cítím, tak ho mám. A teď sebou hni!"

Billbarr od něj zacouval, pak se obrátil a rozběhl se nahoru po pláži. Když doběhl k pódiu, zaváhal a jeho utrápený pohled se setkal s Flečiným. Pak tryskem vyrazil do džungle a zmizel za její listnatou hranicí.

Gazul došel k pódiu a nařídil Odokorům a vojákům Kopí, aby připoutali otrokyně ke kůlům. Ženy se na sebe podívaly v němé hrůze, pak začaly ječet a pokusily se uprchnout, vrhly se na okolostojící muže a začaly je tlouct. Těžké pěsti je zahnaly zpátky na místo, nestydaté ruce je hodily na zem a po jedné je řetězy připoutaly k osmi kůlům, které stály v kruhu kolem pódia.

Gazul jednotlivé okovy zkontroloval, aby si byl jistý, že budou držet a pak vylezl na pódium a z vaku na opasku vytáhl černou nádobu. Výpary, plynoucí z klece, okamžitě zavířily a ovinuly se mu kolem nohou ve slabém objetí. Odokorové i vojáci ucouvli, úzkostlivě si otírali zpocené tváře a prsty rukou dělali znamení na ochranu před mlhou. Ženy se zmítaly v řetězech a v hrůze s otevřenými ústy zíraly na lahvičku, kterou lovec odměn svíral v ruce. Náhle z ní vyrazilo černé světlo, vytrysklo mezi jeho prsty a Gazul se z pódia usmál, zatímco ženy se s fňukáním zhroutily na zem. Černé světlo bylo aurou temné bohyně Černé Veshty, nesvaté

manželky Boha smrti.

Gazul, omámený bezstarostnou euforií, se nijak nesnažil lahvičku nebo její zvrácený původ skrýt. Zvedl ji do výšky, aby ji všichni viděli. Proč by teď měl něco skrývat? Byl velký jako strom. Byl nezkrotný. Byl bezchybný. Močil bílé víno, jeho výkaly byly z měkkého zlata a ejakuloval blesky.

Okázale lahvičku odzátkoval a z hrdla vyrazil paprsek černého světla. Zapotácel se, jak mu lahvička švihala nataženou rukou, a pak se zasmál, opilý mocí. Paprsek ho zasáhl ze strany do hlavy, spálil mu ucho a sežehl vlasy, ale on si toho nevšímal. Poklekl před klecí, otevřel dvířka, sňal víko z nádoby s kadidlem uvnitř a nalil do ní trochu hustého černého vína. Z nádoby vytryskl odporný žlutočerný kouř a Gazul uprchl z klece, aby se vyhnul jeho spalujícímu doteku.

Zavřel klec, zazátkoval lahvičku a s rostoucím vzrušením sledoval, jak mezi mřížemi proudí hustý kouř podobný silným provazům a plyne přes pódium na všechny strany k ženám, které se svíjely a ječely a marně se dovolávaly svých bohů a bohyní. Pohybující se kouř se převalil přes okraj pódia, otočil se kolem zmítajících se hlav a plazil se dál po nahých trupech a nohách a probodával jejich zpocená těla. Ženy sebou škubaly, nepřetržitě vřískaly, jako by sama džungle volala o smilování.

Gazul byl jejich nešťastnou písní uchvácen. Pak, šílený mocí, opět odzátkoval lahvičku, otevřel klec, nalil do urny další černé víno a ztrojnásobil dávku, stanovenou velekněžem v Kaldarii.

Tentokrát kočičí královna neunikne.

Gath vyšel z džungle a ponořil se do úzké řeky, nevšímaje si krokodýlů dvacet stop dál po proudu. Ti se okamžitě vrhli do vody a zamířili k němu. Gath pokračoval v chůzi. Když byl uprostřed řeky, ponořený po boky ve vodě, prudce se zastavil. Jasně je slyšel, zmučené kvílení pronikavých ženských hlasů.

Zvuky, které si bez překážek razily cestu korytem řeky, přicházely z místa proti proudu.

Přebrodil se zpátky na břeh těsně předtím, než u stejného pásu bahna přistáli i dva krokodýlové. Gath jim ukázal záda a podél

bahnitého břehu se rozběhl za křikem.

Při běhu si prohlížel řeku. Nic mu na ní nepřipadalo povědomé. Když dorazil k ostré zákrutě v místě, kde se do řeky vléval rychle proudící přítok, zastavil se. Naslouchal. Jekot přicházel odněkud z druhé strany. Zvedl sekeru nad hlavu a znovu se začal brodit vodou. Proud, který byl v úzkém korytě silný, jej zachytil a odnášel s sebou. Zuřivě s ním bojoval a nakonec se dostal na druhý břeh. Tryskem se rozběhl zpátky k soutoku a ponořil se do džungle.

Obklopený temnou zelení neslyšel nic než zvuky džungle a spletitý podrost ho zpomalil na rychlou chůzi. Dorazil ke shluku spadlých stromů, přelezl je, přebro

dil hluboký potok, zastavil se a opět naslouchal. Zvuky džungle stále přehlušovaly vše ostatní a barbar pokračoval v chůzi. Jednou, když měl pocit, že poblíž zaslechl řeku, uvažoval, že změní směr. Avšak neudělal to. Pokračoval přímo vpřed. Proč? To netušil a ani o tom nepřemýšlel. Teď ho ovládal instinkt. Poddal se džungli. Nyní patřil Daangallu.

24.
PlŽMO, MECH A KOŽEŠINA

Gazul Velký tlapy páchl jako býk v říji. Magie se rozšířila až ke konečkům vlasů a prstů na nohou i rukou. Usazený na svém místě se choulil na všech čtyřech, skřípavý dech mu tiskl žebra ke zbroji a tělo se mu lesklo potem. Všechny chloupky a póry na drsné horké tváři měl naježené vzrušením a vlhká bělma očí mu jasně zářila, lemovaná krvavě rudými očními víčky.

Pod ním černožlutý kouř zakrýval pláž jako pokrývka. Z magické klece vyrážely poryvy větru a pokrývka se na okrajích vlnila a hluboko do džungle a přes řeku se natahovaly prsty dýmu.

Špičkou potaženého jazyka si přejel suché rty. Výpary brzy proniknou do každé díry a brlohu. Kočičí královna se před ním teď nemohla ukrýt. Ani její kočky ne. Magická směs vůně pižma, mechu a kožešiny byla příliš podmanivá a bylo jisté, že ji budou

sledovat až ke zdroji, kde uvidí spoutané ženy a bezmyšlenkovitě vlezou do pasti.

Jen šavlozub, Chyak, bude mít sílu vábení odolat. Velekněz Chrámu snů v Kaldarii nedokázal namíchat dostatečně silné kouzlo, aby ovládlo neznámou magii zvířete. Dokonce ani když přivolal ďábelské síly Pána temnot. A síla velké kočky patřila jeho královně; obrovská šelma jí mohla poskytnout svou sílu a vůli vzdorovat. Kočičí muž si však byl jistý, že dnes mu osud bude přát, jistý, že jeho šípy naleznou a probodnou srdce velké šelmy. Jeho šílená mysl si už představovala zvrácené rozkoše, kterých si bude užívat, až bude kočičí královna jeho.

Dnes v noci ji sváže ve svém úkrytu a bude na ni hrát jako na lyru a vzbudí její nezkrocenou vášeň, až mu nebude moci odolat. Nebo možná nebude čekat, až jeho rozkoš ukryje noc. Místo toho se do její klece vplazí, jakmile bitva skončí, a zmocní se jí v denním světle, aby byl celý svět svědkem jeho triumfální extáze.

Džungli náhle opanovalo ticho a Gazul se předklonil a vykoukl dolů na pláž. Vítr přestal burácet z nádoby a kouř ležel nehybně. Vznášel se těsně nad zemí, ztrácel barvu a měnil se na průsvitnou auru nad pískem, vodou a listím, která se nyní mdle třpytila. Nikde se nehýbal ani neozýval jediný pták, ještěr nebo savec. Vzduch se nehybně vznášel. Džungle byla znecitlivělá magií.

Divočina byla zkrocena a zcivilizována.

Vojáci Kopí, shromáždění na posedech ukrytých ve větvích, se zbraněmi v rukou sledovali řadu stromů na okraji džungle. Odokorové pomalu sešplhali po provazových žebřících, které visely z plošin. Když došli k porostu mladých, ne víc než patnáct až dvacet stop vysokých stromů, vyšplhali do větví a ukryli se v neproniknutelných trsech listí, které tam předtím umístili. Pod nimi stály v hustém křoví schované klece. Dvířka měly zvednutá a otevřená ústí vypadala jako přirozené cesty skrze tmavý podrost.

Gazul přelétl pohledem přes větve nad hlavou na tváře nosičů, průvodců a kuchařů, kteří shlíželi dolů z úkrytů ve výškách. Zírali s otevřenými ústy a třásli se strachy, ale nevydali ani hlásku. Kouř umlčel i je. Lovec odměn se spokojeně usmál a znovu se pohledem

vrátil na pláž.

Téměř přesně pod ním se ze vznášejícího se kouře zvedaly barevné mříže klece a pódium pod ní vypadalo jen jako nejasný stín. Klec byla otevřená a vyčkávala a návnada u kůlů pod pódiem už se nevzpírala ani nekňourala. Otrokyně, omámené kouřem a strachem, zplihle visely v řetězech a hlavy měly pokorně skloněné. Jejich těla teď nepodpírala síla ani vůle, ale jen kovové řetězy.

Uplynula dlouhá chvíle klidu a ticha. Pak se z džungle donesly zvuky šustění lián a něčeho těžkého, co naráželo do listí.

Kočičí muž vyskočil, nasadil šíp na tětivu a obrátil se k džungli. Dychtivý zabíjet. Náhle se mezi dvěma vysokými stromy asi sto stop daleko zhouplo Billbarrovo pružné tělo, zavěšené na dřevnaté liáně. Chlapec měl ve tváři strach. Zoufalství. Prolétl mezi větvemi, pak liánu pustil a prolétl vzduchem jako hozený míč. Natáhl ruce, zachytil se další liány a prosvištěl mezi řadou silných kmenů. Listí a větvičky jej šlehaly a do nohy jej zasáhla větší větev. Stále se však pevně držel liány, snesl se nad lovcův posed, pak liánu pustil a zlehka seskočil na plošinu.

„Už jdou,“ zalapal po dechu.

„Viděls ji?“ dožadoval se Gazul. „Noon?“

Chlapec se zatřásl. „Neviděl jsem ji. Jejich příliš mnoho. Přichází celá džungle.“

„Uklidni se!“ zavrčel Gazul. „O kolika to mluvíš? A odkud přicházejí?“

„Přicházejí odevšad!“ vyhrkl chlapec. „Odevšad!“

„Uklidni se, zatraceně! Kolik?“

„Nedali se spočítat, bylo jich moc. Kočky přicházejí ve velkých smečkách. A nějaký orel křičel, že s nimi jdou hyeny, šakalové a divocí psi.“

„Cože?“

„Tvoje magie je silná. Strašlivě silná. Orel říkal, že sem viděli mířit dokonce i simaly.“

Z lovcova zkamenělého obličeje zmizela všechna barva. Hlas mu zeslábl. „Vlci? Vlci z džungle?“

Billbarr přikývl. Kolena se mu třásla a musel se posadit a

obejmout si je, aby třas ustal.

Ohromený Gazul zůstal nehybně stát. Z džungle přilétly vzdálené rány a praskání. Ucouvl o krok a náhle se roztřásl. Zvuky přicházely ze všech stran. Nabíraly na síle. Praskání drceného podrostu a zvuk lámajících se větviček, jak se džunglí prodírala mohutná těla. Pak je uviděl.

Zvířata se žlutými a černými pruhy, ponořená v hloubi džungle za stromy a křovím. Tygři. A pak lvi, leopardi a oceloti. Blížili se k pláži ze všech stran, půlkruh šelem ženoucích se svěží zelení.

Gazul na to omráčeně zíral. Tváře se mu začaly cukat. Někde daleko za ním se ozval řev a on se prudce obrátil k řece. Na druhém břehu sem a tam přecházeli panteři a jen občas se zastavili, aby zavrčeli a zařvali hlubokými hrdelními hlasy.

Otrokyně, které rozruch vyburcoval, se probraly z omámené apatie. Zvedly hlavy. Vytřeštily oči a začaly ječet a zmítat se v poutech u kůlů.

Panteři na druhém břehu řeky netrpělivě vrčeli a navzájem po sobě chňapali, očividně otrávení skutečností, že jim řeka překáží v cestě k živému masu. Pak se jeden z nich, který nedokázal odolat nepřirozenému hladu, jenž mu do břicha nasadil kouř, vrhl do vody. Ostatní jej následovali a plavali k bílé pláži.

„Úžasné," řekl Gazul a náhle se střízlivě zasmál. Zazubil se na Billbarra a do hlasu se mu vrátil jeho bezcitný, líně znějící humor. „Vypadá to, že sem to trochu přehnal, co?"

Billbarr přikývl a trhl sebou, když se nablízku ozval hlasitý řev. Zařvání se opakovalo, ještě blíž, a tentokrát bylo spolu s ním slyšet, jak lidé šplhají na stromy.

Gazul vyšel na větev, aby ho bylo zezdola vidět, a překřičel okolní rámus. „Padejte zpátky na místa, chátro! Zpátky!"

Odokorové, vyděšení neočekávaným zvratem událostí, se začali stahovat z pozic nad ukrytými klecemi. Nyní zaváhali a pokoušeli se zároveň sledovat džungli i Gazula.

„Jsou to jenom zvířata!" zařval kočičí muž. Hlas měl náhle znělý a jasný. Imponující. „Tak jako vy. A teď se vraťte. Hned!"

Velký tlapy zvedl luk se založeným šípem, namířil na lovce a ti

sešplhali zpátky dolů na svá místa.

Gazul se vrátil na svůj posed a chlapec, který vstal a díval se dolů na pláž, vážně řekl: „Nemáme dost klecí.“

„To ne,“ souhlasil Gazul věcně. „Ani náhodou dost. A možná ani ne dost šípů a kopí.“ Hlas měl svárlivý. Drásající. Jako by mu nějaké kruté sebeovládání vyhnalo z těla všechen strach.

Billbarr couvl, zatímco kočičí muž si přehodil toulec na záda, až jeho ledově chladný pot postříkal chlapci tvář.

Ohlušující rámus se přiblížil k táboru na pláži a kočky z džungle se objevily v dohledu. V čele běžela skupina tygrů, tryskem mířila ke stíněným průchodům vedoucím na pláž a vrhla se do nich. Listnatá těla stromů se zatřásla. Křoví se zachvělo. Praskaly větvičky. Pak se nasypané listí, které ukrývalo klece, divoce roztřáslo, když se polapené šelmy s řevem prudce zastavily.

Odokorové vyskočili z úkrytů, spustili mříže dolů a klece uzavřeli. Tygři se uvnitř kroutili a tloukli sebou, Odokorové klopýtali a padali na kolena. V tu chvíli z podrostu vyskočili lvi a leopardi a dlouhými skoky vběhli do podobných pastí. A pak přicházely další a další kočky. Drtily už tak pošlapaný porost, přeskakovaly keře a spadlé stromy a pak vyšplhaly na ukryté klece a hledaly další cesty, jak se dostat k návnadě.

Odokorové uprchli nahoru do větví stromů, které rostly nad nimi. Daplis vyšplhal na větev příliš tenkou, než aby unesla někoho tak velkého a těžkého, a ta se ohnula k zemi. Daplis z ní napůl spadl a leopard ho drápy strhl dolů ze stromu. S řevem spadl, skutálel se z klece a dopadl na zem.

Hief měl také potíže. Polapený tygr prostrčil tlapu nahoru skrze mříže klece, zachytil jeho bok a tahal ho dolů. Hief vleže na zádech horečnatě bodal do tlapy nožem a tygr ho pustil. Bylo to však krátké vítězství. Na klec vyskočil leopard, vrazil malému muži zubatý čumák do nechráněného břicha a začal žvýkat. Hief kopal, tloukl sebou a řval. Jeho argumenty byly přesvědčivé, ale zvíře se o ně nezajímalo a ukouslo mu kus krku.

Leopard, který Daplise stáhl ze stromu, mezitím seskočil na zem vedle něj, uviděl otrokyně, nechal muže na pokoji a zamířil k

chutnějším soustům. Daplis, který krvácel z krku a břicha, vyskočil na nohy a narazil přímo na lva, vyběhnuvšího z džungle. Mohutná kočka se zapřela zadníma nohama, mávla tlapou s vytaženými drápy, zasáhla mohutného muže do ramene, srazila ho na zem a zlomila mu vaz.

Všude kolem vyskakovaly velké kočky z džungle a útočily přes pláž, až jim od nohou odletovaly závěje bílého písku. Pohybovaly se v půlkruhu, až se přiblížily na dvacet stop k návnadě, a pak se pod nimi otevřela země. Hromadně pa

daly dolů, kroutily se, sekaly po sobě drápy, řvaly a řítily se do hlubokých jam. Jámy byly zakryté volně položenými plachtami, posypanými pískem. Těla zvířat zamotala do písku a vlajících plachet a zvuky trhané látky se smísily s hněvivým řevem.

Gazul se s potěšením bouřlivě rozesmál a přeživší Odokorové a vojáci Kopí zajásali. V první vlně polapili téměř dvacet zvířat. Bitva však teprve začala.

Zvířata vyskakovala ve dvojicích, trojicích a čtveřicích z džungle. Lvi útočili po boku leopardů a oceloti vedle ženetek. Šílení magií. Nemyslící. Divoce se hnali vpřed. Ti, co běželi vpředu, spadli setrvačností do jam, zatímco další zvířata tam byla natlačena těly běžícími za nimi.

Několik z nich našlo cestu po úzkém pásu země, který od sebe odděloval jámy, a rozběhlo se k vřískajícím ženám. Na zvířata se snesl závoj kopí a šelmy s bolestivým řevem klesaly na zem. Přibité k zemi těžkými kopími se divoce zmítaly a z jejich ran bublala a pěnila horká krev.

Když přes otevřené prostranství zaútočila další zvířata, přilétla i další kopí. Pak na pláž skočil lev, který se odrazil od hřbetů zvířat v jámě. Přední tlapy a hřívu měl zalité krví. Zaútočil na ženy tiše, jako by byl otupělý bolestí a vztekem. Probodlo jej tři, čtyři, pět kopí. Lev však pokračoval v útoku, pak se prudce zastavil, máchl mohutnou přední tlapou, strhl jednu ze žen za bok dolů a zlomil okovy. A jako by ho to napadlo až dodatečně, zakousl se jí do hlavy a rozdrtil lebku.

Pláže se zmocnil chaos, otec bolesti.

Leopardi, pohybující se mezi větvemi stromů, seskočili na plošiny, na nichž čekali vojáci Kopí. Vojáci, které to zastihlo nepřipravené, zpanikařili, prchali a padali z plošin, aby se zřítili až dolů na zem, nebo bezmocně zůstali viset ve větvích. Další odháněli skvrnité kočky kopími a meči a mezi stromy vypukl zmatek, ve kterém se mísila krev, bojující těla a jekot. Váha navíc a divoký pohyb byly pro malé plošiny příliš mnoho. Dřevo popraskalo, plošiny se rozpadly a lidé i kočky se z nich vysypali na zem hluboko pod nimi. Tam už omráčení a zmrzačení vojáci nebyli leopardům žádným soupeřem. Zemřeli s vykuchanými vnitřnostmi v okruhu několika stop od místa, kam dopadli.

Panteři zápasili s rychlým proudem řeky, až se kolem nich dělala pěna, přebrodili se mělčinou ke břehu a rozběhli se vzhůru po pláži. Nepovšimnuti vojáky, kteří nečekali útok od řeky, strhli dvě otrokyně, než je zasáhly šípy a kopí.

Gazul a Odokorové pokračovali z posedů umístěných v nižších větvích ve střelbě na zvířata, která neustále proudila z džungle.

Na okrajích zmatku se objevily smečky šakalů a hyen a vrhaly se do toho šílenství, aby odvlékaly mrtvé, zvířata i lidi. Supi, podráždění horkem a zápachem krve, zvedajícím se ve vlhkém vzduchu, až k nepříčetnosti, se v hejnech shromaž

ďovali na okolních větvích. Ti troufalejší z nich se snášeli dolů a bojovali s hyenami a šakaly o mrtvoly.

Gazul, jehož oči a paže se pohybovaly v plynulém souladu, střílel šíp za šípem a krmil se smrtí. Náhle ztuhl, zůstal stát zcela nehybně a oči s červenými žilkami se mu naplnily děsem.

Na jednom konci pláže se vynořila smečka zvířat podobných psům a klusala směrem k bojujícím. Čtyři až pět stop dlouhá zvířata měla dlouhou šedočervenou srst. Simalové! Plemeno vlků z džungle tak vzácné, že v myslích a letopisech civilizovaného světa byli spíš legendou než skutečností. Byli však zde, skuteční jako krev a vražda.

Vysoko nad baldachýnem udeřily hrom a blesk a džungle náhle potemněla. Liják si proklestil cestu skrze plášť listí, zaplavil pláž a okamžitě ji změnil na růžovou břečku.

V Gazulových očích zahořela jiskřička naděje. Déšť smyje pach a další zvířata už nebudou přicházet. Možná dokonce odradí i vlky. Byla to však jen malá naděje.

Mohutní vlci postupovali ve volném útvaru a těžkými tlapami rozstřikovali vodu v úzkých potůčcích, které omývaly pláž.

Gazul zacouval do úkrytu větví. Jen pouhý pohled na vlky mu ohnul mysl a naplnil ji burácejícím neúprosným strachem, který mu z těla vysál démonickou moc. Cítil, jak se mu maso na lebce začíná uvolňovat a v koutcích očí a rtů poklesávat. Rukama rozhrnul větve a nahlédl dolů na pláž v naději, že se vlci stáhli.

Vlci se zastavili v polovině pláže. Lijáku si nevšímali a sledovali ječící, šplíchající a burácející masakr. Sledovali, jak kočky strhávají vojáky z posedů. Sledovali, jak zvířata padají do jam, sledovali, jak leopardy a oceloty probodávají šípy a kopí, sledovali, jak tygři a lvi padají, mlátí sebou a vyjí k obloze. Sledovali to však bez zájmu. Simalové lovili jinou kořist.

Gazul zasténal, jistý si, že chtějí jeho. Pátral na břehu po únikové cestě a znovu zasténal, neschopen dýchat.

V řece něco plavalo. Něco velkého a zuřivého, a jak se to přibližovalo ke břehu, zvedalo to vlny zpěněné vody. Vynořilo se to z mělčiny a zaútočilo. Temná mokrá postava, nesoucí obrovskou válečnou sekeru se zakřiveným ostřím, s rohatou přilbou na hlavě.

25.
Jed

Gazul se rozesmál a projela jím vlna úlevy, žhavá jako kterákoli droga. Vložil do luku šíp a sledoval drama, které se pod ním odvíjelo. Gath Baal se řítil k Flece a nohama ve vysokých botách bušil do písku. Dívka bezmocně visela v řetězech a v němé hrůze zírala na leoparda, který trhal ženu vedle ní. Žena ječela a Flečinu tvář pokropila sprška krve. Odvrátila se a spatřila barbara, ženoucího se vzhůru po pláži. Její tělo okamžitě ožilo, dívka se

napřímila a vykřikla s tváří staženou nadějí. Kolem ní prolétla sprška šípů, některé z nich srazily další zvířata, než se ta mohla dostat k ženám, ale většina šípů mířila kvůli vlhkým tětivám nazdařbůh. Několik kopí skolilo dvě kočky a pak přestala přilétat. Vojákům došly zbraně ve chvíli, kdy byl Gath stále ještě stovky stop daleko a v cestě mu stála smečka simalů.

Vlci kroužili kolem, stále podivně neteční k masakru. Pak jakoby na povel obrátili hlavy a sledovali, jak se barbar brodí po pláži směrem k nim. Vlci se nerozptýlili, nýbrž naopak zůstali na místě, nakláněli hlavy ze strany na stranu a zkoumali cizince. Jejich vůdce, mohutné, čistě šedé zvíře, vyšel vpřed, aby čelil útoku.

Gazul, jehož zvědavost překonala strach, sešplhal na nižší větev, aby měl lepší výhled. Dělo se něco ohromujícího.

Zdálo se, že si Gath přítomnost vlků neuvědomuje. Oči měl upřené za ně, na Fleku a hemžící se kočky. Vůdce vlků zahradil Gathovi cestu a zavrčel, až se mu zkrabatil čumák a pysky se ohrnuly a odhalily mohutné tesáky. Náhle však couvl a nechal muže prohřmět kolem. Zbytek simalů udělal totéž a Gath se prořítil rozestupujícím se zástupem. Vlci vrčeli a chňapali mu po nohách, ale působilo to spíš jako rituál než hrozba.

Na pódium s magickou klecí vyskočil panter, kterému z boku vyčnívalo zlomené kopí, a podíval se dolů na vřískající ženy. Zaváhal, neschopný se rozhodnout, která z pěti přeživších se stane jeho večeří, a zůstal nehybně stát, mokré tělo potažené jiskřivým povlakem. Do pódia kolem něj se zabodly šípy, ale panter si jich nevšímal. Připlížil se k okraji pódia nad Fleku, jeho tělo se napjalo a připravilo ke skoku.

Gazul se zachvěl, neboť si uvědomil, že Gath se k ní nedostane včas, a když dívka zemře, barbar ho rozseká na kusy. Seskočil ze svého bidýlka a padal k zemi víc než dvacet stop dole. Horké tváře mu příjemně ochladil proud vzduchu a bezprostřední hrozba smrti znovu posílila jeho démonické síly. Smysly měl opět ostré a cítil se pružný jako poskakující gumový míč. Dopadl dokonale vyváženě, vyskočil, a když ohmatal tětivu a zjistil, že je stále suchá, popadl luk. Pantera měl přímo na mušce. Přizpůsobil se mírnému větru,

vanoucímu od řeky, a čekal.

Panter s nataženými předními tlapami skočil, Gazul vypustil šíp a zostřeným zrakem sledoval jeho let tak snadno, jako by se nepohyboval rychleji než rozpouštějící se máslo. Šíp prořízl vlhký vzduch a zasáhl zvíře těsně pod přední tlapou, rozčísl krátkou světlou srst, zabodl se do hrudní dutiny a po těle se rozlila krev. Temné provazce krve. Krve ze srdce. Zvíře zemřelo uprostřed skoku. Na okamžik jako by volně viselo na háku, pak silný náraz druhého šípu tělo vychýlil z dráhy a to zamířilo zplihle k zemi, s masitým žuchnutím dopadlo vedle Fleky a postříkalo jí holou kůži kapkami krve a vlhkým pískem.

Pak dorazil Gath. Proběhl kolem Fleky a po rampě a na pódium se dostal ve stejný okamžik jako lev. Zabořil sekeru do překvapené tváře zvířete. Lev padl jako podťatý, barbar se obrátil ke krvavé vřavě, rozpřáhl ruce a zařval.

S výjimkou oslepujícího deště se celý chaos s vrčením a krvácením zastavil. Zvířata i lidé stáli a zírali skrze záplavu deště na podivné rohaté člověkozvíře.

Stál oděný v krvi a dovoloval lijáku, aby jej omyl, jako by bohové nebes poslali déšť přímo pro něj osobně.

Lvi, leopardi a panteři se po sobě dívali, jako by je náhle šokovalo, kde jsou a po čím boku bojují. Magie z kouře očividně vyprchala, a když je vyděsila hřímající hrozba rohatého člověkozvířete, vrátily se zvířatům jejich obvyklé instinkty. Leopardi s vrčením a syčením zacouvali od lvů a panteři od tygrů. Po jednom či po dvojicích se obrátili a odplížili se do podrostu. Když je velké kočky míjely, hyeny a šakali kňučeli a štěkali a někteří se dali na útěk a nechali mršiny ležet, zatímco jiní si je táhli s sebou. Supové si skřípavě stěžovali a našli si skrze větve cestu na svá původní vyvýšená místa. Odtamtud pak hladově zírali na maso, kterého se vzdali, a bílá záda jim pronikavě svítila za přikrčenými rudými hlavami.

Gazul podívanou bez dechu sledoval. Pak si vzpomněl na vlky a ohlédl se přes rameno. Simalové zmizeli. Pláž byla dočista omytá až k řece a znovu bílá a její hebké tělo brázdily tenké potůčky

vody, stékající k řece.

Déšť náhle ustal a Gazul se rozhlédl kolem. Kromě mrtvých a umírajících všichni bojovníci uprchli z bojiště. Boj skončil. Džungle byla tichá. Dokonce i hordy zvířat, polapených v pasti, přestaly řvát. Tiše přecházela a ozývalo se jen šplouchání jejich těžkých tlap v kalužích vody.

Lovec odměn mávl na Billbarra a chlapec sešplhal k němu dolů. „Kočičí královna?“ zeptal se Gazul a pohledem zkoumal krveprolití.

„Nepřišla,“ odpověděl Billbarr.

Gazul se k němu obrátil. „Víš to jistě?“

Chlapec přikývl. „Zkoušel jsem ti to předtím říct. Orli ani opice ji dneska neviděli. Myslí si, že z tohohle území odešla, aby našla svého krále, Chyaka.“ Gazul s brunátnou tváří zavrčel a chlapec rychle dodal: „Říkají, že je daleko, na lovu. Kdybys mě to nechal zjistit, než jsi…“

„Dost!“ vyštěkl Gazul a umlčel ho.

Kočičí muž se obezřetně rozhlédl, pak obešel pódium, překračoval těla a odhadoval škodu. Do jam chytili víc než třicet zvířat, což představovalo výnosný úlovek. Ale dva Odokorové a pět vojáků Kopí byli mrtví nebo umírali, a k tomu i pět otrokyní. Zůstaly mu tedy jen tři včetně Fleky. To však stačilo, aby na nepolapitelnou kočičí královnu znovu nastražili past.

Když se kočičí muž přiblížil k Flece, zaváhal. Gath obrovskou sekerou roztínal její řetězy, zatímco ona mu něco říkala. Její hlas bylo přes rámus stěží slyšet.

„Musíš ho zabít! Prosím! Prosím! Když to neuděláš, on zabije…“

Spatřila Gazula a okamžitě zmlkla, starší muž kývl a lhostejně promluvil.

„Jestli mluvíš o mně, děvko, a jsem si jistej, že ano, tak bys měla vědět, že tu kočku sem zabil já.“ Pohybem hlavy ukázal na mrtvého pantera, který jí ležel u nohou. „Zachránil jsem ten tvůj bezcenný život.“

„To vím,“ řekla hněvivě. „Ale udělals to jenom proto, aby sis

zachránil kůži. Věděls, že když umřu, dostane tvoji hlavu.“

„Možná,“ odpověděl kočičí muž nenuceně. „Uprostřed bitvy si nikdy nejsem jistej, proč něco dělám. Ale můžu tě ujistit, že moje instinkty určitě pořádně zvažovaly i to, že bych si měl zachránit kůži před nepatřičným poškozením.“ Usmál se. „Ale takoví jako ty o mně nemaj co pochybovat.“

Fleka, kterou Gazulova klidná autorita zastrašila, se s nadějí obrátila na Gatha. Barbar jí na kotníku roztáhl poslední část řetězu a Fleka byla volná. Sundal si přilbu a obrátil se ke kočičímu muži. Na snědé tváři měl šmouhy od popela a z tváří pod obviňujícíma očima mu stoupala pára.

Gazul mu kývl na pozdrav. „Nepřestáváš mě udivovat, barbare. Myslel sem, že jsi mrtvý. Ale jsem víc než vděčný, že nejseš. Kdyby ses neobjevil, z nás všech by bylo žrádlo pro supy.“ Ukázal na okolní masakr. „Výpary nebyly namíchaný správně. Byly příliš silné.“ Poodešel k jedné z mrtvých otrokyní a zíral na ni, jakoby sklíčený žalem. „Tohle se nemělo stát. Měly posloužit jenom jako návnada. Neměly umřít.“

Gath si odfrkl, ale Gazul předstíral, že ho neslyší. Přešel k jedné z přeživších otrokyní a začal jí sundávat okovy. Byla napůl šílená, křečovitě se třásla a byla oněmělá strachy. Pokusil se ji uklidnit a pohladil ji po hlavě, ona ale zaječela a začala sebou divoce mlátit. Gazul o krok poodstoupil, pokrčil rameny a obrátil se ke svým Odokorům a vojákům, kteří slezli z posedů.

„Hněte sebou, pitomci. Zakryjte díry a pomožte mi odvázat ženský.“ Podíval se nahoru skrz baldachýn, kde se na posedech ukrývali nosiči a klecaři. „Pak nažeňte domorodce sem dolů a nařiďte jim uklidit tenhle binec.“

Odokorové odvázali otrokyně a pak zamířili k domorodcům. Gazul, záměrně otočený k barbarovi zády, dál křičel na své muže rozkazy. Při tom prsty zkontroloval, jestli má malou kuši stále bezpečně v pouzdře u pasu. Měl. Aniž dal najevo úlevu, kterou pocítil, kradmo odepnul řemínek, který drobnou zbraň držel, a dotkl se tětivy. Byla suchá; pouzdro ji ochránilo. Pak, když cítil, že se tomu nemůže déle vyhýbat, se obrátil ke Gathovi.

Billbarr se přihnal, objal barbara rukama kolem pasu a sevřel ho. Gath k němu zamyšleně sklopil oči a rukou se zlehka dotkl chlapcových vlasů. Pak zvedl hlavu a chladným tvrdým pohledem se podíval přímo na kočičího muže.

Gazul sebou proti své vůli trhl, ale rychle se vzpamatoval. „Znovu ti děkuju, velikáne. Tvůj neočekávaný a dobře načasovaný příchod, nemluvě o neobvyklém chování, zachránil nejen tuhle situaci, ale i celou výpravu. Máme pořád dost síly, abychom udělali to, kvůli čemu jsme přišli."

Gath Billbarra zvedl a postavil stranou, nečekaně vykročil ke Gazulovi a udeřil ho pěstí z boku do obličeje. Gazul tvrdě dopadl na zem a zůstal ležet. Omráčený. Když se mu projasnily smysly, zjistil, že ho dotek chladného vlhkého písku na horkých tvářích podivně uspokojuje. Pak si uvědomil proč. Úder opět změnil démonické síly v jeho nitru a smysly měl napjaté a hlavu jasnou. Když se mu do svalů vlila zpátky energie a maso měl opět pevně přitisknuté k lebce, pomalu se posadil.

Odokorové a vojáci Kopí se kolem nich stahovali v hrozivém kruhu, ale barbar si jich nevšímal. Pohledem se zabodával do Gazula, svaly na pažích měl zaťaté a ruce očividně dychtily sevřít lovcův krk.

Gazul se přinutil k širokému úsměvu a mávnutím ruky muže zahnal. Pomalu se stáhli asi deset stop a se zbraněmi v rukou dál drželi pozice.

Aniž vstal, utřel si Gazul krev z natržené tváře. „Barbare, chápu, proč jsi naštvaný. V opileckém vzteku nad tím, že jsi utekl, jsem Fleku využil neprávem. Je tvoje a neměl jsem ji použít jako návnadu bez tvýho svolení. Ale teď, když se mi za tu chybu odměnila tvoje pěst, jsme vyrovnáni."

Gazul vstal a Gath ho praštil přesně do stejného místa jako předtím. Gazul s hlasitým zavrčením dopadl na zem a tentokrát ho chladivé objetí písku nijak neuspokojilo.

„Použil jsi je jako návnadu," ozval se mu Gathův tichý drsný hlas blízko u ucha. „Zabil jsi je."

„To není úplně přesný," řekl Gazul a cítil, jak se barbarův horký

dech vzdaluje. Odstrčil se od země a posadil a vzdorně se podíval Gathovi do tváře. „Nařídil jsem, aby je připoutali, ale neměl jsem v úmyslu nechat je umřít. Ale dokonce i kdyby ano, nemáš důvod být tak naštvaný. Jsou moje a můžu si s nima dělat, co chci.“ Opatrně vstal. „Kdyby tě tak nezaslepila vlastní touha po krvi, už v Bahaaře by sis uvědomil, že mám dva důvody, proč ty ženské beru s sebou, nejen pro zábavu, ale i jako návnadu. Neměl jsem na výběr. Velekněžova magie vždycky vyžaduje použít ženy, protože on jim rozumí. A až nastražíme past znovu, zase je použijeme. Nikdo z nás nemá na vybranou. Ženy jsou nutná součást.“

Gath zaváhal a do očí se mu vkradly rozhárané myšlenky a emoce. V nitru se změnil, to kočičí muž viděl. Džungle uvolnila jeho dravcí povahu a v očích mu jasně zářilo znamení sáru.

Gazul o krok ustoupil a Gath zaútočil. Ramenem narazil do Gazula, zvedl ho do vzduchu, společně dopadli na zem a barbarovy ruce se sevřely kolem lovcova krku.

Odokorové a vojáci se shlukli nad rvoucí se dvojicí a dřevěné konce kopí vráželi Gathovi zezadu do hlavy, ledvin a nohou. Když se jim nepodařilo ho přinutit, aby Gazula pustil, vrhli se na něj sami, s vrčením mu vypáčili ruce a bojovali, aby ho udrželi.

Celý houf se náhle skutálel z Gazula a ten vyskočil na nohy, lapal po dechu a byl rudý nefalšovaným strachem.

„Proklatě, barbare,“ zašeptal drsně, „měj rozum.“

Bojující Gath se zvedl zpátky na nohy a shazoval ze sebe muže v celých hroznech. Vrhali se však na něj další.

„Držte ho!“ zařval Gazul. „Držte ho!“

Vytáhl z pouzdra drobnou kuši, palcem ji natáhl a namířil na Gatha. Když Odokorové a vojáci kuši spatřili, stáhli se a barbar byl náhle volný. Vyrazil k lovci odměn a při pohledu na malou zbraň zaváhal. Ostrá špička se vlhce třpytila. Gath naklonil hlavu na bok a v očích měl ostražitý výraz.

„Ano,“ zapředl kočičí muž. „Šipka je otrávená.“

„Jedy mi nevadí,“ řekl Gath.

„Tomu věřím,“ odpověděl Gazul bezstarostně. „Ale tohle není obyčejnej jed. Namíchali ho, aby skolil bestii stokrát smrtonosnější,

než jsi ty.“

Zdálo se, že jej Gath neslyší. Skočil po Gazulovi. Kočičí muž ho střelil do hrudi. Barbarova ruka se s neuvěřitelnou rychlostí vymrštila vzhůru, postavila se malé ocelové šipce do cesty a ta se zabodla do masitého bříška palce. Gath se prudce zastavil a tělem mu otřásla bolest. Vyškubl malou otravnou věcičku z ruky, odhodil ji stranou a zamířil ke Gazulovi. Tentokrát nebyl jeho postup impozantní. Potácel se ze strany na stranu, pak mu ochably ruce a padl tváří do písku. V bezvědomí.

Gazul se k barbarovi obezřetně přiblížil a dřepl si k němu. Vytrhl šipku z pís

ku, oprášil ji, znovu ji zastrčil do kuše a zbraň schoval do pouzdra, přičemž se ujistil, že se hrot šipky zasunul do úzkého hrdla lahvičky s jedem, připevněné ke spodku pouzdra. Pak se lokty opřel o kolena a sledoval, jak kůže mohutného muže stále víc a víc bledne a špičky prstů mu zelenají.

„Hlupáku,“ zašeptal Gazul, „ten jed byl vytvořený, aby skolil samotného Posla smrti. Měls mě poslechnout.“ Naklonil se blíž. „Ale ty už teď nejsi ve svý kůži, co?“

Billbarr s Flekou se přiblížili a v hrůze hleděli dolů na Gatha. „Tys ho zabil,“ vykřikl chlapec.

Gazul zvedl k Billbarrovi oči. „Pořád se ve mně pleteš, kluku. Já zvířata miluju. Bestii jako on bych nikdy nenechal být. Ne když ji můžu zkrotit.“ Billbarr i Fleka sebou trhli a Gazul pokynul Odokorům, kteří je sledovali. „Strčte ho do klece.“

26.
Mladý hrdina

Hluboko v džungli, několik set yardů od tábora, se Billbarr natáhl na široké větvi. Byl až vysoko v baldachýnu, mnohem více než dvě stě stop nad zemí. Ležel na břiše, hlavu položenou na zkřížených pažích, a jedna noha mu volně visela z větve dolů. Kůži mu tečkovaly sluneční paprsky a stíny listí a pohupující se strom jej

kolébal. Vzduch byl čistý a svět tichý a Billbarr byl sám, až na breptající opice, které si s bezstarostnou radostí hrály v okolních větvích.

Říkal tomuhle bidýlku místo naslouchání a minulé tři dny ostražitě vysedával na přesně tomtéž místě a do základního tábora výpravy se vracel jen na noc přespat. Gazul mu přikázal poslouchat klepy v džungli a zjistit, kde jsou Noon a Chyak. Žádné novinky se však k němu nedonesly. Stále pobývali neznámo kde, a nevěděli o nich dokonce ani orli, kteří obvykle viděli vše. Takže stejně jako předchozího dne na konci hlídky zívl a zavřel oči, neboť věděl, že se nachází příliš vysoko v klenbě džungle, než aby ho obtěžoval nějaký nebezpečný dravec, oddal se snění a spokojeně vzdychl.

Tváře se mu pomalu zvedly v úsměvu. Byl to úsměv, na kterém pilně pracoval, úsměv, který nosil pečlivě vybraný druh hrdých mužů, páni osudu a dobrodružství. Byl smělý a svrchovaně sebejistý, přesto však skromný způsobem vyhraze

ným pro vznešené a ryzí. Úsměv náležející mladému a bezstarostnému hrdinovi, jehož specializací bylo létání na liánách a hrdinný boj bok po boku velkolepých zvířat z džungle. Hrdinovi, který sloužil velkému úkolu: zachránit tajemného barbara Gatha Baala z ďábelských spárů obávaného kočičího muže Gazula Velký tlapy. Úkolu, kterým splatí čestný dluh, když zachrání život muži, jenž zachránil jeho.

Na Billbarrových rtech tančil odvážný úsměv, zatímco chlapcova živá představivost skákala od jednoho hrdinského činu k druhému. Pak se ozvalo vzdálené prásknutí, následované šlehnutím koženého biče do holé kůže, a to chlapce přimělo se posadit. S očima vytřeštěnýma pod náporem reality. Zvuky se ozývaly stále znovu a znovu. Nebylo úniku. Gazul se zase pustil do krocení svého nového mazlíčka.

Billbarr, poháněný krutými zvuky, slezl po kmeni dolů, vyděšený a zahanbený. Nejen že se měl lovci odměn hlásit mnohem dřív, ale měl se také vrátit, aby zjistil, jestli skutečně neexistuje způsob, jak příteli pomoci, a ne o tom jenom jalově snít.

Billbarr sestoupil do střední části baldachýnu a přeplazil se po

silné větvi až k místu, kde byla v klenbě úzká mezera, vysekaná padajícími stromy a větvemi, vzdušná cesta, kterou objevil krátce po příjezdu výpravy. Odvázal volnou liánu, kterou předtím připevnil k zahnuté větvi, pevně ji sevřel a odrazil se z větve. Jeho malé tělo prosvištělo dolů vzduchem, pak se zhouplo vpřed a vzhůru, našlo si cestu mezi stromem a větví a přistálo na větvi dobrých devadesát stop od místa, kde se odrazilo. Tam chlapec popadl další liánu, kterou zajistil stejným způsobem, a znovu se vymrštil do prostoru.

Rychle prolétl vzdušnou cestou, dorazil do tábora a seskočil na Gazulův posed. Byl prázdný. Stejně tak okolní úkryty. Všichni byli na pláži, posedávali kolem sálajících ohňů a sledovali večerní představení, které jim poskytoval Gath.

Barbar visel roztažený mezi dvěma kůly před pódiem a Odokoro jménem Chansuk ho mrskal Gazulovým černým bičem. Barbar měl na sobě jen bederní roušku a boty. Široká svalnatá záda mu křižovaly strupy po předchozích bičováních, a přes ně ležely čerstvé krvácející šrámy, ze kterých cákala krev na boky a paže, zatímco bič znovu a znovu útočil. Barbar byl při vědomí, ale jeho tělo ani tvář na bolest nijak nereagovaly. Místo toho vzdorovitě zíral zpod hrubého čela na Gazula, který seděl na okraji pódia přímo před ním. Gathova zuřivost byla tak silná, že to vypadalo, jako by jeho lícní kosti a čelisti chtěly protrhnout omezující maso na obličeji.

Billbarrovou tváří přelétl úsměv úlevy. Barbar měl do zkroceného ještě hodně daleko. Pak bič znovu udeřil a chlapec se zachvěl a odvrátil pohled. Když chvění přešlo, odhodlaně se narovnal a rozhlédl se po pláži.

Jámy byly prázdné. Chycená zvířata umístili do klecí, úhledně srovnaných a přivázaných na vorech, připevněných k balvanům v půlce pláže. Vedle vorů stály nové klece a materiál pro výrobu dalších. Gazul se připravoval pokračovat v lovu, pokud a až zkrotí svého mazlíčka.

Billbarr sešplhal po provazovém žebříku a připojil se k ostatním na břehu. Našel Fleku, jak poslušně sedí na rampě k pódiu, posadil

se vedle ní a ona ho pevně objala. Po pihovatých tvářích jí tekly slzy a trhla sebou pokaždé, když bič dopadl, jako by cítila bolest stejně jako Gath.

Gazul, jehož rty tiše počítaly počet úderů, se tázavě podíval dolů na chlapce. Billbarr v odpověď zavrtěl hlavou a informoval tak svého pána, že o pobytu kočičí královny a Chyaka nemá žádné nové zprávy.

Po třicáté třetí ráně Gazul úsečně řekl: „Dost!“

Diváci, zrudlí zlomyslným potěšením, se rozdělili do skupinek a vydali se vykoupat do řeky nebo si odpočinout, zatímco kuchaři a otrokyně odběhli připravit večeři.

Chansuk s vděčnou úklonou vrátil zkrvavený bič Gazulovi a pak dalším Odokorům pomohl vytáhnout na pódium káď s horkou vodou, ze které stoupala pára. Postavili ji spolu se stoličkou před fialově rumělkovou klec a Gazul odložil bič a malou kuši na stoličku. Zbraň byla nabitá a natažená. Lovec odměn se postavil na okraj pódia a podíval se dolů na barbara. Gathovo tělo viselo mezi kůly, tvář měl na úrovni podlahy pódia a upíral na kočičího muže agresivní pohled.

„Jsi tvrďák, kamaráde,“ řekl Gazul. „Ale dřív nebo později se zlomíš. Znám víc než jeden způsob, jak tě zkrotit.“

Zazubil se a zatřepal prsty, přivolávaje Fleku a Billbarra. Chlapec odspěchal do rohu pódia, kde na hromadě ležela Gathova přilba, sekera a náhradní řemeny a zbraně, zatímco Fleka začala kočičího muže svlékat. Jeho šaty podala Billbarrovi, který je pečlivě složil. Pak vzala z kádě kouřící houbu a začala nahého lovce odměn umývat. Pracovala s úzkostlivou péčí a důkladně ho omývala. Poslušně. Oči měla prázdné a nezračila se v nich vůle ani emoce. Už dávno ztratila všechen stud a nečekala, že by se vrátil.

Gazul si jí nevšímal. Oči měl neustále upřené na barbara v řetězech. Když Gazul viděl, jak vztek v Gathových očích při pohledu na ženiny ruce, které lovce omývaly, zdivočel, pobaveně se mu zvedly koutky úst a užíval si Gathova muka.

Když byla koupel u konce, Odokorové odnesli káď a Fleka se posadila vedle Billbarra. Gazul si pověsil kolem krku

pestrobarevné váčky, zvedl malou kuši a zkontroloval ji. Pak, aniž by se namáhal s oblékáním, si sedl na bobek tváří ke Gathovi a položil malou zbraň před sebe. Chvíli si barbara pozorně prohlížel a pak k němu promluvil hlasem, v němž nezněla žádná zloba ani emoce, jen chladný rozum.

„Předpokládám, že chápeš, že naše dohoda pořád trvá. Nikdy neztratím víru ve zvíře jen proto, že se ukáže, jak je těžký ho zkrotit. Právě naopak, často je mám raději jako partnery.“ Když se mu nedostalo odpovědi, pokračoval: „Dostaneš svou šanci postavit se šavlozubovi, jak jsem slíbil. Ale nemůžu si dovolit nechat tě, abys mě zase neposlechl nebo mě tloukl.“ Usmál se. „Jednou nebo dvakrát se to dá pochopit, Gathe. Dospělí muži si tyhle věci dělávaj. Ale když to uděláš znovu, budu vypadat špatně a oslabíš moc, kterou mám nad svýma chlapama. A když se to stane, mohlo by to pro nás všechny znamenat katastrofu. To chápeš, ne?“

Gath nedal nijak najevo, že by lovce odměn byť i jen slyšel.

„Tak navrhuju, abys to zkusil pochopit,“ řekl Gazul a v hlase mu nepatrně zazněla netrpělivost. „Protože když se nedokážeš ovládnout a naslouchat hlasu rozumu, nebudu mít jinou možnost než použít prostředky, abych tě donutil chovat se slušně.“ Střízlivě a krutě dodal: „A věř mi, kamaráde, udělám to.“ Vstal, obrátil se nahými zády k barbarovi a odhalil bludiště starých jizev. „Tohle udělaly spáry,“ řekl věcně, „a zuby. Za to, že jsem se naučil svýmu umění, jsem zaplatil bolestivou cenu.“ Obrátil se zpět ke Gathovi. „Ale naučil jsem se ho. Jak jsem ti řekl, když jsme se setkali, byl jsem nejlepší kočičí muž, který kdy spravoval kitzaackou Jámu smrti, a kdybych měl čas, donutil bych tě sednout a štěkat o večeři!“

Jeho tón Billbarra i Fleku roztřásl a přitiskli se blíže k sobě.

Gazul si znovu dřepl a pokračoval. „Věř mi, Gathe,“ dotkl se lahviček, které měl pověšené na krku, „pár těchhle lektvarů, můj bič a čtyři, možná pět týdnů, a mohl bych z tebe udělat tancujícího medvěda. Ale já tě potřebuju teď! A potřebuju tě silnýho. Kňourající vyděšený zvíře není k ničemu.“ Na okamžik se odmlčel a pak tiše dodal: „Proto toho bičování odteď nechám.“

Gathův výraz se dal vykládat pouze jako zklamání a Gazul se radostně zasmál.

„Vím," řekl, „tvoje pýcha chce dokázat, že sneseš všechno, co ti udělám. Je to jedna z tvých lepších vlastností. Ale teď brzo, možná dokonce už zítra, se budeš muset vypořádat s něčím mnohem závažnějším, než jsem já." Kývl na Billbarra. „Kluk už tři dny poslouchá, co se v džungli povídá. A je to nanejvýš zajímavý."

Vstal, pokynul Flece a ta vstala, přinesla jeho tuniku a začala ho oblékat.

„Zdá se," pokračoval, „že Chyak je pořád ještě kus odtud. Někde na jihu obchází její území, jako by byl nějaký zatracený král. Noon ho asi před třemi nebo čtyřmi dny odešla hledat a říká se, že se tudy vrací. Ještě je neviděli, ale to u kočky není neobvyklé. Nemusejí být víc než den či dva odsud." Obrátil se k Billbarrovi. „Je to tak, kluku?"

Billbarr přikývl.

Lovec odměn si zapnul pásek, zvedl kuši, sešel dolů po rampě a postavil se před Gatha.

„Dostaneš, co jsem ti slíbil, barbare. Brzo. Ale budeš to muset udělat po mým. Bojovat s ním tam a tehdy, kdy ti řeknu, abychom ti Odokorové a já mohli pomoct. Tvojemu výstřednímu zákonu cti se to možná nebude libit, ale já si nemůžu dovolit riskovat, co nemusím." Zahleděl se barbarovi do očí. „Takže jestli to, co opravdu chceš, je bojovat s touhle bestií a dokázat světu, že jsi něco zvláštního, tak se ovládej. A začni se chovat, jak máš. Teď!"

Nic v Gathově obličeji nenaznačovalo, že alespoň tuší jak.

Gazul zvedl drobnou kuši. „Varuju tě, kamaráde. Nechci to použít znovu, když nebudu muset. Jed má sklony poškozovat mozek a měnit tělo. Napořád. A to by tě z určitých hledisek mohlo oslabit. Nebyl bys tak výkonný, nemluvě o pokažení tvýho vzhledu."

Fleka zasténala. „Udělej, co říká, prosím. Prosím."

Gathovy oči se obrátily k jejím, ale jeho výraz se nezměnil. Podíval se zpátky na Gazula a unaveně zavrtěl hlavou.

„Tvoje pýcha ti to nedovolí, co? No to je fakt smůla. Jsi to

nejdokonalejší zvíře, se kterým jsem měl to potěšení pracovat. Bude to škoda, muset tě zmrzačit.“ O krok ustoupil a jeho tón zledovatěl. „Uvažuj o tom, velikáne. Dám ti čas do rána.“

Zvedl kuši a namířil ji na Gatha. Fleka zaječela a Billbarr vyskočil. „Ne! Prosím! Ne!“ Gazul vystřelil.

Šipka prosvištěla vzduchem a prudce se zastavila až v Gathově koleni. Upřeně na ni zíral a vzdoroval bolesti. Bylo to však příliš. Jeho tělo se zazmítalo v provazech a divoce otřáslo a z ran mu začala proudit čerstvá krev. Na těle mu vyrazil pot a postříkal okolí, jak se Gath zmítal. Pak ho síla opustila, klesl dopředu a v pádu mu zabránily jen provazy.

„Chansuku!“ zařval Gazul. „Lingu! Pojďte sem! Strčte ho zpátky do klece!“

Oba Odokorové vyskočili a přispěchali ke Gathovi. Odvázali ho, odvlekli jeho tělo nahoru po rampě a odvalili ho do otevřené klece. Barbar zůstal ležet na hromádce a výpary stoupající z podlahy se mu ovinuly kolem paží a nohou jako umně přehozené řetězy. Jeho dech se zpomalil a kůže opět zbledla a konečky prstů zezelenaly.

Gazul zavřel dveře a sedl si na bobek tváří ke kleci. Z vaku vytáhl černou hedvábnou šerpu a černý ebenový prsten namísto stříbrného s vyřezaným znamením Motýlí bohyně. Provlekl šerpu mříží a oba konce spojil černým prstenem, který na ně navlékl. Ebenový prsten vypadal jako naprosto nedostatečný zámek, ale nebyl. Na jeho povrchu byl vyrytý obrázek plazí lebky, znamení Pána temnot. Gazul se znamení poklonil, hlasitě se pomodlil a pak se posadil na paty. Klec byla zabezpečená magií.

Dlouhou chvíli si Gazul prohlížel Gathovo zhroucené tělo, tvář zachmuřenou a krutou. Pak se náhle zasmál, vstal, popadl Fleku za loket a vytáhl ji na nohy. „Pojď, ženská. A přestaň se tvářit tak nešťastně. Dneska si večeři odtancuješ.“

Strčil ji dolů z rampy a Odokorové vstali a vyšli jí naproti. Zvedli ji do výšky a začali ji svlékat, zatímco vojáci se smáli a povzbuzovali je.

Později v noci seděl Billbarr osaměle na větvi nad Gazulovým úkrytem. Ne víc než pět stop pod ním spali pod přikrývkami lovec

odměn a Fleka, muž zarudlý a nasáklý vínem a hashraddou, dívka potlučená a vzlykající. Poblíž spal na posedech osvětlených pochodněmi zbytek výpravy. Jejich počet se drasticky snížil a vzdálenější úkryty zely prázdnotou. Na pláži hluboko pod nimi hasnoucí uhlíky v ohništích, na nichž se předtím vařilo, vrhaly po táboře matné světlo a pohybující se stíny. Z hluboké tmy uprostřed pláže se ozýval nešťastný křik, kňučení a vrčení zvířat v klecích, a zpoza nich zvuky řeky, omývající břeh. Nepostavili stráže a ani jich nebylo třeba.

Gath seděl nehybně v kleci uprostřed pódia, stínem zahalená masa skřípavě dýchající v tichu noci. Vzpamatoval se z účinků jedu, aniž byly jeho tělo či mysl poškozeny, ale proti magii klece byl bezmocný a neschopný se byť jen pokusit o útěk. Výpary z klece vířily kolem něj, proplouvaly mřížemi a zvedaly se k baldachýnu, odkud je vánek odnášel do džungle.

Billbarr zamrkal a zahleděl se do tmy. Okraje uslzených očí měl zarudlé a stěží je dokázal udržet otevřené. Byl však rozhodnutý to dokázat. On, Billbarr Odokoro, chlapec, který snil o tom, že je hrdina, byl nyní barbarovou jedinou nadějí. Až oheň zhasne, sešplhá dolů na pláž a přítele osvobodí. Ale jak noc plynula, ohně odmítaly uhasnout. Stále se třepotaly a ožívaly a chlapcovo tělo bylo čím dál unavenější. Natáhl se na větvi s hlavou položenou na pažích, upřeně ohně pozoroval a čekal. Jejich žár mu zatančil v očích, jemně je pohladil, a ony zamrkaly a zavřely se. Usnul.

27.
Noční host

Noon ležela natažená na lůžku z tmavě zeleného mechu před svým brlohem, jeskyní vysoko na mohutném srázu, čnícím z baldachýnu k indigové noční obloze. Neklidně se převalila na břicho, vyhlédla ven na své zelené panství a sledovala listnaté koruny stromů, jak se pohybují v mírném vánku. Baldachýn byl

jako rozlehlé vlnící se lůžko. Svěží. Lákavý. Ona však nevěděla proč, nebo proč se její tělo bouří netrpělivostí. Byla oděná jen stíny, ale tělo měla jako stravované horečkou. Ovládané touhou, které nerozuměla.

Opět se ozvalo vzdálené vytí a Noon se prudce zvedla na všechny čtyři. Naslouchala. Její panter, živá temnota s mandlovýma žlutýma očima, se vynořil ze tmy vedle ní a tiše švihal ocasem.

Vytí, naříkavé kvílení, které se zvedalo z baldachýnu daleko na jihu, se ozývalo stále znovu a znovu. Nezřetelné. Jeho zprávu přerušovaly náhlé poryvy větru, vanoucí přes vrcholky stromů.

Vyčkávala. Uplynula chvíle. Pak se vytí opakovalo, tentokrát blíž. Zřetelné. Hlasy patřily vlkům džungle, simalům. Ti říkali svým druhům, ať si dají pozor, že Chyak, Pán džungle, se vrací do královnina brlohu.

Noon sklonila hlavu, usmála se a její rozcuchaná černá hříva jí přes silné paže padala na mech. Jeden z jejích leopardů konečně našel pána džungle a ten se nyní vracel, aby nenáviděná člověkozvířata zahnal z její džungle a osvobodil kočky z klecí. Tato zpráva obnovila její síly a naplnila ji uspokojením. To však bylo jen přechodné. Ohromující touha se vrátila a tentokrát se do jejího břicha a slabin zařízla jako bílý oheň, který přilétá z oblohy.

Posadila se, rozhrnula si černé vlasy jako závěs a hleděla přes klenbu stromů zmítanou větrem. Z džungle připlula slabá vůně kouře a podnítila její mysl a jejích rtů se dotkla jemná chuť. Myslela si, že je to její vlastní pach, její chuť, ale pak si uvědomila, že tomu tak není. Patřily rohatému člověkozvířeti.

Vstala a touha mírně zeslábla. Nakrmená očekáváním. Začala sestupovat po srázu a s narůstajícím nebezpečím šplhala a seskakovala ze skalních říms na strmý svah. Doteky chladného větru na horké kůži ji pobízely a hnaly dál.

Panter, zmatený jejím podivným chováním, se natáhl na skalní římse a sledoval ji, jak se škrábe dolů. Oči se mu zvědavě zúžily. Nejistě.

Když sestoupila na úpatí skalního útesu, rozběhla se přes pás

rovné otevřené země a zmizela v hustém porostu. Každý krok, každý tep a stažení svalů, každá ozvěna v kostech a šlachách, to vše ji sytilo, dokud jí v černých očích jasně neplálo očekávání a tělo jí nezalila vlna horké vlhkosti.

Slyšela svého pantera zavrčet, seskočit z útesu a dlouhými skoky se rozběhnout za ní do džungle. Pak už jí zvíře běželo po boku.

Když dvojice doběhla k okraji tábora, který měla člověkozvířata postavený u řeky, právě nastala nejtemnější noční hodina. Po kmeni spadlého stromu vyšplhali do větvoví a postupovali vpřed tak dlouho, až se dostali na větev, která se natahovala nad táborem. Plížili se po ní, dokud nezahlédli hasnoucí uhlíky táborového ohně, které vrhaly světlo sotva tak daleko, jak měla kočičí královna dlouhou nohu.

Když si dvojice prohlédla tábor, zalapala po dechu a z panterova vyplazeného červeného jazyka se zvedala pára. Noon podrbala pantera po hlavě a pohladila po vousatém čenichu. Pak se odplazila dál po větvi a kočka za ní.

Obezřetně přivřela oči tak, že zůstaly jen zlaté štěrbiny, a dech se jí zrychlil. Netrpělivostí. Její touha, poháněná syrovou naléhavou potřebou a vedená instinktem, se blížila ke své kořisti.

Za ohništěm se rovnou z písku zvedal temný obrys pódia. Za ním, uprostřed pláže, byly mezi pásem balvanů naskládané na vorech klece. Z nich se ozývaly prosby jejího lidu, hluboké, bezmocné vrčení, smísené s tichým nářkem.

Tělo jí zalila vlna soucitu a její měkké křivky klesly na větev, na které ležela, až se bolestivě pořezala o její výstupky. Toužila vykřiknout a říci svému lidu, že je Chyak přichází zachránit, ale neodvážila se. Pak ji znovu posedla touha. Zavětřila a špičkou jazyka si přejela po rtu. Jeho vůně a chuť se vrátily. Byl tady. Blízko.

Pečlivě, pomalu a důkladně, si prohlédla řadu stromů na okraji pláže a zkoumala větve, které přesahovaly nad písek. Tu a tam mezi větvemi viděla spodní strany člověkozvířecích úkrytů, plošin z klád, zamaskovaných listím. Z jedné volně visela noha a z další

paže. Panter tiše zavrčel.

Pohladila kočku a přitiskla se k ní nosem, dávajíc jí pokyny. Pak vyšplhala výše do koruny stromu, zatímco panter se natáhl na větev na čekanou.

Noon se rychle pohybovala ze stromu na strom, šplhala po liánách, přebíhala po silných větvích a obcházela pláž až k vyvýšenému místu nad posedy. Pach rohatého člověkozvířete však nyní zmizel. Bylo cítit jen propocený zápach civilizovaných mužů, kteří připravovali jídlo.

Sešplhala níž, přiblížila se ke spícím lovcům a plazila se po větvích, které procházely nanejvýš pár stop nad chrápajícími těly. Každému pohlédla do tváře, a když byla tvář ukrytá ve stínu, spustila se tak blízko, že mohla spočítat zkažené zuby v otevřených ústech. Žádná z tváří však nepatřila rohatému člověkozvířeti. Pak to uviděla.

Hluboko pod ní, v rohu temného pódia, se měsíční světlo dotklo dvojice rohů, nasazených na přilbě. Jeho přilbě.

Rychle znovu vyšplhala vzhůru a vzdálila se tak od spících lovců. Sevřela volnou liánu a zhoupla se na nižší větev. Z dřepu jasně viděla na pódium. Uprostřed stála klec, děsivě nádherná klec, ze které se zvedaly výpary a stoupaly do baldachýnu stromů. Za mřížemi se něco pohnulo. Něco velkého. Úplně probuzeného. Rozezleného.

Pás dýmu se dotkl jejích holých nohou a zavířil výš přes hroty jejích prsů na její zrudlé tváře. Nasávala ho všemi póry a nějak věděla, že bude cítit tak, jak byl. Jím. Drželi ho v zajetí v kleci, která patřila nenáviděným lovcům. Jejich nepřátelům. Její divošskou krásou pronikl úsměv a její dech se zrychlil, když jí tělem projelo hluboké, smyslné potěšení, nepodobající se ničemu, co kdy předtím cítila.

Tiše rozpletla několik lián a jednu silnou uvolnila. Pak si z vlasů vytáhla ostrý zub, který ukradla jiným civilizovaným vetřelcům, jež pronikli na její území, a liánu odřízla. Volnou liánu svinula, navlékla si ji na rameno a pak se kradla větvovím, dokud nenašla větev, která sahala daleko nad pláž. Po ní se připlížila až na místo

téměř nad pódiem, jeden konec liány přivázala na větev a pak liánu pomalu spouštěla do tmy, dokud se nehoupala vedle pódia. Sklonila se k větvi a pevně liánu sevřela, připravená zhoupnout se dolů. Pak zaváhala. Tohle bylo šílené. Nenáviděná člověkozvířata a jejich létající zuby byly všude kolem. Chytí ji a zabijí, nebo hůř, uvězní. Rozechvěl ji pocit zmatku. Pak ji přemohla touha a její malé pevné tělo se zavěsilo na liánu a sešplhalo dolů. Když se přiblížila k zemi, rozhoupala se na liáně, až se dostala nad pódium, seskočila na ně a lehce a obratně přistála, aniž liánu pustila.

Bytost v kleci otočila hlavu a nad černým ramenem se objevily úzké, nelítostné, bílé štěrbiny. Mohutné tělo pod nimi se s potlačovanou zuřivostí dmulo a tisklo k mřížím.

Noon se rozhlédla a uvázala si konec liány kolem pasu. Tábor byl stále tichý. Spal. Ale někteří z jejího lidu, kterým strach nedovolil usnout, sledovali její troufalý příchod pod rouškou noci, a mladší z nich žalostně volali. Pak převážil jejich dravčí rozum a opět nastalo ticho.

Spustila se na všechny čtyři, připlazila se blíže ke kleci a prudce se zastavila. Mříže byly barevné jako květiny, třpytivé odstíny růžové, červené a šarlatové. Okouzlující. Podmanivé.

Odvrátila se a zkříženými bílými pažemi si zakryla tvář. Klec ji chtěla. Cítila to. A přinutila ji, aby chtěla i ona ji. Pokusila se odplazit, její tělo těžce oddechovalo o napínalo se, ale zůstala na místě, kde se krčila. Na lících a zádech jí vyrazil studený pot. Tiše zasténala a obrátila hlavu k nádherné kleci.

Drsné ruce sevřely mříže, ruce, které patřily k číhající temnotě skloněné vevnitř, zraněné, zjizvené temnotě s tvrdýma, šedýma očima. Žhavýma. Nelítostnýma.

Tělem jí proběhlo zachvění. Moc člověkozvířete se vyrovnala moci jejího nejlepšího bojovníka, a stejně jako u velkého šavlozuba jeho moc dodávala moc jí. Cítila to. Kouzlo seslané klecí bylo stále slabší a slabší, pak zmizelo a touha se vrátila. Divoká. Sžíravá.

Přikradla se blíž k mřížím a spatřila jeho temnou, strohou tvář. Napjatou. Bradu i čelo mu lemovaly svaly. V očích mu křičela hluboká drásavá touha a dožadovala se svobody, ale zůstával tichý.

Zalapala po dechu, když ucítila jeho bolest, a lámalo se jí nad ním srdce, což se projevilo tichým zavrčením, zatímco zalétla pohledem vzhůru k úkrytům nenáviděných lovců. Sáhla si do husté hřívy vlasů a vytáhla ostrý zub.

Hleděla člověkozvířeti v kleci do očí a chvíle plynuly. Pak mezi nimi proběhlo tiché porozumění, porozumění zrozené v dávných dobách, kdy byl svět svobodný, kdy jedinými písněmi byly nářek větru v baldachýnu džungle a vytí zvířat, toužících po tom být něco lepšího, než jsou. Obrátila k němu kostěnou rukojeť, položila zářivou kovovou čepel těsně vně mříží klece, a aniž z něj spustila oči, po čtyřech ucouvla.

Nehýbal se. Jeho oči se upíraly do jejích a za nimi plála touha, touha stejně velká jako ta její. Pak se jeho ruka začala natahovat po noži, avšak nesáhla po něm obvyklým způsobem, ale tlačila, sevřela se v pěst a pomalu se posouvala vpřed, jako by se probíjela nějakou neviditelnou masou. Zůstala viset nad čekajícím zubem, pomalu se rozevřela, klesla na kostěnou rukojeť a chytila ji.

Ozval se úlevný vzdech a ruka popadla dýku a přitiskla ostří k řemenům, které k sobě poutaly mříže. Prořízlo je, jako by to byla tráva.

Noon čekala, zardělá vzrušením, zatímco přeřezával další řemeny. Prut se uvolnil, pak další, a objevil se malý otvor. Ramenem se protlačil skrz a ohnul mříže.

Noon vyskočila, odvázala si liánu od pasu a začala po ní šplhat vzhůru. V půli cesty se prudce podívala dolů, když se z pódia ozvalo hlasité praskání. Podařilo se mu rozlomit mříže a se široce rozkročenýma nohama stál na pódiu.

Z úkrytů člověkozvířat se ozývaly tlumené hlasy a rozsvítily se pochodně. Noon se rychle vyšplhala do bezpečného úkrytu na převislé větvi. Lovci teď byli vzhůru, křičeli na poplach a vydávali zvuky, které pro ni neměly žádný význam. Divoce švihla visící liánou a hluboko pod ní volný konec pleskl člověkozvíře do nohou, zatímco si zapínalo řemeny. Vzhlédlo vzhůru do tmy. Zuřivě zacloumala liánou.

Muž si toho nevšímal a rozhlížel se po pochodních v úkrytech. Zářily a blikaly, jak se křičící lovci nahýbali přes okraje úkrytů, aby oranžovým světlem pochodní osvětlili pláž a pak i pódium a muže na něm. Nasadil si přilbu, zvedl svůj velký zub a pověsil si ho na záda. Ozval se pronikavý křik jediného hlasu a lovci se s vrčením a klením pustili dolů po provazových žebřících. Další začali střílet ze zbraní a do pódia se zakously létající zuby.

Muž s rohy jim věnoval jen pramalou pozornost. Upřel zrak vzhůru na nahého vrásčitého lovce, který tak pronikavě křičel. Lovec na něj namířil malou zbraň a vystřelil.

Drobný zub se zablýskl ve vzduchu, štíhlé tělo třpytící se ve svitu pochodní. Pak ztratil rychlost a neškodně spadl do tmy pěkný kus od rohatého. Vrásčitý muž zaječel a po provazových žebřících začali slézat další lovci s pochodněmi.

Na okamžik rohaté člověkozvíře zíralo na vrásčitého, za kterým se objevili malý chlapec a žena. Na tvářích se jim zračila radost, jako by je to, co se dělo, potěšilo, a posunky rohatému muži ukazovali, aby utekl.

Světlo pochodní odtančilo od pódia a na okamžik ho nechalo ve tmě. Když se světlo vrátilo, rohatý muž byl pryč. Křik a kletby okamžitě nabraly na hlasitosti. Byly zdivočelé vztekem.

S výrazem silného vzrušení ve tváři královna džungle vstala a spěchala po větvi ke kmeni stromu. Tam čekala. Větev se pod ní otřásla a hluboko ohnula, jak někdo těžký šplhal po dřevnaté liáně. Planoucí pochodně se převalily přes pláž na pódium. Vzteklí lovci osvětlovali pochodněmi okolní písek, a když zjistili, že je prázdný, rozvinuli se po táboře a svítili na všechny strany. Několik jich proběhlo kolem volně visící liány a nevšimlo si, že se třese a poskakuje.

Rohatý muž se vytáhl na větev tváří v tvář Noon. Přesunula se na opačnou stranu kmene a pozorovala ho, přikrčená a připravená prchnout. Odplazil se na silnější část větve, napůl se postavil a zvedl rohatou přilbu. Přejížděl ji planoucíma očima a ona ucítila,

jak v ní pulzuje znepokojivý, přesto však vzrušující nový pocit. Stíny, halící její tělo, jí náhle připadaly jako neslušný oděv a zakryla se pažemi a rukama. Poprvé v životě se cítila nahá.

Zdálo se, že si její podivné reakce nevšiml, ale ohlédl se zpátky na vzdálenou větev, kde byla žena s chlapcem. Ti dva opustili úkryt a nepovšimnuti lovci šplhali vysoko do klenby stromů. Prchali.

Tělo člověkozvířete se uvolnilo, jakoby úlevou, a muž pomalu přelézal podél liány ke královně džungle a širokými rameny rozhrnoval spleť tenkých větví. Pak se zastavil tváří v tvář k ní na opačné straně kmene.

Nejistě přešlápla a cítila, jak se její tělo vlní a žhne výzvou k neznámo čemu. Přibližoval se a dech měl skřípavý z únavy. Nebo to byla touha?

Paprsek světla pochodní proťal větve, na okamžik odhalil její smyslné tělo a zdola ze země se ozvala překvapená vyjeknutí. Proběhla po silné větvi a zvu

ky zdola byly stále hlasitější a shlukovaly se pod nimi. Rohatý muž obešel kmen a následoval ji, a ona rychle zamířila pod ochranu džungle, ubírajíc se po cestě z křižujících se větví.

Neohlížela se. Vřela v ní moc. Dominující moc, která jí byla cizí, přesto však svrchovaně uspokojivá. Věděla, že ji následuje.

Zvuky zdola byly stále slabší a slabší, jak lovci zůstávali pozadu, a Noon se usmála. Věděla, že až se ráno rozední, najdou těžkopádnou stopu rohatého muže a budou ji sledovat. Ale bylo jí to jedno.

Dnes v noci patří jí.

28.
Cesta v džungli

Gath běžel džunglí po neviditelné stezce v podrostu. Noc černá jako uhel ukrývala dívku, která běžela před ním, on sledoval zvuky jejího těla ženoucího se kapradím a pak tlumené kroky jejích nohou, křižujících koberec z mechu. Slepě se prodral kolem

visících lián a trnitých větví, nevšímaje si bolesti, když ho šlehaly po zaschlých ranách, a ponořil se do tmy.

Nízká větev ho zasáhla přímo do hrudi, s hlasitým prasknutím se zlomila a částečně mu zahradila cestu. Zapotácel se stranou, zakopl o spadlou větev a upadl. Odstrčil sekeru dál od těla, převalil se přes hustý mokrý mech a za sebou zanechával krvavé šmouhy.

Vyskočil a znehybněl. Zvuky pronásledovatelů už nebylo slyšet. Okolní tma byla až na občasnou žabí nebo cvrččí ukolébavku tichá. Čekal. Závan vzduchu donesl k jeho tváři její vůni a pak i teplo. Odněkud zblízka následoval zvuk jejího rozechvělého dechu a tma jako by ožila.

Udělal tři kroky vpřed a zaslechl ji, jak se vzdaluje. Ale jen několik stop. Udržovala vzdálenost a držela se těsně mimo jeho dosah. Hrála si s ním jako kočka. Znovu se pohnul, tentokrát pět kroků, zastavil se a slyšel, jak se zastavila i ona. Byl tam s ní někdo nebo něco?

Kousek před ním lemovalo kalné indigové světlo strom široký jako vůz. Pomalu se protáhl kolem a čekal. Tentokrát se nevzdálila. Slyšel, jak se jí zrychlil dech a zavířilo kolem něj její teplo, smíšené s chladným nočním vzduchem. Cestu mu zahradily obří kapradiny, jejichž krajkovité listy se rýsovaly na slabě osvětleném pozadí. Prodral se skrze ně a prudce se zastavil před malou roklí. Chladné měsíční světlo, proudící otvorem, který v baldachýnu zůstal po obrovském spadlém stromě, leželo jako pokrývka na koberci růžových lotosů. Na druhé straně rokliny se pohnul stín a vynořila se kočičí dívka.

Hlavu měla lehce sklopenou a zpod rovného obočí se na něj upíraly velké černé oči. Vyzývavé. Žádostivé. Prudce dýchala a tělo se jí zvedalo a klesalo, těžké polokoule jejích ňader se vlhce leskly a křivky jejího břicha a stehen měly jemně růžový nádech.

Gath na ni zůstal zírat. Náhle to vypadalo, jako by zírání bylo to jediné, čeho je schopen. Její divoká krása oslabila a vyčerpala jeho smysly. Pak se jeho síla a touha jako bouře přihnaly zpět a on vyrazil, znovu však zaváhal.

Po jejím boku se vynořil černý obrys a v kalném světle pomalu

získal tvar. Černý panter. Svalnatým ramenem se jí otíral o stehno, zatímco sledoval Gatha žlutýma očima. Pak dívka pohodila černou hřívou a panter poslušně odběhl pryč do temnoty džungle.

Gath ho slyšel vyskočit na nízkou větev a s vrčením odklusat do noci. Poté nastalo ticho.

Gath udělal krok směrem k ní a ona dupla nohou jako klisna vábící hřebce. Gathovi zahořely tváře a vrhl se po ní. Nadskočila, sevřela visící liánu a zhoupla se do úkrytu tmy.

Prořítil se lotosovými květy a ponořil se do černé prázdnoty. Slyšel ji šplhat někde nad hlavou a pak už jen zvuky noci. Ze tmy spadla liána a udeřila ho do hrudi. Uchopil ji a očichal. Voněla orchidejemi, pižmem a lotosovými květy. Přehodil si sekeru na záda a vyšplhal po liáně na větev třicet stop nad ním. Viděl její siluetu výš na stromě. Nehybnou. Čekající.

Vylezl až k místu, kde ji předtím viděl, a ocitl se na vodorovné větvi široké jako stezka v džungli. Měsíční paprsky, prosakující velkými trhlinami v listnaté střeše, osvětlovaly stezku širokými pásy chladného světla. Kočičí dívka stála několik stop od něj, křivky postavy zahalené do stínů. Větev se za ní táhla do noci a spojovala se s další, která odbočovala a po níž stezka pokračovala.

Kam až Gath dohlédl, vytvářela spleť uschlých stromů křižující se vzory, které tvořily stezku stoupající úzkou roklí k úbočí hory. Cesta v džungli vytvořená přírodou, bleskem, větrem a ohněm.

Vykročil k ní, ona se obrátila a utekla po větvi. Klusem se pustil za ní. Rozběhla se a pobízela ho, aby udělal totéž. Vběhl na sousední větev, ale ta se prudce zužovala a Gath ztratil oporu, nejistě se zapotácel a klesl na všechny čtyři. Škádlivě se na něj usmála. Potlačil pýchu, opatrně pokračoval vpřed a dovolil ji, ať se pochlubí svou obratností, silou a hbitostí, stejně jako znalostí postranních cestiček, které vedly jejím územím.

Stoupali stále výš a výš na horu. V prvních ranních paprscích Gath jasně viděl dívku z džungle běžet porostem. Zastavila se a čekala, oblé tělo orámované velkými listy banánovníku. Její dech se srážel v chladném vzduchu. Oči měla žhavé a na bílé kůži se leskl pot.

Obrátila se a vešla do porostu. Šel za ní a prošli ničím nepřerušovanou záplavou zeleně, vodních rostlin, dračinců se špičatými listy, akátů a divokých banánovníků. Vedla ho kolem obřích pavoučích sítí, třpytících se rosou, pak kolem strže s muchomůrkami sahajícími mu až po kolena a řady špirlic se zářivými bíložlutými květy, které vábily nic netušící hmyz do lákavých kalichů. Masožravé rostliny.

Když doběhla k obrovskému škrtiči fíkovníku, vklouzla do velkého otvoru dole v kmeni a zmizela. Přikrčil se k zemi a vstoupil do otvoru. Uvnitř zkrouceného kmene byla téměř čtyři stopy široká dutá šachta. Hostitelský strom, na kterém škrtič fíkovník vyrostl, uschl a rozpadl se na prach, dutinu někdo vyčistil a ta teď tvořila svislý komín. Gath šplhal vzhůru za dívkou a vynořil se téměř o padesát stop výš, na skalním útesu, kde na něj čekala, zpola ukrytá v husté zelené džungli.

Náhle zacouvala do zeleně, zmizela a nechala Gatha za sebou lapat po dechu. Jeho zranění se otevřela a krev mu zasychala na pažích, jasně rudá v ranním světle. Zavrčel, vydal se za ní a cestou drtil hustý porost. Zepředu se ozýval hluk. Vodopády. Pospíšil si vpřed a vynořil se na mechem porostlé mýtině, která se svažovala k velkému jezeru s jemně vířící vodou. Napájel ho potok, který stékal po skalách na vrcholku hory. Přeléval se dolů do dalšího jezera a pak do dalšího a dalšího. Byl na místě, kde ji viděl poprvé.

Pomalu se vydal k okraji vody. Stála vedle kamene ani ne deset stop daleko, po kolena ve vodě. Jak od něj couvala, stoupla jí voda k bokům a ona se do ní ponořila a nechala nadnášet. Přetočila se na břicho a potopila do mokré modři. Vzápětí se se šplouchnutím vymrštila a stála nahá na mělčině na opačné straně jezera. Vystoupila na lůžko z mechu, který pokrýval oválnou mýtinu, a odvrátila se. Chladné sluneční světlo jí potečkovalo bílou kůži a v jeho paprscích se potůčky vody, zasychající jí na zádech a hýždích, třpytily jako jasné drahokamy. Jako mokré zvíře, kterým byla, se divoce otřásla, až do vzduchu odlétla záplava kapek, a pak klesla na všechny čtyři. Oči měla temné a panovačné, tváře zardělé a těžce dýchala skrze mírně rozevřené rty.

Gath si sundal přilbu, přebrodil se hlouběji do jezera a pak se zastavil. Naslouchal.

Z nitra džungle se ozval zvuk lámaných větví a klidná hladina jezera se rozechvěla, rozvlněná vibracemi v půdě.

Z hrdla kočičí dívky uniklo hluboké zavrčení. Zvuky ustaly.

Gath z ní nespouštěl oči a pomalu jimi přejížděl po jejím svůdném těle. Jeho touha po ní byla bezmyšlenkovitá, bez plánu či důvodů. Nutně ji potřeboval, tak jako potřeboval vzduch a vodu. Pak převážila silnější touha a Gath vycouval z vody. Smrt byla blízko a přicházela k němu. Jeho krev a každičká kost i sval v těle ji cítily a chtěly.

Nasadil si přilbu a sňal ze zad sekeru. Přikrčil se, položil si zbraň přes stehna a zůstal stát nehybně až na krůpěje vody, které mu zasychaly na svalnaté hrudi.

Hladový muž dychtivý se nasytit.

29.
Král

Zlistnaté koruny se zvedli malí tmaví tvorové a prolétli slunečními paprsky, které odhalily, co jsou zač. Vrány a špačci. Usadili se na banyánu, jenž si prorazil cestu hustým podrostem za kočičí královnou. Za nimi následovali čtyři supi, kteří slétli na větev, čnící nad jezero.

Z dračincového houští, které rostlo vedle banyánu, se ozvalo praskání. Listy, vysoké a tenké jako oštěpy, divoce zašustily a zvedla se nad ně hlava obří krajty s dokořán rozevřenými čelistmi.

Pak had klesl zpět a jeho dlouhé těžké tělo drtilo listy na mechové pokrývce, která přikrývala mýtinu. Vyplazil se ven a na těle silném jako mladá datlová palma byly vidět černé a hnědé pruhy.

Kočičí dívka před ním opatrně ustoupila. Plaz se na ni nepodíval. Divoce se vlnil, jak před něčím prchal, a se šplouchnutím sklouzl do vody. Vzadu na hlavě měl vykousnutý kus

masa a zranění vypadalo, jako by ho někdo udělal lopatou. Z rány proudila krev a barvila jezero.

Plaz plaval k plochým kamenům, které tvořily vodopád, zběsile se svíjel, zvedal gejzíry zpěněné, krví pokropené vody, a pak se vrhl do vodopádu. Zmizel z dohledu a z jezera dole se ozvalo hlasité šplouchnutí.

Gath se nehýbal. Očima sledoval díru v houští, ze které se had vynořil. Byly v ní jen tmavě zelené stíny. Pak sebou po straně otvoru něco mrsklo nad špičkami dlouhých, ostrých listů. Černá špička ocasu. Do houští zalétl paprsek světla a zazářily v něm žlutooranžové záblesky, pohybující se barevná šmouha s rozeklanými vertikálními černými pruhy. Poté se vysoké listy rozhrnuly, odsunuté stranou mohutnou, pruhovanou tygří hlavou. Zvíře žvýkalo kus syrového masa, který se ve slunečním světle zářivě červeně leskl mezi dvěma silnými zakřivenými zuby, jež vyčnívaly z horní čelisti obrovské kočky, zuby dlouhými jako čepel dýky.

Chyak, šavlozubý tygr.

Gath se mírně rozkročil a oči mu ve tmě přilby zazářily úctou ke smrtící majestátnosti šelmy.

Šavlozub polkl, vyšel na mýtinu a rozhlédl se kolem, přičemž muži nevěnoval víc pozornosti než mechem zarostlé zemi. Tělo měl od čenichu po špičku ocasu nejméně sedmnáct stop dlouhé, jedenáct set liber svalů, kostí, šlach a pohrdání.

Šelma se podívala na dívku a na uvítanou zapředla, zatímco se k sobě přibližovaly. Tygr jí sahal až k ramenům a dívka ani nedokázala dokola obejmout jeho chlupatý krk. Přitiskla se k tygrovi tváří, šeptala mu do krátkého ucha, pohodila hřívou černých vlasů, přehodila mu je přes krk a pak přelétla pohledem na druhou stranu jezera. Polekala se, že Gath neutekl, a v černých očích se jí zatřpytila nefalšovaná hrůza. Velký tygr ji očichal, a když ucítil její strach, zavrčel a otáčel hlavou ze strany na stranu.

Gath popošel ke kraji jezera, rozpálené tělo zahalené hrozbou smrti jako jasným rouchem.

Tygr si ho nevšímal a pomalu přešel k balvanu, očichal ho, pak

se k němu obrátil zády, zvedl ocas, pokropil kámen močí a výměšky pachových žláz a vzduch se naplnil páchnoucím pižmovým odérem.

Kočičí dívka pohlédla na Gatha, v zachmuřených očích varovný výraz. Gath si jí nevšímal. Dech se mu zrychlil a jeho zranění a vyčerpání nyní vypadala jen jako maličkosti z dávné minulosti. Nikdy nečelil tak strašlivému nepříteli. Žádný z nich ještě druhého nezranil, dokonce ani nenapadl. Přesto měl Gath pocit, jako by už stál v žáru bitvy. Svět kolem něj zrudl – vzduch, listí, dívka i kočka. Kosti a svaly v rozpáleném těle mu žhnuly. Ocitl se v onom hrozivém místě, které nazýval domovem, a to ještě bitva ani nezačala.

Šavlozubý tygr pomalu procházel podél okraje jezera a dívka ho opět objala a jemně se snažila odvést zvíře od Gatha. Obrovská kočka ji odstrčila stranou a vlezla do jezera, až jí voda sahala po břicho. Kulaté žluté oči upřeně hleděly do tmavě modré vody a pak do ní zvíře náhle strčilo tlapu a nabodlo šedomodrou rybu s bílým břichem.

Šavlozub ji bez zájmu snědl a pak se natáhl do chladivého objetí vody. Ze srsti mu stoupala lehká pára. Tělo měl očividně zahřáté neuvěřitelným množstvím energie a soustředění, které do divokých úderů vkládal. Kočka nebyla válečník. Byla žrout. Její žaludek se každý den dožadoval takového množství jídla, které by nakrmilo tři pětičlenné rodiny, a splnění tohoto požadavku vyžadovalo neu

stálou námahu. Žádné sousto nebylo příliš malé nebo příliš velké a tygr se pyšnil tím, že snědl všechno, co zabil.

Gath vešel až po kolena do vody, dřepl si a nedbale se opláchl. Na kočičí dívku se nedíval. Slyšel ji však zalapat po dechu a odspěchat pryč. Poslouchal, jak se po balvanech drápe nahoru, kde ji přivítalo hluboké vrčení několika velkých koček. Pak nastal klid. Téměř ticho. On však cítil přítomnost dívky i jejích koček, které vše sledovaly. Čekala. Král se brzy znovu nakrmí.

Gath vstal a přebrodil se do vzdálenosti dvaceti stop od velké kočky a čekal. Po přilbě se mu rozlilo sluneční světlo a jeho ramena se leskla potem.

Tygr zvedl čenich, zavětřil člověkozvíře, ale nevstal. Oči měl pod světlým žlutooranžovým čelem, protínaným chomáči černé srsti, chladné.

Gath po nádherném zvířeti přejížděl očima. Dokonce i při odpočinku jeho tělo kypělo silou. Srst mělo silnou a hustou. Zasáhl by sekerou krk nebo srdce? Vedl do této živé pevnosti nějaký přístupnější vchod? Dokáže najít způsob, jak zlámat žebra velká jako dřevěné trámy a čelist širokou jako strouha?

Odpovědi neznal a poprvé po mnoha letech se mu v žaludku rozlil horký elixír strachu. Vlnil se a bublal a šířil mu po těle neznámé teplo. Čelil králi. Skutečnému králi, kterého králem prohlásila jeho vlastní přirozenost. Královskému zvířeti. Ohnisku veškeré majestátnosti. Králi, který nepotřeboval otroky, armádu ani choť. Nepotřeboval nikoho. Nepotřeboval nic, jen vládnout všude, kam vkročil.

Králi, který vládl způsobem, jímž by vládl Gath. Králi, který kráčel osaměle.

Gathovo tělo se napřímilo. Euforie zatlačila jeho strach do pozadí, rozlila se jeho tělem a naplnila jej překypující silou. Byl stvořen z oceli a ohně. Nezničitelný. Napít se krve krále znamenalo být králem, a on už ji cítil na rtech.

Nastal čas se nakrmit.

30.
Bratři bouře

Gath pleskl sekerou do vody, aby upoutal pozornost zvířete, a vyzývavě zavrčel. Zvíře se zvedlo na nohy, po hrudník ve vodě, a Gath se sekerou vysoko nad hlavou se vrhl přes jezero. Tygr čekal. Ostří se sneslo dolů, záblesk oceli v slunečním svitu. Kočka zůstala na místě, jako by cítila, že úder na ni nedosáh

ne. Gath sekeru otočil a ta dopadla naplocho do vody. Do vzduchu vytryskl závoj zpěněné vody a velkou kočku oslepil.

Gath se vyřítil vpřed, zapřel se celou vahou a prohnal čepel

stěnou vody. Nervy se mu chvěly. Toužily ucítit, jak se sekera zakousne.

Náhle vybuchly balvany vody, odchýlily sekeru stranou a narazily do Gathovy hrudi a stehen. S vyraženým dechem se zapotácel vzad a voda opadla.

Šavlozubý tygr vyskočil z jezera, zůstal stát na mechem porostlém břehu a zvědavě na člověkozvíře zíral. Nebyl znepokojený ani se necítil ohrožený.

Se vzteklým vrčením prošel Gath dlouhými kroky mělčinou ke zvířeti. Tygr ho nechal přiblížit se, pak náhle skočil, přistál na zadních nohách na mělčině a sekl barbarovi po noze. Gath se skrčil a otočil, obrátil ostří sekery k útočícím drápům a zaklesl se lokty, aby vyrovnaná váha těla zachytila úder.

Tlapa narazila přímo do ostří a nabodla se. Kost a chrupavka se zarazily o rozšiřující se hlavu sekery, tlapa zvedla sekeru i Gatha z vody a vyhodila je do vzduchu. Gath ucítil, jak mu sekera klouže z ruky, a pevněji sevřel. Ozvalo se bolestivé zařvání a sekera se šavlozubovi vyškubla z tlapy. Gath udělal salto nazad a s blátivým šplouchnutím přistál na zádech na okraji zarostlého břehu. Sekeru stále svíral v rukách.

Tygr se do výše kolen vbrodil do vody deset stop od něj, zastavil se a olizoval si tlapu. Silně krvácela. Visel mu z ní pruh kůže a dráp.

Barbar vyskočil na nohy a s divokým pohledem zacouval na mechovou pokrývku. Očekával, že uvidí, jak z rány stoupá kouř, páchnoucí po rozžhaveném kameni a Pánovi temnot, nebo že v ráně okamžitě doroste nový dráp, stejně jako dorůstaly zuby démonickému žraločímu muži Basktovi. Obrovská šelma si však dál olizovala ránu a chovala se jako zvíře, aniž ukazovala jakékoli známky ohavné magie.

Ohromná kočka spustila tlapu a vyplížila se na břeh. Po stranách čelisti se jí vlnily mohutné lebeční svaly. Opakovaně švihala ocasem a naježila chlupy, pak zakroužila ušima a zařvala. Země se zatřásla a listoví se vzneslo.

Gath se přikrčil a zavrčel. Na okamžik si stáli tváří v tvář a mezi

nimi byl jen dvacet stop široký pás mechu. Pak Gath zaútočil.

Šavlozub otevřel tlamu dokořán a předvedl špičáky dost dlouhé, aby mohly posloužit jako nohy židlí. Řvoucí barbar se na něj dál řítil. Kočka se zvedla, aby po něm sekla, a Gath se prudce zastavil, zapřel se nohama a velkým obloukem švihl sekerou. Zbraň zasáhla tygra do hrudi a ozvalo se ohlušující prasknutí, jako když se zlomí trám. Ostří neproniklo do hrudní dutiny. Náhle se zastavilo těsně pod kůží a zaklínilo se v kosti.

Gath sehnul hlavu a šavlozubova přední tlapa ho udeřila do přilby a zapletla se do rohů. Kočka se vykroutila ven a mohutnými předními tlapami muže neohra

baně objala. Řvoucí barbar, který propadl bojovému šílenství, viděl bílé šavlovité zuby, jak prořezávají vzduch a blíží se k jeho hlavě. Vrazil ostří sekery vzhůru do zející tlamy. Ocel se zakousla do zubů a jazyka, obrovské čelisti se zaklaply a topor sekery zůstal trčet ze zkrvavených pysků jako přerostlé párátko. Kočka prudce pohodila hlavou dozadu a barbar s mávajícíma rukama odlétl pryč.

Gath s ochromujícím šplouchnutím dopadl do jezera, zmítal se a potopil. Omámený. Vlastní krev mu zastřela zrak. Chvíli nedokázal rozlišit, kde je nahoře a kde dole, a když konečně vyplaval na povrch, zjistil, že ho proud zanesl k řadě kamenů, které tvořily přepadovou hranu vodopádu. Bojoval s proudem a podařilo se mu vyškrábat na kámen. Z hrudi mu k holením proudila krev, oční průzory přilby žhnuly zuřivostí a obrátily se směrem, odkud přicházelo hřmotné šplouchání.

Mohutná kočka vyplivla sekeru, která ji v tlamě obtěžovala, teď se řítila jezerem a těžkým tělem rozhrnovala vodu ve zpěněných závěsech. Zdálo se, že rudý svit přilby ji jen povzbuzuje.

Gath, který měl jen prázdné ruce, skočil z vodopádu a po dvacet stop dlouhém pádu s cáknutím dopadl do jezera dole. Ponořil se na dno, přitiskl ke kameni a hleděl vzhůru skrze rudou mlhu, která mu zaplnila hlavu. Zrak mu zastřely syčící bubliny, pak zmizely a skrze zelenomodrou vodu spatřil, jak na něj zpoza okraje vodopádu hledí šavlozubova hlava. Náhle kočka skočila vpřed a vrhla se dolů.

Gath přitáhl nohy a odrazil se vzhůru. Rohatý hřeben přilby se

vymrštil z vody a zasáhl padající zvíře do měkkého břicha. Džunglí se rozlehlo drásavé zavytí, náraz šelmy srazil přilbu zpátky pod vodu a téměř barbarovi ukroutil hlavu z ramen.

Omámený. Gath se bezmocně se otáčel, lapal po dechu a místo toho polykal vodu a cítil, jak se mu do zad a do boku zatínají spáry. Získal rovnováhu a vystrčil hlavu nad hladinu. Lapaje po dechu a oslepený vodou, která stékala přes oční průzory, neviděl barbar útočící přední tlapu. Spáry přilbu stěží škrábly, ale i tak ho odstrčily a on se zapotácel dozadu vodou. Oční průzory přilby na protest vychrlily kouř, Gath upadl a ponořil do hloubky, tažený dolů vahou přilby, zatímco voda na stále teplejším kovu syčela a prskala.

Gath, zmítající se pod hladinou, zahlédl, jak se k němu zpěněnou vodou pohybují pruhované nohy, a odrazil se nahoru. Rohatá přilba se vymrštila z jezera a z očních průzorů vyšlehly plameny. Sežehly zvířeti překvapenou tvář, spálily mu vousy a ožehly masitý jazyk. Šavlozub s bolestivým řevem uskočil dozadu, s hlasitým šplouchnutím dopadl a strčil kouřící čenich do chladivé vody.

Gath se napůl zvedl z vody s přilbou hluboko skloněnou a oční průzory vychrlily přes malé jezero ohnivý jazyk. Ten velké kočce sežehl kožich na krku, až byl cítit zápach kouře, a zvíře uhýbalo ze strany na stranu. Náhle šavlozub pyšně zařval a divoce vyrazil vodou do plamenů.

Gath ustoupil, ale voda jej zpomalila. Tlapa jej zasáhla do přilby, srazila stranou a začal ho dusit odpudivý pach hořící srsti a kůže. Tlapa dopadla znovu, udeřila do přilby mezi rohy a strhla mu ji z hlavy. Přilba prolétla vzduchem, kde za sebou zanechávala pruh kouře, dopadla do vody a zmizela mu z očí.

Gath, napůl oslepený závratí, se vrhl k okraji vodopádu a s kopáním plaval hlubokou vodou, aby útočícímu zvířeti unikl. Zvíře se k němu přiblížilo, ale pak byl Gath stržen proudem z jeho dosahu a bezpečně spláchnut dolů z vodopádu.

Tentokrát padal čtyřicet stop, dopadl obličejem na hladinu hlubokého jezírka a svět zčernal. Jeho tělo se ponořilo, převalilo po

bahnitém dně a pak vyplavalo na hladinu a odhalilo široká záda. Zdobily je dlouhé rudé tržné rány. Pomalu kroužil a jeho ruce zachytil proud, jemně za ně zatáhl, obrátil jej na jednu stranu a pak na druhou jako plující větvičku. Proud nabral rychlost a smetl ho do úzkého koryta mezi velkými kameny a zaklínil mu hlavu v husté spleti kořoví, vyrůstající ze břehu. Proud jím zmítal a kroutil, pak ho obrátil vzhůru nohama, překlopil na záda a napůl vynesl z vody.

Ležel, zhluboka dýchal a pomalu se mu vrátilo vědomí. Převalil se na všechny čtyři. Bylo mu zle. Vidění měl rozmazané. Napůl se postavil mezi kameny na břehu, rozhlížel se, mrkal, kapala z něj voda a snažil se zaměřit zvuk vrčení, který přicházel odněkud shora od vodopádů.

Šavlozub obezřetně procházel mezi kameny, lemujícími říčku. Když se tlapou opřel o kámen, kulhal. Z dolní části břicha mu visel dlouhý pruh utržené kůže a z něj na zem kapala krev. Když tygr Gatha uviděl, zastavil se a zařval.

Byl to impozantní zvuk. Pyšný. Majestátní. Prodchnutý ohromnou vitalitou a zuřivostí divočiny. Gatha však jemnější odstíny boje nezajímaly. Prodral se vzhůru křovím, přehnal se přes otevřené prostranství, až vběhl do džungle, kde jej obklopila tma. Klopýtavě se zastavil v šeru pod kořenem stromu a kradmo se rozhlédl kolem. Tady se stromy, obrovské palmy a kapoky, zvedaly jako propletení obři a jejich silné kmeny ukrývaly vše, co bylo dále než deset stop jakýmkoli směrem. Vyrýpl ze země dva slušně velké kameny a vyrazil ztěžka kupředu mezi tyčícími se stíny.

Opřel se o kapok a lapal po dechu. Něco ho bodlo do ramene, ale v porovnání se zvoněním v uších byla bolest slabá. Popadl dech, hlava se mu pročistila a uslyšel praskání větviček, jak ohromné zvíře kráčelo po lesní pokrývce. Blízko. Přibližovalo se.

Přesunul se hlouběji do úkrytu stromů a zvuky, které tygr vydával, zeslábly. Pak se obloukem vrátil zpátky k říčce k tmavému kořenovému systému. Ukrytý mezi kořeny stál nad shlukem malých hladkých kamenů porostlých mechem a čekal.

Slyšel, jak šavlozub větří, aby zachytil jeho pach, a pak za trsem silného bambusu uviděl projít oranžovožluté a černé pruhy. Mrštil

po nich kamenem. Minul však a kámen s hlasitým třesknutím narazil do stébla. Téměř okamžitě se mezi bambusy vynořila tygří hlava a větřila.

Gath hodil další kámen.

Tygr, který letící předmět spíše cítil, než viděl, se otočil jeho směrem a kámen ho zasáhl nad okem a roztrhl mu kůži. Tygr zařval, vrhl se vpřed a drtil vysoké rostliny.

Gath posbíral ze země kameny, ustupoval a kličkoval mezi stromy tak, aby kmeny byly mezi ním a zvířetem. Velká kočka se musela prodírat užšími průchody, a když zvíře mezi dvěma kmeny uvízlo, Gath po něm jeden po druhém začal házet největší kameny, co měl. První minul, ale druhý rozdrtil ucho a třetí narazil do jednoho ze špičáků, dlouhých jako kopí, a špičku ulomil. Zvíře se se zuřivým vrčením vydrápalo ven a vrhlo se na barbara.

Gath se dal na ústup a rozběhl se. K jeho zděšení stromy prořídly a tygr jej rychle dohánět. Kočka skočila jedním směrem, pak druhým, skrz hromadu padlých kmenů, jedním skokem přelétla malou mýtinu a přiblížila se ke Gathovi tak, že cítil její pronikavý dech na lýtkách.

Gath se ponořil do hustého trsu mladých stromků. Aniž se jim pokusila vyhnout nebo je obejít, narazila velká kočka do mladých stromů, ty se pod jejím náporem zřítily a větve i kmeny praskaly a létaly na všechny strany.

Větev udeřila Gatha do boků, pak jeden, dva, tři stromy spadly a uvěznily ho ve větvích a srazily k zemi. Vykopl a větve silné jako lano utrhl, převalil se na nohy a větev jednoho z větších stromků ho švihla přes záda. Úder ho v kotrmelcích poslal dolů z bahnitého břehu. Upadl, převaloval se a zatínal ruce do země, aby se zastavil, ale jen mu v rukách zůstávaly hrsti bláta. Přepadl přes okraj, upadl na skalní plošinu na okraji říčky a zůstal nehybně ležet. Přes kámen se převalil proud vody, omyl mu tvář a hruď a trochu ho probral. Gath se odplazil pod převislý břeh a natáhl se, aby opláchl rozmazanou krvavou stopu, která by prozradila jeho úkryt, ale přes skálu se přelila další vlna a udělala práci za něj.

Krčil se v úkrytu pod převisem, čekal a jeho myslí a tělem

zmítaly pocity. Strach. Úžas. Respekt.

Šavlozubý tygr byl mnohem úžasnější než jakýkoli zplozenec pekla, kterého kdy viděl nebo si představoval. Bylo to ryzí zvíře, vrchol svého druhu. Připomínka časů, kdy všem zemím vládl zákon zubu a spáru. Časů, ve kterých se zrodily pýcha, odvaha, bitva.

Gath slyšel, jak se šavlozub brodí tůní pod kamennou římsou, a po břiše se připlazil dopředu. Pohyboval se kradmo, pomalu, s trpělivostí, kterou do kosti, šlach a svalů dravce zapustí osm set tisíc let šlechtění. Doplazil se až k okraji a nakoukl přes něj.

Tygrova záda prošla téměř přesně pod ním.

Barbar se se zatajeným dechem vymrštil nad tygrem do vzduchu. Zvíře se přichystalo ke skoku, Gath dopadl na ně, zarazil mu nohy pod kyčle a rukama objal silný krk.

Šavlozub vyrazil vodou, stavěl se na zadní a třásl mohutným tělem, pokoušeje se člověkozvíře shodit.

Gath vrčel, napínal celé tělo, až mu na zakrvácených pažích a nohách vystupovaly žíly, a přitáhl tygrovu hlavu zpět ve snaze zlomit mu vaz. Zvíře zařvalo, bez obtíží trhlo hlavou vpřed a vyskočilo z tůně.

Kočka se vrhla na zem a převalila se. Do barbarových zad a boků se zaryly kameny, ale on se stále držel. Kočka zůstala na zádech, divoce se zmítala, řvala a drásala spáry vzduch.

Gath, nehledící na bolest, sevřel nohy i paže a přitáhl stisk. Prsty zaklesl hluboko do husté srsti na krku. Šavlozub se vymrštil vzhůru, vyrazil na břeh, mířil do džungle, v běhu se otíral o kmeny stromů a člověkozvíře si o ně odíralo paže a nohy. Šelma se vzepjala a padla na záda, pokoušejíc se člověkozvíře rozmačkat. Úder vyrazil barbarovi dech a svět opět zčernal, ale Gath instinktivně zesílil sevření kolem krku a boků zvířete. Šavlozub se převalil, zvedl a vrhl se mezi propletené kořeny bujícího banyánu a pak s vrčením a zaduněním narazil do kmene.

Dvojice se rozpadla, barbar spadl zvířeti ze zad a vytrhl mu hrsti husté kožešiny. Dopadl na zem, vyškrábal se na nohy, přikrčil se a

hruď se mu těžce dmula. Velká kočka ležela roztažená deset stop od něj. Vyčerpaná. Z rozevřených čelistí jí kapala zpěněná krev. Po chvíli tygr ze svého místa zařval, až mu od tlamy odlétly krvavé sliny na Gathova kolena. Pak se kočka postavila.

Gath se po zkroucených kořenech banyánu vyšplhal nahoru na širokou, nízko položenou větev. Tygr zařval, natáhl přední tlapy, sevřel větev a zatřásl jí. Gath se snadno udržel. Zvíře větví zatřáslo ještě jednou a zklamaně zařvalo. Gath přejel pohledem okolí. Neměl zbraň a v dohledu nebyla žádná, která by mohutné zvíře mohla byť jen znepokojit.

Zvíře znovu zařvalo a pak ztichlo a zacouvalo. Náhle se vrhlo proti kmenu banyánu a vyskočilo na větev v místě, kde vyrůstala ze sukovitého zkrouceného kmene. Gath popadl hrst mladých vzdušných kořenů, které visely z větve nad ním, a chystal se vyšplhat vzhůru, ale tygr se po silné větvi rychle přibližoval a přinutil ho od této zamýšlené taktiky upustit. Gath se spustil na kolena a plazil se dál po tenčící se větvi. Ta se pod jeho váhou mírně ohnula, ale nepraskla. Z větve k zemi jako sloupy visely dospělé vzdušné kořeny a podpíraly ji. Ale za místem, kde barbar klečel, už další vzdušné kořeny nerostly, a větev se mírně klátila ve vzduchu a třásla pod tíhou člověka a kočky.

Gath zacouval blíž ke konci větve a ta se silně prohnula á začala se mírně kymácet. Přitiskl se těsněji k ní, držel se jí rukama i nohama, zalétl pohledem k zemi třicet stop pod sebou a pak couval po větvi dál, oči upřené na přibližující se kočku.

Široce rozevřené šavlozubovy čelisti odhalovaly prostornou tlamu a lesklé, krví potřísněné zahnuté zuby. Kočka hluboce a hněvivě zavrčela a po zádech až k mohutné hlavě se jí zavlnily obrovské svaly. Došla až za místo, kde větev podpíraly vzdušné kořeny, na okamžik se zarazila, když větev opět klesla, ale pak pokračovala v pohybu. Vzduch náhle prořízl praskavý zvuk, větev se za šelmou zlomila a zřítila se dolů spolu s kočkou i mužem.

Gath se přitiskl k padající větvi, narazil na zem, kde jeho náraz ztlumilo husté křoví, a spatřil, jak se šavlozubý tygr otáčí ve vzduchu. Zvíře z hromovým zaduněním, které otřáslo zemí,

dopadlo na nohy asi dvacet stop od něj. Zůstalo na místě, těžce oddechovalo a tlapy se mu rozjížděly do stran, jak klesalo vyčerpáním.

Gath odhrnul křoví, vyskočil na nohy, přikrčil se a položil ruku na spadlou větev. Odlomený konec, silný jako jeho noha a přes devět stop dlouhý, měl bělavý nádech a rozeklanou, kopí podobnou špici.

Šavlozubý tygr stál a zíral na něj.

Barbar rukama sevřel větev, mírně ji nadzvedl a posunul za sebe. Zvíře zaútočilo. Gath ustoupil. Někde za ním se konec větve náhle zarazil, zapřený do kmene stromu. Šavlozub se blížil k člověku. Gath zlomenou větev sevřel, zvedl kopí podobnou špici a tygr do ní narazil hrudí. Kopí prorazilo srst i kůži, s ohlušujícím prasknutím rozštíplo žebra a zarazilo se hluboko do těla.

Tygr sebou tloukl, vzepjal se na zadní a spadl dozadu, přičemž vytrhl větev z barbarova sevření. Mohutné zvíře dlouhou chvíli leželo na boku a slabě se drápy ohánělo po silné dřevěné dýce zaražené v hrudi. Pak, jako poslední projev pýchy, se šelma vyškrábala na nohy, zvedla hlavu a zařvala. Krev jí prýštila z rány, šelma dopadla na zem a vytékající tekutina ztmavla. Krev ze srdce.

Gath, lapající po dechu, se nadmul pýchou. V očích mu plálo znamení spáru a zaplavovalo ho pocitem triumfu ze zabití. Zavrčel, opojený velkolepostí, ale jeho nadšení rychle opadlo a nahradil je strašlivý pocit hlodavé lítosti.

Na zem před ním vytékal život a Gath mu rozuměl. Život tvora stejně přirozeného jako hřmění a blesk, který útočil bez ostychu i lítosti a pyšnil se nespoutanou silou, tvora podobajícího se Gathovi. Byli stejní. Bytosti, které velkými sousty ujídaly z talíře života, živily se sebou navzájem.

Bratři bouře. Děti přírody.

31.
Banány

Fleka se zamračila a oloupala silnou žlutou slupku podivného jídla. Vypadalo jako část muže, který do jejího krátkého života vnesl tolik žalu. Ukousla si velký kus, způsobila banánu tak velké zranění, jak to jen šlo, a skrze baldachýn se zahleděla na Billbarra, který ležel mezi větvemi asi čtyřicet stop pod ní.

Seděla na stromě vysoko v koruně džungle nad táborem u řeky. Chlapec svázal šlahouny mezi větvemi a vyrobil jí hamak ve kterém se, ke svému překvapení, pohodlně vyspala. Vzduch byl čistý, suchý a chladný a v koruně stromů nehrozilo žádné nebezpečí, přesně jak dítě tvrdilo. Gazula nebo jeho muže očividně nenapadlo hledat je nahoře v baldachýnu, takže to byl dokonalý úkryt.

Ukousla si další sousto a čekala. Naslouchala. Slyšela ruch na pláži, ale nic neviděla ani nerozeznala hlasy. Občas zaslechla Gazulův zlostný křik, ale nedokázala říct, co se děje nebo proč tam je takový rozruch. Chystala se výprava vyrazit zpátky proti proudu? Nechávala ji tady na stromě samotnou s dítětem, které se o ni mělo postarat? Pravděpodobně ano. Byla to asi ta nejhorší věc, která se jí mohla stát, tak proč ne?

Po chvíli Billbarr, který byl celé ráno neklidný a odtažitý, začal šplhat vzhůru k ní do koruny. Když se se zkříženýma nohama usadil na rozvětveném kmeni čelem k ní, nejistě se usmál, jako by nedokázal vyjádřit, na co myslí. „Jo, to je nádhera," řekla sarkasticky. „Díky, jsi velice pozorný."

„Co se děje?" zeptal se a nepodařilo se mu zakrýt vinu v hlase. „Vím, na co se chystáš," obořila se na něj. „To, že jsi mladý, na tom nic nemění. Pořád jsi muž." Pohrdavě zavrčela. „Necháš mě tady, co?"

„Proč to říkáš?" vyhrkl. „Neřekl jsem, že tě tu nechám!"

„Tvoje tvář ano." V rozpacích sebou trhl a dívka dodala: „Nemysli si, že jsem celý život utíkala před muži a nic jsem se o nich nenaučila. A teď mi řekni, co tam dole povídali. Co se děje? Kam jdeš? Proč mě necháváš samotnou tady nahoře?"

„Musím," řekl vážně. „Našli jeho stopu i stopu kočičí královny. Gath ji sleduje."

„Odokorové?“ zeptala se.

Billbarr přikývl. „Gazul jim dával feenall a cordau. Jejich mysl je opustila. Už to nejsou lidi. Před východem slunce našli Gathovu stopu a teď ji někteří z nich sledujou, zatímco Gazul připravuje výpravu, aby se mohla vydat za nimi.“

„Bere s sebou všechny?“

„Ne. Většinu vojáků Kopí nechává na pláži hlídat zvířata, aby se mohl pohybovat rychleji. Myslí si, že když si pospíší, můžou teď Noon chytit.“

Zachmuřeně přikývla a zahleděla se do prázdna. „Nejspíš se mu to podaří. Chytí ji a zabije Gatha.“ Hlas měla tichý.

„Proto musím jít s nimi, Fleko, abych ho varoval.“

Zasmála se, tiše a posměšně. „Když slezeš a přidáš se k nim, když tě Gazul jen zahlédne, je po tobě.“

Zavrtěl hlavou. „Potřebuje mě. Dokážu najít stopu rychleji než Odokorové a ušetřím mu čas.“

„Možná,“ připustila neochotně. „Ale i když tě na chvilku nechá naživu, pořádně tě ztluče.“

„Už jsem výprask dostal,“ řekl chlapec kurážně.

Váhavě si ho prohlížela. „Takže těm bastardům pomůžeš ho chytit. Ty, který jsi tvrdil, že jsi jeho přítel.“

„Ale ne! Nebudu jim doopravdy pomáhat.“ Oči mu spiklenecky zazářily, předklonil se a sevřel si kolena. „Až ho najdu, vytratím se a varuju ho.“

Přemýšlela o tom a uždibovala kousky banánu. „To by mohlo dopadnout špatně. Jestli tě chytí, Gazul tě…“ Její myšlenku dokončil bolestný pohled.

„Nechytí mě,“ odvětil sebejistě. Nesouhlasně se na něj podívala a chlapec dodal: „Kromě toho nemáme jinou možnost. Jedině já mu teď můžu pomoct.“

„Myslíš, že jsi hrdina, co?“

„Ne! To ne. Já jenom…“

„Ale ano. Myslíš si, že ho zachráníš, a to je pitomost.“ Oči jí ztvrdly. „Klameš sám sebe, Billbarre. Takže i když ho varuješ, co potom? K čemu to bude dobré? Gazul vás prostě zabije oba, nebo

to nechá na džungli. Nemáš šanci. Nikdy jsi neměl.“ Hlava jí klesla na hamak z lián. „Nikdo z nás neměl.“

„To není pravda,“ zaprotestoval. „Gazul nemůže Gatha zabít. Jeho ne. On se vrátí a oba nás z téhle džungle dostane. Uvidíš.“ Posměšně se na něj podívala. „Dokáže to. Ty ho vůbec neznáš. Byl nejlepším bojovníkem každé Jámy smrti, ve které válčil. Je slavný. A zná lidi, mocné a bohaté lidi. Až se odsud dostaneme, vezme nás s sebou do celého světa. Po celém světě. Do země Bílých lučištníků, k Moři klidu a do Říše ledu.“

Zasmála se, krátce a hořce. „Tohle ti opravdu řekl?“

Zaváhal. „Ne. Ale vím to jistě.“

Rty se jí zkroutily. „Nebuď hlupák, Billbarre. Z téhle džungle se nikdy nedostaneme. Umřeme tady.“

„Ne, ne! To není pravda. A stejně mu musím zkusit pomoct. K čemu bude, když zůstanu tady?“

Dlouho vyčkávala. „No, kdybys zůstal, aspoň bych tu nebyla sama.“

„Nebude to trvat dlouho,“ řekl vesele. „A tady nahoře je to bezpečné.“ Pokrčila rameny a chlapec dodal: „Přinesl jsem ti hromadu banánů a ve velkých listech se zachytila spousta dešťové vody.“

Obrátila se k němu s úzkostí v očích.

„Nemáš ráda banány?“

„Jsou dobré,“ odpověděla bezbarvě. Pak se jí zlomil hlas. „Ne… nenechávej mě tady samotnou, Billbarre. Nevydržím to. Půjdu s tebou.“

Chlapec se nehýbal, jakoby okouzlený tím, že ho potřebuje, jako by ho to dělalo starším a moudřejším. A když promluvil, byl takový.

„Ale ty se mnou jít nemůžeš,“ řekl nešťastně. „Gazul by tě určitě zabil.“

„Možná ne.“

„Ale ano. Znám ho. V nitru, hluboko v nitru, ženy nenávidí. Všechny. Nepotřebuje důvod, aby jim ublížil, nebo je dokonce zabil.“

„Není tak špatný.“

„Je. Ostatní otrokyně jsou… jsou už mrtvé,“ pokračoval Billbarr. „Stalo se to v noci.“

Potlačila zachvění. „Možná že jsou, ale to neznamená, že se něco stane i mně. Gazul mě má rád.“

Billbarr zavrtěl hlavou. „Uteklas. Zahanbilas ho.“

Zaváhala, jak jí docházelo, že to, co chlapec říká, je pravda, a po pihovatých tvářích se jí rozlily slzy. „Prosím. Prosím, nechoď.“

Zahleděl se na své nohy, jako by byly něčím zajímavé. Po chvíli zašeptal: „Je mi líto, ale musím.“

Aniž se ohlédl, sešplhal větvemi dolů a spustil se po kmeni na větve menšího stromu. Prošel skrze ně a šplhal dál. Jednou se zastavil, vzhlédl a pak zmizel. O chvíli později slyšela hluboko dole na pláži někoho křičet a zaslechla i chlapcův bolestivý jekot. Pak rozeznala Gazulův krutý smích a zamručení, jako by někdo dostal ránu pěstí. Pak začalo bičování a bylo delší, než by jakékoli dítě mělo sledovat, natož snést. Než přestalo, chlapec začal vřískat.

Konečně bylo po všem a Fleka se schoulila v hamaku vysoko v koruně džungle. Přitiskla si banány k sobě, jako by to byli její přátelé, a její slzy vytrvale stékaly na jejich žlutá těla.

32.
Vor

Gath vytáhl z potoka přilbu a sekeru, připjal si přilbu k opasku a vrátil se k mrtvému tělu. Ránu na šavlozubově břiše trhala hyena a na pruhované hlavě se usadili dva supi. Gath máchl sekerou po hyeně. S kvílením odkulhala pryč, zatímco okřídlení mrchožrouti s mávajícími křídly prolétli klenbou listí a usadili se na větvi nad Gathem. Nad i pod nimi posedávala hejna příbuzných.

Gath cítil, jak ho z džungle pozorují další oči. Když sbíral své věci, zahlédl Noon a její kočky pohybovat se mezi stromy, ale nyní je neviděl. Chovaly se opatrně, jako by se neodvažovaly přiblížit se

k němu bez pozvání, jako by byl jejich nový král. Barbar však na tuto možnost stěží pomyslel.

Pohltil jej posvátný úkol. Neměl tušení, proč je posvátný nebo proč jej musí vykonat, nebo jak mu byla vědomost o tomto úkolu vštípena. Ani nepátral po odpovědích. Samotné vykonání úkolu jej dostatečně uspokojovalo.

Usekl mladý stromek a položil ho vedle tygra. Sekeru si hodil na záda, pak uchopil zadní nohy zvířete a s napjatými pažemi, zády a nohama odtáhl zvíře na větve. Oběma rukama objal kmen, zvedl ho a použil strom jako sáně, na kterých ohromnou kočku odvlekl. Prokličkoval mezi stromy na břeh potoka a pak se vydal podél něj za zvukem řeky.

Když došel na říční břeh, položil břemeno na zem a posadil se vedle něj, těžce oddechuje vyčerpáním. Nad hlavou mu zahřmělo a tmavnoucí oblohu pročísl bílý blesk, který byl v listnaté koruně vidět jako drobné jasné tečky. Neviditelná obloha nad korunou džungle se roztrhla a začaly z ní padat těžké dešťové kapky, které omyly oblohu i džungli a požehnaly je novým životem.

Gath nevstal. Zvedl pohled do panenské tváře přírody a pil z jejího těla, nechal ji, ať mu očistí rány a utiší touhu, která mu stále vřela v krvi.

Potok se rychle rozvodnil, rozlil po břehu, zalil Gatha i mrtvou šelmu a sevřel své bratry v náručí, omyl z jejich těl krev bitvy, nakrmil jí matku řeku a jejich těla se tak stala součástí jejího. Byli jedno se samotnou přírodou.

Bouře se utišila. Obloha se projasnila a do temné zeleni džungle opět proniklo chladné šedé světlo.

Odpočinutý Gath si ze zad sundal sekeru, usekl osm mladých stromků a osekal jejich malé větve. Vyšplhal na strom, uřízl několik dlouhých lián a shodil je dolů ke kmenům. Odložil sekeru stranou a svázal šest kmenů k sobě, aby tvořily palubu, pak dva největší kmeny přivázal napříč jako plováky a vytvořil masivní vor. Odvlekl vor napůl do vody a vrátil se k tygřímu tělu. Opět ho zalily výčitky svědomí.

Nezabíjel tak, jako zabíjela nádherná kočka, aby se najedl, ale z

pýchy, a to ho poskvrnilo. Hlodala v něm lítost, zbraň, která způsobovala bolestivější rány než meč či palcát, a zíral na nádheru mohutného těla šelmy, jako by byl poražen on, a ne ona.

Gath, kterého poháněla hanba, se hluboce sklonil, zapřel nohama a začal vléct zvíře k voru. Napínal svaly, vrčel, tlačil a tlačil. Z příšerné rány na hrudi zvířete se valila krev a zasychala na Gathově těle. Černá. Páchnoucí. Přesto zápach zhluboka vdechoval, až se mu zvedal žaludek, dokud nedostal zvíře na vor.

Uctivě tělo uložil, jako by to bylo tělo válečníka, a pak zvíře přivázal. Potom si znovu odpočinul, nenamáhaje si smýt zaschlou krev, kterou hrdě nesl jako odznak cti.

Na druhé straně řeky se na břehu shromáždila smečka vlků z džungle. Simalové. Mohutný šedý vlk, který je vedl, stál do půli tlap ve vodě a šikmé zlaté oči upíral na člověkozvíře. Vědoucí. Chápající. Jako by přišel sledovat tento rituál, byl jeho součástí, byl také jejich bratrem.

Gath strčil vor do vody. Ve stínech džungle šelestilo listí, zatímco hyena, šakal i sup si stěžovali a dál po proudu krokodýlové odráželi od břehu, jistí si, že tahle mršina bude brzy jejich.

Gath se vbrodil do řeky, jak odstrkával vor dál a dál, a zvedl oči k vlkům. Stáli se vztyčenýma ušima a nataženými ocasy, ale nebyla v nich žádná zloba a srst neměli bojovně zježenou. Když byl Gath ve vodě až po hruď a viděl, jak hladkou klidnou hladinu čeří uprostřed řeky proud, naposledy vor postrčil, pak se přebrodil zpátky ke břehu, zůstal stát na mělčině a díval se.

Vor se vznášel na okraji proudu, jehož dotek jím jemně pohyboval ze strany na stranu. Krokodýlové si razili přímou cestu vodou a přibližovali se k líně se vznášejícímu voru. Vlci na druhém břehu zvedli hlavy v prosebném zavytí a barbara přemohl smutek, jak se jejich píseň dotkla nějaké dávno pohřbené vzpomínky. Náhle se vor vzedmul vpřed, jako by se z vodních hlubin natáhla ruka a primitivní člun postrčila. Krokodýlové vzdali pronásledování a vor rychle odplouval pryč od nich, ponořený do hbitého objetí řeky.

Zatímco jej Gath sledoval, naplnil ho pocit uspokojení, nepodobný ničemu, co kdy předtím cítil. Vrátil syna matce, a bylo

to tak správné.

33.
Volání

Gath si kolem krku omotal liánu, hodil si sekeru na záda a ztuha a pomalu stoupal vzhůru korytem potoka. V místech, kde byla na břehu vidět úrodná červená půda, ji po hrstech vyhrabával a roztíral si mazlavou hlínu na rány. I po této malé námaze lapal po dechu. Už necítil lítost, strach nebo touhu; veškeré pocity zmizely. Jeho tělo ovládlo vyčerpání.

Protože se neodvažoval odpočívat, dokud nenajde bezpečné útočiště, vstoupil do džungle a vybral si strom s vějířovitými opěrnými kořeny, které podpíraly jeho mohutný vysoký kmen. Uchopil liánu, která ze stromu visela, a vyšplhal k první spleti nízkých větví. Tam odpočíval, zalitý studeným potem. Bahnitými obklady prosakovala krev. Nakonec vylezl ještě výš, když jeho unavené tělo poháněla už jen síla vůle.

Když vyšplhal až do koruny džungle, víc než dvě stě stop nad zem, přivázal se do úzké vidlice, tvořené dvěma větvemi, natáhl se na ně a s nesmírnou úlevou si oddechl. Během několika vteřin upadl do spánku.

Větve jej houpaly a polední slunce vysušilo léčivou hlínu, která z jeho ran vysála démoni jed. Později začalo pršet a deště Gatha omyly. Ale ani chladný dotek dešťových kapek, ani řev hromu a praskání blesku jej nedokázaly probudit. Noc sevřela džungli v náručí a on stále spal.

Příštího dne, když slunce vystoupalo do půli oblohy, se Gath pomalu probudil z hlubokého spánku. Zkusil se posadit, ale jeho tělo, připoutané ke stromu, se neobratně zkroutilo a spadl zpět na větev. Krk, záda, paže i nohy a každý sval na nich měl bolavé a ztuhlé a skoro neschopné pohybu. Převalil se na bok a napůl spadl ze stromu. Opatrně se odvázal a pokusil se postavit. Jeho zádům

ani nohám se ten nápad nelíbil a odmítly spolupracovat. Zkusil to znovu a mírně se narovnal. Svaly a šlachy, které byly předtím využity více, než snesly, se při každém pohybu, který od nich mysl žádala, kroutily v divoké křeči.

Potlačil bolest, protáhl se a protřel si tělo, čímž ho trochu uvolnil, a pak začal opatrně šplhat po stromě dolů. Pohyb mu rozproudil a rozehřál krev. V polovině cesty dolů se mu už koordinace pohybů vrátila a hbitě a s jistotou skákal z větve na větev. Když mu k zemi zbývalo ještě šedesát stop, náhle se zastavil.

Napadlo ho, že není třeba spěchat. Nevěděl, kde je, a neměl ani ponětí, kterým směrem leží tábor u řeky. A co víc, tam, kde byl, se cítil podivně spokojeně.

Sedl si na bobek a rozhlédl se, uchvácený nádherou džungle. Mohutná kapradina. Zkroucený banyán se spoustou vzdušných kořenů, které jej podpíraly jako zdi nějaké přírodní pevnosti. Spletené liány, plané ibišky, fialové a modré orchideje. Se zelenou nádherou se mísily skřeky gibbonů, orlů, zoborožců a žab. Hlasy džungle.

Naslouchal a naplnil jej neklid a podivné touhy, divoké touhy, jejichž zdroj ani cíl neznal.

Na zemi se zhluboka nadechl opojné vůně půdy, vzduchu a mechu. Radostné. Vzrušující a útočící na něj neodolatelným popudem. Pak tomu porozuměl. Džungle jej volala do srdce svých zázraků, přikazovala jeho nohám hýbat se, a on se klusem rozběhl vpřed po mýtinách a stezkách, které mu zelený porost nabízel. Pocit půdy pod nohama a džungle, která se otevírala jeho útoku, jej poháněly a on se zastíněnými uličkami řítil stále rychleji a rychleji.

Neměl tušení, jak dlouho nebo kam běží. Vnímal jen vzduch ve tváři a pohyb. Běžel lesními pěšinkami, koryty potoků, mezi bambusy, týky, ebenovníky a cicimky. Proběhl údolím s kapradinami, přes kopce zarostlé tropickými fíkovníky a orchidejemi, pod klenbami mahagonovníků a kapoků a skrze úžlabiny zarostlé parožnatkami a prutovkami. Šplhal po kamenech, pahýlech stromů i skalních útesech, a když se džungle změnila na les, probíhal přes otevřená prostranství a na holeních a kolenou cítil

dotek trávy.

Pil déšť padající z oblohy a živil se bobulemi a ovocem, které mu stromy a keře nabídly. Odpočíval v hustém podrostu a naslouchal džungli. Každý chloupek měl v pohotovosti. Každičký kousek kosti, nervu i žilky intenzivně vyladěný na maximum. Přeťal všechna pouta k lidem. Oproštěný. Zbavený zvyků, zákonů nebo obyčejů.

Naprosto svobodný.

Ulovil sambara, na místě ho snědl a chuť syrového masa na rtech mu byla podivně známá. Když přišla noc, opět se uložil ke spánku v baldachýnu stromů. Příštího dne znovu běžel stíněnými stezkami a přes sluncem zalitou horu. Běžel ráno, v poledním slunci a šerém soumraku. A tehdy to spatřil.

Z džungle se zvedal sráz, příkrá šedá skalní stěna stokrát vyšší než jakákoli hradba a stokrát širší. Stěna, která vzdorovala objetí džungle i oblohy. Stěna, která ve výšinách ukrývala svět, a další za sebou.

Začal šplhat vzhůru po příkré stěně jako mravenec, který vchází na náves. Přitahovaný. Poháněný. Jásající v poryvech divokého větru a štípancích vířícího prachu. Došplhal až na vrchol a zjistil, že jej pokrývá svěží zelená džungle a za ním stoupají vyšší útesy. V posvátné úctě před její ohromností a velkolepostí běžel džunglí a hleděl na nekonečnou oblohu. Očarovaný.

Neměl ponětí, jak dlouho letěl vpřed, když si uvědomil, že Noon mu běží po boku. Nahá. Kůži měla pokrytou potem a na prsou a tvářích zarudlou. V šikmých zvířecích očích měla stejné dychtivé vzrušení jako on. Vážné. Neopatrné. Divoké.

Když se jejich pohledy setkaly, ani jeden z nich nezpomalil. Svaly se jim smršťovaly a napínaly a hnaly je stále rychleji a rychleji dolů po mechem pokryté stezce. Doběhli k potoku, zastavili se a napojili jako zvířata. Natáhla se před ním, střídavě předla a vrčela, pohazovala tmavou hřívou a mluvila na něj jazykem beze slov.

Barbar ztratil všechny vzpomínky na mluvenou řeč a ani na samotnou ztrátu si nepamatoval. Odpovídal jí hrdelními zvuky a

vrčením a jasně jí říkal, ať se od něj drží dál.

Rozevřela ústa, dech jí ztěžkl a oči měla hněvivé. Dožadující se. Zvedla se na všechny čtyři a bezostyšně se k němu plazila. Horko jejich těl i jejich dech se smísily, dívka mu očichala ucho, vlasy, rty, pak mu olízla bradu, přitiskla svou tvář k jeho a jemně se o něj otřela. Lákala. Škádlila. Předla. Pak se odvrátila a nabídla mu své tělo po způsobu velkých koček. Třela si boky o jeho stehna a paže.

Jeho ruce ji divoce hladily a hnětly její smyslné hýždě a ňadra. Pak stisk jeho prstů zjemněl a on ji něžně obrátil a zvedl k sobě. Její oči, překvapené a ostražité, se na něj ostře podívaly a rozmáchla se po něm. On však její pěst zachytil, přitáhl si ji blíž a zmocnil se jí.

Odevzdání se nemělo v jejich páření místo. Vzal si ji, divoce, náhle a krátce. Když bylo po všem, zavrčela, sekla po něm jako tygřice a on uskočil dozadu. Zjevně uspokojená dívka se zvedla, a aniž by mu věnovala jediný další pohled, oprášila se a odešla a zanechala ho za sebou na mechem porostlé zemi zneužitého a vyčerpaného.

Později se Gath vzpamatoval, zvedl sekeru a napil se z potoka. Vedle něj byly krvavé stopy, jak někdo něco vlekl. Sledoval je do křovinatého porostu. Tam Noon, její dva leopardi a panter pojídali čerstvou kořist. Zvedli k němu hněvivé oči. Jejich tlamy a její ruce a tvář byly od krve. Zamířil k nim a oni s vrčením vyskočili. On se však dál přibližoval a oni neochotně ustoupili.

Gath se se zkříženýma nohama posadil vedle vyvrhnutého jelena, odložil sekeru na zem vedle kolena, oběma rukama vytrhl zvířeti ze slabin kus syrového masa a začal ho jíst způsobem, který působil naprosto přirozeně. Dříve než všichni ostatní. Jako král.

34.
Stopa

Gazul udeřil Billbarra tam, kam včera a předevčírem, přímo do

hrudi. Chlapec se zapotácel a tvrdě dopadl na zem, hlavou škubl dozadu a vytrhl kočičímu muži vodítko z ruky. Převalil se a se šplouchnutím dopadl na mělčinu do jezírka, přitáhl lokty pod sebe, aby se podepřel, a pokoušel se udržet hlavu nad vodou. Mysl se mu však zamlžila a s fňukáním pomalu klesal, až měl hlavu ponořenou.

Chladná vodní náruč ho znovu s trhnutím přivedla k vědomí. Otevřel oči do třpytivé modré prázdnoty a vyděšeně zalapal po dechu a napil se vody. Topil se a už neměl sílu ani vůli vstát.

Ucítil, jak ho do boku nakopla bota, odmrštila ho z mělčiny a Billbarr se kutálel po mechem zarostlém břehu, dokud nezůstal ležet tváří ve studeném blátě. Kašlal a prskal, dávil vodu a pak zůstal nehybně ležet. Omámený. Nekonečně vděčný, že žije.

Někde nad ním Gazul řekl: „Rozmysli si to, kluku! Můžeme v tom pokračovat, jak dlouho chceš."

Billbarr místo odpovědi začal znovu zvracet a pak se nehýbal, zatímco jeho mysl divoce vířila a pátrala v událostech uplynulého dne po nějakém vodítku, které by ho přivedlo na stopu kočičí královny.

Včera sledoval Gathovu stopu a Gazul s ostatními jej následoval. Pečlivě značili cestu, až došli na místo, kde nyní ležel, k jezírku nahoře u vodopádů, které padaly dolů do řeky. Tady našel všechny možné stopy. Gathovy. Noon. Stopy leopardích a panteřích tlap. Stopy ohromného šavlozubého tygra, Chyaka. Když sestoupil dolů podél vodopádů, našel známky velké bitvy. Kameny poškrábané drápy velkými jako vidle. Vytrhané a rozdupané keře a dlouhé jizvy ve kmenech stromů, způsobené drápy a sekerou. Stovky stop země byly vytrhané, tři větve zlomené a celé houští mladých stromků rozdrcené mohutným těžkým tělem.

V místě, kde, jak se zdálo, boj skončil, našel chlapec ulomenou větev banyánu a jako kopí ostrý hrot části, která spadla na zem, byl nasáklý krví. Z místa, kde stopa obrovského šavlozuba končila, někdo odtáhl na břeh řeky něco velkého a těžkého, nejspíš strom. Chlapec nedokázal říci, kdo jej táhl, protože listnatá větev, použitá jako sáně k odtažení těžkého břemene, zahladila stopy. Byl si však jistý, že to byl Gath. U řeky velká sekera usekala liány a mladé

stromky a někdo odstrkal do vody cosi, co vypadalo jako vor z kmenů.

V té chvíli začalo pršet, chlapec se rychle škrábal korytem a sledoval Gathovu stopu. Vedla ke stromu, ale z něj žádné stopy nepokračovaly, takže Billbarr je zničil dřív, než ho Odokorové dohonili, a pak si pospíšil podél potoka a sledoval stopy, které zanechala kočičí královna a dva leopardi. Ty jej zavedly zpátky na vrchol vodopádů. Pak se však déšť změnil v liják a stopa se ztratila.

Když se jeho mysl vrátila do přítomnosti, opět ho rozbolely šrámy na zádech, způsobené bičem lovce odměn, a Billbarr se převalil a nechal chladivé bahno, aby je utišilo. Téměř celý den prohledával okolí a pátral po stopě, ale žádnou nenašel. Odokorové také hledali, ale ani oni nic nenašli. To však Gazula nepřesvědčilo, že nelže. Dvakrát ho zbičoval a pak poslal zpět do džungle, aby se znovu pokusil stopu najít.

Třikrát se pokusil utéct. Odokorové ho pokaždé chytili a po třetím útěku mu Gazul dal obojek a vodítko. Kočičí muž, chlapec a Odokorové pak okolní džungli prohledávali společně, ale žádné známky stop nenašli. Deště omyly džungli dočista, jako by se sama příroda snažila kočičí královnu chránit.

Billbarr ležel se zavřenýma očima a marně se snažil vymyslet způsob, jak Gazula přesvědčit, že nemá smysl dál lovit. Ale věděl, že je to marné. Otevřel oči a zahleděl se nahoru skrze baldachýn listí. Tady na vrcholku hory byl řidší a Billbarr skrz listoví viděl mraky, plující modrou oblohou. Zpoza mraků vyhlédlo slunce a seslalo zlaté teplo baldachýnem, aby ozdobilo chlapcovu kulatou tvář. Zamrkal, posadil se, odvrátil hlavu a jeho tělo se napjalo a zůstalo zcela nehybné.

Kousek výš na svahu hory, asi čtyřicet stop nad zemí, rozhrnul větřík listí a slunce ozářilo neobvyklý výjev. Otvorem v baldachýnu se táhl suchý kmen, který měl na koncích na spodní straně žlábky a spojoval dvě mohutné větve jako most. Vítr se utišil a baldachýn opět zastínil sluneční světlo.

Billbarr se pomalu zvedl a s náhlým vzrušením zíral směrem, kde viděl podivný obraz. Měl tak potlučenou hlavu, že začínal vidět

věci? Začínal bláznit z bolesti? Znovu zafoukal větřík, rozhrnul listí a sluneční paprsky dopadly na suchý kmen. Byl to most.

Na chlapce dopadl stín a on se zahleděl vzhůru do Gazulovy ochablé tváře, zardělé povzbuzujícími drogami a hrubým vztekem. „Na co koukáš, kluku?“

Billbarr se chystal odpovědět, ale pak se zarazil a očima nervózně přejížděl po mokrých, unavených, špinavých tělech Odokorů a vojáků Kopí, kteří odpočívali kolem jezírka. Byli napůl nazí, opuchlí a znetvoření ďábelskou magií, a těla měli posetá změtí rudých a žlutých ran, které jim uštědřily listy a trny a na nichž se krmil hmyz. Zatřásl se, potlačil strach a ukázal na baldachýn, kde zahlédl podivný výjev.

„Já… já myslím, že něco vidím, na stromech… stezku.“

Gazul Velký tlapy netrpělivě zavrčel a zvedl ruku, aby chlapce udeřil, ale pak zaváhal a pozorně si chlapce, který na něj hleděl široce rozevřenýma očima, prohlédl. „Stezku… na stromech? O čem to meleš?“

„Ale ona tam je! Zrovna tam!“ Billbarr ukázal do korun stromů.

Gazul se nenamáhal zvednout oči ke stromům. „Jak odsud můžeš vidět stezku tam nahoře?“

„Vítr rozhrnul listí a zahlédl jsem most. Most z kmene mezi dvěma větvemi.“

Záhyby kůže v koutcích Gazulových úst se zvedly v širokém zlém úsměvu. „Most? Tady uprostřed ničeho?“

Odokorové se krutě a posměšně rozchechtali a Billbarr váhavě přikývl. „Ona… Noon ho mohla postavit. Nebo… nebo její rodiče.“

Kočičí muž se nad tím zamyslel a velkomyslně se usmál. „Dobrá práce, kluku. Dobrá práce. A teď vyrazíme nahoru, zaveď nás k němu.“ Zvedl chlapcovo vodítko a s křikem se obrátil na muže. „Vstávat, hlupáci.“

Když výprava, včetně Odokorů, kteří značili cestu, a nosičů, kteří hustým porostem vlekli posvátnou klec, nádoby s ohněm a výstroj, došla k patě mohutného stromu, na němž chlapec viděl most, Gazul Billbarrovi odepnul vodítko. Chlapec hbitě vyšplhal na

strom a Gazul a Odokorové za ním, až došplhali k nejnižším větvím asi čtyřicet stop nad zemí. Billbarr se proplazil mezi nižšími větvemi a našel jednu širokou jako pěšina. Na horní straně byla ošlapaná téměř do hladka, očividně zvířaty, která po ní neustále procházela.

Kočičí muž se zasmál, opojen úspěchem, klekl si a cestu džunglí prozkoumal. Byla hladká až na místa, kde ji brázdily čerstvé stopy spárů. Se široce rozevřenýma, dychtivýma očima popošel asi deset stop vpřed a dřepl si na paty. Když promluvil, byl jeho hlas hluboký a zaznával v něm tajuplný podtón.

„O tom není pochyb. Je to cesta a je tady už roky. Staletí. Jednou jsem viděl věž vyřezanou ze živého dřeva, v hradu v ledové zemi, o který lidí říkali, že je stará tisíc let, a ta měla uvnitř ošlapané schody. Ale ne tak moc. Aby se takhle ošlapala, musela by tudy padesát let každý den procházet armáda. Koukněte," projel rukou nad větví, jako by přejížděl po povrchu, který by větev správně měla mít. „Kdyby se jí nic nedotklo, byl by ten strom o dobré dvě dlaně silnější."

Odokorové, kteří dřepěli na silné větvi, se po sobě nervózně podívali, a Gazul se tomu zasmál. „Strašidelný, že jo?" Šťouchl do Billbarra prstem. „Pojďme, kluku. Ukaž mi ten most."

Kráčeli po větvi, zatímco vojáci a domorodí nosiči se za nimi dole prodírali hustým křovím a bažinami. Když se větev zúžila, odklonila se od dalšího stromu a ležel přes ni suchý kmen, který se natahoval skrze listoví k sousednímu stromu. Na spodní straně měl vyrytý žlábek, ten byl nasazený na živou větev a popínavými rostlinami upevněn na místo.

Gazul se hlasitě zasmál a dřepl si na konci mostu, aby šlahouny prozkoumal. „Zatraceně! Zatraceně! Zatraceně!" zaklel vzrušeně. „Koukněte se na to. Postavily to lidský ruce, a to pěkně dávno. Ale šlahouny jsou celkem nový."

Odokorové se začali drbat a nejistě bručet, ale Billbarr souhlasně přikývl a přeběhl přes most. Na druhé straně objevil šlahouny, které most připevňovaly k vedlejšímu stromu. Rozčileně zvedl hlavu.

„Jeden šlahoun je čerstvý.“

Gazul se k chlapci připojil a zasmál se. „Je to tak, kluku. Je úplně čerstvý. Otázka je, jestli ho sem přivázala ona. A nebo ještě líp, používá ona stezku?“

Billbarr se pomalu plazil vpřed a očichával most. Náhle zvedl hlavu a Gazul radostně zahulákal.

„Hodný kluk! Zatraceně, skoro ji cejtím i já!“ Obrátil se k Odokorům, kteří se nervózně drželi zpátky, a zamračil se. „Co to s váma je? Tak jsme našli nějaký lidský stopy! Copak se lidí najednou bojíte? K čertu, lovili jste je a zabíjeli celý život.“

„Ne stromové lidi,“ zavrčel Chansuk.

„Dobře, to asi ne. Ale člověk je člověk, a jde ho zabít o hodně jednodušeji než leoparda. Kromě toho, ona nejspíš opravila most sama. Nebo se svojí sestrou.“ Odokorové tázavě zvedli obočí a kočičí muž se zazubil. „Kdo ví? Možná budeme mít kliku. Tak, a teď pojďte.“ Otočil se k Billbarrovi. „Veď nás, kluku.“

Nosiči a vojáci Kopí se stále prodírali džunglí pod nimi a všichni společně sledovali vzdušnou cestu po úpatí hory a pak po jejím úbočí, kde narazili na rozsáhlou trhlinu v baldachýnu. Skrze ni proudilo slunce a Gazul a ostatní se na chvíli zastavili, aby se vyhřáli v jeho teple, než je muži na zemi doženou. Zatímco čekali, oblohou proplouvaly nízké mraky a za nimi se vynořila ohromná šedá skalní stěna. Sráz.

Odokorům se z tváří vytratila všechna barva, odvrátili se a zakrývali si oči. Billbarr a Gazul však zůstali zírat s otevřenými ústy. Po chvíli muž promluvil. „Tohle, kluku, je velký. Dost velký, aby se v tom schoval celý svět.“ Billbarr přikývl, přemožený úžasem. „Jak tomu budem říkat, kluku?“

„Říkat?“

„Jo. Jsme první lidi, co to vidí, alespoň první civilizovaní lidi, takže to pojmenujeme.“

Billbarr se rozzářil. „Já?“

Kočičí muž se uchechtl. „No, možná jsem ji viděl o chvilku dřív než ty. Ale já jsem férový chlap. No tak, pojmenuj ji, Když se mi bude líbit, jak to zní, zůstane to tak.“

Billbarr dlouho a upřeně zíral na velkolepou skalní stěnu a nechával se obrazem unášet a mámit. Pojmenovat věc znamenalo vlastnit ji a jeho zalévalo vzrušení. Pak ho to napadlo. Jen jediné jméno bylo hodné té velkolepé skály, jméno, které vypravěči dali zemi divů a snů. Obrátil se ke Gazulovi rozechvělý vzrušením a tiše se modlil ke všem bohům, aby se kočičímu muži zvuk jména líbil a skutečně ji tak pojmenoval.

„Bayaabarr."

Gazul se usmál. „Země na nebesích." Zamyslel se nad tím a zasmál se. „Perfektní. To je perfektní, kluku. Za Uaapuulaou leží tajemný, nezmapovaný, zakázaný Daangall, a za Daangallem ještě tajemnější a zázračnější Země oblaků a snů, Bayaabarr."

„Myslíš to vážně? Opravdu se ti to líbí?"

Kočičí muž přikývl s očima upřenýma na sráz. „Má to zvuk, kluku." Podíval se dolů na Billbarra a ve tváři měl podivně přátelský výraz. „Dobrá práce, chlapče. Je na tebe spoleh. Máš odvahu a představivost. A výdrž." Dřepl si a položil chlapci ruku na rameno. „Podobáš se mi víc, než si myslíš. Já jsem jenom mnohem víc zlý. Ale ty jsi ještě mladý." Povzbudivě mrkl. „Do toho dorosteš. Můj bič se o to postará."

Billbarr se zazubil, neboť věděl, že moudrý otrok se vždy pánovým žertům usmívá, i když jsou ty žerty výhrůžné. Pak náhle ztuhl a ukázal na sráz. „Podívej. Támhle… kde jsou jeskyně. Něco se tam hýbe."

Gazul vstal a pozorně si obrovskou stěnu prohlížel. „Kde, kluku, kde?"

„Blízko úpatí. Tam jak jsou ty černé tečky. To jsou jeskyně a… a z jedné z nich vylézá panter."

Gazul sjel pohledem dolů po srázu a krátce a krutě vybuchl smíchy. „Je to tak, kluku. Našel jsi je!"

Billbarr k němu zvedl hlavu. „Myslíš… myslíš, že je to její brloh?"

„Musí být," řekl lovec odměn. Ukázal na skálu. „Podívej, teď

vylízá leopard.“

Chlapec se znovu zadíval na jeskyně, rozveselený svým objevem. Pak ucítil ostré bodnutí strachu, když si uvědomil, že v jeskyních může být i Gath.

Pronikl k nim zvuk nožů, prosekavajících se hustým podrostem, a na mýtinu pod nimi vyklopýtal zbytek výpravy a upustil posvátnou klec i balíky. Muži také klesli na zem, lapali po dechu, krváceli z ran na těle a hlavy měli svěšené vyčerpáním. Jeden z nosičů se podíval vzhůru, uviděl sráz, vyskočil na nohy a něco blábolil v domorodém jazyce. Ostatní nosiči sledovali jeho pohled a vyvalili oči. S náhlým přívalem energie se vymrštili na nohy, začali před obrazem couvat a pak se otočili a prchali do džungle.

„Vraťte se, vy divoši!“ zaječel Gazul. Obrátil se k vojákům Kopí. „Zastavte je! Zastavte je!“

Vojáci se vrhli do podrostu, drtili křovi a většinu domorodců zahnali do kouta. Domorodci si však kopí vojáků nevšímali, na vojáky zaútočili a bodali po nich noži. Sedm nosičů padlo, ale většina se ponořila do džungle a za sebou nechala dva mrtvé vojáky. Zbývající vojáci vyrazili za nimi.

„Nechte je jít!“ zařval Gazul. „Ať si je džungle nechá. Do zítřka budou mrtví.“

Vojáci reptali, zalétli pohledem k Odokorům a pak k sobě navzájem. Protože většina oddílu vojáků Kopí zůstala v základním táboře, s loveckou výpravou jich teď cestovalo jen jedenáct. Dohromady jich bylo devatenáct – vojáci, šest Odokorů, Gazul a chlapec. Mnohem méně, než tvořilo skupinu pobitou při první výpravě, a ani zdaleka ne tolik, kolik by jich potřebovali, když měli čelit Gathu Baalovi. Než si to stačili promyslet, kočičí muž na ně zakřičel.

„Vytáhněte klec a nádoby s ohněm sem nahoru, a taky vak s mýma hračkama. Chytíme si královnu.“

Udělali, co jim řekl.

35.

Unos

Ležela na lůžku z orchidejí. Sama květiny natrhala a přinesla je do svého doupěte, jeskyně ve skalní stěně, a pak nádherné květiny rozprostřela po tlustém koberci z jehličí, který jí sloužil jako lůžko i trůn. Stejně jako její majitelka, i jeskyně jinak postrádala ozdoby. Dokonalé prostředí pro živoucí drahokam divošské krásy.

Vápencové stěny, modelované větrem a deštěm, se postupně zvedaly ve spirálách lžícovitých prohlubenin. V největší z nich bylo lůžko z orchidejí, na němž na měkkých a křehkých růžových a modrých okvětních plátcích spočívalo bílé tělo kočičí královny.

Měla zavřené oči, ale nespala. Nemohla. Vše, co proroctví slibovalo, se splnilo, přesně jak to kdysi dávno tvrdila její matka. Do džungle přišlo člověkozvíře a stalo se jejím vládcem, králem vybraným po způsobu králů. Zvířecky krásným. Svrchovaně mocným. Už cítila, jak v ní klíčí jeho sémě. Povstává život.

Pomyšlení na ten zázrak ji uchvátilo a požitkářsky se protáhla, užívajíc si doteky chladných okvětních plátků na tváři a bradavkách, a přival jejich vůně do její mysli a smyslů. Doupě se naplnilo vůní, která se mísila s pachem nového krále, který stále silně ulpíval na jejích prsou a tvářích. Zavřela oči a přivinula se k orchidejím, rozdrtila je, takže z nich vytryskla další vůně, a zhluboka se nadechovala opojné směsi muže a květů.

Pak se převalila na záda a měkké polokoule jejích prsů se svezly na stranu statné hrudi. Otevřela oči a zírala na šedý kamenitý strop v naději, že jeho pevný nepoddajný povrch promění svět zpátky v realitu. Jenom jí to však připomnělo jeho strohé rysy, tisknoucí se k jejímu hrdlu a tváři, když se společně zajíkali rozkoší. Jasně zrudla touhou, aby ji opět naplnil.

Venku jedna z jejích koček zavrčela a jiná zlostně zařvala. Ona tomu však stěží věnovala pozornost a svinula se do klubíčka. Oběma rukama si objala pevné břicho a její prsty něžně pohladily život, který, jak si byla jistá, nyní přebýval uvnitř, a pak znovu zavřela oči. Nejen že viděla budoucnost, cítila ji. Cítila dítě

schoulené v náručí, cítila novorozenou královnu přisátou k prsu matky královny. Cítila pýchu a radost z toho, jak její dcera roste, a uspokojení, když běhala s velkými kočkami a učila se způsobům stromů, rostlin a potoků a objevovala tajné stezky, které procházely zemí, jež bude jednou jejím panstvím. Až se to mladá královna naučí a bude obdařena sebedůvěrou, která je kořenem vší majestátnosti. Tehdy, a teprve tehdy, bude připravena stát se královnou matkou, připravená vládnout tygrům, lvům a leopardům a čekat na magický příchod svého vlastního člověkozvířete. Svého druha. Svého krále.

Noon se zavrtěla, natáhla na okvětní plátky a opět se zhluboka nadechla jejich vůně. Nyní se s ní mísila pižmová vůně, opojné aroma, které ji uspávalo. Zívla, doširoka rozpřáhla paže a spokojeně si povzdechla, jak se jí uvolnily svaly na nohou a zádech. Nechala paže ležet daleko od těla, jako když se strom vzdává listí, padajícího na koberec džungle.

Její temné apatické oči se mírně pootevřely, vyhlédly skrze vějířovité řasy a spatřily, jak do jeskyně vplouvá mlhavý opar. Jeho mlžné tělo se zbarvilo stříbrozlatě, jak jím pronikaly paprsky slunce. Zavětřila, uvědomila si, že mlha s sebou přináší vůni mechu a kožešin, a podivila se tomu. Vůně byla podivně známá. Pak pochopila proč. Byla to její vůně.

Zvedla se na lokty a sledovala, jak výpary natahují prsty hlouběji do jeskyně a zkoumají podlahu, stěny a pak její tvář. S náhlým podezřením se odtáhla. Mlha ji rychle sledovala a ona šokovaně zalapala po dechu a nedobrovolně se nadechla křehkých těl jejích výběžků.

Myšlenky se jí zamlžily. Snažila se pročistit si hlavu, ale bylo to k ničemu. Mysl se jí omámeně vznášela a pak jako by odplula z jejího těla a vydala se nejasnou neznámou krajinou někde na druhém konci času. Zamrkala a tělem se jí rozlila smyslnost. Bezmyšlenkovitě se natáhla tváří dolů na lůžko z orchidejí a sténala rozkoší, zatímco její tělo se zmítalo v křeči a pevně se tisklo k okvětním lístkům, které drtilo ňadry, stehny i tvářemi.

Náhle se postavila, jako by ji zvedly neviditelné ruce, a mlha se

zvedla spolu s ní. Zapotácela se a napřáhla před sebe ruku, aby zastavila pád. Opřela se o okraj mlhy, která ji podpírala, jako by byla pevnou skálou. Této nepřirozené události si nevšimla. Narovnala se a vyklopýtala do slunečního světla.

Nahoru po stěně útesu se natahovaly prsty žlutočerného kouře, silné a oblé jako její tělo, a zkoumaly jeskyně. Po jejích kočkách nebylo ani stopy, ale ani tomu nevěnovala pozornost. Veškerá její přirozená opatrnost se vytratila a Noon sešplhala po příkré skalní stěně dolů do džungle a sledovala, jak se výpary vlní z hustého podrostu džungle. Kroužily jí kolem nohou, jemně ji tlačily do ramen a zezadu do stehen. Jejich dotek se jí líbil, vyhověla jim a zamířila do tmavého houští, odkud vycházely.

Prošla zamlženým bahništěm a kolem porostu banánovníků. Všude okolo se ozývaly tiché zvuky, zvuky člověkozvířat. Ona však kráčela dál, přitahována mlhou. Viděla oči, které ji sledovaly. Temné. Podlé. Mysl se jí mírně rozjasnila, na okamžik si uvědomila skutečnost a řekla dívce, aby uprchla, ale její tělo nedokázalo poslechnout. Podívala se na své nohy, které se pod ní pohybovaly vpřed, ale zdálo se, že už jí nenáleží. Oči jí zbělely strachem a vyděšeně zasténala, ale nebylo to k ničemu. Mlha ovládala její tělo a ona se stále pohybovala vpřed, nyní už ve spěchu. Běžela.

Když procházela pásem vysoké trávy, zpomalila. Na kusech rozdrásané země ležela mrtvá těla jejích velkých koček a z jejich překrásné srsti trčely létající zuby lovců. Běžela dál, vběhla na mechem zarostlou mýtinu, zakrytou rozevřenými, temnými, silnými pažemi banyánu, a zastavila se. Na mechu spočívala fialově rumělková klec, ze které mlha vycházela. Dveře byly zvednuté a z nádoby uvnitř prýštily výpary a halily jasně rudé, šarlatové a růžové polštáře. Lákavě se vlnily, jako by byly živé, a z jejich měkkých těl vyzařovaly barevné paprsky.

Žhavé paprsky přeběhly po jejím bílém těle a Noon vrávoravě zamířila k malému vězení. Opět se jí točila hlava a náhle se cítila unavená. Unavená džunglí. Unavená jejími rozkošemi, jejím zabíjením a nekonečným bojem. Unavená vůní vlhkého mechu,

přítmím neustálých dešťů a vlhkým nehybným vzduchem. Všechny ty dny a noci neustálé ostražitosti jí náhle připadaly jako zbytečné hlouposti z minulosti. Klec jí však nabízela nový svět a její tělo toužilo okusit jeho zázraky. Za nádhernými mřížemi čekal příjemný pohodlný život, nepodobný ničemu, co by kdy považovala za možné. Život, ve kterém o ni budou pečovat, krmit ji, hýčkat a laskat. Život bez námahy. Život, kde jí bude patřit moc odevzdání se stejně jako potěšení.

Klesla před otevřenými dvířky na všechny čtyři a čichala vůně, proplouvající mezi mřížemi. Ňadra jí ztvrdla a bradavky se vztyčily. Břicho ji bolelo. Vlnivým pohybem se jako zvíře vplížila do klece, záda nízko prohnutá a nohy táhla za sebou. Klesla na polštáře, které ji bodaly rozkoší. Přitiskla si je k sobě a začala se na nich svíjet.

Ticho prořízl divoký smích a dvířka se zařinčením zaklapla.

Trhla hlavou vzhůru, zavrčela a v otevřených růžových, vlhkých ústech se zaleskly ostré bílé zuby. Opět z ní bylo zvíře z džungle.

Ze stínů a houští se vynořila člověkozvířata. Lovci, v jejichž tvářích zářily žádostivé oči. Nečistá člověkozvířata, která páchla vlastním potem a krví jejích koček.

Natáhla se po dvířkách, ale paže jí ochably a neměly sílu ani vůli dvířka sevřít.

Kolem klece dřepěla člověkozvířata a krutě se smála. Muži měli hrubé vlasy a zarostlé tváře a brady, a podivné šupiny, ocasy a drápy. Mačkali se blíž, natahovali se mřížemi, osahávali jí nohy a ňadra. Sekala po nich nehty, ale dostalo se jí jen zlostného smíchu a dalších rukou. Bojovala s nimi a kousala je, dokud neměla ústa plná jejich krve a cárů masa. Oni ji však stále laskali a zkoumali, chytili ji za zápěstí a kotníky a podrželi vleže na zádech na polštářích. Bezmocnou.

Vřískala a zuřivě sebou tloukla, ale přesto ji stále drželi a jejich ruce se objevily znovu spolu s ještě drsnějším smíchem. Pak nějaký hlas ostře vykřikl v jazyce člověkozvířat, ruce zmizely pryč a

člověkozvířata zacouvala od klece.

Přetočila se na břicho a přitáhla pod sebe nohy i ruce jako kočka připravená ke skoku. Když si krvavými prsty rozčísla vlasy, zpod hustého obočí zlobně zazářily tmavé oči.

Člověkozvíře, které na ostatní křičelo, se teď krčilo těsně vedle klece. Ochablá kůže v jeho staré tváři se roztahovala v úsměvu a měla barvu močálu. Muž něco řekl nenuceným tónem, jako by mluvil o nějaké bezvýznamné maličkosti, pak se zasmál nepříjemným smíchem a dlouze k ní promlouval.

Nerozuměla mu. Zdálo se, že si to uvědomuje, ale přesto stále hovořil, prostrčil mřížemi černou šerpu a přes konce navlékl černý dřevěný kruh, jako by to byl nějaký zámek. Choval se sebevědomě, jako by byl králem ostatních. Když k nim mluvil, pozorně ho poslouchali. Pak se stáhli ještě dál od klece a Noon cítila, že se ji ze strachu z Bahnité tváře neodváží znovu obtěžovat. Zatímco s ní Bahnitá tvář mluvil, sahal skrze mříže a jeho prsty si s ní pohrávaly. Nechala ho. Instinkt jí napověděl, že nemá odporovat.

Když Bahnitá tvář domluvil, vstal a štěkl po dvou člověkozvířatech. Ta rychle protáhla dlouhé tyče smyčkami na vrcholku klece, zvedla ji ze země a odnášela do džungle s Bahnitou tváří v čele.

Křičela a třásla mřížemi klece. Ale Bahnitá tvář se jen zasmál a její hrdost ji umlčela.

Jak ji člověkozvířata nesla džunglí, všimla si chlapce-zvířete, který kráčel za Bahnitou tváří. Ten se jí nevysmíval a nebyl mezi těmi, jejichž špinavé pracky na ni útočily. Občas zabloudil ke kleci a podíval se na ni velkýma smutnýma očima. Byl mladý a cizí, ale v očích měl pochopení, které na tvářích dvounohých zvířat nikdy předtím neviděla, až na jedinou výjimku. Tvář její matky.

Když džungli zahalila noc, člověkozvířata se zastavila a na malé mýtině rozdělala v kruhu několik ohňů. Muži se pohybovali rychle, jako by čekali, že je sama noc pohltí. Rozložili si přikrývky uvnitř kruhu, chlapce-zvíře připoutali na provaz a ten přivázali ke kůlu poblíž středu ležení. Z mladých stromů postavili nízké pódium a na ně natáhli pokrývky Bahnité tváře. Připravili a snědli jídlo a pak se

neklidná člověkozvířata pokoušela spát, zatímco jiná držela hlídku. Lovci však spali neklidným spánkem. Často se probouzeli a skrze baldachýn listí vrhali vystrašené pohledy na skalní sráz, kde bylo její doupě, jako by se tyčící se skalní stěna na ně mohla zřítit nebo vyslat noční démony, aby se nakrmili jejich vnitřnostmi.

Když vyšel měsíc a jako oko noci v úplňku vystoupal nad skalní sráz, začínala si plně uvědomovat svou trýznivou situaci. Začalo to jako netrpělivost a ona se ve vězení obracela a kroutila. Chtěla se pohnout, vstát, sednout si a plazit se. Ale nemohla. Pak ji začaly bolet a brnět nohy, dychtící se protáhnout, běžet a šplhat, a hruď se jí dmula a dychtivě se vpíjela do džungle, jejích vůní mechu, půdy a listí. Sáhla po černé šerpě, aby ji sundala, ta však byla horká a popálila jí prsty, které rychle stáhla. Olízla si je, pak pokradmu vytáhla kostěný nůž, ukrytý v hřívě vlasů, a natáhla se, aby přeřízla řemeny, svazující mříže. Výpary, které se zvedaly z podlahy klece, však zavířily kolem ní, vůle a síla ji opustily a její paže bezmocně klesly podél těla.

Ztratila svobodu. V mysli o tom však nemluvila takto. V jejím jazyce žádné takové slovo neexistovalo, protože nebylo potřeba. Život znamenal svobodu. To bylo jeho podstatou. Její mysl tedy mohla situaci vnímat pouze ve smyslu pojmů, kterým rozuměla. Klec ji připravila o život a bylo to, jako by byla mrtvá.

Teprve když měsíc sestoupil po noční obloze dolů a zanechal po sobě jen tmu, člověkozvířata i jejich stráže konečně usnuly tvrdým spánkem. Až na chlapce-zvíře. Ten velice opatrně, aby neudělal žádný hluk, odhrnul pokrývku a připlazil se k ní. Pohyboval se stejně obratně, kradmo a tiše jako kterákoli její velká kočka a oči i svaly měl v pohotovosti. Jako v transu sledovala, jak se blíží. Délka vodítka mu dovolila právě tak dostat se ke kleci a přiblížit tvář k mřížím.

Nasál její pach, pak poddajně sklonil hlavu a odhalil tenkou šíji její ruce a zubům. V této pozici zůstal dlouho. Sklonila se, očichala jej a neodhalila v něm žádné nebezpečí. Zvedl hlavu, jejich pohledy se setkaly a nosy dotkly. Navzájem se zkoumali. Uzavřeli tichou dohodu o vzájemné důvěře, jak to mezi sebou cizinci v džungli

dělají.

Noon se zahleděla chlapci-zvířeti do očí, přivolala všechnu moc, která jí jako královně džungle náležela, a zapůsobila na něj vůlí svého kaa. Vyčerpávající namáha jí roztřásla a na těle jí vyrazil pot. Když ucítila, jak se jí poddal, sáhla si do hřívy vlasů a opět vytáhla kostěný nůž. Na okamžik zaváhala, aniž odtrhla pohled od jeho, pak se natáhla skrz mříže a položila nůž chlapci do ruky.

36.
Útěk

Billbarr držel malou bílou ruku Noon ve své a jeho prsty, dotýkající se nože, se chvěly. Nedokázal ho sevřít, nedokázal od ní odtrhnout oči. Její dotek jej očaroval.

Ve skutečnosti byla ještě strašlivější než v legendách a žádala jej, pouhého malého otroka, o pomoc. Věřila mu, že ji zachrání. Jeho malé tělo nedokázalo tolik vzrušení snést a roztřáslo se ve snaze osvobodit se. Přepadl jej strach a jeho prsty ztratily vůli a sílu sevřít nůž.

Bál se, že odhalí, že nemá v úmyslu použít nůž tak, jak si myslel, že od něj očekává. Bál se, že stáhne nůž dřív, než se mu podaří se ovládnout a zvednout ho. Bál se, že se stráž a Gazul probudí, než se mu podaří utéct. Bál se, že nedokáže Gatha najít, že barbara už ovládlo znamení spáru a není mu pomoci. Bál se džungle, noci a sám sebe.

Omámila ho. Když měla tvář tak blízko jeho, její vůně ho pohltila. Teplo jejího těla pronikalo mříží a rozlévalo se po jeho pažích, jako by jej objímala. Ten pocit byl tak skutečný a její krása a dotek tak vzrušující a omamný, že se mu radostí točila hlava.

Nejvíc se bál toho, že jej dívka přestane lákat a škádlit, a v touze užít si jí, dokud má tu možnost, ztratil veškerý pojem o čase, místě i nebezpečí. Toužil se prsty dotýkat každičké části jejího těla. Rtů, tváří, uší i krku. Toužil přejíždět konečky prstů po jejím oblém bílém rameni a uchopit do ruky její těžké ňadro, dokonce i když

věděl, že jeho malé ruce nejsou na tento rozkošný úkol připraveny. Pak se stráž pohnula a reálné ohrožení jej probralo. Popadl zbraň a s nožem ukrytým mezi nohama se natáhl, jako by spal.

Čekal. Noon se usadila zpět do stínů klece a její bělma se třpytila v temnotě, jak jej pozorovala.

Strážný se protáhl a usadil zpět se zády opřenými o strom. Uplynula chvíle, vojákova hlava se předklonila, pak mu klesla na hruď a muž spal.

Billbarr se zvedl na kolena a ještě jednou pohlédl na Nooninu podmanivou krásu, když se královna znovu vynořila v záři ohně.

Promluvila k němu po způsobu zvířat a rozkazovala mu gesty i myslí. Ale její podoba a vůně jej stále rozptylovaly a nedokázal se soustředit. Nerozuměl jí. V očích se jí objevil divoký rozhněvaný pohled a pohodila vlasy kolem srdcovité tváře.

Chlapec se úzkostlivě zamračil. Rozhněvat ji bylo to poslední, co si přál. Přinutil se jí hledět do očí, podřídil svou mysl její a naslouchal. Tentokrát nepromlouvala jen pohyby těla a vlasů, ale slabým šepotem, a používala hrdelní slova v jazyce, který nikdy neslyšel. Slovům nerozuměl, ale jeho mysl rozluštila jejich význam. Chtěla po něm přesně to, co čekal – aby ji vysvobodil z klece.

Posunkem a soustředěnou myšlenkou jí odpověděl, že ji nemůže osvobodit, vysvětlil jí, že klec je magická a bude jakémukoli pokusu vzdorovat. Nevěřila mu. Pokusil se tedy přeříznout řemen a výpary zavířily vzhůru, zakryly mu ruku, znehybnily ji a způsobily, že mu nůž vypadl na zem.

Zírala na ležící čepel, pak se zachvěla a zhroutila jako zasažená oštěpem. Billbarr, jistý si, že je mrtvá, sáhl skrze mříže a pohladil ji po rameni. Její tělo bylo na dotek teplé, vlhké a nádherné a jeho prsty ji jemně a láskyplně stiskly. Posadila se, jako by ji jeho starost a láska vyděsily. Znovu živá. Ostražitá jako panter.

Billbarr stáhl ruku a dlouho na ni uchváceně zíral. Pak se ovládl a začal přeřezávat svou šňůru, zatímco na dívku mluvil a ptal se jí, jestli viděla rohaté člověkozvíře a jestli je stále naživu.

Posměšně se na něj dívala a ten pohled říkal, že je blázen, když

si myslí, že by džungle mohla zabít nového krále. Pak mu pověděla o tom, jak barbar triumfoval nad šavlozubem a pohřbil ho a jak nový král nyní běhá s větrem jako bouře nad Daangallem.

Billbarr, kterého přemohla úleva, se rozzářil a láskyplně se jí dotkl. Odtáhla se. Pak ji však jeho veselé oči uklidnily, naklonila se blíž a dovolila mu, aby jí položil ruku na nadloktí. Její vážný a napjatý výraz se změnil v zoufalý. Položila svou ruku na jeho, přidržela si ji na těle a třásla se. Jeho dotek ji pomalu uklidnil, a když třas přešel, zvedla si jeho prsty ke rtům a špičku každého políbila. Když to dělala, v očích se jí toulaly myšlenky, rychlé, zuřivé a násilné. Pak jeho ruku spustila, držela ji jako vzácný dar.

Billbarr měl ruku mírně od těla, jako by to byla nějaká k tělu nepatřící věc, kterou je třeba pomazat a uzavřít v posvěcené skříňce. Strážný se opět pohnul, ve spánku kopl do kamene a chlapec se vzpamatoval. Když se ohlédl zpátky na klec, viděl, že k němu Noon opět promlouvá. Rychle. Přikazuje mu.

Chtěla, aby Billbarr došel pro jejího krále, pro Gatha, a přivedl ho sem, aby ji zachránil. Byla si jistá, že králova síla dokáže překonat moc klece. Pak skrz mříže ukázala na vrcholek skalního srázu, černý na pozadí indigové oblohy, a chlapec pochopil, že Gath je tam. Odešel do Země oblaků a snů, aby se podíval na své panství. Bayaabarr.

Billbarr, který se třásl strachy a zároveň nadýmal pýchou, horlivě přikývl, dokončil přeřezávání vodítka a pak se pustil do obojku. Zatímco řezal, mluvila dál svým podivným jazykem a popisovala mu cestu a značky. Tentokrát nejen že porozuměl významu toho, co říká, ale i dvěma posledním slovům.

„Dej pozor.“

Upřeně si ji prohlížel, zatímco mu říkala, že se nemá bát jen džungle a jejích koček, ale i samotného rohatého krále. Zmocnila se jej džungle a on se stal džunglí. Přiblížit se k němu znamenalo přiblížit se ke smrti.

Chlapec opakovaně přikyvoval, dokončil přeřezávání obojku a konejšivě se na ni usmál. Ji to však neuklidnilo. Divoce pohodila hřívou vlasů a nařídila mu spěchat. Nasadil výraz, o kterém se

domníval, že je velice mužný, a proplížil se kolem ohnišť a spících těl do stínů, které je obklopovaly. Tam se naposledy ohlédl na královnu, ale její tělo v kleci bylo ukryto ve stínu.

Sebevědomě pohodil hlavou, vstal se zardělými tvářemi a nadmutou hrudí a vyrazil do tmy, na kterou ve své dychtivosti úplně zapomněl. Okamžitě zakopl o nízko rostoucí šlahoun a spadl na silnou vrstvu mulče, kde hlasitě rozdrtil suché listí.

Vyskočil zpátky na nohy, ale nestihl to včas, aby se na něm nezachytily pijavice a stonožky. Vyděšený, že probudil tábor, zacouval do úkrytu v záhybech obrovského banánovníku a smetl si tvory z břicha a nohou.

Hluk probudil hlídku a ta se nyní pohybovala na opačném okraji tábora a pochodní si svítila do tmy. Nenašla ani nezaslechla nic neobvyklého, takže se vrátila zpět do kruhu ohňů a u jednoho z nich se zastavila a ohřívala si ruce.

Billbarr stál nehybně jako sama temnota. Tiše.

Uplynula dlouhá chvíle, během které strážný našel džbán vína, napil se z něj a mlsně si prohlížel kočičí dívku uvězněnou v kleci. Pak se vrátil na místo, sesunul se, opřel o strom a zívl.

Billbarr čekal, dokud strážnému neklesla hlava na prsa, pak se kolem ohňů znovu proplížil do kruhu a zastavil se vedle Gazulova vyvýšeného pódia. Kočičí muž spal hlubokým spánkem, přesvědčený, že se k němu noční tvorové nemohou dostat. Vedle něj ležel jeho opasek s ohňovým váčkem, vakem na jídlo a nožem, který používal při jídle. Opasek na zbraně s dýkou, mečem a malým černým koženým pouzdrem ukrývajícím drobnou kuši měl složený na prsou. Zkřížené ruce, které se zvedaly a klesaly v rytmu jeho pravidelného dechu, spočívaly na opasku.

Aniž se odvážil pohlédnout do lovcovy hrozivé tváře, Billbarr opatrně stočil mužův opasek s výstrojí do balíčku, zvedl ho a jednou rukou si ho pevně přitiskl k hrudi. Pomalu se otočil a po čtyřech se začal plížit zpět pod roušku tmy.

Gazul si odfrkl, pohnul se a Billbarr se zachvěl, na okamžik neschopný přinutit se otočit a podívat na Gazula. Pak, ostražitě a koutkem očí, vrhl na muže pohled a tiše vydechl úlevou. Gazul měl

stále zavřené oči a volná kůže v jejich koutcích ležela ve svraštělých záhybech.

Billbarr sebral odvahu, znovu vyrazil vpřed a opět se zarazil a ohlédl. Kočičímu muži ležela vedle hlavy malá černá skříňka, v níž byl uložen miniaturní oltář jeho pána, Boha smrti.

Chlapec přimhouřil oči a v hlavě začal spřádat nový plán. Pak se zazubil. Noc, která mu již nabídla neomezenou příležitost prožít hrdinské dobrodružství, mu nyní nabízela ještě víc. Dítě si bylo jisté, že zdrojem lovcovy síly, kterou použil, aby barbara zmanipuloval, byla černá magie, obsažená v příšerném oltáři. Takže kdyby se mu povedlo oltář ukrást a zničit, pak by byl Gath osvobozen z jeho sevření.

Billbarr, nadšený svým plánem, zakroutil hubenými rameny a sáhl po skříňce. Když ucítil teplo, které z ní vyzařovalo, zaváhal. Pak se přinutil, sáhl blíž a dotkl se víka. Pod špičkami prstů se silně zahřálo a chlapec rukou ucukl.

Billbarr, kterému na těle vyrazil studený pot, se rozhodl, že jeden hrdinský čin na noc je víc než dost. Pospíšil si kolem ohňů a spících těl, doplazil se do přítmí okolo tábora a nadšený svým úspěchem vyrazil střemhlav do noci.

Po sedmi krocích narazil hlavou do nahého zadku. Chlapec i majitel dobře vyvinutého pozadí se zřítili do podrostu. Billbarr vyskočil a vrhl se do tmy, ale muž byl rychlejší. Jeho bota zasáhla chlapce do boku a srazila ho zpět na zem. Pak muž rukou nahmatal Billbarrův hubený krk a odvlekl ho do louže světla, které sem dopadalo z tábora.

Byl to Chansuk. Právě močil a tuniku měl ještě vyhrnutou nad holé boky. Jeho vzteklá grimasa vypadala, jako by mu ji někdo do obličeje vyřezal tupou vidličkou.

„Takže," zavrčel, „ty se prostě nepoučíš, že ne, kluku?"

„Omlouvám se," zaprosil Billbarr. „Měl jsem strach. Já. „Tos určitě měl. Ale ne takový strach, abys neměl čas ukrást svýmu pánovi opasek, co?"

Billbarr se plazil po zemi, kňouravě žadonil o milost a tiskl čelo do listového mulče. Všechna ostražitost před pijavicemi a

škorpióny byla pryč. Panika ho měla ve chřtánu a chystala se polknout. Ale on ji zahnal zpět, v jedné ruce sevřel Gazulův opasek, v druhé ruce nůž od Noon. Chansuk ho surově šťouchl špičkou boty a ohlédl se za zvuky, přicházejícími z tábora, který se probouzel. Billbarr rychle pohlédl vzhůru, zjistil, že Odokoro má otočenou hlavu, a vrazil mu nůž do nohy.

Chansuk zařval a zapotácel se vzad. Nůž chlapci klouzal v ruce, ale držel pevně a vytrhl zbraň z rány, čímž Chansuka srazil k zemi. Muž spadl na záda, zatímco chlapec vyskočil na nohy a prchal do tmy.

Prodíral se křovím a spletenými šlahouny a bezhlavě se hnal vpřed. Za sebou slyšel muže, jak se pomocí mečů a kopí prosekávají podrostem, a když se ohlédl, spatřil, jak mezi otvory v hustém podrostu prochází světlo pochodní, na okamžik jej zbarvuje jasnou zelení a pak mizí. Pak Gazulův hlas všechen hluk překřičel.

„Nechte ho jít!“

Hluk ustal a vystřídalo ho reptání a Chansukův nespokojený křik. „Ne, u Zatta! Bodl mě! Vykuchám ho.“

„O to ať se postará džungle,“ řekl Gazul důrazně. „Máme na práci důležitější věci. No tak! Vraťte se zpátky do tábora. Vyrážíme dál. Hned!“

„Ale co když najde barbara?“

„Nech ho,“ zachechtal se Gazul zlomyslně. „Jestli je kluk takový pitomec, že se k němu přiblíží, ať si jde! A teď sebou hněte.“

Billbarr naslouchal zvukům vzdalujících se těl a pak spěchal dál, dokud nenašel malou mýtinu zalitou měsíčním světlem. Sedl si, otevřel ohňový váček připevněný ke Gazulově opasku, vytáhl složený mech, rozložil ho a našel žhavé uhlíky. Posbíral pár suchých listů, vyrobil si pochodeň a pomocí uhlíků ji zapálil. Okamžitě vzplála a z okolního houští se ozvalo cupitaní a plazení ustupujících tvorů. Zvedl světlo do výšky, aby se ujistil, že nad ním nevisí žádný had, a pak hledal, dokud nenašel strom, ze kterého prýštily kapky lepkavého kaučuku.

Našel několik velkých listů banánovníku, pomazal je kaučukem,

pak je sroloval a vytvořil z nich další pochodeň, kterou podpálil od první, nyní už dohořívající. Lepkavá hmota v objetí zelených listů vzplála jasným plamenem.

Zvedl pochodeň vysoko nad hlavu, našel vzdušnou cestu, aby ji mohl sledovat, a rychle vyrazil ke srázu.

37.
Měsíční světlo

Chansuk se vynořil ze tmy a obrátil se čelem ke Gazulovi, ostatním Odokorům a pěti vojákům, kteří čekali na mýtině, zalité měsíčním světlem. Týlem hlavy kývl k džungli a zašeptal Gazulovi: „Udělal si pochodeň a vydal se zpátky cestou, po které jsme přišli.“

„K jeskyním?“ zeptal se Gazul. Chansuk přikývl a kočičí muž dodal: „Tak to jsem si jistej. Musel s ní mluvit a zjistit, kde barbar je.“

„Běží ze všech sil,“ prořízl ticho Chansukův hlas, „nechává za sebou stopu, kterou by mohla sledovat i slepá ženská. Jestli chceš, snadno ho doženu.“

„Já vím,“ řekl Gazul rozhodně. „Ale nejdřív ho necháme najít barbara.“

„K čemu ho chceš?“ zeptal se Chansuk.

„Nechci,“ odpověděl Gazul. „Od chvíle, kdy jsem ho potkal, mám z něho noční můry a je na čase to ukončit.“

„Znals ho už předtím?“ zeptal se Calin.

Kočičí muž zavrtěl hlavou. „Nevzpomínám si.“ Zlomyslně se zasmál. „Ale tam venku je pěkných pár chlápků, které jsem nikdy nepotkal a rádi by mě dostali do rukou. Možná že je s některým z nich nějak spojený a moje kosti mě před ním varujou.“

„To mi zní jako trochu moc hashraddy.“ Chansuk to přednesl jako možnost, nikoli kritiku.

„Možná,“ odvětil Gazul. „Ale už nebudu dál riskovat.“

Chansuk, ostatní Odokorové a vojáci Kopí si vyměnili vědoucí úšklebky a Chansuk líně protáhl: „Tak toho bastarda pošleme pod zem. Dneska v noci. Ale bez nějaké extra pomoci by to moh být problém.“

Gazul přikývl, odepnul řemeny držící pouzdro s drobnou kuší a podal ho Chansukovi. „Tady tohle ti pomůže. A vem s sebou Calina a tyhle chlapy. Až mu podříznete krk, udělejte s klukem totéž.“

Chansuk vyslal k lovci odměn pochybovačný pohled.

„Já vím,“ řekl Gazul. „Billbarr má nadání, vzácné a cenné nadání. Ale kluk je zkažený. Barbar mu nějak nacpal do hlavy všechny možné bláznivé sny a já už jsem unavený, jak se ho pořád pokouším zlomit.“ Kývl k džungli. „A teď běžte.“

Chansuk se odvrátil a spolu s Calinem a pěti vojáky Kopí zmizel v džungli.

38.
Cizinec

Když bylo odpolední slunce v polovině cesty dolů z oblohy, Billbarr byl v polovině cesty vzhůru po příkrém svahu. Černá tečka pohybující se jako moucha, která šplhá po hradbě.

Slunce mu spálilo zadní část těla, úzká hruď se mu těžce zvedala a tělo se mu lesklo potem. Ale jak se blížil k vrcholu, příjemně ho ovíval chladný vzduch a navrátil mu radost.

Podařilo se mu bezpečně dostat z džungle a kolem brlohů velkých koček a nyní se blížil k cíli, nikdy nespatřenému, neprobádanému, neznámému Bayaabarru. Putoval po stezce statečnosti a dobrodružství a byl z něho hrdina.

Od chvíle, kdy opustil jeskyně hluboko pod sebou, sledoval úzkou klikatou cestičku, samotnou přírodou vyhloubenou do rovného povrchu příkrého skalního srázu. Podél ní byly v písku, který se usadil v puklinách a prohlubeninách, vidět čerstvé

leopardi, lví a panteří stopy, a dvakrát si vedle nich všiml něčeho, co vypadalo jako zbytky otisku obuté lidské nohy. Teď zahlédl další a dřepl si k ní.

Byla zřetelnější než ty předtím, vtisknutá hluboko do deštěm provlhlého štěrku, a byla velká a široká jako otisky bot Gatha Baala.

Chlapec se smíchem spěchal vpřed a nedbal na to, že jediný špatný krok by znamenal přes tisíc stop dlouhý pád tam, odkud přišel. Na horských srázech, ať byly jakkoli příkré nebo vysoké, necítil Billbarr strach a měl k tomu důvod. Stařešina jeho kmene říkal, že Odokorové jsou příbuzní se zvířaty, a to nejen s medvědy, kočkami a vlky, ale také s kamzíky. Proto byli nejskvělejší z lovců, obzvláště v horách. Znali svou kořist, protože znali sami sebe a měli stejné schopnosti jako ona.

Blízko vrcholu se strmá skalní stěna zvedala šikmo k nebesům jako obrovská hrubá kopí a věžičky, a stezka procházela hlubokou puklinou. Billbarr se ohlédl zpátky dolů k okraji džungle a okamžitě se vrhl čelem na zem na stezku a ukryl se. Zahlédl mezi stromy pohybovat se stín? Sledovali ho? Dlouhou chvíli nehybně a tiše vyčkával, ale nikdo se neobjevil.

Zvedl se na všechny čtyři, proplazil širokou prasklinou a postavil v kryté soutěsce. Tady se svah po obou stranách příkře zvedal a na druhém konci se stezka zužovala do tmavého, vzhůru stoupajícího průchodu, širokého tak, že by se zde jeden muž ubránil celé armádě. Pospíšil si k němu a modlil se k Bohyni života ve všech jejích podobách, aby nepotkal žádnou z velkých koček, jak míří opačným směrem.

Vyběhl tmavou soutěskou vzhůru, přelezl ze skalní římsy na vrcholek balvanu a vynořil se na kamenitém svahu porostlém hlohy a bezem. Hřeben lemovaly jasně žluté květiny a za nimi viděl vršky akácií a palem.

S dechem tajícím se očekáváním přeběhl celý svah, skrčil se na okraji a ústy i nosem nasával aromatickou vůni stromů bel a sladkých lepkavých plodů pallu. Stál na střeše světa, v Zemi oblaků a snů. V Bayaabarru.

Billbarr se vydal ke stromům a zavětřil. Když ucítil tekoucí vodu, zahnul směrem k ní a v měkké půdě našel otisk stopy a pak další. Sledoval pásmo sytého, vlhkého vzduchu a našel další otisky. Provedly ho polem mladých bambusů s měkkými pružnými vršky, pak kolem křoví velkého jako zakrslé stromy až k čirému jezírku. Na jeho hladké, stříbřité hladině se zrcadlily stromy, oblaka a tmavnoucí obloha a také chlapcův oslněný obličej, když si klekl a naklonil se nad ni. Ponořil horkou tvář do vody, napil se jako zvíře a vychutnával si chladivou svěžest, zatímco pozorně zkoumal pěšinu před sebou.

Na opačném břehu, víc než sto stop daleko, si mezi paprsky světla a pásy stínu hověli na lůžkách z listí, opadaného z vysokých palem, dva leopardi a panter. Kromě občasného švihnutí ocasem se nehýbali. Billbarr ve vzduchu ucítil silný puch zasychající krve a uvědomil si, že odpočívají po nedávném namáhavém lovu, ale kořist neviděl.

Zacouval do úkrytu v houští, obešel jezero a našel potok, který ho napájel, částečně krytý křovím a převislými palmami. Popošel asi dvacet stop proti proudu a ukryl se za sukovitý kmen stromu ngruba. V menším jezírku asi čtyřicet stop dál proti proudu stála mohutná, stínem zahalená postava. Byl to člověk? Bledé večerní světlo a převislé větve pokryté mechem a kapradím, ze kterých visely smyčky lián, halily těžce oddechující tělo a nebylo možné to rozeznat.

Chlapec se přikradl blíže, ale tak, aby ho nebylo vidět, a natáhl se na břicho za trs rašících bambusových výhonků. Špičkami prstů je rozhrnul a nakoukl skrz.

Byl to člověk, a přesto ne. Bederní rouška patřila Gathu Baalovi, ale přesto to nebyl Gath Baal. Byl to cizinec. Cizinec s pažemi, hrudí a stehny pokrytými tmavou krví své kořisti a hrbolatými strupy a šrámy, které jsou odměnou za takovou práci.

Náhle temný muž vrazil ruku pod hladinu jako nůž a zpěněná voda mu zalila stehna a břicho a zrudla v místech, kde smyla zaschlou krev. Vytrhl ruku z vody; v prstech podobných spárům svíral dobře stopu dlouhého pstruha. Muž ho roztrhl vejpůl a začal

pojídat, zatímco se brodil z jezírka ven a mířil k rozloženému kapoku. Mezi tmavými kořeny odpočívala rohatá přilba a sekera se zakřiveným ostřím. Posadil se vedle nich, svalnatými zády se opřel o kmen a pokračoval v jídle.

Chlapec tiše pustil výhonky a ukryl se. Nyní chápal, proč ho Noon varovala, aby si dával pozor, a roztřásl se. Přinutil se uklidnit, po břiše popolezl vpřed a opět rozhrnul bambus.

Nepoddajné černé vlasy na mužově hlavě, narudlá zatvrdlá kůže na čelisti a lícních kostech a nízké čelo, to vše patřilo muži, kterému se chlapec naučil věřit a milovat ho. Oči však nepoznával. Byly jako smrt pod víčky. Zmocnilo se ho znamení spáru a nezměnilo jen jeho oči, ale i postoj, krok a chuť. Chlapec si byl jistý, že oblékání a vařené jídlo pro barbara už nic neznamenají a že místo řeči teď vrčí a mručí. Billbarr se znovu ukryl za bambus. Zažíval dlouhou děsivou chvíli, kdy ležel, objímal se rukama a snažil přemoci hrůzu, kterou cítil v nitru.

Gazul zvítězil. Kočičí muž barbara úskokem přiměl, aby se připojil k lovu, když vyprovokoval jeho válečnickou hrdost, a bojové šílenství z barbarovy bitvy s mocným šavlozubem nyní konečně osvobodilo jeho dravčího ducha. Teď jej ovládalo divoké zvíře v nitru. Porazila ho jeho vlastní přirozenost, jeho vlastní kaa.

Toto strašlivé poznání chlapcem otřáslo. Na tržištích větších kitzaackých měst slýchával pověsti, které tvrdily, že určitá část kitzaackých kněží je spojena s Pánem temnot a nyní našla nové, propracovanější způsoby, jak moc temného pána využít, způsoby, které zotročovaly muže i ženy tím, že proti nim postavily jejich vlastní temné choutky. Nyní věděl, že ty řeči jsou pravda. Pán temnot byl mocnější než kdy dřív. Pomáhal ďáblům jako Gazul, aby si s dobrými a silnými muži jako Gath dělali, co zlého chtěli, a pokud je možné zkazit Gatha, přemýšlel chlapec, jakou šanci má on? Jistě i on má v srdci zlo, které ho může zotročit a podmanit temnotě, ale jaké?

Na odpověď nemusel čekat dlouho. Jeho prochladlé tělo se třáslo, zatímco mu po tvářích stékaly horké slzy, a Billbarr věděl, že tím zlem je strach.

Schoval si hlavu v pažích a proklínal se za to, že se bál ukrást černou skříňku, která ukrývala Gazulův ohavný oltář. Když se mu tak nepodařilo strach zahnat, tiše se častoval hrubými nadávkami a pak v něm začala hlodat hořká lítost. Jeho tělo však bylo příliš malé, než aby příliš dlouho snášelo takové pocity, a ty se vytratily a ustoupily dětskému hněvu.

Zvedl se na všechny čtyři a znovu se zadíval skrz výhonky. Rychle přicházela noc, ale stále viděl proměněného barbara pod kapokem. Billbarr se připravil na nejhorší, vstal a nečekaně se ukázal.

Na druhé straně jezírka z hlubokého stínu pod barbarovým čelem vyhlédly cizincovy oči a sledovaly, jak se Billbarr brodí jezírkem. Když chlapec vyšel ven, zaváhal, neboť viděl, že se leopardi a panter zvedli z místa níž po proudu, kde odpočívali, pomalu se k němu blíží a větří ve vzduchu jeho pach.

Billbarr se přinutil pokračovat, až se k muži, potřísněnému zaschlou krví, dostal na vzdálenost několika stop. V mužových očích se nezračilo žádné poznání, jen mírná zvědavost. Chlapec cítil, že se velké kočky přiblížily a lehly si někde za ním, brada se mu rozechvěla, a když promluvil, cvakaly mu zuby.

„Ona… ona potřebuje tvoji pomoc. Fleka. Ona je… schoval jsem ji na stromě u…“

Barbar zamrkal, jako by nerozuměl a bylo mu to jedno.

Billbarr začal znovu a důrazněji. „Schoval jsem Fleku na stromě. U tábora u řeky. V koruně stromu. Je v bezpečí. Ale je vyděšená, strašně vyděšená. A když zkusí slézt dolů, chytí ji nebo… nebo si ji najde had.“ Vracel se mu jeho obvyklý smysl pro dramatičnost. „Musíš jít za ní. A zachránit ji. Ale to není všechno, to ne! To je jenom část problémů.“

V Gathových očích se objevilo nejasné poznání.

„Správně,“ řekl Billbarr rozčileně a klesl na kolena. „To jsem já, Billbarr.“

V osmahlé tváři nebyla ani stopa zájmu.

„Prosím, Gathe!“ žadonil Billbarr. „Musíš to pochopit. Prostě musíš. Gazul ji chytil. Lapil do pasti Noon, kočičí královnu, pomocí magie. Je v kleci, a to ji zabíjí. Vím, že ano. Musíš něco udělat!“

Muž se pohnul, uvelebil se pohodlněji a ukousl si další sousto ryby.

Billbarr na něj nevěřícně zíral s otevřenou pusou. „Ty mi nerozumíš, že ne? Ne… nemůžeš.“

Gath vyplivl kost a nelítostné oči na okamžik vyhlédly zpod nízkého čela.

Se slzami v očích si Billbarr poposedl blíž. „Gathe! Co se stalo? Copak mě vůbec nepoznáváš? Řekni něco. Prosím.“

Gath seděl nehybně, s pohledem upřeným do chlapcových očí. Billbarr se proplazil kolem mužových nohou a z barbarových úst uniklo zavrčení. Chlapec se zarazil, očichal Gathovi tvář a pak se o něj otřel nosem. Muž mu pozdrav oplatil. Lehce naklonil hlavu, pozorně si chlapce prohlédl a pak mu podal zbytky ryby.

Jeden z leopardů prudce vstal a zamířil k chlapci. Billbarr se přisunul blíž ke Gathovi a leopard zavrčel s ušima přitisknutýma k hlavě a odhalenými špičáky. Gath popadl sekeru, divoce s ní máchl a ostří se zabořilo do hlíny těsně vedle leopardovy tlapy. Kočka chvíli zůstávala na místě a vrčela na Gatha. Gath jí vrčení oplatil a kočka se odplížila pryč.

Billbarr sledoval, jak leopard pije z potoka, a zachvěl se pod náporem chladného větru, který přilétl ze vše obklopující noci. Podíval se na zbytky ryby v ru

ce, očichal ji a zašklebil se. Položil rybu na kořen vedle Gatha, pak navršil hromádku ze suchého jehličí, listí a větviček. Z ohňového váčku vytáhl žhavé uhlíky, položil je na kupku a několikrát na ně zafoukal. Rozzářily se a pak z nich vyšlehly plameny. Velké kočky se prudce zvedly, pravidelným klusem odběhly a zmizely do noci.

Chlapec nasbíral další větvičky a přihodil je na oheň. Pak k ohni přitáhl dvě spadlé suché větve a položil je napříč. Když se plameny zakously do dřeva, vrátil uhlíky do ohňového váčku a pak zbytek

pstruha napíchl na klacek a usadil se vedle barbara. Natáhl maso nad oheň a zahleděl se na svého obrovského společníka v naději, že zahlédne nějaké známky muže, kterého znal. Bylo to však marné gesto.

Gath spal.

Když byla ryba upečená, Billbarr ji stáhl ze spáleného klacku a rychle snědl, zatímco hleděl přes plameny do noci. Na pomalu tekoucí vodě v potoce jiskřilo měsíční světlo a z temné oblohy se snesl ledový větřík. S rukama objímajícíma třesoucí se tělo se Billbarr vydal k potoku, rychle se napil, pak si pospíšil zpátky a uvelebil se blízko muže. Barbarovy mohutné svaly byly teplé a uklidňující a chlapec si oddechl úlevou. Byl vyčerpaný, vyděšený a věděl, že by se měl vyspat. To však nešlo.

Gath byl očarovaný, proměněný mocí Pána temnot ve zvíře. Nemilosrdné. Beze studu. Zvíře, které netouží po příteli ani druhovi. Žádného nepotřebuje. Ale pokud barbara změnili v divoké zvíře, je možné ho proměnit zpátky. Jen kdyby Billbarr přišel na to jak. Kdyby jen dokázal namíchat správný lektvar nebo sestavit slova do zaříkání, které by kouzlo zlomilo. To však neuměl. V těle ani mysli neměl žádnou magii. Byl prázdný.

Bezmocný.

39.
Ohnivá bohyně

O mnoho hodin později Billbarr stále seděl po mužově boku. Z jedné strany mu bylo teplo, na druhé se třásl zimou a byl zcela vzhůru. Naslouchal divokému zpěvu větru v korunách palem, zíral do noci a jeho mysl, ponořená sama do sebe, byla černá jako noc. Divoká.

Když se náhodou dotkl barbarovy paže, byl si jistý, že chlupy na mužově předloktí zhoustly a stává se z nich srst. Odtáhl se, zavřel oči a jeho představivost nabývala na síle. Viděl Gatha, jak běží po lesní stezce, pak náhle padá na všechny čtyři a rostou mu tesáky a

ocas. Pak spatřil, jak na něj zvířecí barbar útočí, sráží ho k zemi a zhltne jej.

Prudce otevřel oči a odrazy uhasínajících plamenů zatančily na slzách nahromaděných pod očními víčky. Roztřeseně znovu přebudoval ohniště, přiložil na ně zbytek suchých větví a nasbíral další klacíky a větve. Když znovu vyšlehly plameny, posadil se zpět vedle muže. Nyní se ho však bál dotknout.

Billbarr často vídal Odokory, kteří použili příliš mnoho magie. Její nadbytek dal jejich zvířecí podstatě tolik moci, že jejich těla byla natrvalo změněna. Byl si jistý, že se to děje Gathovi, protože věděl, že na světě není magie mocnější než barbarovo kaa. A jelikož si byl jistý i tím, že Gazul toto kaa nějak obrátil proti Gathovi, věděl, že do normálního stavu může jeho přítele vrátit jedině ještě mocnější kaa. Magie bohyně.

Billbarr ale žádné bohyně neznal, natož aby věděl, jak je vyvolat. Ve skutečnosti neznal ani žádnou kněžku nebo třeba jen ministrantku. V jeho životě měla nejblíže k ženskému božstvu stará čarodějnice, která ho vychovala a naučila metat salta, žonglovat a šplhat. Kmen se stařeně vysmíval a pohrdal jí. Ale pro osiřelého Billbarra byla svatá, jediná osoba na světě, která krmila jeho tělo i duši.

Zafňukal a přikryl si pažemi hlavu. Jeho vlastní myšlenky bolely víc než Gazulův bič a zahanbovaly ho. Odpřísáhl barbarovi, že mu jednou pomůže, že se mu odvděčí za záchranu života, a ta možnost přišla. Gath ho potřeboval. Teď. Právě v tuto chvíli. Ale on nebyl k ničemu.

Hleděl do tmy a v malé tváři se mu zračila hořkost až příliš silná pro někoho v jeho věku. Jediná magie, kterou znal, byla ta nejubožejší ze všech, úžasné příběhy, které podněcovaly jeho mysl i srdce, sny jeho dětství. Jak však mohly vyburcovat muže? Obzvláště když mnozí říkali, že v nich vůbec žádná magie není.

Seděl, objímal se a tiše vzlykal, dokud už mu nezbývaly slzy. Pak si uvědomil, že nemá jinou možnost. Musí to zkusit.

Zahnal strach a pozorně si Gatha prohlédl. Velký muž seděl s pokrčenými koleny, zády opřený o kmen stromu. Hlava mu

spočívala na paži, přehozené přes kolena, a byla mírně skloněná na jednu stranu. Druhou paži měl položenou podél těla a v ruce držel topor sekery.

Chlapec se k němu přiblížil, sáhl po něm a roztřeseně se zarazil. Pak se přinutil pokračovat, jednu ruku položil palec nad Gathovo chlupaté předloktí a druhou stejně daleko od jeho krku. Ruce se tam vznášely, dokud nebyly stejně teplé jako tělo pod nimi, pak jim dovolil, aby se muže jemně dotkly a uchopily jej, aniž by ho probudil. Pak stejným způsobem položil tvář na Gathovo rameno a zavřel oči.

Zápasil sám se sebou a jeho mysl se stáhla jako zauzlovaný provaz, jak zaháněl strach o barbara. Pak zaplašil hrůzu z velkých koček, z toho, že ho nechají v džungli, a z Gazula. Pak bojoval se strachem ze strachu, s tím zlem, které zamořilo jeho život, a uzel se pomalu rozvázal.

Chvíle plynuly a po jeho obličeji se rozprostřel pokoj jako ničeho se neobávající klid na tváři dítěte, které spí v prachových peřinách a polštářích v bezpečí za zdmi hradu. Billbarr vstoupil do světa, který si sám stvořil, a svobodně běžel. Tryskem. Skákal. Šplhal stále výš a výš po hromadě snů, a zatímco šplhal, promlouval ke Gathovi po způsobu zvířat a jeho sny vytvářely sny v mužově hlavě.

Vyprávěly o všech zázracích, o kterých chlapec slyšel, o Říši ledu daleko na severu, kde svět roztával a národy tonuly, zatímco jiné povstávaly na vynořivších se skalách a zemích. Mluvily o velkých plachetnicích plyyakardských pirátů, kteří se toulali po Clodartském moři a přemáhali jeho nezkrotné větry obrovskými, modrobíle pruhovanými plachtami, které je odvážely až na konec světa, a mluvily o nekonečné hordě, pochodujících armádách Kitzaakků v červeně nalakované zbroji, velkých čapkách a jasné oceli.

Chlapec sebou škubal, lapal po dechu a dramaticky vrčel nad živými, důležitými výjevy, zatímco jeho sny vyprávěly jejich příběh. Pak se mu třásl obličej, když mluvil o vznešených hrdinech, legendárních Sordovi a Shalarmardovi, kteří porazili démonické

tyrany Barbara, Karchona a Gedise. Pak zůstal zcela nehybně, sevřený svěrákem posvátné úcty, a sny šeptaly o Pánu lesa a jeho bitvě s kitzaackými zvědy u Citroníkového přechodu. Sen šeptavě pokračoval příběhem o Temném, vyprávěl jeden příběh za druhým o nejskvělejším bojovníkovi barbarských kmenů z Velké lesní kotliny, který porazil nepřemožitelnou hordu a vysloužil si nejobávanější jméno v Kitzaacké říši. Posel smrti.

Pak příběh, který začal jako šepot, nabýval na síle, sen dramaticky křičel jako stovka chvástajících se *bukků* a vyprávěl, jak Posel smrti přeměnil Zemi dýmajících nebes ve spoušť výbuchů a dmoucího se prachu, jak této zkáze padly za oběť hory a umlčela Pána temnot a jak se říkalo, že Posel smrti svrhl i nejzkaženější místo ze všech, zlověstný hrad Pyram, kde Pán temnoty tvořil své démony.

Chlapec se usmíval a ten úsměv tančil v koutcích jeho zavřených očích, jak chlapcovo snění nabývalo na smělosti, bezstarostnosti a znamenitosti, kdy nejenže toužil vidět všechny ty divy a tajemství a cestovat po nekonečné stezce náhody a dobrodružství, ale také se odvážil shlédnout na nejvzácnější drahokamy svě

ta. Živý drahokam, zářící dívku, o které se vyprávělo, že na slavnostech a trzích tančí ověnčená květy a křiklavými dřevěnými korálky a uzdravuje nemocné, vrací slepým zrak a chromým chůzi. A na obrovský drahokam, úžasnou bílou skálu, na níž stál Bílý strom, ohromný hrad legendárních Bílých lučištníků, starodávná nedobytná pevnost, jež byla, alespoň podle kněží, místem, kde se znovu objeví bohyně Bílá Veshta a bude kráčet světem.

Chlapcovy oči se ospale třepaly a sen těkal z jedné bohyně na druhou, Jimene, Istar, Allmair, a vytvářel jejich postavy a tváře. Mezitím Billbarr pomalu sklouzl z mužova ramene a tvrdým spánkem mu usnul na klíně.

Když se Billbarr o několik hodin později probudil, ležel schoulený v mělké dutině mezi kořeny. Bylo mu však teplo. Oheň byl přesunutý blíž ke stromu a vršila se na něm hranice. Jazyky plamenů bodaly do černé noci a zvedaly se do výšky tří čtyř stop.

Oranžovočervené světlo lemovalo postavu barbara, který se zkříženýma nohama seděl čelem k ohni a širokými zády k Billbarrovi.

Chlapec se zvedl na lokty a nejistě se rychle rozhlédl kolem. Spatřil jen tmu a slyšel pouze skřehotání žab. Doplížil se za barbara a nahlédl mu přes rameno. Nic v mužově tváři neukazovalo, že ho slyší, vnímá nebo že cítí jeho přítomnost. Barbar upřeně hleděl do ohně, jako by byl v tranzu.

Zmatený Billbarr se zahleděl do plamenů a plameny bylo to jediné, co viděl. Muž do nich přesto dál zíral. Chlapec se naklonil blíž a prohlížel si hořící dřevo a žhavé uhlíky. Když nenašel nic neobvyklého, podíval se zpět na muže. Barbarův pohled byl rozostřený, jako by se díval na něco ve velké, velké dálce. Nebo hleděl na něco jiného, něco ještě vzdálenějšího, něco v jiném místě a čase? Něco hluboko v jeho záhadné minulosti?

Billbarr, hořící zvědavostí a zoufale toužící nalézt nějaký způsob, jak ze zvířete dosáhnout na muže, potlačil všechen strach a vším svým nadáním se soustředil na mužovu mysl. Nejprve pomalu a pak rychleji začínaly jeho oči vidět to, co viděl muž.

V tančících ohnivých jazycích byli démoni a obři. Ohyzdní. Děsiví. Obrovský červ tlustší než slon. Vysoký muž se žraločí kůží a zuby. Obří had dlouhý jako pět vozů v řadě a netopýr velký jako zakrslý dub. Svíjeli se v rudém horku, tlamy měli rozevřené a vypadalo to, jako by na barbara zmučeně a rozzuřeně řvali. Pak je pohltily plameny a objevil se špinavý vrásčitý muž. V očích mu hrál smích a neustále mluvil, gestikuloval, ukláněl se a předváděl, co říká, jako by byl barbarův důvěrník a přítel. Pak z plamenů s královskou pompou povstala žena, neuvěřitelně překrásná žena s černými vlasy, a starce objala, až se začal smát radostí a mluvit ještě rychleji. Potom se navzdory mužově snaze rozplynula v plamenech a veselý muž se zachvěl, padl na kolena a předtím jasné oči se mu zalily slzami. Nakonec také zmizel.

Chlapec, který úžasem ani nedýchal, se obrátil ke Gathovi pro vysvětlení. Barbar však jen dál zíral do plamenů. Dech se mu zrychlil a do tváří vrátila barva. Hluboko v jeho očích se třpytilo

něco, co tam chlapec předtím neviděl – láska a oddanost.

Billbarr se prudce obrátil zpět k ohni, ale opět v plamenech nic neviděl. Pak se za nimi něco pohnulo. Pružná postava. Jedna z koček? Billbarr se naklonil blíž. Za plameny se objevil obraz dívky, tak skutečný, až chlapec uvěřil, že by se k ní mohl připlazit a dotknout se jí. Toho se však neodvážil v obavě, že by mohla zmizet. Byla schoulená do klubíčka a spala mezi holými kořeny spáleného hlohu. Pomalu se probudila, posadila a protáhla a prsty si prohrábla dlouhé rudozlaté vlasy. Obrátila tvář k ohni a její krása chlapcem projela jako nůž, až mu ze široce rozevřených očí vytryskly slzy radosti. Mezi jejími růžovými rty se objevil jazyk a olízl koutek úst, až se leskl. Pak, za doprovodu tichého vzdechu, odtančily její rty do tmy, zatímco se dívka opět uložila.

Billbarr zadržel dech v naději, že ji to udrží na místě a zabrání jí zmizet. Její klidně dýchající schoulené tělo, ukryté ve stínu, v sobě mělo jemnou podmanivou sílu, moc, která natahovala čas, proporce i velikost. Bylo to, jako by její rty byly vížkou, na niž by mohl voják držet stráž, její rudozlaté vlasy provazy, po kterých se dalo šplhat, a horní křivka jejích ňader, která se zvedala a klesala nad čtvercovým výstřihem prosté tuniky, měkkým místem, kde se mohl natáhnout a usnout. Jako by byla vábivou krajinou, po které se bohové projížděli na bílých ořích a ctnostné bohyně v řetězech byly drženy v zajetí ve věžích v temných městech.

Co byla zač? Byla jen sen, nebo skutečně existovala? Položené otázky zlomily kouzlo a dívka se rozplynula. Billbarr, zahanbený i rozzlobený, se odtáhl od mužových zad. Chlapecká tvář mu náhle zestárla žalem.

Mnohem později se opět probudil, tentokrát měl dojem, že zaslechl, jak někdo mluví. Rozhlédl se stále temnou nocí a pak se podíval na oheň. Ten dohořel a zůstaly jen rudé uhlíky, jejichž zář se třepotala na těle barbara, nyní stočeného vedle něj. Muž spal, ale neklidně, vrtěl se a tiše, nesrozumitelně mumlal jako člověk ponořený ve snu.

Billbarr si sedl na paty a pak se schoulil co nejblíže k teplu, vyzařujícímu z mužova těla. Gath pootočil hlavu, až na ni dopadla

zář ohně, a jeho rty se pohnuly, jako by se chystal promluvit. Ozval se nízký chraplavý šepot.

„Červenko.“

Chlapcem projelo vzrušení a posadil se. Nějakým zázrakem už barbar nebyl němý, už nebyl očarován temnotou. Chlapec to cítil. Gathovo tělo ani pohyby už nebyly poznamenány znamením spáru.

Billbarr se zvedl na kolena, váhal, zda Gatha vzbudit nebo ho nechat spát, a pohupoval se dopředu a dozadu. Pak náhle strnul. Přes blízký potok přeplul hustý oblak mlhy a jeho bílé tělo, zalité měsíčním světlem, se vlnilo a vířilo mezi stromy. Po chvíli se v mlze pohnuly temné postavy.

Billbarr klesl na zem. Vracejí se pro něj velké kočky? Přízraky se ztratily v bílé mlze a od potoka se ozvalo tiché šplouchání. Něco se přes něj brodilo. Z mlhy se náhle vynořily stíny a získaly tvar. Lidé. Nyní se rychle blížili, tmavé siluety na pozadí z bílého oparu.

Jeden z mužů měl napřaženou paži a v mohutné pěsti byl vidět obrys drobné kuše.

40.
Posel smrti

Chlapcovo zaječení a zadrnčení kuše zazněly v mrazivém souzvuku. Gath se probudil a prudce posadil. Billbarr se na něj vrhl a zakryl ho vlastním tělem. Ze skupiny útočících postav asi dvacet stop daleko vylétlo cosi lesklého a něco ostrého a třpytivého se dítěti zabodlo do předloktí. Drobná ocelová šipka. Chlapec znovu zavřeštěl a držel ruku co nejdál od těla.

Gathovy prsty sevřely rohatou přilbu, která ležela na zemi vedle něj, rohy se ohnuly a oční průzory žhnuly jako rudé oči.

Na Odokory a vojáky Kopí, kteří se na ně řítili, to neudělalo žádný dojem. S blýskajícími meči v rukou se vrhli do světla

vyhasínajícího ohně. Když barbar zvedal rohatou přilbu, vychrlila plameny, což muže zarazilo.

Jejich pomalé pověrčivé mysli potřebovaly čas, aby si takovou věc promyslely.

Když na něj hořící rohatá přilba letěla, Chansuk, který útok vedl, na ni stále ještě upřeně hleděl. Když si jeho mysl konečně uvědomila, že se neměl zastavovat, bylo už pozdě. Rohy přilby probodly jeho hrudní plát, propíchly ho, plameny mu spálily krk a zapálily límec tuniky. Odpotácel se zpět k Calinovi a skupině vojáků Kopí. Ti s ním nechtěli mít nic společného, a ještě méně s plameny, šlehajícími z přilby. Uskočili mu z cesty a Chansuk spadl na záda a svíjel se, zatímco se snažil vytáhnout si rohy z hrudi.

Billbarr na to omámeně zíral. Vytrhl šipku a pokoušel si z předloktí vysát jed. Uspávací lektvar však začínal účinkovat a chlapec zamžoural. Nocí se rozlehlo strašlivé praskání a strach vytrhl Billbarra z dřímoty.

Gath vyskočil, popadl silnou hlavní větev kapoku a ohýbal ji dolů. Ta znovu zapraskala, odlomila se a Gath ji stáhl ze tmy přímo nad vyděšenými útočníky. Těžká větev je srazila na zem a držela je tam, zatímco mručeli a vrčeli, znehybnění spletí menších vedlejších větví, rohatá přilba bílými plameny zapálila listí i dřevo, tuniky i těla, a proměnila je v hořící peklo.

Dva vojáci se zpod větve vyplazili a vyskočili na nohy, jen aby spatřili, jak se k nim ženou tři velké kočky. Muži s cákáním prchali přes potok a kočky dlouhými skoky běžely za nimi. Leopardi chytili jednoho vojáka za bok, strhli ho do vody a vrazili mu čumáky do břicha. Druhý voják upadl sám, panter se mu zakousl do týla a držel ho pod vodou. Muž sebou zmítal a kopal, spíš instinktivně než že by mu to dávalo nějakou naději.

Hořící praskající listí rychle uhaslo a zanechalo po sobě kleci podobné žhavé větve. Vřískající muži, uvěznění mezi nimi, se stále snažili osvobodit. Gath se pustil sekerou do práce a rozsekal hranici na třísky. Calin se s hořícím tělem vyškrábal z ohně a Gath ho přivítal mávnutím sekerou. Zasáhla Odokora těsně nad bokem a ten odletěl zpět do plamenů, kde oba kusy jeho těla jasně vzplály.

Gath, stále dychtící po boji, uchopil paži, která trčela z ohně, a vytáhl ji. Na jejím konci však nebyl žádný člověk.

Plameny stoupaly výš a výš, až hrozily podpálit strom, Gath zvedl ulomený konec těžké větve a odtáhl oheň do jezírka, kde plameny zasyčely a pomalu uhasly.

Na břehu stoupal ze tří těl kouř. Jedno z nich, spálené až na kosti, leželo na zádech a ve zbytcích ruky stále svíralo rohy přilby. Gath mu vykopl přilbu ze sevření, až s třesknutím narazila do stromu a odlétl od ní mrak popela. Pak si Gath dřepl vedle Billbarra.

Chlapec ležel roztažený na zádech, zkrvavenými rty lapal po dechu a bojoval s neodbytným spánkem.

Gath ho vzal do náruče a jemně ho kolébal. Billbarrovy oči se třepotavě otevřely a slabě se zajíkl.

„Fleka. Noon. Musíš jim pomoct.“

Barbar svraštil ploché čelo. „Noon?“

Chlapec se pokusil přikývnout. „Má ji. Gazul. V kleci.“ Rukou tápal na opasku, vytáhl Noonin malý kostěný nůž a podal ho Gathovi. „Dala mi svůj nůž, abych mohl utéct. A poslala mě za tebou. Musíš… musíš.

Billbarrův hlas se vytratil. Oči se mu zavřely, tiše zasténal a hlava mu spadla na stranu čelem k přilbě, ležící mezi kořeny. Prudce se nadechl, pak zamžikal, znovu otevřel oči a spatřil, jak na něj hledí kouřící tvář přilby. Vyděšeně sebou trhl, odtáhl se, podíval na Gatha a vyjekl: „Kdo… kdo jsi?“

„Tvůj přítel.“

Na chlapcově tváři se mihl úsměv, znovu přelétl pohledem přilbu, pak ohněm zčernalou větev stromu, která dýmající ležela v jezírku. V části nad hladinou stále hořely malé plameny a osvětlovaly velké kočky, které se krmily na vojácích. Billbarr těžce polkl a zvedl oči k barbarovi. Hlas měl tak slabý, že se Gath musel sklonit níž, aby ho slyšel.

„Jsi to ty, že jo? Ty jsi… jsi Posel smrti?“

Pro Gatha to nebylo snadné rozhodnutí. „Nikomu to neřekneš.“

„Ne,“ vydechl chlapec. „Přísahám.“ Jak bylo jeho zvykem,

zopakoval to, pak zavřel oči a hlava mu klesla na mužovu hruď.

Gath ho jemně kolébal. Pak Billbarr spíš už ze sna zašeptal: „Svatý Zatte!“ a usnul.

41.
Nesnadné spojenectví

Slunce vystoupalo nad obzor. Byli v polovině cesty dolů ze srázu, když se Billbarr v Gathově náruči probudil. Barbar se zastavil, položil chlapce na zem na úzkou kamzičí stezku, dřepl si vedle něj a čekal.

Chlapcova víčka se se zachvěním otevřela a nejistě přelétl očima okolí. Okraje očí měl silně zarudlé, zornice skelné a neschopné zaostřit. Billbarr si protřel oči. Po chvíli dostala jeho tvář soustředěný výraz a promluvil. „Gathe?“

Barbar přikývl. „Jsme na srázu, už skoro dole v džungli.“

Chlapec váhavě přikývl a pak spíše spadl, než se naklonil, aby se podíval. Gath ho chytil za paži a podepřel ho. Při pohledu na příkrý útes, po němž stezka vedla, se chlapci zatočila hlava a znovu se opřel.

„To přejde,“ řekl Gath. „Dopřej tomu chvilku. A teď mi řekni, co se stalo s Flekou.“

Billbarr mu pověděl, jak mladou otrokyni nechal v koruně stromu, a dodal: „Řekl jsem jí, že dokud tam zůstane, bude v bezpečí. Ale byla strašně vyděšená, takže tam možná nezůstala.“ Oči se mu zalily slzami. „Nechtěl jsem ji tam nechat, ale neměl jsem na vybranou.“

„Udělal jsi správně,“ řekl Gath rozhodně, ale z jeho výrazu bylo vidět, že Flece nedává příliš velkou naději.

Chlapec nejistě přikývl a upřel na Gatha pohled. „Ty… ty jsi zabil Chyaka?“

„Ano,“ odpověděl tiše Gath s lítostí v hlase. „Byl obdivuhodný. Velkolepý.“

„Je ti to líto?“ zeptal se šokovaně chlapec a barbar přikývl.

„Ale… ale tys musel.“

Barbar zavrtěl hlavou. „Ne, nemusel.“

Chlapec nechápavě přikývl a pohledem zalétl dál po stezce. Asi třicet stop před nimi čekali panter a dva leopardi. Polkl a ohlédl se. Zhruba čtyřicet stop za nimi postávala v řadě smečka lvů a pozorovala je.

„To je v pořádku,“ řekl klidně Gath. „Teď jsme na stejné straně.“

Chlapci se rozzářily oči. „Na stejné straně?“

Gath přikývl. „Potřebujeme jejich pomoc a oni potřebují naši.“

„Zachráníš Noon? Tak jako Fleku?“

Gath opět přikývl. „I já splácím svoje dluhy.“

Billbarr zrudl, protože věděl, že Gath naráží na něj. Pak bez obalu řekl: „To jsem rád. Nechci, aby ji měl Gazul. Ona je… ona je příliš…“

„Ano,“ zazubil se Gath. „Já vím. Ze spaní jsi toho o ní hodně navykládal.“

Billbarrovi zrudly tváře, ale usmál se. Pak zvážněl a důležitě ztišil hlas. „Nemůže žít v kleci. Zešílí z toho. To vím jistě. Umře.“

Gathův úsměv se vytratil. „Dřív nebo později ta klec zabije každého.“ Vstal. „A teď pojď. Nemáme moc času.“

Billbarr se opatrně zvedl a nejistě pohlédl na lvy. „Ti se určitě nepodobají žádným kočkám, které Gazul vycvičil, co?“

„Ne,“ odpověděl barbar, „jejich ducha nikdo nezlomil.“

„Samozřejmě. Ale… ale když jsme na stejné straně, proč vypadají, že by si na nás rádi pochutnali?“

„Protože to tak je,“ odpověděl muž klidně.

„Tak jak jim můžeš věřit?“

„Nevěřím,“ odvětil Gath. „Ale nejsou to hlupáci. Taky vědí, že mi nemůžou věřit.“

Chlapec, který ostražitě přejížděl pohledem své nové druhy nahoře i dole na stezce, stísněně přikývl.

„Až se dostaneme do džungle, dokážeš najít cestu?“

Billbarr, s očima stále upřenýma na velké kočky, přikývl. „Pečlivě jsme si ji značili.“ Pak se jeho pohled setkal s barbarovým

a byl v něm jasně vidět silný strach.

„Nesmíš ke mně pustit Gazula. Já… já jsem mu utekl. Ukradl jsem mu ohňový váček. Když ho nezastavíš, on… on mě zabije. A Fleku!“

„Neublíží ti.“

„Zabiješ ho?“

„Uvidíme.“ Znělo to tak klidně, jako by se bavili o tuřínech. „Ale on tě otrávil!“ vykřikl Billbarr. „Zmrskal tě!“

„Byl jsem nepříčetný. Vyděsil jsem ho.“

„Ale poslal ty chlapy, aby tě zabili! A mě.“

Gath pokrčil rameny. „Pro něj to bylo stejné jako zabít zvíře. Nevěděl, že se situace zase změnila.“

„Ale v první řadě to byla jeho vina. Přinutil tě změnit se. Vím, že ano! On… on slouží Pánovi temnot.“

Gath se na něj ostře podíval.

„Je to pravda. Gazul má moc. Strašlivou moc. Může lidi přinutit dělat věci, které dělat nechtějí. Změnit je, zrovna jako změnil tebe.“ Gath tázavě přimhouřil oči a chlapec dodal: „Viděl jsem, jak to dělá. Má maličký oltář a na něm pálí mrňavé svíčky. Je udělaný z lebky nějakého ještěra nebo hada.“

„To jsi viděl? Viděl, jak se mění ve zplozence pekla?“

Billbarr zaváhal. „No, ne. On… on se jenom modlí, víš, jako čaroděj. Ale lidi to mění. Určitě. Mění je to uvnitř.“

Gath se nad tím zamyslel a tiše řekl: „Nenech se Gazulem zastrašit. Nebyla to žádná magie, jen moji vlastní démoni. On je jenom povzbudil.“

„Ale…“

„S Gazulem si nelámej hlavu!“ řekl důrazně. „A teď pojď. Musíme si pospíšit. A modli se, aby Fleka udělala, cos jí řekl.“

Gath vyrazil dolů po stezce a Billbarr, který s nadějí přikývl, se vydal za ním.

42.
Kousek nohy

Fleka sledovala, jak se po tmavnoucí obloze valí mraky. Právě se vyprázdnily na Daangall a ona byla promočená na kost. Zbytky tuniky jí v mokrých provazech plandaly nad holýma nohama a vlasy barvy slámy měla omyté do čistého zlata. Kolem jejího hamaku se leskly malé loužičky vody, zachycené v listech, a po větvích stékaly tenké potůčky pohybující se do taktu nepřetržitého kapání, jak se džungle zbavovala mokrého těla přírody.

Fleka po čtyřech podnikla nebezpečnou cestu po hladké kůře sousední větve. Když se doplazila až ke kmeni, sevřela rukama nejbližší větve, opatrně se postavila a podívala vzhůru. Hnědozlaté pihovaté tváře jí pokropily skvrnky slunečního světla, které se v místech, kde se setkaly s vodou, třpytily, a dívka se nadšeně vyhřívala v jejich teple. Naklonila se na bok, aby měla lepší výhled, a spatřila, že slunce je už v půli cesty dolů po obloze.

Její vyhladovělé tělo opustily poslední špetky síly a se sténáním se svezla dolů a zůstala ležet na větvi. Stromem otřásl vítr a dívka se chytila pevněji, aby se nezřítila. Když se vítr utišil, napadlo ji, proč raději nespadla. Lépe být mrtvá než osamělá strávit na stromě další noc.

Nad řev a vrčení zvířat, které se ozývaly z pláže, se vznesly nezřetelné zvuky bušení. Střídavě je slýchávala od chvíle, kdy se vrátil Gazul se svými muži. Náhle hluk ustal a uslyšela výkřik, pravděpodobně Gazulův. Slova nerozeznala, ale tón byl naléhavý. Velitelský. Odjížděli? Vraceli se proti proudu řeky? Opouštěli ji?

Poháněná novým strachem sešplhala na nižší větev. Odtamtud viděla hluboko do džungle. Po těch, které toužila spatřit, však nebylo ani památky. Barbar i chlapec byli nepochybně mrtví. Avšak dokonce i když si to říkala, bylo těžké tomu věřit, a to jí připadalo zvláštní. V jejím životě jí hořkost a porážka byly denním chlebem, jediné věci, na které se mohla spolehnout. Bylo na ně takové spolehnutí, že v nich často nacházela jakousi pobavenou útěchu, jako by to byli nepříjemní příbuzní. Přesto nyní, v nejhorších chvílích jejího mizerného života, něco v jejím nitru

cynismus odmítalo. Bylo to šílenství. Džungle ji zjevně připravila o zdravý rozum.

Nemohla si dovolit mít naději, to bylo nebezpečné. Vypudila ji z mysli, neboť věděla, co musí udělat. Pohledem zhodnotila, kudy se má dát, a vybrala si cestu skrze spleť silných rozsoch a větví, která ji zavede do půli cesty k zemi. Pak pohledem propátrala husté listí a hledala dravce, kteří by mohli být stejně hladoví jako ona. Když žádného neobjevila, vydala se dolů.

Pohyb dělal jejím ztuhlým svalům a kostem dobře a mokrá tunika, která se jí napínala na prsou, břiše a stehnech, jí připomněla, že nevypadá špatně. Zejména když byla nahá a tenká mokrá látka jen chabě zakrývala její půvaby. To by mohlo hrát v její prospěch. Její skrovná, téměř chlapecká krása, by ji mohla ještě jednou zachránit, zvlášť když Gazul nemá žádnou jinou ženu, aby mu zpříjemnila zpáteční cestu. Pokud bude mít štěstí, nehodí ji krokodýlům. Alespoň ne hned.

Když byla v půli cesty, srdce jí bušilo, ale už prostá skutečnost, že se rozhodla něco dělat, místo aby jen čekala, ji naplňovala nečekanou euforií. Měla to udělat už před mnoha dny. Pocit však rychle vyprchal a Fleka se usadila v rozsoše stromu a lapala po dechu. Naslouchala.

Odsud slyšela zvířata zřetelněji. Očividně vyděšená a vyhladovělá škrábala na mříže klecí a vrhala se proti nim plnou vahou ztýraných těl. Vrčení a řev doprovázelo práskání bičů a ve Flečiných očích se objevilo pochopení. Tyto zvuky vysvětlovaly bušení kladiv a to, proč Gazul odložil odjezd.

Mnoho zvířat bylo zavřeno společně a hlad je očividně přiměl obrátit se proti slabším. Gazula to donutilo postavit víc klecí, mohl tak zvířata oddělit a zabránit jim, aby se při zpáteční cestě proti proudu navzájem sežrala.

Náhle byl rámus přehlušen zvuky běžících nohou a křikem a Fleka začala bezhlavě šplhat dolů, dokud neviděla asi třicet stop pod sebou posedy rozeseté na okolních stromech. S výjimkou

jednoho, na němž si voják Kopí cpal do batohu zbroj, byly ostatní prázdné. Pak voják bleskurychle sešplhal po provazovém žebříku, seskočil na zem a tryskem se rozběhl k řece.

Fleka uklouzla, spadla, přistála na silné větvi a vyjekla bolestí. Skrz listí viděla na břeh řeky. Vory, naložené klecemi se zvířaty, byly odtaženy až k vodě. Na dvou z nich muži přivazovali klece pomocí šlahounů popínavých rostlin. Třetí, největší vor, byl už plný a právě ho tlačili a tahali do vody. Gazulova výprava vyplouvala.

Flece vyskočilo srdce až do krku. Riskantní cestou po spleti lián šplhala dolů a něco ji bodlo do ruky. Zaskučela, smekla se jí ruka a tvrdě se udeřila o strom. S kašláním padla omámeně na kolena a lapala po dechu. Náhle zazněl Gazulův hlas a jen samotný jeho zvuk ji připravil o všechnu naději i vůli.

„Strčte ten vor na vodu.“ Bylo to zaječení. Skřípavé. Výhružné. „Dělejte! Ty tam! Odnes na palubu todle maso.“

„Ale Chansuk a ostatní se ještě nevrátili,“ stěžoval si nějaký hlas.

„O to se postarám já,“ vyštěkl kočičí muž. „A teď zaberte, zatraceně! Zaberte!“

Druhý hlas trval na svém. „Ale zůstanou tady v pasti.“

Ozvalo se prásknutí biče, následované mručivým výkřikem. Poté už si stěžovala jen zvířata.

Fleka se opřela zády o strom a zalétla pohledem k ochrannému baldachýnu, kde byla v bezpečí. Rychle však odvrátila pohled. Nemůže být znovu sama. Už nikdy. Uhladila si mokrou tuniku na drobných ňadrech. Bradavky měla tvrdé chladem a strachy, a z toho čerpala naději. Odhrnula si vlasy z obličeje a pevně utáhla opasek z cárů látky, aby vynikl její štíhlý pas a široké boky. Protože věděla, že kočičí muž si potrpí na nohy, roztrhla si tuniku téměř až k bokům, pak se třikrát zhluboka nadechla a znovu začala šplhat dolů.

Seskočila na opuštěný Gazulův posed a otevřel se jí pohled na celou pláž. Bílý písek byl dočista omytý a křižovaly ho desítky stop. Velký vor se vznášel na mělčině. Vojáci Kopí nakládali na

zbylé dva pytle s ovocem a mršiny zabalené ve špinavých hadrech. Po domorodých nosičích a klecařích nebylo nikde ani stopy. Vojáci shodili náklad vedle klecí a zvířata uvnitř začala hlasitě řvát a tlapami po nich máchala skrze mříže. Voják sekl do mrtvoly, pak jí kus zvedl a hodil do klece. Byla to lidská paže.

Fleka ztratila odvahu a klesla na kolena. Gazul krmil vyhladovělé šelmy nejen mrtvými zvířaty, ale i domorodci.

Odvlekla se ke kmeni stromu, opřela se o něj a ukryla se před muži na pláži. Oči měla prázdné. Měla zůstat nahoře v baldachýnu, ale chyběla jí vůle k návratu.

Čas plynul a křik a zvuky brodících se mužů se mísily s vrčením a řevem zvířat. Vojákům dělalo potíže vor ve vodě ovládat. Pro Fleku ovšem tato skutečnost neznamenala žádný rozdíl. Nehýbala se. Nemohla.

Uplynula dlouhá chvíle bezdechého vyčerpání a bolestné osamělosti a pak v liánách nad hlavou uslyšela pohyb. Přibližoval se. Pak to uviděla. Jakési létající stvoření. Jeho přízračné tělo sráželo stranou listí i šlahouny popínavých rostlin a řítilo se k ní. Její jedinou obranou bylo to, že zavřela oči a padla na kolena.

Zapraskaly větvičky. Ve vzduchu něco zasvištělo a dopadlo před ni na plošinu. Zvedla hlavu, otevřela oči a Billbarr se jí vrhl do náruče.

Objímal ji a rychle a naléhavě jí něco šeptem vysvětloval. Ale vše, co slyšela, bylo: „Gath je v pořádku. Vrátil se pro tebe! Vrátil. Opravdu se vrátil.“

Podržela si jej od těla, rozcuchala mu ježaté vlasy a otvorem v plošině vystřelila chlupatá ruka a chytila ji za kotník. Zaječela a Billbarr uskočil dozadu, když se ten, komu ruka patřila, voják Kopí, částečně vytáhl na plošinu a sáhl po něm. Chlapec utekl do rozsochy stromu a pokusil se Fleku vytáhnout k sobě. Kopla po ruce, ale voják popadl i druhou rukou a strhl ji na plošinu.

„Uteč!“ zaječela na Billbarra. „Dělej!“

Chlapec s hrůzou v očích sledoval, jak voják vleče kopající a vřískající Fleku otvorem v plošině dolů. Pak dírou vyhlédla hlava dalšího vojáka a Billbarr se tryskem přehnal po větvi a vrhl se z ní

pryč. Ve vzduchu popadl liánu, zhoupl se do listnaté džungle a zmizel v šeru.

Fleka ječela a zmítala se, zatímco ji voják snášel po provazovém žebříku, a pak prudce zmlkla, když se dostali až dolů na pláž. Pod žebříkem čekal Gazul s propadlými tvářemi lesklými a zarudlými následkem vypitých lektvarů. Ukázal na zem a Fleku mu hodili k nohám. Když k němu zvedla hlavu, kopl ji do břicha a srazil na záda, kde se začala dávit. Vytáhl ji na nohy, přitáhl si ji k sobě, položil jí nůž na krk a pomalu s ní couval k vorům. Očima sledoval okraj džungle.

„Je tady!“ zaječel pronikavě. „Když je tady kluk, on je tu taky. Stáhněte vory do vody! Hněte sebou, zatraceně! Dělejte!“

43.
Čas krmení

Temné vody Uaapuulay plynuly klidně a zpomalovaly až k jako zrcadlo hladkému konci v místě, kde vtékaly do laguny, a tam pak tvořily jemné víry, kterými hladily bílý písečný břeh. Na mělčině zářila bílá skrze vlnící se náhrdelníky temné vody a měnila jejich barvu na jasně zelenou, až vypadaly jako velké mokré smaragdy. Gathovo ponořené tělo, mohutné a hrozivé, plavalo skrze živé drahokamy. Na jednom rameni měl stočenou dlouhou silnou liánu, na zádech pověšenou sekeru a na opasku se mu houpala přilba.

Na okamžik se zastavil pod vodou, pak se vynořil vršek jeho hlavy a mokré drahokamy se rozpadly na třpytivé kapky, které mu stékaly po černých vlasech a hrubém čele. Zelená voda jej hladila po tvářích a ukrývala ho. Jeho oči, tenké bílé štěrbiny ponořené hluboko ve stínu převislého čela, si pozorně prohlížely břeh.

Největší vor už byl spuštěný na vodu a vojáci, kteří tlačili k řece i další dva, měli odvrácené hlavy a nervózně sledovali džungli. Odokorové spolu s dalšími vojáky vytvořili asi o pětadvacet stop dále na pláži obrannou linii, stáli zády k vodě a kopí a luky měli

namířené na džungli. Gazul stál za nimi, držel Flece nůž na krku a křičel, ale jeho slovům Gath nerozuměl, protože mu do uší šplouchala voda. Nevadilo to. Slova nyní neměla žádný význam.

Gath napočítal čtyři Odokory, třiadvacet vojáků Kopí a Gazula.

Pět vojáků ovládalo největší vor, který byl už ve vodě. Vrazili do řeky dlouhá bidla ve snaze udržet ho na místě, ale proud těžce naložené plavidlo stále stahoval a snažil se ho strhnout.

Vojáci tahali i ostatní vory, vždy tři jedno plavidlo. Jeden z vorů náhle se šplouchnutím zajel do vody a okamžitě se vzpříčil na kamenech. Klející vojáci popadli tažná lana, naskákali do vody a snažili se vor vytáhnout. Těžký náklad jim to znemožnil a muži se rozběhli zpátky na břeh, aby si přinesli tyče, kterými by loď vypáčili ze zajetí. Klece zůstaly nestřežené. Připevněná k palubě stranou od ostatních tam stála i fialově rumělková klec a v ní bylo nejasně vidět tělo Noon.

Gath se zhluboka nadechl a ponořil se. Plaval po dně laguny a proklouzl kolem bidel, která bránila největšímu voru v pohybu, do temného stínu pod plavidlem. Vynořil se pod ním a zjistil, že mezi říční hladinou a spodní stranou voru jsou asi dvě stopy vzduchu. Pontony byly vyrobené z mohutných klád. Mezi nimi a tenčími kmeny, které tvořily palubu, byla škvíra. Gath si sundal z ramene stočenou liánu, jeden konec protáhl mezerou, pevně ho k pontonu přivázal a pak se ponořil zpět do vody.

Gath táhl liánu pod vodou volně za sebou a doplaval až na konec laguny směrem po proudu. Proplaval zákrutou a vynořil se z řeky v místě, kde jej podrost džungle ukrýval před zraky mužů na pláži.

Raději by se vrhl mezi vojáky a nechal svou sekeru a přilbu rozpoutat peklo, oddělovat hlavy od těl a ruce od paží, a každým okamžikem by tak riskoval smrt. Ale nemohl. Kdyby zemřel, chlapec s Flekou by se z džungle nikdy nedostali živí. Bylo tedy nutné použít mazanější taktiku, která mu zajistí víc než jen pár spojenců.

Opřel se o velký kámen, sklonil se a začal si liánu stáčet do ruky. Pak se zhluboka nadechl vlhkého vzduchu a silně za liánu

zatáhl. Provazce svalů na ramenou mu pulzovaly. Šlachy na krku se napínaly a tepaly pod snědou kůží. Na napjatých pažích mu vystoupily tmavé žíly a nalily se krví. Z hrudi mu stoupala pára a opakovaně tahal a zabíral. Náhle ucítil, jak vor povolil a začal plout k němu.

Z voru se ozval křik a nadávky a zvuky bidel zarážených do vody. „Kam to sakra plujete?“ zařval Gazul ze břehu.

Vojáci na voru měli očividně příliš mnoho práce, než aby se namáhali odpovědět.

Gath si přitahoval liánu, dokud neviděl, jak se vor vynořil kus od něj za ohbím laguny. Vojáci znova a znova nořili bidla do vody, ale nebylo to k ničemu. Vor se zhoupl do řeky. Proud ho táhl stále blíž k hlubokému středu řečiště, kde měla řeka navrch. Vor náhle vyrazil vpřed a burácení vody přehlušilo Gazulův jekot i vyděšený křik vojáků.

Gath se vyřítil z vody, liánu táhl za sebou, vrhl se do džungle a zmizel z dohledu. Pak se náhle zastavil, prudce oddechoval, z těla mu kapala voda, a přitahoval liánu, jejíž smyčky mu padaly k nohám. Díval se skrze stromy a vor se zhoupl do zorného pole téměř přesně proti němu. Začal liánu přitahovat rychleji. Šlahoun se mu v ruce napjal a škubl jím vpřed, až se jeho tělo zarazilo mezi kmeny dvou palem. Trochu lano povolil, rozběhl se vpřed, oběhl mohutný fíkovník a uvázal liánu kolem něj. Šlahoun se opět napjal, ale vydržel.

Vor se prudce zhoupl ke břehu a vojáci se rozplácli na palubě. Vyškrábali se na nohy a ztuhli, když spatřili liánu, jak sebou škube na hladině řeky. Vor, který se zhoupl jako kyvadlo, čeřil vodu a mířil k hromadě balvanů těsně u břehu. Ke zlověstné, hrubé skále, třikrát větší než vor. Vojáci se vrhli na záď a potom vor narazil do útesu pod vodou a oni opět spadli na palubu. Pak vor najel na další pono

řené kameny a byl vržen na mělčinu. Proklestil si cestu kolem menších balvanů a utrhla se z něj část klád. Příď se roztříštila při nárazu na kámen a vor se vzpříčil a zastavil. Zaklíněný mezi dvěma balvany. Uvázl na mělčině jen pár stop od břehu.

Vojáci se na rozbité palubě nejistě postavili a rozhlédli se. Téměř omráčení tím, jaké měli štěstí, přelezli klece s vrčícími vyděšenými zvířaty, seskákali z voru a přebrodili se na břeh. Na pevné zemi se vyčerpáním zhroutili a vydechli úlevou. Pak si uvědomili svůj omyl.

Nechali zbraně na voru, který se rozpadal. Klády se tříštily. Provazy, které je svazovaly, praskaly. Klece se valily přes palubu, rozbíjely o kameny a na svobodu se vyškrábali tři lvi, dva leopardi a panter a vrhli se vodou k nim. Vojáci se rozběhli do džungle, odkud jim z listoví vyrazily vstříc další šelmy. Výsledkem byla krátká, rychlá a dlouho očekávaná hostina, během které se vřískající vojáci poučili, jaké to je být hlavní chod.

Gath se ponořil zpátky do vody, doplaval k okraji laguny a potopil se. Plaval podél dna, dokud se nedostal do poloviny laguny, a pak se vynořil a spatřil, že ječení vojáků vyburcovalo ostatní na pláži. Obranná linie Odokorů a vojáků podle Gazulových ječivých rozkazů pomalu couvala ke dvěma zbývajícím vorům. Vřískot náhle prudce ustal. Z džungle na okraji pláže se ozval zvuk těžkých těl, probíjejících se hustým porostem, a na otevřené prostranství vyskočilo půl tuctu velkých koček a zaútočilo přes bílý písek.

Gath se ponořil do hloubky a rychle plaval k malému voru, stále zaklíněnému mezi skalisky na druhé straně laguny, jehož tělo se nad bílým dnem řeky pohybovalo jako černý stín. Vynořil se vedle voru mezi kameny proti proudu, kde jej nemohli ze břehu vidět. Vojáci, kteří se snažili vor vypáčit ze sevření a uvolnit, byli na opačné straně.

Gath se vyšplhal na vor a podíval se přes okraje klecí. Boj byl v plném proudu. Z džungle vyskakovaly další kočky a útočily na řadu vojáků. Gazul, který stále držel Fleku, neustále křičel a udržoval mezi muži, co bojovali s kočkami, pořádek. Mezi kočičím mužem a řekou, asi dvacet stop od břehu, byly na písku uvázané naložené kánoe.

U řeky mezitím vojáci odtáhli do vody třetí vor, jehož ohromná váha jejich práci značně zpomalila a který po sobě zanechal v písku hluboké brázdy.

Přímo před Gathem byla k palubě přivázaná fialově rumělková klec i se svou královskou obyvatelkou. Noon, jejíž silné, plné tělo se dmulo horečnatou nenávistí a nadějí, sledovala bitvu skrz mříže zády ke Gathovi.

Barbar přelézal klece a protahoval se mezi nimi, zatímco uvězněná zvířata vrčela, řvala a sekala po něm, ale rámus bitvy jejich zvuky přehlušil. Dostal se až k Noonině kleci, dívka se prudce otočila a na všech čtyřech se mu postavi

la. Těžce oddechovala. Paže a nohy měla pořezané a plné modřin, tváře poškrábané vlastními nehty. Z ran prosakovaly potůčky krve, zasychaly jí na tvářích a kapaly na vypouklá ňadra. Šperky dokonale se hodící k divokému pohledu jejích očí.

Gath si ze zad sundal sekeru, odepnul přilbu a vyšplhal se k Noon. Nasadil si přilbu a napůl vstal se sekerou v ruce. Vypustil démony, přivolal veškerou sílu svého kaa a oči přilby zažhnuly rudým ohněm. Krátkým silným švihem zarazil sekeru do rohu klece a rozštípl bambusové mříže. Z těch se na protest vyvalil kouř, syčely a couvaly, jako by byly živé, a Noon se stáhla hlouběji do nitra svého vězení.

Gathova sekera drtila a trhala a mříže se vylámaly a popraskaly, rozsypaly se po palubě a uvolnily magický zámek. Zlověstný kruh se odkutálel a černá hedvábná šerpa marně protestovala, svíjela se a stoupal z ní kouř. Gath oba předměty odkopl stranou, strčil do rozbité klece svalnatou ruku, a když ji vytáhl, držel v ní smyslnou zajatkyni.

Jednou rukou ji přidržel, druhou zvedl zbytky klece a hodil je do řeky. Klec zavřeštěla hrůzou, vychrlila kouř a pak se šplouchnutím přistála ve vodě, zasyčela a zadýmila, a její vřískot ustal, jako když utne.

Přinutil Noon ukrýt se za hromadou klecí a dřepl si čelem k ní. Ponurá tvář jeho přilby ji nijak neuklidnila a dívka zavrčela. Gath otevřel váček u pasu, vytáhl malý kostěný nůž, který dala Billbarrovi, a podal jí ho.

Přestala se třást a její tvář změkla. Pak se vynořila pevná sebedůvěra, která byla základem její skutečné povahy. Pohodila

tmavou hřívou v gestu královské vděčnosti a vzala si nůž. Vyskočila a ťala do provazů, které svazovaly klece dohromady. V ten samý okamžik se Gath proti klecím vrhl a částečně je převrátil. Zvířata uvnitř se převalovala a vřískala.

Na pláži se při tom zvuku Gazul prudce obrátil a jeho tvář poklesla, jako by se pokoušela sklouznout z lebky. Fialově rumělková klec vyplouvala zpoza voru, rozbitá na kusy. Prázdná.

„Bacha!“ zaječel Gazul. „Je na voru!“

Vojáci, kteří se snažili vypáčit vor, zaklíněný mezi kameny, zvedli hlavy. Klece se nakláněly směrem k nim. Provazy se přetrhly. Bambusové mříže praskly a klece spadly, srazily vojáky do vody a roztříštily se o kameny. Z klecí se vyškrábali leopardi, panteři, lvi, šakali a cibetky a naskákali do vody. Se široce otevřenými tlamami. Se žebry rýsujícími se na vyhladovělých tělech. Divoké oči mluvily jasně.

Nastal čas krmení.

Na voru mezitím Gath a Noon rozbili zbylé klece a polapená zvířata vyběhla ven, aby se připojila k hostině. Muž a žena bok po boku vyčistili palubu a jejich těla se dmula, nádherná a hladká potem a žárem. Král a královna. Majestát, který vládl tak, jak to dělali první vládci země, zubem a spárem.

Rozzuřený Gazul neartikulovaně zařval, mrštil Flekou na písek, obkročmo se na ni posadil a přiložil jí nůž na krk. Zabodl se do Gatha pohledem a jeho křik přehlušil rámus zabíjení a masakru.

„Nepřibližujte se ke mně!“ Rval to na barbara a kočičí královnu stále dokola, stejně jako na všechny velké kočky.

Gath zaváhal, neboť si uvědomoval, že sebemenší jeho pohyb může stát Fleku život. Noon však skočila do vody a vrhla se na kočičího muže, ozbrojená jen malým kostěným nožem.

Napůl šílený Gazul se jí vysmál. Škubal hlavou ze strany na stranu, sledoval, jak všude kolem něj skáčou a krmí se velké kočky, zdánlivě netečné vůči kopím a šípům, které jim trčely z kožichů. Hlasitě zapraskaly kosti. Vedle Gazula se zhroutil Odokoro jménem Budda a skučel jako kočka. Pak na Flečinu vzhůru obrácenou tvář dopadl stín a lovec odměn zvedl hlavu.

Billbarr svištěl z baldachýnu dolů a na liáně se zhoupl přímo proti němu. Gazul zvedl nůž a chystal se udeřit. Chlapcovy nohy ho zasáhly do ramen. Kočičí muž zachrčel, spadl na záda a hlavou se tvrdě udeřil do země.

Billbarr, kterého náraz ve vzduchu převrátil, přistál na pláži vedle Fleky a dopadl na kříž. Hlavou škubl dozadu a křečovitě se třásl. Mladá otrokyně zaúpěla a vzala ho do náručí. Vyděšenýma očima těkala kolem a pak ztuhla.

Noon a velké kočky se po pláži řítily přímo k ní. Za nimi seskočil Gath z voru, hnal se mělčinou a z očních průzorů na přilbě se mu valil dým. Byl však příliš daleko, než aby ji mohl zachránit. Kočičí královna se prudce vrhla vpřed, dopadla na zem vedle Fleky a chlapce a velké kočky doběhly k ní, řvaly, tlapami odhazovaly písek a mohutné čelisti měly doširoka otevřené. Noon však na ženu a chlapce nezaútočila. Místo toho se nad nimi rozkročila a s nožem sevřeným v pěsti je chránila vlastním tělem. Vrčela, pohazovala vlasy, které kolem ní poletovaly jako bojová zástava, a rozkazovala tak svým šelmám.

Velké kočky se okamžitě vrhly na nejbližší vojáky, strhly je dolů za boky a stehna a roztrhaly jim hrdla a břicha.

Gath se zarazil a zakřičel na Gazula. Po kočičím muži však nebylo ani stopy. V tom zmatku zmizel. Barbar zklamaně zavrčel a zaútočil na poslední vor. Upustil sekeru, hluboko se předklonil, uchopil okraj voru, zvedl palubu vzhůru a vysypal naskládané klece na písek. Ty se při nárazu rozpadly, chycená zvířata vyběhla ven a jako příliv se rozběhla po pláži, by si také urvala svůj podíl masa.

Tři přeživší Odokorové, Ling, Tao a Shabba, se vynořili z mělké vody, kde se ukrývali pod vorem. Okraje očí měli rudé a krev jim stékala z tváří a popraska

ných rtů, na kterých se odpařovaly kapky feenallu a corday. Ling si pokusil olíznout rty, ale místo jazyka měl jen krvavý provaz a skrz tvář měl vypálenou díru. Muži si dodávali odvahy a bezmyšlenkovitě si nalévali břicha kouzelnými lektvary.

Tao a Shabba zahodili zbraně, ale už je nepotřebovali. Z horních dásní jim trčely dlouhé špičáky, která dosahovaly hodný kus pod

čelist. Těla měli shrbená a na zádech a hrudi jim vyrůstaly skvrny šupinaté, tlusté, ztvrdlé kůže. Místo prstů nyní měli drápy dlouhé jako jejich předloktí.

Gath neměl tušení, z jakého zvířete či ryby získali svou démonickou podstatu, a bylo mu to jedno. Sevřel okraj odlehčeného voru, lehce jej zvedl, až vyrůstal z mělčiny jako stěna, a nechal ho na zuřící bestie spadnout. Odokorové, jejichž rozum byl otupělý, sledovali padající vor, jako by si nebyli jistí, jestli má přátelské nebo nepřátelské úmysly. Vor tvrdě dopadl, rozdrtil jim lebky a zarazil hlavy skrze otvory v jejich nové, kůži podobné zbroji. Pak je s krvavým šplouchnutím pohřbil.

Gath zvedl sekeru, vyšel z vody a prudce se zastavil.

Pláž byla zaplavená velkými kočkami, z nichž většina se krmila a řvala, ostatní ležely mrtvé či umíraly. Všichni vojáci leželi na zádech, ve správné poloze k tomu, aby mohli být sežráni. Někteří z nich kolem sebe kopali, ale většina ležela nehybně. Uprostřed pochmurné hostiny stála nad Flekou a chlapcem Noon. Triumfující. Majestátní. Její dvořané, dva leopardi a panter, seděli vedle ní.

Gath si sundal přilbu, na okamžik zůstal nehybně stát, z tváří a ramen mu stoupala pára, a pak se vydal vzhůru po pláži. Velké kočky Pánu džungle zdráhavě ustoupily z cesty a vytvořily uličku, která vedla ke královně.

Billbarr a Fleka vstali, aby se s ním přivítali, ale on zavrtěl hlavou, takže zůstali zticha. Barbar se se zachmuřenou panovačnou tváří postavil proti kočičí královně. Pak jeho výraz změkl a Noon přistoupila blíž k němu, až se její ňadra a břicho dotkly jeho hrudi a boků. Očichala ho a s tichým předením se o něj otírala obličejem.

Když Gath pozdrav neopětoval, nejistě ustoupila s hlavou skloněnou na stranu. Dlouho si jej pozorně prohlížela, pak si sáhla do hřívy černých vlasů a vytáhla malý kostěný nůž. Obrátila se k chlapci, podala mu ho a v očích měla takovou vřelost a vděčnost, že působila téměř lidsky. Chlapec zrudl a zaváhal, pak si nůž vzal a hluboce se jí poklonil.

Ucouvla, zmatená tím gestem, a na chvíli se zahleděla na Gatha. Pak se k němu s rozmyslem otočila zády a vydala se po pláži k

džungli. Tam se obrátila čelem k němu. Čekala. Když ji nenásledoval, královsky se napřímila. Nezávislá. Zvedla ruce a roztažené prsty si položila na podbřišek v proroc

kém gestu. Bylo současně divošské i civilizované, jako matka, která chová nenarozené dítě.

Pohodila vlasy, rozehnala velké kočky, ty zamířily do džungle a s sebou si odvlékaly kořist.

Fleka vytřeštila oči a zašeptala: „U Bleda! Nechají nás jít.“

Noon čekala, obrácená ke Gathovi, dokud na pláži nezůstali jen její leopardi a panter. Zachvěla se, jako by ji rozesmutnila a otřásla jí velká ztráta, pak se otočila a s kočkami po boku odkráčela do džungle. Ocasy zvířat švihaly do listí.

Billbarr s Flekou zacouvali ke Gathovi a opřeli se o něj.

„Díky bohům,“ vydechla Fleka. „Myslela jsem, že už se nevrátíš.“ Vzhlédla do barbarových nelítostných očí. „Díky.“

„Poděkuj Billbarrovi,“ odvětil a rozhlédl se po zkrvavené pláži. „Kde je Gazul?“

„Támhle!“ vyhrkl Billbarr, který se náhle vzpamatoval, a ukázal na trosky klecí na voru, na němž předtím stála i magická klec. „Viděl jsem ho běžet k voru a pak zmizel.“

Gath potěžkal sekeru a s Flekou a Billbarrem v patách zamířil k voru. Prohledali hromadu rozlámaných klecí a naházeli je do vody a Gath našel jednu nepoškozenou. Uvnitř se ve stínu choulilo tělo, z něhož do světla vyčnívala jen jedna ruka. V prstech držela Gazulův náhrdelník s barevnými amulety a váčky.

Barbar zavrčel, natáhl se dovnitř a tělo vytáhl. Byl to mrtvý voják. Billbarr zaječel. Gath s Flekou se obrátili a viděli, jak chlapec padá přes okraj voru. Kotník mu svírala ruka. Billbarr s cáknutím spadl do vody, kopal a zmítal se pod hladinou a pak se vedle něj vynořil Gazul a surově chlapce vytáhl z vody. Kočičí muž zůstal stát po pás ve vodě, pevně si chlapce přidržel a nasadil mu nůž na krk. Gazulova ochablá tvář sebou škubla a dech se mu zrychlil, pak se barbarovi podíval přímo do očí a usmál se.

„U všech bohů, rád tě vidím.“

44.
Sbohem

Gath zavrčel a skopl mrtvého vojáka do řeky. „Chápu, proč máš vztek," řekl Gazul klidně. „Po tom, co se stalo, ho mám taky. Ale s tím se nedalo nic dělat. Oba jsme udělali chyby. Tohle Daangall s civilizovanýma lidma dělá. Kdybys mi řekl, že jsi v pořádku, místo abys na mě pustil všechny kočky, mohli jsme to vyřešit. Zachránit spoustu životů."

Kromě toho, že se jeho prsty svíraly kolem toporu sekery, stál barbar naprosto nehybně. Fleka se třásla za ním.

„Koukni, Gathe, měj rozum. Popadl tě amok. Bylo z tebe zvíře. Nemoh jsem s tebou vyjednávat. Musel jsem použít bič; to bylo jediný, čemus rozuměl. Ale jakmile ses vzpamatoval, mohli jsme si o tom promluvit a něco vymyslet. Ale jak jsem měl vědět, že jsi v pořádku?"

Gath neodpověděl.

„Poslouchej," přemlouval ho kočičí muž tónem, v němž zněla záludnost, „od začátku jsem věděl, že klece a chytání zvířat je ti fuk. Myslels na něco jinýho, něco mnohem odvážnějšího, než o co bych se kdy pokusil. Ale to já jsem ti to umožnil, ne? Dostals všechno, co jsem ti slíbil. A jestli sis někdy během tý doby usmyslel, že chceš naši dohodu změnit a nechceš Noon chytit a strčit do klece, měls mi to říct. Poslouchal bych tě. Věř mi," zasmál se nuceně, „za svůj život vyhandluju cokoli."

Fleka se zezadu přiblížila k barbarovi a nespouštěla z kočičího muže úzkostný pohled. „Neposlouchej ho."

„Lže," vyhrkl Billbarr s očima upřenýma na hrozivý nůž.

„Máš právo si něco takovýho myslet, kluku," řekl Gazul, v jehož hlase nezazněla žádná lítost. „Zvlášť v týhle pozici. Ale nelžu, když tvrdím, že mě pořád ještě potřebujete." Stále se Gathovi díval do očí. „Jsem jediný, kdo zná cestu z týhle džungle. Jediný, kdo ví, po kterých přítocích se dát, a kterým se vyhnout. Kdo zná stezky kolem peřejí. Beze mě můžete strávit týdny jenom tím, že se budete

snažit najít cestu z Daangallu, a s největší pravděpodobností ji nikdy nenajdete.“ Na okamžik se odmlčel a dodal: „Přísahej, že mě necháš naživu a odejít v jednom kuse, a já kluka pustím. Vyvedu vás odsud.“

Billbarr s Flekou sledovali Gatha. Ten přikývl. „Přísahám.“

„Ale ne,“ uchechtl se Gazul. „Potřebuju trochu víc. Přísahej při něčem, co je pro tebe důležité.“

Uplynula chvíle ticha a Gath tiše řekl: „Přísahám při Bohyni světla.“

Gazul se zasmál. „Snad si fakt nemyslíš, že ti budu věřit, že tenhle pitomý nesmysl bereš vážně, že ne?“ Nedostalo se mu odpovědi, a tak ukázal na rohatou přilbu. „Přísahej na tu přilbu, co ji máš tak rád.“

Gath položil ruku na přilbu. „Přísahám na rohatou přilbu.“

„Že mě necháš naživu.“

„Že tě nechám naživu.“

„Tak dohodnuto.“ Gath se usmál a pustil Billbarra.

Chlapec se přebrodil z jeho dosahu a Gazul vylezl na vor. Otřásl se, sáhl po svém náhrdelníku s lahvičkami a amulety, který ležel na palubě, a Gath ho skopl do vody. Kočičí muž zvedl dopáleně hlavu, barbar ho popadl za zátylek, hodil do prázdné klece a kopnutím zavřel dvířka.

„Hej!“ zaječel Gazul. „Přísahals.“

„Že tě nachám naživu,“ odsekl Gath. „Nic víc. Cestu nám můžeš ukazovat i odtamtud.“

Gath zvedl z paluby kožený řemen a přivázal dvířka na místo. Fleka a Billbarr, ulehčeně se usmívajíce, posbírali další řemeny a pomohli mu.

Kočičí muž hleděl skrz mříže a obličej se mu roztekl, jako by v něm neměl žádné svaly. Pak se posadil a tváře se mu zvedly v úšklebku. „Tak jo, ať je po tvým. Ale uvědom si, že tady nemůžu pomoct s pádlováním.“ Líně se zasmál, složil si ruce pod hlavou jako polštář a zavřel oči.

Když byla klec zajištěná, Gath ji odtáhl na kraj voru, hrubě ji převrátil a Gazul se překulil, řval a mlátil do mříží. Barbar klec

zvedl, hodil ji na mělčinu a kočičí muž přistál vzhůru nohama pod vodou. S námahou se převrátil, zvedl hlavu a bolestivě se udeřil do mříží. Horní část klece, ve které prskal a lapal po dechu, vyčnívala sotva čtyři palce nad hladinu.

Gath protáhl klec mělčinami, opět lovce odměn převrhl a nakonec klec vytáhl na palubu největší kánoe. Tam ji přivázal na přídi, zatímco jej Gazul, promočený až na kůži a vyděšený z toho, co by mohl nepředvídatelný barbar udělat příště, nervózně sledoval.

Billbarr s Flekou se pobaveně zubili, pomohli Gathovi odstrčit kánoi do laguny a pak se vyšplhali na palubu. Fleka s chlapcem se schoulili uprostřed vedle vaků s jídlem a džbány vína a obrátili se ke kleci. Gath seděl na zádi. Povzbudivě na oba přátele kývl a pak začal pádlovat do temných vod Uaapuulay.

Řeka přijala kánoi podivně jemným objetím a proud lodi, plující proti němu, bránil jen slabě. Hladina byla hladká, téměř nehybná, a široké vlnící se tělo téměř nahé, neoděné mlhou ani hlubokými stíny. Slunce prýštilo baldachýnem vysoko nad nimi, pokrývalo vodu jasnými tečkami a zahřívalo bahnité břehy, na kterých podřimovali krokodýli.

Když nastala noc, Fleka s Billbarrem se zabalili do pokrývek a usnuli. Gath však nepřestával pádlovat a nutil lovce odměn zůstat vzhůru, aby mu ukazoval cestu. Řeka byla klidná a cestu jim osvětloval měsíc v úplňku. Když se rozpršelo, byl to jen mírný déšť a velké listy banánovníku, kterým Gath své spící druhy přikryl, je dostatečně ochránily, takže se neprobudili.

Plavba ubíhala ve stejném duchu, v cestě jim pomáhaly řeka a vzduch, slunce a měsíc, jako by se cestovatelé těšili přízni samotné přírody, a ta jim nyní dávala sbohem tím nejzdvořilejším způsobem.

Gazula to znervózňovalo, nevyspalýma červenýma očima hleděl skrz mříže a mračil se na kolem plynoucí řeku. „To není přirozený,“ bručel. „Bohové na nás něco chystají. Uaapuulaa se takhle nikdy nechová.“

Při několika příležitostech to hlasitě zopakoval a pohledem Gatha obviňoval, že ukrývá nějakou nepřirozenou moc, která řeku

přiměla chovat se slušně. Nahlas to však nikdy neřekl.

Když dopluli k peřejím, přirazili s kánoí ke břehu a vytáhli ji na souš. Gath rozvázal dvířka klece, vytáhl Gazula ven a provazy mu svázal nohy tak, aby ho to omezovalo v pohybu. Klec nechali za sebou a Gath spolu s kočičím mužem přenesli kánoi kolem peřejí, zatímco Fleka a Billbarr je následovali. Prošli hustou džunglí, vyšplhali se po kamenech vysoko na kopec, pak sestoupili dolů a vrátili se k řece. Tady byla široká a klidná a mírně se zužovala. V dálce, za velkým otvorem na konci zeleného tunelu, tvořeného stěnami džungle a jejím baldachýnem, jim kynulo jasné sluneční světlo.

Když si uvědomili, že se blíží konec cesty, začali pádlovat s novým elánem, tentokrát i s Gazulem. Přiblížili se k zářivé stěně slunečních paprsků a Billbarr ukázal na písečný práh těsně za okrajem džungle. Vybíhal do řeky jako zlatá závora a na něm stály temné předměty.

„Co to je?“ zeptala se Fleka.

Gath pokrčil rameny.

„Je to něco živýho,“ řekl Gazul. „Cítím je. A nejsou to přátelé.“

Gath a Billbarr se setkali pohledy a chlapec přikývl. „Myslím, že to jsou zvířata, ale ne nebezpečná.“

„Jsou nebezpečný, kluku,“ zavrčel Gazul. „Věřte mi. Měli bysme zamířit k opačnýmu břehu řeky.“

Gazul pohlédl na Gatha, jako by čekal souhlas, ale barbar udržoval směr a úmyslně vedl kánoi tak, aby proplula kolem písečného prahu, jak nejblíže to půjde.

Gazul bručivě protestoval a ostražitě zíral na nebezpečný výběžek.

Stromy na břehu prořídly a mezi nimi proudily široké pásy slunečních paprsků, pak se kánoe zhoupla do náruče zlatého světla a Fleka s Billbarrem se blaženě rozesmáli a padli si do náruče. Obrátili se ke Gathovi s očima rozzářenýma vděčností. On si jich však nevšímal. Sledoval písčinu.

Temné postavy nenuceně vstaly, zůstaly stát na všech čtyřech a objevily se jejich mohutné hlavy a červenavě šedá srst. Vlci. Ne

lesní vlci, ale obrovští vlci z džungle. Simalové.

„Arrrggg!“ Gazul začal silně zabírat pádlem a stočil příď kánoe pryč od písčiny.

„Nech toho, lovče!“ zavrčel tiše a výhružně Gath.

Lovec odměn přestal pádlovat, ohlédl se na Gatha a zbledl jako stěna. Obrátil se k vlkům, kterým ze zubatých tlam visely rudé jazyky. Gazul zasténal, svezl se na dno kánoe, zůstal ležet a třásl se, zatímco loď se přibližovala k písečnému prahu.

Vlci si Gazula Velký tlapy vůbec nevšímali a na chlapce a ženu stěží pohlédli. Žhnoucíma žlutýma očima sledovali barbara a přibližovali se stále blíž a blíž. Gath přestal pádlovat a kánoe zpomalila. Šedý vůdce vešel do vody a zůstal stát dvě stopy od kánoe. Když kolem něj proplouvala špice lodi, vlkův a Gathův pohled se setkaly, vlk zavětřil a zachytil mužův pach. Když se Gath dostal na jeho úroveň, vlk zavrčel, ale takřka hravě. Kánoe proplula kolem písčiny a obrovský vlk za ní nejistě zíral. Smečka se začala ošívat a neklidně pobíhat.

Gazul zvedl hlavu, přes Fleku a Billbarra se zadíval na vlky a vydechl úlevou. Pak všichni tři upřeli pohled na barbara. Ten už opět pádloval. Ticho prořízlo zavytí, Gath okamžitě přestal a ohlédl se na vlky.

Velký šedý vlk měl zakloněnou hlavu, široce rozevřené čelisti a vyl na oblohu tak, jak vlci vyjí na měsíc. Ostatní vlci se k němu připojili a zpívali stejnou píseň, píseň ze vzdálené minulosti, z dávných a dávných časů, kdy všechny písně byly smutné, z Věku kvílení.

Gath zůstával zcela nehybný, zatímco jej ovládl mrazivý chlad.

Tohle už se předtím všechno stalo, na této řece, přesně na tomto místě. Kdysi dávno, během zapomenutých dní, dřív než strach zahnal jeho vzpomínky na rané dětství. Byli tam vlci a vytí, vory řízené ozbrojenými muži, a byla tu klec připoutaná k voru, v níž seděl malý vězeň. Chlapec. Bezejmenné dítě džungle, které si jednoho dne bude říkat Gath Baal.

Vlci byli synové a dcery barbarových společníků z dětských her a velký šedák, kterého Gath kdysi nazýval bratrem, byl syn vlčice,

jež chlapce odkojila. Gath si tím byl jistý, stejně jako si byl jistý tím, co říká jejich píseň.

Zachvěl se. V jeho nitru se vzedmul nářek. Bojoval s ním, ale on se nedal zadržet a unikl, vytryskl z jeho otevřených úst a zazpíval stejné slovo jako kdysi dávno. Sbohem.

45.
JILZA

Odva dny později, když soumrak rozprostřel po hnědé savaně jemný oranžový svit, se kánoe přiblížila k Jilze a na břehu se začali rojit Impishi, aby cizince přivítali. Když se však malá výprava vylodila, domorodci zjistili, že ji tvoří ti, kteří přežili z velké výpravy, jež před mnoha týdny odplula do Daangallu, a uprchli. Taková katastrofa byla zlé kouzlo. A její oběti tabu.

Gath si nevšímal vesničanů, kteří je z chatrčí a stínů ostražitě sledovali, vybral si místo na okraji vesnice, které hledělo na nekonečnou otevřenou savanu, a rozbil tábor.

Když se setmělo, vydali se barbar s Gazulem do vesnice. Kočičí muž se potají setkal s méně pověrčivými a více obchodně založenými domorodci, kteří se mu starali o vozy a zvířata. Po troše zdvořilého dohadování si Gazul vzal svůj vůz s velkými červenými koly a za dva velké vozy a voly, kteří je tahali, získal jídlo, vodu, luk a toulec šípů. Pak dvojice odjela na voze s červenými koly zpátky do tábora, kde si vyčerpaní cestovatelé připravili jídlo a rychle a téměř mlčky se najedli. Když dojedli, Gath Gazula přivázal ke kolu vozu i k sobě. Pak se u ohně zamotali do pokrývek a uložili ke spánku.

Druhého dne ráno se probudili a spatřili ženy z vesnice, jak se blíží a nesou rohože z trávy, kouřící hrnce a džbány s místním vínem. Ženy se zastavily v bezpečné vzdálenosti, od cizinců, kteří

byli tabu, položily dary na zem a vrátily se do vesnice.

Gath, Fleka a Billbarr rozložili rohože a jídlo a posadili se na zem čelem ke Gazulovi, který seděl na druhé straně ohniště, stále přivázaný k červenému kolu vozu. Tiše jedli a Gazul s Gathem si ostražitě a nejistě prohlíželi jeden druhého.

Nakonec se lovec odměn zašklebil nad okrajem džbánu. „Tak co bude dál, Gathe? Dodržíš svý slovo? Piju na zdraví, nebo na smrt?“

Fleka s Billbarrem přestali žvýkat a podívali se na Gatha. Ten se zhluboka napil ze džbánku a pak ho postavil vedle sebe na zem. „Zasloužíš si umřít, lovče,“ řekl tiše.

„No jo! Odhalil jsi mě,“ souhlasil Gazul. „Není divu. Jak jsem řekl, když jsme se poprvé setkali, Daangall v člověku probouzí to nejlepší nebo nejhorší.“ Odložil džbán a jeho hlas byl jemnější, nikoli lítostí, ale zkušenostmi. „Není pochyb o tom, kterou část probudila džungle ve mně… nebo v tobě.“

Gath přikývl. „Ale teď je džungle daleko za námi a ty jsi pořád stejný.“

„Souhlasím.“ Usmál se. „Ale ty ne, a proto dodržíš svý slovo.“

Fleka s Billbarrem se k sobě přitiskli a v očích jim začínalo sílit zděšení. Gath vstal, vytáhl nůž a začal kočičímu muži přeřezávat provazy. Když provazy spadly, Gazul se pousmál, pak se zasmál nahlas a mnul si kotníky.

„U Zatta!“ vykřikl. „Věděl jsem, že jsi férový chlap.“

Gath se posadil zpět ke džbánu a znovu se napil. „Billbarr, Fleka a já se vydáme na sever do Bahaary. Ty půjdeš jinam.“

Fleka a Billbarr se s úlevou usmáli a vrátili k jídlu.

„To mi vyhovuje,“ řekl Gazul. „Dobrý. Nemá smysl pokoušet štěstí, co?“ Zasmál se a zase se mu vrátil drsný elán. „Ale protože se odsud oba vracíme mnohem chudší, než když jsme sem přišli, a protože teď dlužím kaldarijskému velekněz hromadu stříbra,“ zaváhal a rozpřáhl mohutné ruce, „a protože ty *jsi* slušný chlap, rozdělme se o to, co máme.“ Kývl na Fleku a oplzle se ušklíbl. „Ty můžeš mít holku, já si vezmu kluka.“

Billbarr sebou trhl a z obličeje se mu vytratila všechna barva, zatímco pohledem těkal mezi Gazulem a barbarem.

Gath zavrtěl hlavou. „Oba si vezmeme, co nám patří.“

Gazul se škodolibě usmál. „Chceš říct, že mi je necháš oba?“

„Ne,“ řekl Gath. „Ti dva patří mně. Udělal jsem z nich část své odměny ještě předtím, než jsme vstoupili do džungle.“

„Jaký odměny? O odměně jsi mi nic neříkal!“

„Ne, ale to na věci nic nemění,“ řekl Gath rozhodným tónem.

Gazul se nad tím zamýšlel, ale ne dlouho. Souhlasně přikývl. „Dobře, ale chci si ho koupit zpátky.“ Vytáhl měšec s penězi, ukrytý pod opaskem, zatřásl jím a ranním tichem se rozlehlo cinkání stříbra. „Slušně ti zaplatím.“

Gath zavrtěl hlavou.

„Dám ti za něj dvojnásobek jeho ceny.“ Gazul se zvedl na kolena, vytáhl z váčku u pasu několik lahviček a zahoupal jimi Gathovi před očima. „Přidám ti ještě tohle. Je to opravdu něco: hashradda, feenall, cordaa! Ty a ta děvka si s nima můžete užít pořádnou zábavu!“

Gath se napil z džbánu.

„Tak co ty na to?“

Gath se znovu napil.

„Dobře,“ povzdechl si Gazul. „Když nechceš prodat, tak nechceš.“ Vstal, protáhl se a pověsil si šňůrky s lahvičkami na krk. Pak se zasmál. „Proč se vlastně rozčiluju? Máme kliku, že jsme naživu!“

Gath přikývl.

„U bohů, je to dobrý pocit,“ pokračoval lovec odměn vesele. zatímco si z vozu bral svoje vaky, luk a toulec. „Klidně přiznám, že jsem se z tý džungle podělal. Až do chvíle, kdy jsme vylezli ven, jsem si myslel, že jsem mrtvý muž.“ Rozložil si na zem náhradní zbroj, čistou tuniku, boty a řemeny, pak se svlékl do naha. „A pak se ukázali ti vlci na písčině a já věděl, že je po mně.“

„Jenom se na nás chtěli podívat,“ řekl Billbarr.

„To je pravda, kluku,“ souhlasil starší muž, zatímco si oblékal tuniku. „A přesně to mi rozum říkal, že se na mě chtějí jenom podívat. Takovýhle věci mi říká už víc než tři roky, že kočičí muž jako já se vlka nemá co bát. Ale mý kosti a krev prostě

neposlouchaj. Když jednu z těch potvor vidím, a je jedno, jak je daleko, cítím se bezmocně jako nudle na talíři.“

Ale ty cvičíš leopardy a lvy!“ namítl chlapec.

„To jo, a pěkně mě poznamenali.“ Předvedl jim stehna, na kterých měl hluboké jizvy. „Ale to na tom nic nemění.“ Připnul si koženou zbroj, zavěsil toulec na opasek a pak se znovu posadil čelem k nim. Napil se ze džbánu a vážným tónem pokračoval: „Může ti to připadat divný, ale ručím ti za to, že vlka by se měl člověk bát. Věř mi. Můžou být mnohem nebezpečnější, než si většina lidí představuje, alespoň někteří z nich určitě ano. Jsou chytřejší než chytří a neustupujou. Dokonce ani když vědí, že jsou v nevýhodě. A kořist pro ně není jen další maso, rozhodně ne vždycky. Někdy je to jen otázka pýchy.“

„Pýchy?“ zeptala se Fleka nevěřícně. „Ve vlkovi?“

„Je to tak, prdelko. Pýchy. Když se rozhodnou, že tě chtějí, jdou po tobě, dokud jim vnitřnosti nevisí z břicha ven. A ten, co mě málem dostal, po mně šel dokonce i potom, když jich za sebou většinu vláčel v bahně. Byla to podívaná, to vám řeknu.“

Gath zamyšleně přivřel oči nad okrajem džbánu.

Gazul na něj kývl. „Je to tak, barbare.“ Nacpal si do úst další kaši. „Bylo to před třema rokama a pár měsícema. Byl jsem s přítelem, kitzaackým kněžím, na lovu ve Velké lesní kotlině. S tím, o kterým jsem ti říkal, tím, co chce kočičí královnu. V každým případě za tu ženskou nabízel pěkný balík, a já ji dostal.“ Oplzlý úsměv provedl s jeho tváří ošklivé věci a zasmál se. „Byla hezoučká, vlastně ještě holka. Zrzka, co to uměla se zvířatama. Moje leopardy si oblíbila opravdu rychle. Ale byla hloupá a naletěla na ten nejstarší trik na světě. To bylo samozřejmě dobře, protože jsem ji musel praštit jenom jednou.“ Podíval se na Fleku a vysvětlil:

„Víš, čím míň je musíš mlátit, tím menší je možnost, že jim naděláš jizvy a srazíš tak jejich cenu.“ Obrátil se ke Gathovi, který seděl mezi přilbou a sekerou a hleděl do země. „Zkrátka a dobře, když jsem ji svlíkal, objevil se ten velký vlk. Prostě se objevil odnikud, vyskočil na vůz a srazil mě dolů. Moji leopardi se na něho

samozřejmě vrhli, jak jsem je vycvičil. Ale to udělali velkou chybu. Ten zatracený vlk je pozabíjel, všechny tři. Prokousal jim břicha, polámal nohy a krky. Taky mu vyrvali vnitřnosti, samozřejmě, dost na to, aby bylo po něm. Ale jak sem řek, pořád šel po mně a táhl střeva za sebou po zemi. Málem mě dostal, než konečně pošel.“ Na Gazulově tváři vyrazil pot, který si otřel hřbetem ruky. „Takže chápeš, proč moje krev a kosti prostě nezapomenou. Nejspíš nikdy.“

Gath stále zíral do země. Pak se lovec odměn sám sobě zasmál a vstal.

„Víš, tuhle historku jsem nikdy předtím nikomu neřek. Za celý tři roky. Myslím, že se teď asi cítím příliš dobře a moc mluvím.“

Gath zvedl hlavu a promluvil tichým, nelítostným hlasem. „Měl jsi pravdu.“

Fleka s Billbarrem, polekaní jeho tónem, se na něj nejistě podívali.

„Pravdu v čem?“ zazubil se Gazul tázavě.

„Když jsi při našem prvním setkání říkal, že někdy se člověk musí ztratit, aby našel svoji cestu.“

„O čem to mluvíš?“

„O ženě.“

„O ženě?“

„Když jsem od ní odešel, byla to dívka, ale teď je z ní žena. Říkají jí Červenka Jezerní vlas.“

Billbarr ztuhl v náhlém poznání a zamumlal: „Červenka.“

Gazul střelil po chlapci pohledem a náhle vycítil, že rozhovor se dotkl něčeho, co nechápe. „Červenka Jezerní vlas,“ řekl lhostejně. „Hezký jméno. Kdo to je?“

Gath se pomalu předklonil, jako živoucí temnota. „Je to dívka, kterou jsi unesl z Velké lesní kotliny.“

Gazul se ani nepohnul, ale všechny nervy, svaly i šlachy v těle měl náhle ve střehu. Nedal však obavy najevo, až na zaťaté svaly na pažích a nohou. „Tys ji znal?“

„Ano,“ řekl Gath bezbarvě, „a toho vlka taky.“ Lovcem odměn projelo zamrazení a barbar pokračoval: „Jmenoval se Sharn a byl to

můj přítel. Dělili jsme se o dutinu ve stromě ve Stínech.“

Billbarr jemně uchopil Fleku za loket, vstal a vytáhl ji s sebou. Bok po boku od obou mužů ustoupili.

Gath ani Gazul se nehýbali. Pak barbar lehce zvedl paži, v jejíchž žilách proudila krev tak, že vystoupily jako popínavé rostliny na kmeni stromu, a položil ruku na rohatou přilbu.

Gazul zalapal po dechu a odtáhl se.

Pod dotekem barbarovy ruky se rohy mírně pohnuly a nyní se v kruté křivce stáčely dolů k ocelové přilbě, která tepala životem. Z očních průzorů stoupal kouř, černý a ohavný, a v dmoucí se temnotě se objevila rudá záře. Kouř odplynul, rudě žhnoucí oči přilby se zahleděly přímo na Gazula.

Fleka zaječela, přitáhla si Billbarra k sobě, Gazul vytřeštil oči v šoku a poznání a hlas měl téměř neslyšný.

„Ty!“

Než mohl Gath odpovědět, kočičí muž popadl luk a vrhl se pod vůz. Převalil se pod rovným dnem, plazil se a drápal na druhou stranu, až se zvedlo mračno prachu, za kterým se ukryl.

Gath švihl rukou vpřed a jeho přilba vlétla do prachu. Ozvala se rána a ostré vyjeknutí a kočičí muž se vynořil na opačné straně vozu s rohem zaraženým do stehna. Vyrval ho ven, rozběhl se do otevřené savany, v běhu vytáhl z toulce šíp a vložil ho do luku.

Gath se sekerou v ruce obešel vůz a spatřil, jak na něj letí šíp. Naklonil se na bok, zvedl sekeru a šíp zazvonil o kov a neškodně se stočil stranou.

Gazul se v dálce řítil k akácii, která vyrůstala mezi shlukem velkých balvanů. Gath se rozběhl a nechal přilbu ležet. Její pomoc nepotřeboval. Tentokrát ne.

Billbarr chtěl vyrazit za Gathem, ale Fleka jej zadržela a oba zůstali stát a sledovali, co se děje. Tváře měli stažené strachem. Jejich osud byl opět na vážkách.

Když se Gath přiblížil k akácii, Gazul se vztyčil za jedním z balvanů a vystřelil šíp. Barbar ani nezpomalil. Vyhnul se šípu a spatřil, jak k němu letí další. Ten ho škrábl do stehna a barbar začal krvácet. Gath se přikrčil, sekerou odrazil další šípy a přibližoval se

ke kočičímu muži. Gazul však neustupoval a rychle střílel, plynule, uvolněně a přesně.

Na tak krátkou vzdálenost se barbarovy oči a rychlost nemohly s letícími šípy měřit. Gazul mu provrtal lýtko a Gath těsně před balvany upadl. Gazul se obrátil a přeskákal po kamenech jako koza. Pak zmizel.

Gath vstal, vytrhl si šíp z nohy a zahodil ho, zatímco pohledem přejížděl krajinu před sebou.

Po Gazulovi nebylo ani památky. Nic neslyšel.

Gath zavrčel a bez rozmyslu se vrhl mezi balvany. V mysli se mu vracel ten strašný den a obrazy, které jej od té chvíle pronásledovaly. Sharn, který s rozpáraným břichem leží v trávě a nezbývá z něj nic než mrtvé, zkrvavené tělo. Záhadné pruhy červené barvy, vyškrábané vysokými koly do kmenů stromů. Stopy vozu, vedoucí k Letní stezce a Hraniční silnici, kde se ztratily pod stovkami podobných stop a nechaly ho bezmocného a neschopného sledovat toho, kdo krásnou

Červenku unesl, a zachránit ji. Nyní, o tři roky později, opět chytil stopu a tentokrát ho nic nezastaví.

46.
Práce

Gath nic neviděl, dokud se mu hluboko do stehna nezabodl chvějící se šíp. Barbar se zapotácel a upadl. Spalovala jej bolest a jeho krev v hustých provazcích stékala do bláta. Pak zařval a vymrštil se ze země.

Gazul stál nedaleko v mělké prohlubni, zarostlé trávou, která mu sahala až k bokům, s připraveným lukem. Smál se a cucal kapky hashraddy, feenallu a corday. Zazátkoval lahvičku a zakřičel: „Pojď si pro mě, velikáne. Jsem tady.“

Gath se vrhl vpřed se šípem stále zabodnutým v noze a prodíral se trávou.

Gazul klidně stál a čekal a v luku měl vložený těžký šíp s

palicovitým hrotem. Pak vystřelil. Šíp zasáhl Gatha do boku, vyvedl ho z rovnováhy a ochromil od pánve až k prstům na nohou. Zhroutil se na zem, vytrhl šíp z rány a odvalil se z dohledu do vysoké trávy.

Gazul ustoupil do poloviny svahu prohlubně, zůstal zpupně stát a horní polovina jeho těla tvořila siluetu proti žluté obloze. Odzátkoval růžovočervenou lahvičku, která se mu houpala na krku, namočil do ní hrot šípu a ten pak nasadil na tětivu. Byl připravený.

Gath vyskočil, oběma rukama před sebou sevřel sekeru a s největším úsilím se rozběhl, až od něj odstřikovaly kapky krve. Za zvednutou hlavou sekery žhnuly oči, v nichž s neodvratnou silou zářila smrt.

Gazul do nich zíral, na okamžik spoutaný kouzlem. Pak trhl lukem vzhůru a s plynulou elegancí vystřelil.

Gath zahlédl jen šmouhu. Obrátil čepel sekery, aby ji zastavil, a zazvonění kovu o kov oznámilo, že uspěl.

Gazul nevěřícně zíral, jak se k němu barbar přibližuje a při chůzi seká trávu. Kočičí muž se zapotácel a upadl, ale hned zase vyskočil a vyškrábal se na vršek svahu. Sáhl pro šíp, ale toulec měl prázdný. Šípy se vysypaly na zem. S klením se obrátil na útěk a prudce se zastavil. Třásl se, jako by na něj na druhé straně svahu čekala nějaká příšera, a pak zmizel za okrajem.

Když Gath vyšel nahoru, také se zastavil.

Před ním se na všechny strany až k obzoru rozprostírala tvrdá rovná hnědozem. Narušovaná jen dvěma či třemi akáciemi, jejichž holé větve byly jako kostry. V dálce přes nekonečnou rovinu kráčel pravidelným, odměřeným krokem Gazul. Zahodil toulec i luk a sundával si zbroj, a tak se zbavoval všeho, co by jej mohlo zdržovat.

Gath, který lapal po dechu, se podíval na šíp, trčící mu z těla. Z ran v lýtku a boku mu vytékala krev, v ráně na stehně bublala. Kdyby šíp vytáhl, mohlo by to způsobit ještě větší krvácení. Nechal tedy šíp v ráně a rychlým, pravidelným krokem vyrazil za Gazulem, tak jako kdysi Sharn štvával živou kořist. S trpělivostí divokého zvířete.

Běželi hodinu. Pak barbara zpomalila ztráta krve a začal zaostávat.

Gath přiměl nohy, aby pokračovaly v chůzi, a říkal si, že není kam spěchat. Zdálo se, jako by byl obzor ještě dál, než když vyrazili, a žádným směrem se lovci odměn nenabízel úkryt. Gazul nemohl běžet celý den. Byla to jen otázka času. Gath věděl, že námaha, kterou teď podstupuje, ho může zabít, ale také věděl, že nezemře, dokud Červenku nepomstí. Tak bylo psáno. Věděl to, protože to tak napsal on sám.

Nicméně jeho ztráta se zvětšovala.

Gazul si dodal odvahu, rozetřel si na jazyk poslední kapku hashraddy a přidal do kroku. Zalilo jej horečnaté vzrušení a euforie mu roztáhla rozbředlou tvář v úsměvu. Barbar zaostal o dalších dvacet kroků, pak o třicet, čtyřicet, a jeho mohutné tělo bylo stále menší a menší. Kočičí muž, omámený blížícím se triumfem, si svlékl poslední zbytky oblečení a hnal se dál. Nahý. Slunce mu bušilo v hrudi, až mu poskakovala žebra.

Gazul si dlouho zakazoval ohlédnout se, aby si vychutnal okamžik, kdy barbara uvidí daleko za sebou. Když už svou zvědavost nedokázal déle ovládat, otočil se přes rameno. Ohromeně se zastavil a pohledem přejížděl krajinu. Byla prázdná. Barbar zmizel. Pak ho uviděl, drobnou černou tečku nehybně ležící na obzoru.

Gazul se zasmál, znovu vyrazil vpřed a přál si, aby se nebyl býval zastavil. Další běh přiměl jeho srdce bušit na protest. Znovu se zastavil, pak začal pomalu klusat a postupně se vracel k běhu. Za chvíli běžel tak rychle jako předtím, a když se ohlédl, barbar mu zmizel z dohledu.

O hodinu později už si Gazul přál, aby si nesundával tuniku. Slunce ho spálilo do ruda a bolest společně s námahou ho vyčerpávala. Hashradda vyprchávala a srdce ho bolelo jako přetažený sval, jímž také bylo. Zpomalil na svižnou chůzi. Za hodinu si řekl, že to neměl dělat. Na obzoru se znovu objevila černá tečka.

Gazul zabručel a zrychlil krok a v jeho lýtku něco s hlasitým prasknutím povolilo. Zavrávoral, zastavil a začal si lýtko masírovat. Bylo to, jako by bylo z kovu. Znovu se pokusil rozběhnout, ale podařilo se mu jen belhat. Ohlédl se a spatřil, jak se barbar stále zvětšuje.

Gath nic necítil. Nic neslyšel. Neviděl nic než svou kořist, malou potácející se postavu v dálce. Čas zabíjení byl na dosah. To však nic neměnilo. Uzavřel svou mysl všem pocitům a soustředil se na práci, kterou bylo třeba vykonat tím jediným možným způsobem, s vlčí chladnou a neosobní rozhodností a vychytralou trpělivostí.

Před ním nabývalo Gazulovo sluncem spálené tělo tvar. Kočičí muž střídavě běžel a kulhal a velkýma, vyděšenýma očima se ohlížel přes spálené rameno. Zdálo se, že se mu kůže na hlavě scvrkla, takže měl hluboko vpadlé tváře i oči. Byla to tvář cizince. Tvář, která se silně a dlouho smála, a přesto nikdy nepoznala radost smíchu.

Gath, který si udržoval tempo, se blížil stále víc a víc a rudý, nahý muž před ním začal poskakovat a kličkovat. Pak začal Gazul vřískat tak, jako by ho na nože bral. Nakonec ho opustil rozum a rozběhl se. Zdálo se, že jeho smysly už nejsou dále schopny vnímat bolest. Stále se Gathovi vzdaloval a mířil k bahništi, z jehož středu trčela uschlá akácie.

Lovec odměn doběhl k bahništi a odbelhal se na rozměklou půdu. Náhle nad ním přelétly tmavé stíny. Zvedl hlavu a výkřik mu odumřel v hrdle. Na obloze nad ním kroužili supi. Otřes kočičího muže srazil tváří do vyschlého bahna.

Když Gath došel ke Gazulovi, lovec odměn stále ležel na místě, kde padl. Gath se opřel o sekeru a chvíli odpočíval. Pak se na sekeru podíval a napomenul se. Táhnout sekeru s sebou bylo hloupé plýtvání silami. Nikdy neměl v úmyslu ji použít. Práci na Gazulovi Velký tlapy bylo nutné odvést ručně.

Nechal zbraň spadnout, vešel na teplé bahno a rozkročil se nad

Gazulem. Lovec odměn se zachvěl, když ucítil, jak ho zakryl barbarův chladný stín, a pak zvedl hlavu. Ve tváři neměl žádnou ušlechtilost. Žádnou hrdost. Jen strach a šílenství. Vykroutil ruce zpod těla a pyšně je zvedl. Hlas měl vychloubačný.

„Koukni, velký tlapy," zašeptal a znovu upadl, ústa otevřená v němém výkřiku.

Gath se po něm natáhl a z uší a úst kočičího muže vybublala krev. Jeho tělo se křečovitě zazmítalo, zvedl se a začal se škrábat pryč od barbara. Udělal tucet potácivých kroků, upadl, převrátil se na záda a zůstal nehybně ležet. Na jeho hruď dosedli dva supi a vrazili mu zobáky do tváře. Kočičí muž se znovu křečovitě otřásl, což supy odehnalo, a zvedl se na nohy. Začal klopýtat jedním směrem, pak druhým. Z důlků, kde bývaly oči, se valila krev.

Gazul si rukama nad hlavou slepě odháněl supy a potácel se pryč. Přešel bahniště a kus pevné země a zmizel z dohledu za kamenitým výběžkem. Supi se vznášeli nad kameny a pak se na nich s krákáním usadili. Připojili se k nim další. Náhle všichni zamávali křídly a snesli se za balvany, aby se navečeřeli.

Gath se nehýbal. Bylo po všem, ale necítil žádnou radost. Jen vztek. Vzdouval se a hřměl, ovládla ho zuřivost neuhašené touhy po pomstě. Neukojený hlad po krvi. Vše ho však přešlo. Nemělo cenu tuhle bestii zabíjet. Nebyla k jídlu. Nepřineslo by to žádnou hrdost.

Jen práci, a ta už byla odvedená.

Gath vycouval z bahna, zvedl sekeru a ohlédl se zpátky směrem, ze kterého přišel. Vůz s velkými červenými koly zvedal na obzoru oblak prachu. Gath přešel k uschlé akácii, posadil se a naslouchal skřekům supů a pleskání jejich křídel. Zvažoval, že se zajde podívat k balvanům na supy, jak se krmí, ale neudělal to. Obrátil se k nim zády a nechal je pracovat podle vlastních pravidel, právě tak jako to udělal on.

Pomocí nože opatrně uřízl vyčnívající hrot šípu a střelu vytrhl. Pak si bederní roušku natrhal na pruhy a pevně zranění obvázal,

aby zpomalil krvácení, natáhl se a čekal.

Když Fleka s Billbarrem přijeli na voze, chlapec pomocí ohňového váčku rychle rozdělal oheň. Nažhavil nůž a zavřel barbarovy rány, zatímco Fleka dala Gathovi napít vína a namazala mu spálené tělo olejem. Když s tím byla hotová, ovázala mu zranění a chlapec dal barbarovi Gazulův opasek, který lovec zahodil na planině.

Ve váčcích ukrytých v opasku našli spoustu stříbrných a bronzových mincí. Velký vak potom obsahoval malou krabičku z leštěného černého dřeva. Uvnitř Gath našel drobnou plazí lebku vytvarovanou přesně jako živý oltář Pána temnot. Fleka a Billbarr se při pohledu na něj třásli hrůzou a odvrátili pohled, ale Gath je přiměl znovu se podívat. Barbar uchopil oltář do jedné ruky, rozdrtil ho na prach a zahodil, jako by to byla obyčejná špína.

Billbarrovi i Flece se to líbilo a hned se jim dýchalo volněji, zatímco pokračovali v práci. Postavili tábor na noc, uvařili jídlo a najedli se. Během toho všeho nikdo z nich nemluvil. Když nastala noc, stejným způsobem se uložili k odpočinku a spali hlubokým spánkem, hlubším než kdykoli od chvíle, kdy se setkali.

Věděli, že čas na slova teprve přijde.

47.
Křižovatky

Vysoko v Bahaaře, vedle cesty, která se vinula dolů po západním svahu hory, seděl Gath na zdi a zády se opíral o trosky kamenné brány. Zářivé paprsky ranního slunce se opíraly do pouště barvy slonové kosti, která se rozprostírala před ním. Prašné cesty vedoucí na západ, sever a východ se po zemi táhly jako paže, které mu kynou a zvou ho do neznámých, dalekých světů.

Byli ve městě už dva týdny a jeho zranění se nyní již dostatečně vyléčila, takže byl Gath schopen znovu vyrazit na cestu. Za Gazulovo stříbro si koupil tmavou krásnou zbroj, meč a dýku, vše

vykované z kitzaacké oceli, a také šaty pro chlapce a dívku. Fleka s Billbarrem šli na trh nakoupit zásoby na cestu a brzy se měli vrátit.

Blížila se chvíle rozhodnutí, čas slov.

Naslouchal zvukům kladiv a vrčení zvířat, které přicházely z tržiště se zvířaty, kdysi Dvorany života. Zamračil se, neboť věděl, že kladiva vyrábějí klece pro karavany a lovecké výpravy, které vyrazí na jih po cestě, po níž se oni právě vrátili. Barbar už měl džungle i klecí dost.

Zahleděl se na západ. Někde tam v dálce leželo nekonečné moře a za ním neznámé země, o kterých se jen vyprávělo. Na východě ležela Kitzaacká říše, za ní Divošské ostrovy a Moře klidu a v něm další nezmapované světy a nevýslovné zázraky. Na severu se za rozlehlou pouští rozkládala Velká lesní kotlina a za ní království Shalmalidar a Říše ledu. Z každého směru jej vábila stejná věc. Tajemství. Náhoda. Dobrodružství. S výjimkou severu. Tam čekalo něco víc.

Velkou lesní kotlinou se někde potuloval klan kočovných herců, nazývaný Grillardové, a spolu s ním jejich *bukko* Hnědý Jenda a krásná Červenka Jezerní vlas.

Gath nevěděl, zda jsou ještě naživu, ale byl si tím jistý. Cítil to v kořenech svého kaa a toužil je znovu spatřit.

Nezáleželo na tom, zda to bylo dílo Pána temnot nebo Daangallu. Nevědomky se vrátil do země svých zapomenutých let a ještě jednou pohlédl do tváře světa, který byl jeho prvním domovem, i do tváří těch, jež byli jeho dětskými druhy. V jejich tvářích a v moci, síle a vznešenosti velkého šavlozuba spatřil sám sebe. Konečně se postavil tváří v tvář své skutečné podstatě a už ji nemohl déle popírat.

Červenka byla život a on byl smrt. Bez ní neměl smysl, cenu ani hrdost. A ani žádnou skutečnou odvahu, leda když bylo jeho úkolem jí pomáhat. Získat ji.

Sen a vzpomínka na ni jej stále ovládaly, tak jako od chvíle, kdy ji poprvé spatřil. Již však déle neohrožovala jeho hrdost a on toužil cítit na tváři její úsměv, dotknout se jejích rtů svými a naplnit ji životem, tak jako ona kdysi dávno naplnila jeho.

Vycítil něčí přítomnost, obrátil se a uviděl Billbarra, jak stojí poblíž. „Vůz je naložený,“ řekl chlapec nesměle. Gath přikývl. „A co Fleka?“

Chlapec zaváhal. „Má strach,“ zašeptal. „Myslí si, že ji s sebou nevezmeš. Poslala mě, abych to zjistil.“

„A co si myslíš ty?“ zeptal se Gath.

Billbarr se nadechl k odpovědi, ale zarazil se a vyšplhal na zeď. Posadil se se zkříženýma nohama a dlouho hleděl Gathovi do očí. „Nejsem si jistý,“ řekl. „Ještě ses nerozhodl.“

„Ano,“ odpověděl Gath. „Vidíš dobře.“ Zahleděl se na Jantarovou stezku, prašnou bílou cestu klikatící se na sever do pouště. „Ještě jsem se nerozhodl.“

Když se jeho pohled opět střetl s chlapcovým, Billbarr nejistě řekl: „Je… je to tak těžké? Změnit směr, kterým se ubírá tvůj život?“

„Je to to nejtěžší.“

„Aha.“ Uplynula chvíle a pak se Billbarr zeptal: „Myslíš… myslíš, že můžu změnit svůj?“

„To se musíš rozhodnout sám… a udělat to.“

Billbarr se usmál, odvážně zvedl hlavu a řekl: „Musím něco vědět.“

„Pak se zeptej,“ usmál se na něj Gath ostražitě.

„Byla to ona, že?“ zeptal se chlapec chvějícím se hlasem. „Ta dívka u ohně v Bayaabarru. Ta, které říkáš Červenka.“

„Ty jsi ji viděl?“ zeptal se Gath užasle. „V ohni?“

„Těsně za ním,“ vyhrkl Billbarr a poposedl blíž. „Spala v kořenech spáleného hlohu. Byla to ona, že ano?“

Gath se zamračil. „Vidíš toho až moc, kluku.“

„Ach! Teď nic nevidím.“ Billbarr sevřel rukama Gathova kolena. „Vážně. To jen tehdy, když se tě zmocnilo znamení spáru a já měl strach. Ale její magie znamení zahnala.“

„Její magie?“ zeptal se Gath tiše.

„Ach ano,“ řekl chlapec rychle. „To její magie tě zachránila. Jsem si jistý. Tak jako vším.“

Gath zvedl oči a podíval se na sever.

„Je moc krásná,“ řekl Billbarr. „Není divu, že se ti o ní zdá.“ Po tváři se mu rozlil úsměv dost velký, aby rozřízl meloun. „Komu by se nezdálo?“

Gath se na něj s úsměvem podíval. „Tak proto teď spíš tak neklidně? Nebo to je vzpomínkou na Noon?“

Billbarr se začervenal a Gath se tiše zasmál. Když to udělal, jeho obličejové svaly se napjaly a zacukaly ztuhlou tváří a Gathovi bylo jasné, že se už příliš dlouho nesmál.

Bušení kladiv a řev zvířat byly přehlušeny rachotem přijíždějícího vozu a zřícenou branou prošel pár koní, který za sebou táhl vůz s velkými červenými koly. Na kozlíku seděla Fleka a za ní se vršily soudky s vínem a balíky jídla.

Zastavila vůz, seskočila na zem a s rukama v bok se postavila proti Gathovi. Na sobě měla volnou, hořčicově zbarvenou sukni, převázanou šarlatovou šňůrou, a tenkou halenu, která se jí lepila k holým snědým ramenům. Byla bosá.

„Jsem už utahaná z toho čekání, jak se rozhodneš.“ Hlas měla nevrlý. „Co s náma uděláš?“

„Co uděláte, je vaše věc,“ řekl Gath. „Jste volní.“

Ostře zavrtěla hlavou, až jí slámově žluté vlasy spadly přes oči. „Nechci být volná. Když mě tady necháš, za dva tři dny na tom budu stejně jako tehdy, když jsme se potkali.“

„A já taky,“ přizvukoval jí Billbarr.

Gath přejel pohledem z dívky na chlapce, pak z chlapce na dívku a zpět, než promluvil.

„Řekni mi, Billbarre, chtěl by ses s tou dívkou setkat? S Červenkou Jezerním vlasem?“

Billbarr se roztřásl vzrušením. „To by šlo?“

„Možná,“ odpověděl Gath opatrně. „Na severu putuje klan potulných herců, který přijímá vyděděnce, a ona jezdí s ním.“ Obrátil se k Flece. „Ale abyste tam mohli zůstat, musíte si na sebe vydělat.“

„Já vím, co to znamená,“ zamumlala Fleka hořce.

Gath si toho nevšímal. Obrátil se k Billbarrovi. „Umíš to se zvířaty, ty…“

„Ano,“ přerušil ho chlapec. „Mám dar.“

„Já vím,“ řekl Gath hlasem ještě ostražitějším než předtím. „Ale umíš naučit medvěda tancovat?“

„Medvěda?“

„Velkého černého medvěda.“

„Oni… oni chtějí tančícího medvěda?“

„B*ukko je* má moc rád. Ale dokážeš to?“

Billbarr zaváhal a rychle přemýšlel. „Já… mohl bych vycvičit medvěda. Jsem si jistý. Ale… ale neumím tancovat.“

Gath se vážně obrátil na Fleku. „A ty, Světluško?“

Posměšně se na něj podívala kurážnýma očima. „Všechny holky z hor umí tancovat, to víš.“

„Ano, ale můžeš to naučit kluka?“

„Můžu to naučit i medvěda, když budu muset,“ odsekla. Pak se zarazila. „Nedělej si ze mě legraci, Gathe. Bereš… bereš nás s sebou, nebo ne?“

Přikývl a udělal tak rozhodnutí, které měl udělat už dávno.

„Ty a Billbarr budete řídit vůz. Až se dostaneme do lesa, chytíme si medvěda a pak najdeme mé přátele.“

„Opravdu? Velkého černého?“ zeptal se chlapec.

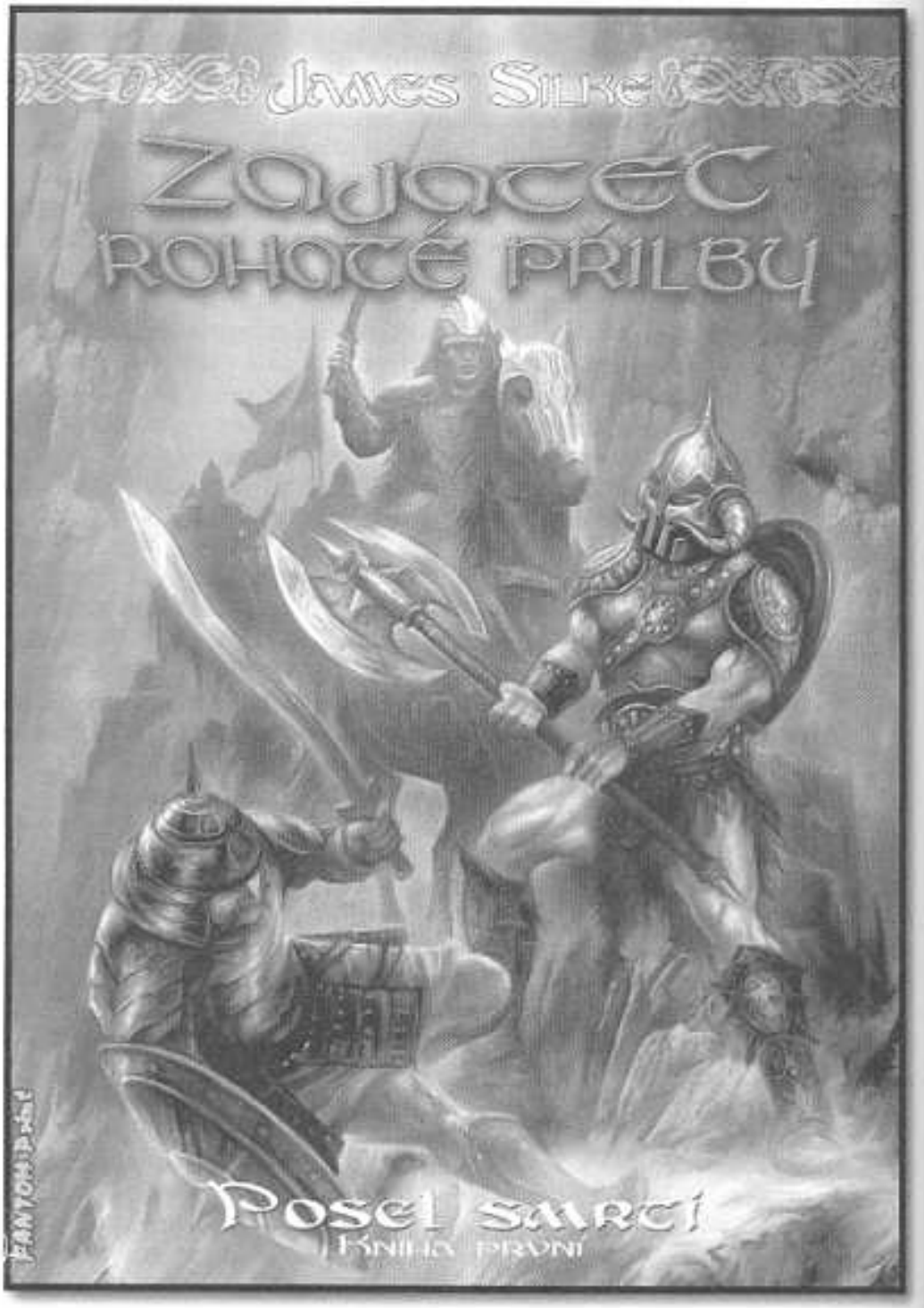
„Největšího a nejčernějšího.“

„Svatý Zatte!“ zavýskl Billbarr a vyškrábal se na kozlík. Gath seskočil ze zdi a otočil se k Flece. Ta mu na tvář vtiskla letmý polibek, pak se odtáhla a vyplísnila ho pohledem. „To bylo jenom jako poděkování.“

Přikývl, uchopil ji v pase, zvedl, postavil vedle chlapce a pak se vyšplhal na vůz.

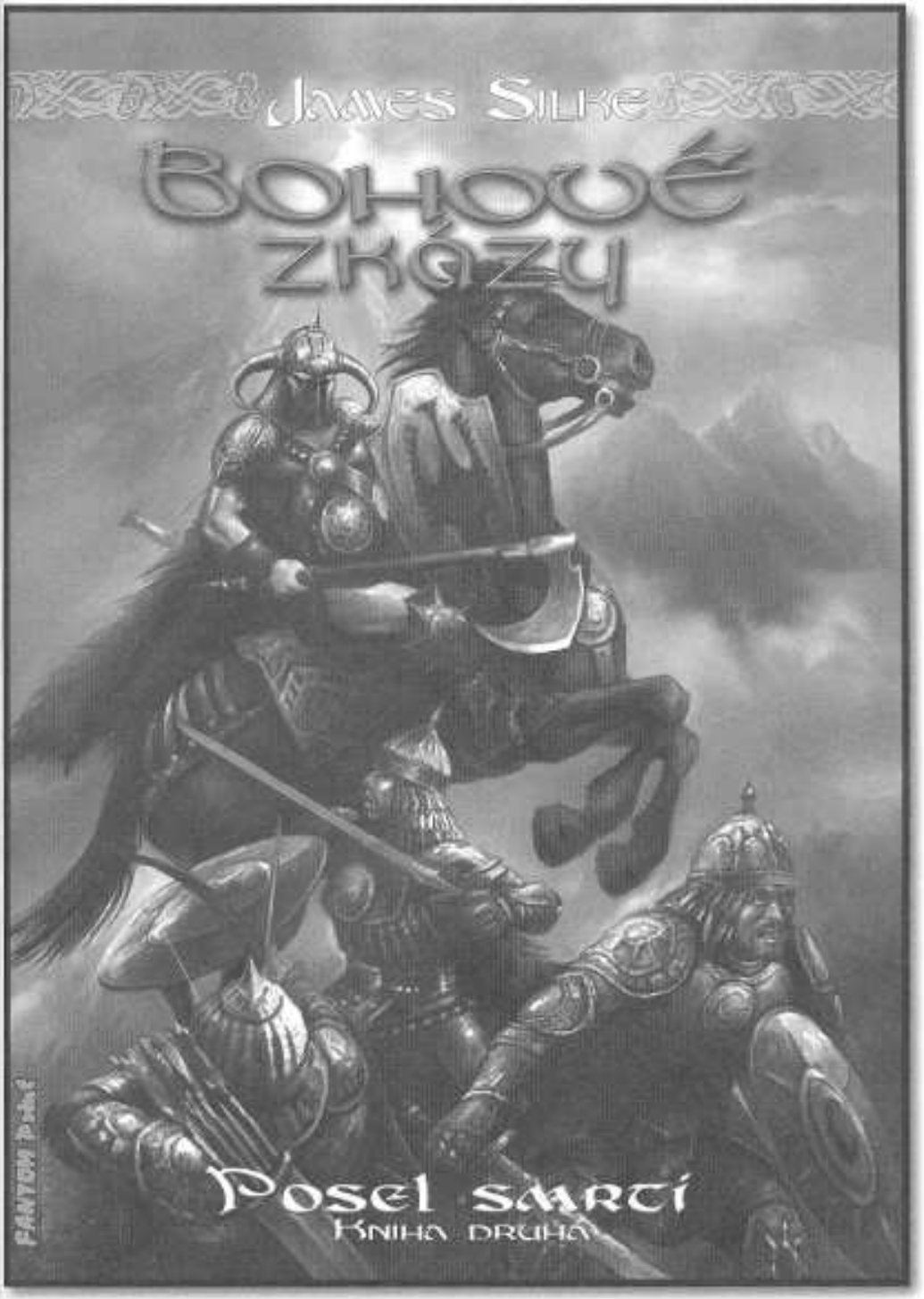
Za hodinu už byli hodný kus cesty v poušti a mířili na sever k Velké lesní kotlině. Fleka s Billbarrem seděli na kozlíku, chlapec, veselý a rozesmátý, držel opratě a dívka měla na tváři úsměv jako nikdy předtím, sebevědomý a plný naděje. Dokonale klidný Gath odpočíval se zavřenýma očima vzadu ve voze vedle sekery a přilby.

Poprvé v životě mířil po cestě a přesně věděl, kdo na jejím konci čeká.



JIŽ VYŠLO

K DOSTÁNÍ NA WWW.FANTASYA.CZ NEBO WWW.FANTASYSHOP.CZ



Již vyšlo

K DOSTÁNÍ NA WWW.FANTASYA.CZ NEBO WWW.FANTASYSHOP.CZ

James Silke
Posel smrti – Zub a spár

1. vydání
Anglický originál Frank Frazetta's Death Dealer – Tooth and Claw
Překlad Zuzana Hanešková
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 145. publikaci
Ostrava 2009
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 189 Kč

www.fantomprint.cz